Renée Rosen

CELE DOUĂ GRAȚII

LITERA

blue MOON

TABLE OF CONTENTS

Prolog
Sezoanele. 1876–1878
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18

Știrile societății. 1880–1884
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22
- Capitolul 23
- Capitolul 24
- Capitolul 25
- Capitolul 26
- Capitolul 27
- Capitolul 28
- Capitolul 29
- Capitolul 30
- Capitolul 31
- Capitolul 32
- Capitolul 33
- Capitolul 34
- Capitolul 35
- Capitolul 36

Cei patru sute. 1890–1894
- Capitolul 37

Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Societatea, cum am cunoscut-o noi. 1895–1908
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58
Capitolul 59
Capitolul 60
Capitolul 61
Capitolul 62
Capitolul 63
Capitolul 64
Capitolul 65
Nota autoarei
Mulțumiri

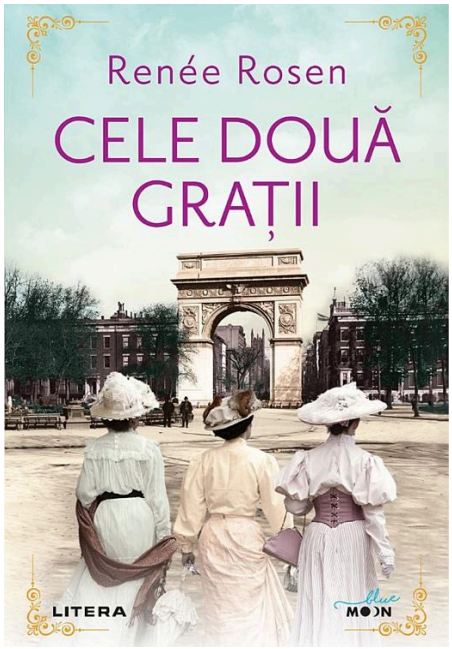
Renée Rosen
CELE DOUĂ GRAȚII
LITERA
Blue MOON

blue
MOON

Renée Rosen

CELE DOUĂ GRAȚII

Traducere din limba engleză și note
ALEXANDRA CONSTANTIN

LITERA
București

The Social Graces
Renée Rosen
Copyright © 2021 Renée Rosen
Toate drepturile rezervate, inclusiv reproducerea integrală sau parțială sub orice formă. Această ediție a fost publicată prin acord cu Berkley, un imprint al Penguin Publishing Group, o divizie a Penguin Random House LLC.
Credit foto: The New York Historical Society / Contributor
Lee Avison/ Arcangel Images

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Cele două grații
Renée Rosen

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Dragoș Ghițulete
Corector: Păunița Ana
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROSEN, RENÉE
Cele două grații / Renée Rosen ;
trad. din lb. engleză și note: Alexandra Constantin . –
București : Litera, 2021
ISBN 978-606-33-8081-5
ISBN EPUB 978-606-33-8091-4
I. Constantin, Alexandra (trad. ; note)
821.111

Cu dragoste, familiei mele

Roagă-te la Dumnezeu. Ea te va ajuta.
Alva Vanderbilt

PROLOG
SOCIETATEA

1876

Suntem numite sexul frumos, ceea ce ne flatează și ne scoate din minți în egală măsură. Gingașe. Delicate. Slabe. Să fim serioși, dacă un bărbat ar lua pe el un corset suficient de strâns încât să îi scadă zece centimetri din talie, ar leșina după prima gură de aer. Să mai spun ceva despre naștere? *Sexul frumos, pe agitația noastră.*

Suntem soțiile și fiicele bărbaților bogați, deși averile noastre sunt recente. Cu o generație sau două în urmă, le-ai fi găsit pe mamele și bunicile noastre aplecate deasupra sobelor cu lemne, peticind șosete și împletind pături din lână. În general, tații și bunicii noștri au muncit din greu, făcând afaceri oneste – deși este posibil ca unii dintre ei să fi profitat de pe urma Războiului Civil. Lumea îi numește profitori de război, dar noi preferăm să spunem că au profitat de moment.

Suntem Nouveau Riche. Recent îmbogățiți. Inamicii New Yorkului înstărit de generații întregi, a clubului Knickerbocker[1], niște snobi insuportabili, dar pe care îi invidiem.

Fiindcă ne străduim mult să îi imităm pe vechii bogați, calendarele noastre se învârt, ca și ale lor, în jurul a două sezoane: iarna și Newport. Iarna ne-o petrecem în Manhattan și durează doar douăsprezece săptămâni. Festivitățile încep în noiembrie și proaspetele debutante se etalează în speranța de a-și găsi soți. Domnilor în căutare de soții nu le pasă dacă vorbim fluent cinci limbi sau nici una. De fapt, unii preferă opțiunea a doua. Nu sunt impresionați că am fost educate în Franța, că știm să cântăm la harpă și la pian și că am făcut balet. Acești pețitori sunt interesați doar de mărimea zestrei noastre, de lungimea gâturilor noastre subțiri și de ochii noștri mari și sclipitori, pe care îi accentuăm cu extract de mătrăgună. Din fericire, lacrimile și usturimea dispar până la primul vals, iar vederea noastră redevine normală. *De obicei.*

Femeile căsătorite dintre noi se simt ușurate și poate ușor superioare. Poate că nu stăm în spatele birourilor din lemn de mahon, poate că nu ocupăm poziții în consiliile marilor corporații, dar stăpânim un alt tip de putere. Puterea socială. Este aurul nostru. Bunul nostru de schimb – pentru invitații mai bune, pentru un statut mai bun și pentru mai multă influență.

Când te îmbogățești pentru prima dată, nimeni nu îți spune că durează puțin să te obișnuiești cu banii. Ziua unei femei bogate are un ritm anume, o rutină fixă care nu lasă loc pentru spontaneitate sau pentru greșeli. Am

învățat că există un mod corect de a face orice – *orice.* Începând cu felul în care ne îmbrăcăm, cum și ce mâncăm, până la felul în care salutăm un domn pe stradă. Acesta este prețul pe care îl plătim pentru a ne păstra influența.
Nu suntem prea dezolați, stați liniștiți: avem orice confort pe care ni l-am putea dori. Avem servitori în uniforme și încăperi cu dulapuri pline de creații de modă franceze. Dulapurile noastre sunt meticulos organizate de către cameristele care ne aranjează penele de struț și de gaie pe pălăriile Lemonnier și care ne țin rochiile de dimineață separate de ținutele de după-masă și seară. Avem dulapuri din cedru pline de huse care protejează mărgelele și materialele delicate ale rochiilor noastre de bal, acoperite încă de hârtia și săculețele parfumate în care au fost împachetate înainte să plece din Paris și să ajungă la noi fără urmă de cute.
Bineînțeles că nici o haină, nici măcar o pereche de mănuși nu ne aparține cu adevărat. Sunt proprietatea soților noștri. Ca și noi. Ne răsfățăm pentru plăcerea acestor bărbați. Și ce ne mai răsfățăm! Ne răsfățăm trup și suflet. Ne bucurăm de mese cu nouă feluri și dansăm până la răsărit, continuând să ne învârtim și după ce ajungem acasă. Sau poate că e doar încăperea cea care se învârte de la prea multă șampanie. Calendarul nostru social este plin. Participăm în timpul zilei la mese elegante, la ceaiuri și recitaluri; la recepții, cine elegante și baluri în timpul serii. Și, desigur, cea mai specială seară din săptămână este mereu lunea.
În serile de luni mergem la operă, îmbrăcate în cele mai frumoase rochii și împodobite cu cele mai frumoase bijuterii. Suntem însoțite de soți, de tați sau poate de pretendenții noștri, împreună cu un însoțitor serios al cărui scop este să se asigure că nu ne ținem de mână sau că nu are loc vreun alt fel de desfrâu.
Pornim, prin zăpada acoperită cu praf de cărbune și cenușă, spre trăsurile noastre cu cai ce ne vor duce la Academia de Muzică. Ușile se deschid la opt și jumătate, iar noi ajungem cu fix zece minute mai târziu. Orchestra a început deja uvertura, dar asta nu contează. Nu am venit aici pentru muzică. Dumnezeule, nu. Majoritatea dintre noi nu gustă opera, și totuși venim de fiecare dată, fiindcă asta este ceea ce face înalta societate. Să fii acolo, să fii văzut acolo este o parte din joc. Iar noi intenționăm să jucăm. Intenționăm să câștigăm. La un moment dat.
Locurile noastre sunt la etajul principal, unde toată lumea își poate permite un bilet. Aula roșie și aurită pare esența splendorii la prima vedere. Abia când te uiți cu mai multă atenție observi covoarele ponosite, tencuiala crăpată și zugrăveala care se cojește. Teatrul are o capacitate de patru mii de oameni și poți fi sigură că până la sfârșitul celui de-al doilea act fiecare scaun va fi ocupat la timp pentru sosirea celei mai onorate invitate a academiei. De parcă și-ar fi sincronizat intrarea cu crescendoul orchestrei, pășește în loja ei îmbrăcată în catifea, deasupra noastră. Ne întoarcem spre ea ca florile spre soare.
Iat-o – Caroline Webster Schermerhorn Astor. Doamna Astor.

Pe vremea când strămoșii noștri își așteptau încă momentul în Europa, ai ei pășeau deja pe aceste străzi. Primii coloniști olandezi în New York. Acest lucru face din doamna Astor un Knickerbocker, o membră a familiei regale americane.

Așteptăm cu nerăbdare pauza, cu șezuturile care ne dor de la arcurile vechi din scaune. În timp ce elita se aliniază la intrarea lojii doamnei Astor, așteptând să își omagieze regina, noi ne adunăm în hol pentru a ne întinde picioarele și a socializa. Fiind oameni ai rutinei, purtăm aceleași discuții pe care le-am purtat lunea trecută și lunea de dinainte. Penelope Easton comentează că dacă orchestra l-ar fi interpretat pe Wagner, am fi fost încă prinși în al doilea act. Mamie Fish ne spune că instrumentul ei muzical favorit este pieptenele. Nu există niciodată surprize.

Dar astăzi, chiar după ce Faust a sedus-o pe Margareta în al treilea act, ochelarii noștri de operă se ridică la unison. Vizavi de noi, strălucind în lame auriu și acoperită de tul argintiu, se află Alva Smith. Pardon, Alva *Vanderbilt.* Noua doamnă Vanderbilt este însoțită de soțul ei chipeș. Părul ei roșu aprins este împodobit cu o tiară. Poartă un șirag gros de perle despre care se spune că a aparținut Ecaterinei cea Mare. Poartă, de asemenea, un corset acoperit cu diamante, cercei sclipitori și o jumătate de duzină de brățări care îi acoperă mănușile fine. E prea elegantă chiar și pentru operă – dacă se poate așa ceva.

Majoritatea ochilor se întorc către scenă, considerând spectacolul mai interesant. Dar cei care încă suntem atenți la Alva Vanderbilt vedem – doar pentru o clipă – că face cel mai scandalos lucru. Se întoarce către loja domnului Astor, se uită direct la Marea Doamnă și zâmbește. Brusc, chimvalele se lovesc zgomotos unele de altele, timpanele bubuie și, preț de o clipă, ne e teamă că aceasta este furia doamnei Astor. Dar apoi flautele și celelalte instrumente se alătură, iar atenția noastră este atrasă din nou de scenă, pregătiți pentru ultimul act.

Doar mult mai târziu, când luna iese dintre nori și aruncă umbre prin ferestrele dormitoarelor noastre de pe Fifth Avenue, simțim că s-a produs o schimbare microscopică. Acesta este un început. Ceva a început. Doar că nu știm încă *ce.*

Knickerbocker – denumire dată descendenților primilor coloniști olandezi care s-au așezat în New York în secolul al XVII-lea

SEZOANELE. 1876–1878

Capitolul 1
CAROLINE

Newport

Caroline aşteptă ca vestea să îşi facă efectul, deşi nu dură mult. O durere de cap începuse deja să se formeze în spatele ochiului ei stâng, crescând în intensitate în timp ce se întindea spre piept. Sau mai bine spus, spre inimă. Se uită din nou la scrisul Augustei: *Soţul tău a fost văzut cu...* Cumnata ei probabil crezuse că făcea un gest creştinesc anunţând-o. Nu ar fi trebuit să fie o surpriză. Şi, într-adevăr, nu era. Soţul lui Caroline făcea ceea ce dorea, cu cine dorea, în timp ce ea tăcea din gură, tolera, îndura. Ce altceva putea face? Caroline rupse scrisoarea în două, apoi în patru, apoi în opt, până când infidelitatea lui William se transformă în confetti.

Abandonă bucăţelele de hârtie şi ieşi pe balconul dormitorului ei, deasupra stâncilor şi a Atlanticului. Îşi odihni degetele pe balustradă. Marmura pe care stătea era îmbăiată şi încălzită de razele soarelui. Valuri uriaşe invadau plaja, spărgându-se de stânci, lăsând în urma lor o întindere de spumă care se retrăgea înapoi în apă. Se apropia fluxul. În momentul în care valurile se întetеau, atingându-şi puterea maximă, Caroline simţi şi ea un impuls în interiorul ei. Cu puţin timp în urmă, relaţiile lui William o distruseseră, aruncând-o într-un abis de regrete. Fusese incapabilă să se ridice din pat timp de zile întregi. Dar iat-o acum, încă în picioare. Da, capul îi pulsa şi inima o durea, dar nu era pe cale să se destrame. William o mai adusese în acest punct, şi avea să o aducă din nou.

Înţelepciunea era singurul beneficiu al înaintării în vârstă, ceea ce primeşti în schimbul ridurilor din jurul ochilor şi al gurii. Asemenea unui val care se ridică, îşi atinge apogeul, iar apoi se destramă, Caroline avea patruzeci şi şase de ani şi se afla la mijlocul vieţii ei. Îşi petrecuse atâţia ani adunându-şi energia, până când ajunsese, în sfârşit, la apogeul ei. Nu ştia cât timp putea susţine această poziţie înainte să se dărâme. Nu voia să se gândească la asta, la ceea ce urma după aceea, când nu avea să mai fie plină de viaţă, când nu avea să mai fie atât de importantă. Era inevitabil. Era ceva ce li se întâmpla tuturor, mai devreme sau mai târziu. Vârstnicii, care ar fi trebuit să fie respectaţi şi consultaţi datorită cunoştinţelor şi experienţei lor, erau, în

schimb, dosiți în unghere, uitați și invizibili pentru tinerii care se aflau acum în centrul atenției. Dar acum Caroline era cu siguranță la apogeul ei. Nu mai era roasă de îndoieli, nu își mai cerea scuze pentru cine și ce era. Își dorea să poată opri timpul, să stea în acest moment pentru totdeauna.
Da, William avea o reputație, iar dacă Augusta știa despre ultima lui scăpare, atunci ceilalți începuseră deja să bârfească. Dacă exista un lucru pe care Caroline îl ura, acesta era bârfa. Și le imagina pe doamnele care se plimbau pe Bellevue Avenue, spunând *Dacă nu ar fi fost familia ei, nu s-ar fi căsătorit niciodată cu ea*.
William Backhouse Astor Jr. era încă un bărbat chipeș. Deși părul începea să i se rărească, avea ochi căprui mari și o mustață frumoasă în formă de potcoavă, care îi scotea în evidență gropița din bărbie. Caroline știa că ea nu era o frumusețe, dat fiind că moștenise maxilarul pătrat și nasul rotund al bunicului ei. Dar ceea ce nu știau aceste femei din înalta societate era că, indiferent câte femei îi atrăgeau atenția lui William, indiferent cu câte dintre ele umbla, ea era singura la care se întorcea. De fiecare dată. Mereu.
Auzi pași și, când se întoarse, o văzu pe Emily în dormitor. Părea ezitantă, chiar speriată. Un sunet întâmplător de pe coridor o făcu să tresară, iar Caroline uită de durerea ei de cap și de cauzele ei.
– Ce este? Ce s-a întâmplat?
– Nimic, spuse Emily.
Își duse degetele la colier, atingând fiecare peridot și fiecare smarald. Cunoscând-o pe Emily, probabil că aduna numărul tuturor pietrelor prețioase în cap. Unii oameni interacționau cu lumea prin culori, poate prin sunete sau prin muzică. Pentru Emily era matematica. Se uita la o roată și se concentra pe numărul spițelor. Un buchet se traducea în numărul de flori, uneori chiar în numărul petalelor. Înainte de a doua ei zi de naștere învățase să numere până la cinci – ridicând fiecare deget pe rând. Numerele nu mințeau, nu se schimbau niciodată. Natura lor absolută o liniștise mereu.
– Vreau să vorbesc cu tine despre petrecerea cu fructe de mare, spuse Emily.
Umerii i se ridicau de fiecare dată când trăgea aer în piept, de parcă ar fi încercat să își adune curajul.
– Mi-ar plăcea foarte mult să îl invit pe domnul James Van Alen.
– Înțeleg.
Durerea de cap revenise. Caroline se opri în fața unei vitrine și rearanjă vazele din bronz în timp ce se gândea la un răspuns. Emily, în vârstă de douăzeci și doi de ani, era cea mai mare fiică a ei, iar Caroline era nerăbdătoare să o vadă căsătorită. Atât timp cât nu se căsătorea cu James Van Alen.
– Mi-ar plăcea să îl invit, repetă Emily.
– Ei bine. Caroline puse figurina la loc. Se temea că un refuz ar fi împins-o doar mai tare în brațele lui Van Alen. Presupun că *am putea* face loc pentru încă un invitat.
– Și…

– Și?
– Aș... aș vrea ca domnul James Van Alen să stea la masa noastră.
Emily dădu din cap în semn de *gata, am spus-o* și își duse din nou mâna la colier. Caroline râse, deși nu i se părea deloc amuzant.
– Aa, mă tem că *așa ceva* nu s-ar cădea deloc. Să îl așezăm pe domnul Van Alen la masa noastră ar da impresia greșită. Toată lumea ar presupune că îi ești promisă.
– Dar *sunt* promisă, mamă. Sunt.
– Nu-i spune asta bunicii tale. O să îi provoci un atac de cord.
Inima lui Caroline se strânse la gândul că James Van Alen era nepotrivit pentru Emily din toate punctele vedere, exact cum Horace Wellsby fusese nepotrivit pentru Caroline când fusese tânără. Pe atunci, mama ei îi interzisese să se întâlnească cu el, iar povestea se oprise acolo. Nici un protest, nici o întrebare. Să nu o asculte ar fi fost de parcă ar fi încălcat legea. Dar Emily nu era la fel de ascultătoare, iar Caroline și-o putea imagina întâlnindu-se cu Van Alen pe furiș, scriindu-i scrisori de dragoste în secret. Caroline nu voia să o pună pe Emily în poziția de a minți. Nu voia ca Emily să fie tentată de Van Alen în primul rând.
– Of, Emily, oftă Caroline.
James Van Alen era un văduv care ar fi trebuit să își jelească soția care murise cu mai puțin de un an în urmă, nu să curteze altă femeie. Voia să spună că James Van Alen nu venea dintr-o familie bună. Că, deși tatăl său fusese general de brigadă, Van Alen Senior investise din greu în The Illinois Central Railroad și profitase de muncitorii săi. Voia să spună că James Van Alen era de râsul lumii, că fusese la Oxford timp de un an, iar apoi se întorsese în Statele Unite cu un accent afectat și cu un monoclu fals.
Voia să spună toate aceste lucruri, dar luă mână lui Emily și o conduse spre marginea patului, așezându-se lângă ea.
– Draga mea, nu te grăbi atâta. James Van Alen e doar un bărbat. Mai sunt și alții, te asigur.
– Dar e minunat! E chipeș și inteligent și are un suflet bun.
– Nu te subestima, Emily. Ești frumoasă și vii dintr-o familie bună. Ai putea alege orice domn.
– Dar pe el îl vreau.
– Știu că asta crezi acum, dar am invitat mai mulți burlaci excelenți la bufet. I-am invitat tocmai pentru tine.
– Nu îi poți prezenta lui Helen și lui Charlotte în locul meu?
– Am invitat alți domni pentru surorile tale.
– Ce zici de Carrie? Are cincisprezece ani. E destul de mare pentru un pretendent.
Caroline se ridică și întinse mâna după bărbia lui Emily, ridicându-i fața până când li se întâlniră ochii.
– În momentul de față mă ocup de tine. Haide, te las să îl inviți pe domnul Van Alen la bufet, atât timp cât nu îi permiți să îți monopolizeze tot timpul.

Emily era pe punctul de a spune ceva când fu întreruptă de către majordomul lui Caroline, Hade, care anunță că domnul Ward McAllister venise să o vadă.
– Mamă, putem încheia discuția asta după ce te întâlnești cu domnul McAllister?
– Îmi pare rău, Emily, dar nici nu intră în discuție să îl așezăm pe James Van Alen la masa noastră.
Sprâncenele lui Emily se încruntară, buzele începură să îi tremure abia perceptibil. Era în pragul lacrimilor, lacrimi pe care știa că nu le putea vărsa în fața lui Caroline. La fel ca și propria ei mamă, Caroline educase fiice puternice. Nu îi plăcea să vadă slăbiciune. Emily trecu pe lângă Caroline mormăind un *nu înțelegi...*
Caroline își netezi poalele rochiei. Avea să se ocupe de propria inimă îndurerată și de dezamăgirea fiicei ei mai târziu. Putea face acest lucru – să își scoată din minte orice neplăcere oricând avea nevoie. Unii interpretau acest lucru ca fiind rece și aspră, când în realitate era vorba doar de eficiență și de capacitatea de a-ți ordona gândurile. Prin urmare, acum era doamna Astor, iar societatea o aștepta. Îl urmă pe Hade de-a lungul scării masive, mișcându-se încet în modul ei caracteristic, de parcă ar fi purtat greutatea strămoșilor ei olandezi pe umeri.
Ward McAllister era în anticameră. Era un bărbat scund și solid cu o burtă remarcabilă și cu un cioc ușor neîngrijit. În ciuda aspectului său de spiriduș, Ward McAllister reușise să devină *autoritatea* în tot ce însemna stil și etichetă, devenise un expert în vinuri, mâncare și divertisment. Împreună, Ward și Caroline organizaseră societatea și o conduceau în același fel cum bărbații Astor își conduceau imperiul de imobiliare.
Caroline îl cunoscuse pe Ward cu ani în urmă, când acesta lucrase ca avocat. Cu puțin succes. Se întorsese de curând din Anglia și din Franța și era nerăbdător să pună în practică în America tot ce învățase despre etichetă și modă. Caroline fusese la o petrecere în aer liber în Newport când observase cum un tânăr Ward își turnase băutura în florile gazdei.
– Îți displace șampania sau îl ajuți doar pe grădinar? întrebase ea.
– Nu îmi place șampania. Nu ar trebui niciodată să te zgârcești când vine vorba de șampanie, spusese el cu o expresie de groază prefăcută care o făcuse să râdă.
– Dă-mi voie să îți amintesc că nu toată lumea are posibilitățile necesare pentru a nu se zgârci, spusese ea știind că Ward însuși nu și-ar fi putut permite o șampanie mai bună.
– Atunci ar trebui să dobândească posibilitățile.
Deschisese larg ochii în timp ce își învârtise jucăuș vârful mustății.
Câțiva ani mai târziu, făcuse exact asta – dobândise posibilități – căsătorindu-se cu o femeie bogată. Din păcate soția lui fusese imobilizată la pat de pe urma unei boli, lăsându-l pe Ward să navigheze printre plăcerile societății pe cont propriu. Lui William nu îi plăcea de Ward și obișnuia să glumească pe seama lui, spunând că era *pe invers*. *E un bărbat care stă*

toată ziua cu voi, cloştile, şi discută despre aranjamente florale şi paşi de dans.
– Îmi cer scuze pentru deranj, dar suntem în mijlocul unei crize, spuse Ward în timp ce se ridica în picioare cu bastonul de plimbare în mână.
– Hmm?
Caroline detectă un aer de încântare ascuns în panica sa, știind că prietenului ei nu îi plăcea nimic mai mult decât să se afle în centrul unei furtuni sociale.
– Mamie Fish organizează o masă cu pește prăjit.
– Ei, prea mult pește pentru gusturile mele.
Caroline flutură din mână dezinteresată. Mamie Fish era parvenită și irelevantă pentru Caroline, la fel ca toți ceilalți membri Nouveau Riche.
– Dar nu știai ca organizează evenimentul *intenționat* în același timp cu bufetul tău? spuse Ward.
Nasturii vestei sale se încordau în timp ce respira cu dificultate.
– Așa stă treaba?
Această problemă era bine-venită pentru Caroline. Îi dădea ceva la care să *lucreze*. Să corecteze *orice* îi restabilea mereu sensul controlului. Poate că nu avea ce să facă în privința ultimei aventuri a soțului ei sau în privința gusturilor proaste în bărbați ale lui Emily, dar societate se lua în continuare după ea, iar doamna Stuyvesant Fish nu avea să pună acest lucru la îndoială.
– Toată lumea vorbește doar despre masa lui Mamie Fish, nu știi? spuse Ward repetând fraza lui favorită.
– Serios?
Caroline traversă camera și îndreptă un crin care se apleca înspre stânga în vaza sa de Delft. O deranjase de când intrase în cameră.
– Lumea spune că a invitat o orchestră de cameră!
– Hmmm.
Caroline se opri cu mâna pe tulpină.
– Doar o orchestră de cameră? Noi avem o simfonie.
Așeză crinul în vază.
– O orchestră de simfonie?
Ward ridică sprânceana stângă. Întinzându-se după sonerie, Caroline o chemă pe Maria de Baril, secretara ei, care apăru imediat, de parcă ar fi așteptat în fața ușii. Era o femeie micuță cu păr foarte închis la culoare și o piele măslinie. Purta mereu o selecție fantezistă de mărgele la gât.
– Maria, vom face niște modificări la bufetul nostru.
– Desigur, *madame*.
Maria scoase un stilou și un carnet îmbrăcat în piele. Mâinile ei erau așezate pe carnet, pregătite de dictare.
– Scrie-le celor de la Academia de Muzică. Spune-le că doresc ca orchestra lor să cânte pentru musafirii mei, împreună cu Christine Nilsson.
Ward dădu din cap cu admirație, iar Caroline se uită la el cu o expresie care spunea *La ce te așteptai?* Caroline era în comitetul operei – ca și Ward – și o cunoștea pe domnișoara Nilsson, soprana vedetă din Suedia.

– De asemenea, anunță bucătarul că vom adăuga câteva preparate la meniu, îi spuse Mariei.
Începu să numere pe degete.
– Crochete de homar*, Truite Meunière* și *Crevettes au Beurre Blanc.* În loc de Riesling, vom servi Chassagne-Montrachet. Ai grijă să mai avem o sticlă de Moët et Chandon din 1860 la rece.
De data asta, Ward îi aruncă o privire conspirativă, dar extrem de impresionată, de parcă nu s-ar fi așteptat ca ea să meargă atât de departe. *Asta* era ceea ce făcea Caroline. Era ceea ce o făcea să fie doamna Astor. Nici o altă doamnă, cu atât mai puțin Mamie Fish, nu putea organiza evenimente la nivelul la care o făcea Caroline. Putea asambla un meniu franțuzesc excelent din cap, împreună cu vinurile perfecte. Putea vizualiza până și decorațiunile meselor.
– Altceva? întrebă Maria, luându-și în continuare notițe.
– Da. Ai grijă ca doamna Stuyvesant Fish să primească o invitație.
– O inviți pe Mamie?
Ward se aplecă îngrozit în baston.
– Dar familia ei s-a îmbogățit din căi ferate. Dacă o inviți pe Mamie, nu mai există cale de întoarcere. Va fi o invitație oficială în societatea bună.
– E mai bine să o avem *în* societate, decât în afara ei. Nu vreau să angajez simfonia academiei și pe soprana lor principală de fiecare dată când Mamie Fish decide să dea o petrecere.

Capitolul 2

ALVA

Prima cină anuală cu pește prăjit a familiei Stuyvesant Fish a fost anulată.
Alva se așeză la masă și studie caligrafia elegantă, cerneala reliefată neagră de pe hârtia groasă, întorcând-o de parcă s-ar fi așteptat să vadă o explicație pe partea din spate. Singura ei invitație importantă din sezonul Newport tocmai fusese anulată.
Aruncă biletul lui Mamie, se ridică de la masă și se plimbă de-a lungul coridorului plin de portrete. Trei generații de bărbați Vanderbilt, cu expresii severe, mustăți și perciuni. Alva se gândi că Willie K., al cărui portret se afla la capătul coridorului, era cel mai chipeș dintre toți, poate cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată.
Nu știuse cine e prima dată când îl văzuse, de la distanță, pe câmpul clubului de polo Westchester. Era un joc nou în Statele Unite, iar ea nu urmărise niciodată un meci. Nu înțelesese exact cum se juca, dar acest lucru nu conta. Fusese fascinată de bărbatul atletic cu bucle negre, care alerga ca

o furtună de-a lungul câmpului, lovind mingea din lemn cu ciocanul și propulsând-o prin poartă. Din tribune răsunaseră aplauze, iar Alva se ridicase în picioare, nu ca să aplaude și ea, ci ca să îl vadă mai bine. După ce o rugase pe prietena ei, Consuelo Yznaga – singura ei prietenă rămasă din copilărie –, să le facă cunoștință, Alva descoperise că era chiar mai chipeș de aproape. Învățase în curând că expresia *opusurile se atrag* era adevărată. Ea era intensă, el era jucăuș. Ea era săracă, el era bogat. Consuelo menționase în treacăt că bunicul lui Willie, Comandantul, era un multimilionar.

Alva continuă să umble prin casa de vacanță a familiei Vanderbilt – una din cele trei pe care le poseda familia sa – în care ea și Willie locuiau în timpul sezonului. Faptul că o numeau o casă de vacanță era absurd. O casă de vacanță cu nouăsprezece încăperi. Fiecare fusese decorată cu variații ale acelorași nuanțe de verde-închis, galben pal și maro delicat, care se găseau în casele lor din oraș. Preț de un moment, pierdu noțiunea timpului, admirând lambriul din salon de culoarea amarantului, candelabrul din sticlă florentină din sufrageria principală, incrustațiile de sidef din balustrada scării. Aerul mării și lumina soarelui se revărsau prin ușile franțuzești, îmbăind salonul din capătul coridorului în aur. Alva se opri, rezemată pe o coloană cu striații, gândindu-se din nou la toate petrecerile din Newport la care nu fusese invitată, inclusiv la petrecerea cu fructe de mare a doamnei Astor.

Nu era nimic nou pentru ea să fie lăsată deoparte, și totuși, era luată pe nepregătite de fiecare dată, asemenea unui șoc electric. Crezuse că un mariaj cu William Kissam Vanderbilt ar fi remediat problema, că averea familiei sale ar fi catapultat-o în primele rânduri ale fiecărei liste de invitați. Greșise.

Willie K., după cum îl numea ea cu afecțiune, era la poligonul de tir cu arcul împreună cu James Van Alen. Nimeni nu era în casă, nici măcar servitorii. Alva nu era încă în totalitate obișnuită cu stilul de viață al familiei Vanderbilt, cu gusturile lor exorbitante, cu felul în care cheltuiau mai mulți bani pe un scaun decât aveau nevoie majoritatea familiilor pentru a trăi un an de zile. Sau mai mult. Simți un junghi de vinovăție, dar îl ignoră. Încet-încet, începea să simtă cum se adâncea în confortul acestei familii, lăfăindu-se în opulență ca într-o baie fierbinte. Totuși, casa aceasta era prea mare pentru două persoane și servitorii lor. Între pereții casei se lăsa liniștea când aceasta era goală, iar Alva nu se pricepea să își petreacă timpul singură. De când fusese copil, avusese o nevoie nerușinată de public – chiar și unul format dintr-o singură persoană. Avea nevoie să o asculte cineva, să îi dea atenție. Era îngrozitor de singură în această casă fără Willie. O făcea să își dorească nespus ca surorile ei să se răzgândească și să o viziteze, dar se întorseseră în oraș, susținând că Newport era prea bogat pentru gusturile lor.

Alva avu impresia că aude pe cineva la etajul de jos, dar era doar briza oceanului care trântise ușa verandei. Se întoarse în camera de zi și luă ziarul deja mototolit de mâinile bărbaților. Descălțând papucii ei moi din lână, își

odihni picioarele goale pe scaunul lui Willie și începu să citească *The Newport Daily News* în timp ce învârtea absentă o buclă roșcată. Știa că nu se cade pentru o femeie nici să stea cu nasul într-un ziar, nici să se joace cu părul, dar avea nevoie de ceva care să îi distragă atenția, pentru a-i trece timpul mai repede.
Alva se întinse după o felie de pâine prăjită cu unt și gem de zmeură. Prima îmbucătură aduse cu ea un junghi de durere ascuțită, pe care îl simți din maxilar până în tâmple. Scrâșnise din nou din dinți toată noaptea. Era un nou tic de-al ei. În unele dimineți își auzea maxilarul trosnind de fiecare dată când deschidea gura. Dar aromele erau mai puternice decât durerea. Gemul era atât de dulce, untul atât de cremos și pâinea atât de crocantă – nu era deloc ca pâinea neagră densă și lipsită de gust pe care o mâncase familia ei la fiecare masă, doar pentru a-și umple burțile. Chiar și acum existau anumite alimente pe care încerca să le evite: mălaiul, fasolea, varza și cartofii. Acestea fuseseră ingredientele principale ale dietei ei timp de șase ani, și mai purtau încă gustul sărăciei.
Înainte să devină Alva Vanderbilt, fusese Alva Smith din Mobile, Alabama. După războiul dintre state, când avea șaisprezece ani, mama ei murise. În același an, tatăl ei risipise averea familiei, care fusese remarcabilă după orice alte standarde în afară de cele ale familiei Vanderbilt. Lumea întorsese spatele familiei Smith, brusc sărăcită. Oameni care le fuseseră prieteni începuseră să îi evite în public, le șterseseră numele de pe listele de invitați pentru petrecerile cu grătar și pentru orice alt eveniment. Surorile Alvei, Armide, Jennie și Julia, acceptaseră respingerea în tăcere. Dar nu și Alva. Alva intrase în ofensivă, îmbrâncind în parc o fată care făcuse o remarcă răutăcioasă despre rochia ei demodată. Când cineva o ignora pe stradă, le striga numele – *Oh, Mary-Lou, te văd – Bună! Vai, bună, Mary-Lou*. Alva fusese mereu o persoană motivată de adversitate și își jurase că familia Smith avea să se îmbrace din nou în stofe fine. Îi datora acest lucru mamei ei.
Alva auzi pași. De data asta nu era ușa verandei, așa că își puse picioarele pe pardoseală, împinse ziarul deoparte și își îndreptă spatele. Willie și James Van Alen se întorseseră, cu arcurile și săgețile în mâini. Părul întunecat al lui Willie era răsfirat și ciufulit, vârtejul ieșind la suprafață. Obrajii îi erau roșii de la soare. Ochii lui de un albastru-deschis erau mijiți, adaptându-se la lumina din încăpere. Deși buzele erau arcuite în jos, Alva își dădu seama că zâmbea la spusele lui Van Alen.
– ...am câștigat cât se poate de corect, prietene, îi spuse lui Willie.
– Dacă spui tu, râse Willie.
– Haide, nu știi să pierzi. De obicei ești așa vesel, spuse Van Alen aranjându-și monoclul.
Alva zâmbi, amintindu-și cât de fermecată fusese de accentul lui James Van Alen înainte să afle că nu era real. La fel ca monoclul, care nu era altceva decât un cerc din sticlă. Își petrecuse un an în Anglia și se întorsese în pielea unui englez miop. Dar Alva nu îi reproșa acest lucru, spre deosebire

de ceilalți, care vorbeau cu toții cu o inflexiune de peste ocean puternică. Până și Alva juca rolul unei frumuseți din Sud când îi oferea un avantaj. Sau, la polul opus, rolul unei sofisticate cosmopolite, presărându-și propozițiile cu cuvinte în franceză.
– Presupun că ai auzit că petrecerea cu pește a fost anulată, spuse Van Alen.
Alva se întinse după scrisoarea lui Mamie și o ridică.
– Păcat că nu vei participa la petrecerea doamnei Astor.
– *Tu* ai fost invitat?
Aruncă scrisoarea, sperând că nu sunase prea nepoliticoasă, deși presupuse că nu îi reușise, având în vedere sprâncenele ridicate ale lui Willie. Măcar Van Alen nu păruse să observe.
– Într-adevăr, spuse el. Părinții lui Emily încep să mă îndrăgească. Cu puțin noroc, voi sta la masa familiei. Va fi minunat.
– Oh, înveselește-te, scumpo. Nici măcar nu îți plac fructele de mare.
Willie se aplecă spre ea și o sărută pe obraz. Alva se ridică în picioare, poate prea abrupt.
– Vă rog să mă scuzați, băieți. Cred că mă voi duce să înot, spuse ea cu un zâmbet forțat.
În timp ce fugea pe scări, îl auzi pe Willie spunând:
– Nu știu ce este cu ea. Tot timpul spune că scoicile sunt prea gelatinoase.
În camera ei, menajera pregăti trei costume de baie din flanelă, fiecare cu ciorapi din lână și papuci pentru exterior. Alese unul cu dungi negre și gri. Știa că fiecare avea să o tragă în jos în momentul în care avea să se ude, îngreunând înotul, ceea ce o frustra incredibil de tare. Bărbații nu trebuiau să își acopere fiecare centimetru de piele. Puteau înota liberi în timp ce ea putea doar să se bălăcească.
După ce își luă la revedere de la Willie și de la Van Alen, porni spre plajă. În timp ce se plimba de-a lungul străzii mărginite de copaci, trecu pe lângă un grup de femei care povesteau în timp ce se plimbau relaxate. Erau îmbrăcate în cele mai frumoase rochii de zi și își țineau umbrelele deasupra umerilor. Alva simți o tresărire de invidie. O simplă plimbare de după-amiază cu prietenele. *Părea un lucru atât de simplu.* Uneori le însoțea pe celelalte femei Vanderbilt în plimbările lor, ascultându-le poveștile despre copiii și rudele lor pe care nu le cunoștea, discutând detalii despre familia Comandantului. Nu exista nici o deschidere, nici măcar o crăpătură prin care să intre în conversație, iar Alva se simțea mai singură în compania lor decât atunci când era solitară.
Când Alva ajunse la intersecția dintre Ruggles Avenue și Bellevue Avenue, decise să facă un ocol și porni pe cărarea de pământ care ducea spre stânci. Cliff Walk era o rută mult mai frumoasă. În timp ce înainta, cărarea deveni din ce în ce mai întortocheată, chiar periculoasă pe alocuri. Era necesar să ai un picior antrenat pentru a te deplasa. Partea băiețoasă din Alva, care pescuia, juca golf și făcea gimnastică cu greutăți indiene în fiecare dimineață, iubea provocarea. Își mută cu grație picioarele de pe o piatră pe alta, ținându-și boneta cu o mână. Pulsul oceanului, regulat ca și bătăile

inimii, îi răsuna în urechi. În fața ei putea vedea stâncile din depărtare, acele lespezi imense de marnă neagră și gresie. Privi un pescăruș care se plimba cu o scoică în cioc, lovind-o de pietre până când se sparse, înainte să scoată carnea cu ciocul. Willie K. avea dreptate, nu îi plăceau scoicile. Se uită în altă parte și văzu o femeie tânără care stătea pe marginea unei stânci cu coatele pe genunchi și fața în mâini. Panglicile late de culoarea lavandei de pe pălăria ei fluturau în briză. Părea să plângă.
– Ești bine?
Femeia ridică privirea, iar Alva văzu că era Emily Astor. Chiar și de la distanță și înlăcrimată, Alva avu același gând pe care îl avea de fiecare dată când o vedea: *Dumnezeule, ce frumusețe.*
– Te rog, doar lasă-mă în pace.
Emily își îngropă capul între brațe cu umerii tremurându-i. Alva miji ochii, încercând să blocheze soarele.
– Ai grijă când cobori de acolo.
– Doar, te rog... te rog, pleacă.
– În regulă. Bine.
Alva își plesni coapsele cu mâinile și porni mai departe, întrebându-se de ce încercase. James Van Alen îi făcuse cunoștință cu Emily cu trei ocazii separate, iar Emily spusese *Încântată de cunoștință* de fiecare dată. Iar Alva știa și de unde învățase acest lucru. Mama ei, marea doamnă Astor, se uita mereu prin Alva, de parcă nici nu ar fi fost acolo, sau ca și cum ar fi fost o pierdere de timp să îi dea vreun fel de atenție.
Se părea că oriunde mergea, Alva întâlnea un fel de jignire. Lumea încercase să o limiteze încă de la începutul vieții ei. Când avea patru ani, fratele ei murise de tuberculoză. Alva își amintea cum tatăl ei îngenunchease în strană, cu umerii cutremurându-i-se, plângând cu fața ascunsă în braț, întrebându-l pe Dumnezeu de ce îi luase fiul și îi lăsase toate fiicele. Alva fusese distrusă și ieșise în fugă din biserică. Se ascunsese în câmpul de bumbac, până când o găsise Armide și o târâse înapoi în casă. Alva nu își putuse privi tatăl în ochi, știind că își iubise fiul mai mult decât pe ea sau pe surorile ei – asta dacă le iubea măcar vreun pic. Era un adevăr simplu, dar Alva nu îl putuse accepta. Era la fel de bună ca un fiu și își jurase că avea să îi demonstreze asta tatălui ei în fiecare zi, că avea să demonstreze acest lucru întregii lumi. Nu avea să se lase trasă în jos, nu avea să fie tratată ca un bun de mâna a doua. Dar lumea nu fusese pregătită pentru Alva. Propria ei mamă o pedepsise pentru că se juca cu mingea și se cățăra în copaci. Ca tânără, nu putuse participa la baluri pentru debutante fiindcă era săracă. Mai târziu, nu îi fusese permis să meargă la facultate și să studieze politica sau arhitectura fiindcă era fată. Acum nu putea merge la petrecerea doamnei Astor nu fiindcă era femeie, nu fiindcă nu era suficient de bogată, ci fiindcă nu era suficient de bună. Nu era suficient de bună – despre asta era vorba mereu.
În aceste momente, Alva se întreba de ce își dorea să facă parte din înalta societate, în primul rând. Dar știa de ce. Înalta societate era singura zonă în

care femeile nu trebuiau să asculte de bărbați. Își creaseră propria lor lume micuță, cu propriile reguli, stabilite de propriii conducători. Era singurul loc în care putea spera să aibă un cuvânt de spus despre *orice subiect*. Dacă își dorea respect, dacă își dorea putere, trebuia să își croiască drum în societate.
Un pescăruș cârâi strident deasupra capului ei. Alva dădu cu piciorul într-o pietricică din drum și ajunse la o cotitură pe cărare, când văzu o pălărie zburând deasupra stâncii. Văzu panglicile de culoarea lavandei care fluturau în briză și realiză că era pălăria lui Emily. După o secundă, auzi un țipăt ascuțit, animalic. Un alt țipăt urmă, iar Alva fugi înapoi și văzu cum Emily aluneca de-a lungul unei gropi de aproape doi metri. O cornișă îi opri căderea. Nu avea nici o modalitate de a ieși din groapa în care căzuse.
– E în regulă, ești bine. Rămâi pe loc. Nu te mișca. Vin acum, strigă Alva.
Inima îi bubuia în piept în timp ce se deplasa de pe o stâncă pe alta, continuând să se uite la Emily, care se străduia să se elibereze, ținându-se strâns de marginea ascuțită a stâncii.
Când Alva ajunse suficient de aproape de Emily, se întinse după mâna ei.
– Doar prinde-mă.
Dar în timp ce bâjbâia după Alva, Emily se împiedică din nou și alunecă de pe stâncă, agățându-se de o altă lespede zimțată de piatră care se afla deasupra unei gropi de trei metri. Alva țipă înaintea lui Emily. Încercă să o prindă de mână, dar degetele lor nu se atingeau oricât se întindeau. Alva sări pe următoarea piatră, inima bubuindu-i în piept. O prinse pe Emily de antebraț. Obrajii lui Emily se umflau și se dezumflau rapid, fiecare parte din ea străduindu-se să se țină bine. Alva continuă să o țină de braț, deși propriile picioare începeau să alunece.
– Ajutor, cineva, vă rog, ajutați-ne! strigă Alva, simțind cum se răspândea panica în ea.
Dar nu era nimeni prin preajmă. Alva era pe cont propriu. Se târî mai aproape de margine, reușind să își fixeze piciorul între două pietre. Alva o prinse pe Emily de celălalt braț, folosind piciorul drept ancoră. Alva trase adânc aer în piept și, cu toată puterea pe care o avea, o trase pe Emily încet pe o stâncă plată, simțind durerea în toate membrele. Cele două femei se prăbușiră una lângă alta, gâfâind și transpirând. Emily tremura. Fața îi era mânjită de noroi și de sânge, mănușile ei din piele de căprioară erau sfâșiate. I se rupsese rochia în partea de jos și în laterale. Sângele i se scurgea din tăieturile și rănile de pe frunte, brațe și picioare. Alva însăși deveni conștientă de gustul sărat și metalic pe care îl simțea în gură. Pesemne că se tăiase la buză. Când își șterse transpirația de pe frunte își mânji degetele cu sânge. Palmele îi erau pline de pietriș și mizerie.
Nu avea idee cât timp rămaseră acolo, gâfâind, neputând să se miște. Deși reușiseră să scape, aștepta în continuare să le ajute cineva. Îi luă un moment să realizeze că era pe cont propriu mai departe.
După ce reuși să o pună pe Emily pe picioare și să se asigure că nu își rupsese nici un os, o întrebă ce căutase pe stânci.
– Nu știai că o grămadă de oameni au căzut de pe Cliff Walk și au murit?

Emily nu răspunse. Alva nu mai insistă.
Avansară încet de pe o piatră ascuțită pe alta, Emily sprijinindu-se de Alva. Alva trebuia să se oprească odată la câțiva pași pentru a reajusta greutatea lui Emily care o apăsa pe șold și pe umăr. Păru să le ia o eternitate să ajungă pe drumul pavat. Emily începuse să vorbească – să pălăvrăgească de-a dreptul – despre petrecerea cu fructe de mare a mamei ei, despre James Van Alen și din nou despre petrecere. Alva se opri și îi aruncă o privire care o făcu să tacă din gură și să se uite la ea cu ochii mari și gura deschisă.
– Ce e? Ce s-a întâmplat? întrebă Emily.
– Nimic.
Alva clătină din cap cu un zâmbet pe buze.
– Nu, spune-mi. Ce e?
– Ești tu, spuse Alva, din ce în ce mai amuzată.
– *Eu*? Ce e? Spune-mi. Te rog, spune-mi. Am spus ceva amuzant? Am făcut ceva greșit? Te rog, ce e?
– E *asta*, ce faci acum!
Alva își acoperi gura cu mâna, râzând zgomotos.
– Ești... trăncănești.
Emily arăta ofensată.
– Nu trăncănesc.
– Oh, ba da, râse Alva în timp ce încerca să își tragă răsuflarea. Îmi cer scuze... îmi cer scuze, niciodată nu am crezut că voi, membrii familiei Astor, *trăncăniți*. Vă face să păreți *aproape* umani.
Emily își apăsă degetele deasupra gurii, iar Alva fu sigură că o jignise pe rigida și corecta domnișoară Astor, când umerii lui Emily începură să se scuture brusc, un chicot ascuțit ieșindu-i din gură.
– Presupun că sughiți, și sforăi, și faci tot felul de alte lucruri negrațioase.
Emily izbucni în râs.
– Oh, mă doare, nu mă face să râd.
Amândouă râdeau atât de tare, că Alva se aplecase, incapabilă să vorbească, ținându-se de mijloc, în timp ce îi susținea în continuarea greutatea lui Emily.
– Doamne, gata, spuse Emily încercând să își revină și ștergându-și lacrimile din ochi.
Odată ce reușiră să se adune în sfârșit, atmosfera se schimbă complet, iar Emily deveni serioasă, sobră.
– Aș fi putut muri, nu-i așa?
– Dar nu ai murit, spuse Alva cu un nod în gât.
– Mi-ai salvat viața. Și tu ai fi putut muri, spuse Emily de parcă tocmai ar fi realizat gravitatea situației. Nu voi uita asta niciodată. Vorbesc serios. Mulțumesc, spuse ea luând mâna Alvei.
Alva nu știa niciodată ce să facă în preajma unei persoane emoționate și vulnerabile. De obicei, făcea o glumă sau schimba subiectul. Surorile ei și Consuelo îi reproșau mereu acest lucru. Și Willie la fel. De data aceasta nu spuse nimic.

În tăcere, o ajută pe Emily să înainteze pe cărare, concentrându-se să nu se împiedice sau să o lase să cadă. Între timp, Emily începu din nou să povestească despre James și despre cât de mult își dorea să se căsătorească cu el, despre cât de amuzantă era Alva și despre cum nu își amintea ultima dată când râsese atât de mult.
Alva asculta doar cu o ureche, fiindcă o idee splendidă luase naștere în interiorul ei. Cu vreo cincizeci de metri în urmă, își dăduse seama că tocmai dăduse peste o oportunitate de aur. Aceasta era șansa Alvei de a o întâlni pe doamna Astor – și în cele mai avantajoase circumstanțe. Alva avea să o conducă pe Emily acasă și să o înapoieze în siguranță mamei ei. Doamna Astor avea să fie atât de recunoscătoare și de îndatorată Alvei pentru că o salvase pe Emily, încât suprafața ei de gheață avea să se topească și avea să insiste ca salvatoarea fiicei ei să participe la petrecerea cu fructe de mare și să fie bine-venită în societate.
Ajunseseră la intersecția dintre Victoria Avenue și Bellevue, când Emily se întoarse către Alva și spuse:
– Mulțumesc. Pentru tot.
Îi dădu drumul Alvei și gemu când încercă să șchioapete mai departe.
– Așteaptă! Alva o prinse pe Emily înainte să se împiedice. Nu poți merge cu glezna asta. Te ajut să ajungi acasă.
– Nu. Sunt bine. E mai bine dacă merg singură. Mă descurc, clătină Emily din cap.
– Nu fi prostuță. Abia te poți lăsa pe piciorul acela. Te ajut să te întorci acasă și îi voi explica mamei tale ce s-a întâmplat și…
– Nu! strigă Emily, mama nu poate afla că am fost pe Cliff Walk. Mi-a interzis mereu să merg acolo.
– Dar...
Vocea Alvei pieri. Mintea o luă la trap, încercând să își ajusteze planul, să găsească altă modalitate. Avea nevoie de ajutorul lui Emily. Alva nu putea pur și simplu să bată mai târziu la ușa doamnei Astor și să spună *Apropo, i-am salvat viața fiicei dumneavoastră, acum invitați-mă la petrecere și introduceți-mă în înalta societate*. Presupunea că la un moment dat o putea ruga pe Emily să îi facă cunoștință cu mama ei, dar asta nu avea să fie suficient. Așa ceva era ușor de ignorat. Nu, avea nevoie de mai mult decât un simplu *Încântată de cunoștință*. Alva era încă pe gânduri, când Emily încercă să mai facă un pas și aproape se prăbuși.
– Haide, nu poți merge restul drumului singură, spuse Alva în timp ce o ridică din nou.
Emily își plecă privirea și dădu din cap.
– Nu îi poți spune nimic mamei. Te rog. Promiți?
Emily o strânse de brațul liber.
– Te rog. Ca prietenă.
Prietenă? Alva ezită, simțind o căldură în piept. Era extrem de singură și avea atâta nevoie de o prietenă. Nu ar fi presupus niciodată că Emily ar fi considerat-o o egală. Spre surprinderea Alvei, o plăcea pe Emily, și nu

fiindcă era fiica doamnei Astor. Era diferită între patru ochi, o cu totul altă persoană decât cea pe care o întâlnise în celelalte dăți. Avea ceva dulce și inocent care o înduioșase pe Alva. Iar râsul ei era contagios.
– Te rog?
Ochii lui Emily erau mari și rugători. Alva trebuia să ia o decizie. Putea folosi acest moment drept mod de a intra în societate sau își putea face o prietenă. Se uită la Emily și încuviință din cap.
– Va fi secretul nostru. Nu voi spune nimic.

Capitolul 3

SOCIETATEA

Picături delicate din apa oceanului plutesc în jurul nostru. Acele cristale invizibile de sare acoperă fiecare suprafață a acestui oraș, asemenea poleielii atât de iubite de elita din Newport. Majoritatea – inclusiv noi – nu știe că dedesubtul ei se răspândește încet putregaiul.
Și totuși, nu există nici un alt loc care să se compare cu Newport în timpul verii. Șase săptămâni pline de dineuri cu șase feluri, petreceri în aer liber, ceaiuri și prânzuri în fiecare zi, baluri care se termină la răsărit în fiecare noapte.
După-amiază, când bărbații sunt plecați pe iahturi sau joacă tenis de câmp, noi, doamnele, ne facem plimbările zilnice pe Bellevue Avenue, pentru a face mișcare și pentru a ne etala cele mai frumoase rochii de zi și bijuterii, deschizându-ne umbrelele pentru a evita soarele. Pistruii și bronzul sunt considerate de rând și trebuie evitate pe cât posibil.
Matroanele Knickerbocker își fac propria paradă zilnică, într-un șir de trăsuri trase de cai, conduse, desigur, de către doamna Astor. Când trece pe lângă, noi, ne îndreptăm spatele, de parcă ne-ar observa în căldura asta, cu corsetele și jupoanele lipite de noi ca o a doua piele grea, cu coafurile ofilite sub pălăriile largi. Mâine ne vom întoarce din nou aici, în exact același loc. Totul va fi la fel, în afară de hainele noastre.

Capitolul 4

CAROLINE

Caroline se apropia de sfârșitul plimbării ei zilnice cu trăsura pe Bellevue Avenue. Era însoțită de Charlotte, ceea ce era foarte neobișnuit.
Era posibil ca fiica ei să fi devenit brusc interesată de înalta societate? La optsprezece ani, Charlotte prefera să meargă cu barca și să vâneze cu tatăl ei, decât să aibă de-a face cu societatea. Caroline se uită la degetele ei înmănușate, strânse în jurul mânerului umbrelei. Vârfurile degetelor îi băteau într-un ritm nerăbdător, de parcă abia ar fi așteptat să plece. Atunci de ce dorise să vină? De ce purta una din cele mai bune rochii de zi cu volănașe din satin pe decolteu? Și de ce își aranjase buclele de culoarea untului sub boneta ei favorită? Caroline se concentră pe o șuviță din părul lui Charlotte, care se desprinsese și îi atârna acum pe gâtul ei lung.
Pesemne că Charlotte îi simțise privirea, fiindcă se întoarse spre ea, strânse din buze și se uită din nou în altă parte. Îi era atât de greu să o înțeleagă pe Charlotte, chiar și când era lângă ea. Caroline voia să spună ceva, dar momentul trecuse. Acum se lăsă dusă de ritmul constant al trăsurii, ascultând loviturile potcoavelor pe piatra cubică, zornăitul căpestrelor. Își ațintи privirea în afara trăsurii deschise. Briza purta cu ea parfumul mării, întrerupt din când în când de mirosul balegii de cal.
Tocmai când cotea, trăsura lor se zgudui brusc atunci când o altă trăsură cu patru roți goni înspre ei de nicăieri. La cârmă era o femeie. Trecu în viteză pe lângă ei, făcând caii să se ridice agresiv pe picioarele din spate. Caroline și Charlotte căzură una peste alta pe bancheta din spate, pălăriile și umbrelele zburând prin aer până când vizitiul reuși să controleze caii. Opri trăsura și restul procesiunii înainte să sară din cabina lui și să vină la ele.
Cu pălăria în mână și părul lung și neîngrijit atârnându-i peste ochi, spuse:
– Îmi cer scuze. Sper că nu ați fost rănite.
– Suntem bine, Duncan. Charlotte își recuperă boneta și își netezi părul. Mulțumim.
– Amatoare, mormăi el.
Amatoare, într-adevăr, se gândi Caroline, amintindu-și de vremurile în care obișnuise să se plimbe singură cu trăsura. Cu ani în urmă, îi plăcuse să stea pe locul din față, simțind briza tăioasă pe obraji și frâiele din piele ferme în mâinile îmbrăcate în mănuși de piele, mânându-și cei patru cai cât de repede putea. Oamenii stătuseră pe marginea străzii, aplaudând-o în timp ce gonea pe lângă ei. Desigur că acum nici nu intra în discuție să pună mâna pe frâie, așa cum nu intra în discuție să facă multe alte lucruri, de exemplu să joace croquet sau tenis de câmp.
– Sunteți sigure? Amândouă sunteți bine? întrebă Duncan.
– Nu avem nici o zgârietură, ai fost un expert cu caii, spuse Charlotte.
Îi oferi vizitiului un zâmbet pe care Duncan i-l întoarse înainte să își pună pălăria pe cap și să se urce din nou pe locul său. Piesele de puzzle se așezară repede – Charlotte nu era nicidecum interesată de societate. *Ci de vizitiu!* Lui Caroline i se strânse inima.
– Ce a fost *asta*? întrebă ea în timp ce trăsurile se puseră din nou în mișcare.
– Ce a fost *ce?*

– Discuția dintre tine și vizitiu.
– Cine? Duncan? întrebă ea de parcă ar fi putut fi vorba de altcineva.
– E foarte chipeș, nu-i așa? Chiar și Helen crede că e chipeș, iar ea e îndrăgostită până peste cap de Rosy.
– Ajunge, Charlotte. Comportamentul tău nu se cuvine.
Caroline era pe cale să continue, dar îi fu distrasă atenția de două femei care mergeau de-a lungul trotuarului, chiar pe lângă cimișirul albastru care îngrădea casa de vacanță a familiei Astor. Se rezemau una de alta, cea cu părul roșcat, puțin mai înaltă decât cea brunetă. Mersul lor părea nenatural. Nici una nu purta mănuși sau pălării, nici măcar o umbrelă pentru a le proteja de soare. Roșcata purta un costum de baie. Arătau neîngrijite și răvășite, ca niște pisici vagaboande. Caroline presupuse că se rătăciseră, că erau locuitoare ale orașului care hoinăriseră până la Bellevue, dar femeia în rochie îi atrase atenția când se uită cu atenție la ele. Cunoștea acea rochie. Se uită în sus. Cunoștea această femeie. Nervii începură să i se aprindă și căscă gura de șoc. Expresia ei o făcu pe Charlotte să se întoarcă.
– Ce s-a... ce... vai! Aceea e Emily? Cine e cu ea? Ce s-a întâmplat cu ea? icni Charlotte.
Confuzia lui Caroline se transformă în alarmă când realiză că Emily era rănită. Trăsura tocmai intra pe proprietate când Emily și cealaltă femeie se împleticiră sub portic.
– Emily, strigă Caroline.
Nici nu așteptă ca Duncan să o ajute să coboare din trăsură. Tivul i se agăță de scările pliante și auzi cum se sfâșie materialul când se eliberă, fugind spre Emily.
– Dumnezeule, copilă, ești bine? Ce s-a întâmplat?
– S-a împiedicat. De propriile ei picioare, dacă vă vine să credeți, spuse roșcata cu un accent slab sudist.
Râse scurt, de parcă ar fi fost o nimica toată. Emily făcu câțiva pași, ținându-se în continuare strâns de roșcată.
– Șchioapeți!
Vocea lui Caroline se ascuți când înaintă și îi luă locul roșcatei. *Are nevoie de mama ei acum, nu de tine.*
– Ți-ai rupt ceva?
– E doar iritată, spuse roșcata.
Se comporta exagerat de protectiv, aproape posesiv față de Emily, care încă nu scosese nici un cuvânt.
Caroline observă că avea un cucui care deja începea să se învinețească pe frunte. Un fir de sânge uscat i se prelingea pe sprânceană. Caroline întinse o mână și îi dădu lui Emily părul la o parte din ochi cu vârfurile degetelor. Părea speriată, zdruncinată.
– Charlotte! strigă Caroline peste umăr. Fiica ei cea mare era încă în trăsură. Cheamă-l pe Hade! Spune-i să cheme un doctor!
– Cred că tot ce îi trebuie este niște odihnă la pat.

Cine te-a întrebat? își dori Caroline să spună. Apoi observă că și roșcata avea zgârieturi și vânătăi pe față, deși nu erau la fel de rele ca ale lui Emily. În afară de aceste răni minore, părea nevătămată, iar acum îndruga ceva despre băi cu sare Epsom. Caroline își dorea ca această femeie să nu se mai amestece. Voia doar să aibă grijă de Emily. Toată pălăvrăgeala aceasta – Caroline nici nu își putea auzi gândurile.
– Charlotte! strigă din nou. Ce era în neregulă cu ea? De ce vorbea cu vizitiul? Charlotte, du-te și cheamă-l pe Hade. Spune-i să cheme doctorul! Acum, Charlotte!
– Mă numesc Alva, apropo. Alva Vanderbilt. Sunt deosebit de încântată să vă cunosc în sfârșit, doamnă Astor, spuse roșcata și întinse o mână.
Charlotte nu reținu prenumele, dar numele Vanderbilt îi atrase atenția. Îi displăcea tot ce știa despre familia Vanderbilt. Patriarhul, Cornelius Vanderbilt, pe care toată lumea îl numea Comandantul, era faimos pentru afacerile sale imorale și pentru manierele sale deplorabile. Își înșela competitorii, mesteca cu gura deschisă, se scobea între dinți la masă. Își construise averea cu ajutorul căilor ferate, iar lui Caroline nu îi plăceau banii obținuți în acest fel. Considera că averea trebuia moștenită, nu dobândită, așa cum și ea moștenise o sumă mare de bani, înainte să obțină mai mulți bani de pe urma căsătoriei. Caroline ignora existența bunicului lui William, John Jacob Astor, decedat de curând, care într-adevăr își *dobândise* averea – fiind comerciant de blănuri, pe deasupra – și ale cărui afaceri lipsite de scrupule și maniere abjecte erau la același nivel cu ale Comandantului. Știa că singura diferență dintre Astor și Vanderbilt era faptul că John Jacob Astor avusese avantajul de a fi început mai devreme, punându-și pe picioare afacerea cu vreo douăzeci de ani înaintea lui Cornelius Vanderbilt. Caroline nu vorbea niciodată despre aceste asemănări, și nu vorbea niciodată despre începuturile modeste ale familiei Astor.
Femeia Vanderbilt încă vorbea.
– ...vă rog să îmi scuzați înfățișarea, spuse ea trăgând de costumul ei de flanelă, eram pe drum spre plajă când…
– Vă rog să mă scuzați, vreau să o aduc pe Emily înăuntru.
– Desigur, desigur, spuse ea.
Înaintă și o prinse pe Emily de cealaltă parte.
– Vă ajut doar să…
– Vă asigur că nu avem nevoie de ajutor.
Femeia se retrase doar după ce apăru Hade, cu Charlotte după el.
– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, strigă Alva în timp ce Hade o căra pe Emily înăuntru.
Caroline trecu pragul și aruncă o privire peste umăr.
– Charlotte, vii?
Dar Charlotte se întorsese la trăsură și la vizitiu.

* * *

În ziua petrecerii cu fructe de mare, Caroline acordă deosebită atenție toaletei ei, știind că toți ochii aveau să fie ațintiți asupra ei. Și asupra familiei. Deși Emily își acoperise zgârieturile misterioase de pe frunte cu pudră, lumina soarelui era dură, scoțând în evidență încercarea ei de camuflaj. *Ce material de bârfă*! Caroline îi mulțumi lui Dumnezeu că măcar nu știau despre dragostea lui Charlotte pentru vizitiu. *Dumnezeule, nu ar mai tăcea din gură pe acest subiect.* Bineînțeles că celelalte matroane aveau să zâmbească și să o complimenteze pe Caroline, dar în secunda în care avea să se întoarcă cu spatele, aveau să înceapă să pălăvrăgească despre fiicele ei, să speculeze despre căsnicia ei.
Ce straniu, se gândi ea, că nimeni nu ridicase vreodată sprâncenele când venea vorba de relația ei cu Ward McAllister, care o însoțise la nenumărate evenimente sociale. Nimeni nu spusese niciodată un cuvânt pe acest subiect. Dar dacă William era văzut vorbind cu o femeie pe câmpul de polo, sau la clubul de iahturi, era scandalos.
Of, lasă-i să vorbească. Caroline știa că nu îi putea opri și, deși mândria ei era rănită, spiritul ei era mai puternic decât fusese vreodată. Putea rezista. Iar mai târziu, după ce își va fi primit invitații ei cu două fețe, avea să se plimbe pe proprietate cu William lângă ea, îngropând toate zvonurile. Acum mai avea nevoie doar de o explicație în caz că cineva întreba ce se întâmplase cu fața lui Emily.
Caroline auzi bufnitul ritmic al pașilor mamei ei cu câteva momente înainte să apară, deschizând ușa garderobei cu bastonul.
– Cu *asta* te îmbraci diseară? întrebă ea.
Caroline își studie ținuta aleasă în oglindă, decolteul decorat cu panglici de mătase, fundele din satin de pe corsaj, turnura purpurie în stil Polonaise.
– Lina, trebuie să îți amintesc că o doamnă cu adevărat nobilă nu se îmbracă după ultima modă?
– Nu e de parcă aș purta o rochie Worth, mamă.
– Slavă Domnului! Ținutele lui sunt de un adevărat prost gust.
Își mută bastonul din mâna stângă în cea dreaptă. Mama lui Caroline – Helen Van Courtlandt White Schermerhorn – era încă o femeie cu un aspect regal, chiar și la vârsta de optzeci și patru de ani. Părul ei, cândva negru și strălucitor, era acum alb, iar fața era ridată, dar ochii – ochii rămăseseră de un albastru glacial și nu ratau nimic.
– Să nu te simți de parcă ar trebui să concurezi cu parveniții, Lina. Ești mai bună de atât, spuse mama ei. Se întinse după un săpun împachetat în hârtie de culoarea lavandei. Urăsc faptul că oamenii noștri au început să fie influențați de parveniți. Mirosi săpunul, se strâmbă și îl așeză din nou pe masă. Credeam că tu și domnul McAllister aveați grijă să nu se întâmple așa ceva.
– Facem tot ce putem, mamă, dar vremurile se schimbă și...
Oftatul exasperat al mamei ei o opri. Urmă o luptă tăcută și enervantă, una pe care Caroline știa că nu avea să o câștige niciodată. Nu câștigase niciodată. Se întoarse și își făcu de lucru cu cerceii.

Oricât de dură ar fi fost Caroline, nu se apropia de duritatea mamei ei, a cărei putere se trăgea din tragedie. Era o femeie care își îngropase șase din cei nouă copii. Două dintre cele trei fiice care supraviețuiseră erau bolnăvicioase și de obicei imobilizate la pat. Rămânea Caroline – sau Lina. Nu era suficient să supraviețuiască, de la Lina existase mereu așteptarea să prospere. De gâtul ei își atârnase mama ei toate speranțele, iar atunci când se ivise oportunitatea ca Lina să preia conducerea societății, mama ei o încurajase. *Trebuie să ne menții și să ne protejezi cercul de parveniți*, îi spusese într-o zi, bătând cu bastonul în podea. *Vii dintr-o familie bună... și ai mijloacele necesare.* Buf, buf, buf. *Trebuie să iei frâiele și să le pui capăt acestor interlopi.* Buf, buf, buf. *Stilul nostru de viață trebuie să inspire rafinament și decență, iar acea șleahtă nu inspiră nimic...*
Acesta fusese monologul mamei ei în 1872, chiar înainte ca Ward McAllister să vină la ea și să își discute propriul plan pentru menținerea elitei.
– Femeile cu tiarele și coronițele lor, bărbații cu trabucurile lor groase și bastoanele. Toți put a bani proaspăt câștigați din industria feroviară și oțel. Încearcă să își cumpere un loc în societate și este datoria noastră să nu le permitem, spusese el plin de dezgust.
– Și cum propui să facem acest lucru? întrebase Caroline, ușor surprinsă de pasiunea sa.
Ei, bineînțeles că Ward se gândise la un plan. Îi explicase cum avea de gând să îi selecteze personal pe membrii societății, asemenea nobilimii britanice.
– Și voi avea nevoie de o doamnă de cel mai fin și delicat calibru, ca și tine, pentru a mă ajuta în organizarea acestei noi ere a societății noastre.
Caroline era prea înțeleaptă pentru a se simți flatată.
– De ce eu? întrebase ea țintit.
– Întrebarea este, de ce *nu* tu? Nu mă pot gândi la altă doamnă de elită care să dețină gustul și rafinamentul tău.
– Cred că ce vrei să spui *cu adevărat* este că nu te poți gândi la altă doamnă care să dețină propriii bani.
McAllister râsese, ușor smerit.
– Ei bine, poate că e un ușor avantaj.
Spre deosebire de alte amfitrioane, Caroline moștenise averea sa după decesul tatălui ei. Nu trebuia să îi ceară permisiunea soțului ei sau să îi prezinte un raport săptămânal al costurilor gospodărești și personale pentru a-i obține aprobarea. Acest nivel de independență era nemaivăzut și o scotea pe Caroline în evidență față de celelalte doamne. O ajutase să devină regina elitei – împreună cu nevoia ei disperată de a îi face mamei ei pe plac.
De atunci, Caroline și Ward își petrecuseră ore întregi în salonul ei, studiind liste de invitați și diagrame cu locuri la masă, alegând porțelanuri și tacâmuri din argint. O dezbatere pe tema vinului putea dura peste o oră. Ward trata societatea cu extremă seriozitate și de-a lungul timpului, Caroline începuse să creadă că toate aceste lucruri erau cu adevărat importante. William, în schimb, credea că societatea era frivolă. Caroline

realiză, mult mai târziu, că poate soțul ei sperase ca ea să-și arate interesul pentru una dintre activitățile sale – pentru iahturi sau creșterea cailor... O invita mereu să i se alăture când ea avea deja alte planuri, un prânz sau o întâlnire, un bal sau un spectacol de operă. Sincronizarea lui era fantastic de proastă, iar Caroline se întreba uneori dacă nu cumva o invita știind că nu era disponibilă.
Nu se gândise niciodată că poate acest lucru îl rănea pe soțul ei, că prefera compania altora, mai ales a lui Ward McAllister. De asemenea, nu se gândise niciodată că poate mândria lui suferea, știind că programul social al soției sale era mai plin decât al său. Nu se gândise la aceste lucruri, fiindcă societatea era vitală pentru ea. Pentru prima dată în viața ei, făcuse ceva cu care mama ei se putea lăuda. Pentru prima dată în viața ei era respectată, era importantă și prețuită pentru lucruri care nu țineau de rolul ei ca soție și mamă. Acum, societatea era o parte atât de integrală din ea, încât era sigură că ea însăși nu ar mai fi importantă dacă societatea ar înceta să existe sau să conteze.
– Ei bine, văd că această conversație nu va duce nicăieri. Voi fi în salonul de jos, spuse mama ei.
Vocea mamei îi răsuna în continuare în cap, chiar și după plecarea ei. Postura i se relaxă. Își dădu jos cerceii și îi aruncă pe masa de toaletă, surprinsă că mama ei nu spusese că erau prea ostentativi pentru o femeie în poziția ei.
După un moment, se duse la dulapul în care atârna o rochie simplă și albastră, fără funde și volane. Chemă camerista pentru a o ajuta să se schimbe.

Capitolul 5

ALVA

În timp ce James Van Alen și toți ceilalți se pregăteau pentru petrecerea doamnei Astor, Alva își aduna puterile pentru a lua cina cu familia lui Willie la casa de vacanță a familiei sale. Fiind cea mai nouă membră a familiei Vanderbilt, se simțea de parcă ar fi fost un intrus. Nu le înțelegea stilul de viață. Era ceva profund *Vanderbilt* în ei, o calitate pe care nu o putea defini sau dobândi. Nu le înțelegea mereu glumele, nu era nici capabilă să țină pasul cu felul în care săreau de la subiect la subiect asemenea trenurilor care treceau de pe o șină pe alta. Uneori era de parcă ar fi vorbit două limbi diferite.
Alva se trezi față în față cu o nouă dilemă în fața dulapului – alegerea rochiei. Cum să aleagă între rochii cu opale, rochii cu perle și diamante,

panglici din satin și mătase, tivuri delicate din dantelă, fir de aur și argint? Nu își putea imagina cum se descurcase pe vremuri cu doar o mână de rochii pe care le peticise din nou și din nou. Doar gândul la acele vremuri îi sădi un gând înfiorător în cap: *Ce mă fac dacă dispare totul?*

Deși Alva știa că familia Vanderbilt era una dintre cele mai bogate familii din țară, vechile ei temerile persistau. Văzuse deja averea unui bărbat risipindu-se, nu avea încredere că nu o să se întâmple din nou. Din acest motiv, Alva lua mereu câțiva dolari din alocația ei săptămânală și îi așeza într-o cutie de pălării din fundul dulapului. Doar pentru siguranță.

Această frică ar fi putut fi explicația pentru faptul că Alva nu păstra niciodată ce era mai bun pentru sfârșit. Se temea că orice amânare avea să o coste exact lucrul pe care îl aștepta. Nu voia să își amâne fericirea nici măcar o secundă. Își dorea tot ce era mai bun și nu intenționa să sufere sau să suporte ceva inferior și nesatisfăcător doar pentru a ajunge la ce era mai bun. Mereu își dorise recompensa la început și nu putuse niciodată înțelege de ce surorile ei suportau legumele fără gust, carnea uscată și orezul lipicios doar pentru a ajunge la desert. Ea mânca pe ascuns prăjitura, budinca sau tartele, în ciuda consecințelor.

– Alva? Grăbește-te, scumpo! Nu putem întârzia la cină, îl auzi pe Willie K. strigând de jos.

– Imediat termin, spuse ea.

Scotoci prin dulap, oprindu-se asupra rochiei pe care plănuise să o poarte la petrecerea cu pește a lui Mamie. Rochia pe care ar fi purtat-o la petrecerea doamnei Astor, dacă ar fi fost invitată.

Alva scoase rochia și o ținu pe lângă corp, întrebându-se dacă gulerul era suficient de înalt, dacă mânecile erau suficient de lungi pentru a acoperi urmele zgârieturilor și ale vânătăilor. Din fericire, cea de pe față se transformase din mov în galben și era neobservabilă, mai ales dacă purta puțină pudră. Dar mușchii și încheieturile încă îi protestau de fiecare dată când se mișca, deși trecuse deja o săptămână.

Dar ce durea mai tare – ce refuza să se vindece – era felul în care o tratase doamna Astor în acea zi. Deși, în apărarea ei, doamna Astor nu realizase că Emily fusese pe Cliff Walk, în pragul morții, dacă nu ar fi salvat-o Alva. Doamna Astor nu știa nimic despre ce se întâmplase, și totuși o tratase pe Alva de parcă ar fi fost poștașul care livrase un pachet. Și desigur că Emily se temuse prea tare de mama ei ca să spună ceva. Două zile mai târziu, James Van Alen trecuse pe la ei pentru a-i transmite un mesaj din partea lui Emily. Dorea să îi mulțumească Alvei și spera să o vadă din nou în curând. Nici un cuvânt despre mama ei, nimic despre petrecere.

Alva se duse la oglindă și își ridică cotul pentru a examina crusta care se formase pe piele. Se străduia să nu o rupă, ceea ce se dovedea a fi mai dificil decât să își țină promisiunea față de Emily.

În ciuda defectelor ei – iar Alva știa că nu era un înger –, se ținea de promisiuni cu seriozitate. Doamna Astor nu avea să afle niciodată că Alva îi

salvase viața fiicei ei. Nu putea să își încalce promisiunea, ceea ce însemna că Alva trebuia să găsească un alt mod de a-i atrage atenția Marii Doamne.

Capitolul 6

CAROLINE

Orchestra se încălzea, muzicienii își acordau viorile, violele și celelalte instrumente. Christine Nilsson stătea la margine într-o rochie din mătase de culoarea fildeșului, încălzindu-și vocea – *Ah-ha-ha-ha, Ah-ha-ha-ha*. Valetul lui Caroline, îmbrăcat în uniforma sa elegantă verde, comandată anume pentru acest eveniment, era poziționat la ușa din față, pregătit să inspecteze invitațiile oaspeților înainte să le permită să intre. Un al doilea valet, îmbrăcat în aceeași uniformă, era într-o parte, așteptând să prindă butonierele albe pe reverele bărbaților. Fiecare masă era decorată cu o față de masă din damasc alb, marginile fluturând în briză. Pe șervete erau așezate inele din aur de paisprezece carate. O selecție de tacâmuri din argint flanca porțelanul, iar în centrul fiecărei mese era o duzină de trandafiri. Acești trandafiri, numiți Frumusețea Americană, erau flori pe care Caroline le adusese în America. La prețul de doi dolari pentru un fir, erau o extravaganță. Puține doamne își puteau convinge soții că o asemenea cheltuială era necesară.

În mod normal, petrecerile lui Caroline nu începeau înainte de unsprezece seara, dar petrecerea cu fructe de mare fusese planificată pentru ora patru, cu cina la ora opt, urmată de dans până la răsărit și două bufete, unul la miezul nopții și încă unul la șase dimineața.

Acum, cu soarele în înaltul cerului, căldura era aproape insuportabilă. Caroline stătea la intrarea grădinii cu Ward McAllister, așteptând să primească invitații. Cumnatul lui Caroline ajunse printre primii.

John Jacob Astor al III-lea făcu un pas în față. Avea perciuni țepoși și o mustață care încărunțise deja, în ciuda părului său castaniu. Îi luă ambele mâini în ale sale.

– Caroline, spuse doar.

Caroline nu se așteptase la mai mult. Răspunse atât:

– John.

Urmă cumnata ei, Augusta. Avea o față pătrățoasă, ca o cutie, dar ochi frumoși și albaștri care te făceau să uiți de tot restul.

– Scrisoarea..., spuse Augusta. Strâmbă din gură, oferindu-i lui Caroline o privire plină de milă, insinuând restul. M-am rugat pentru tine. Și pentru William.

Tonul ei avea ceva superior, de parcă îi făcuse plăcere să îi scrie acea scrisoare. Caroline strânse din buze și își ridică bărbia, amintindu-și-o pe Augusta din alte vremuri, în care adorase vânătoarea și colecționase arme de foc, înainte să le dea la schimb pentru Biblie. De câte ori nu îl forțase Augusta pe Waldorf să îngenuncheze, făcându-și fiul să se căiască pentru că se jucase de-a v-ați ascunselea în servantă sau fiindcă începuse să cânte?
Următorul era Waldorf. Devenise un bărbat chipeș și cu ambiție politică. Avea douăzeci și ceva de ani și pusese ochii pe Senatul Statelor Unite.
– Mătușă Lina, spuse el și o sărută formal pe obraz.
Apoi plecă, la fel de disprețuitor ca și părinții săi.
Caroline se întoarse spre ceilalți musafiri, mulțumită că toată lumea se simțea bine. Oaspeții admirau priveliștea de-a lungul stâncilor, femeile își dădeau cu delicatețe mănușile jos suficient încât să poată ciuguli dintr-o scoică sau dintr-un crevete înainte să le pună la loc. Bărbații își țineau pălăriile cu mâinile în timp ce jucau bilboquet sau croquet. Tinerele doamne se plimbau cu carnețele de dans legate de încheieturi, notându-și numele domnilor cărora le promiseseră dansuri în momentul în care se deschidea sala de bal.
După ce îi salutase pe invitați, Caroline spera ca William să i se alăture pe pajiște, dar nu îl vedea nicăieri. În schimb, se trezi plimbându-se cu Ward McAllister și cu Mamie Fish – chiar Mamie Fish. Oricum intenționase să fie cu ochii pe Mamie, fiindcă știa că aceasta avea speranțe de a se ridica în rang și de a-i lua locul.
Dar Caroline nu se simțea amenințată. Era nevoie de o femeie mult mai puternică și mai isteață ca să o înlocuiască.
Caroline o studie pe Mamie cu multă curiozitate. Purta o rochie atât de plină de diamante și de perle grele, că părea să meargă cu dificultate. Borul pălăriei ei era suficient de larg ca să le facă umbră și lui Caroline, și lui Ward. Caroline se așteptase la așa ceva de la parveniți, dar în timpul petrecerii observă că toate doamnele purtau rochii la fel de bogat ornamentate. Oriunde se uita, vedea mărgele sclipitoare. Razele soarelui se reflectau în bijuterii. Toată lumea era fascinată de rochiile Worth. Pietrele prețioase și podoabele începeau să devină la fel de importante pentru o doamnă din înalta societate precum cartea ei de vizită.
Caroline se uită în jos la propria ei rochie, regretând că se schimbase. O dată în viață, mama ei nu avusese dreptate. Vremurile *se schimbau*, iar Caroline era prinsă între două lumi: a ei și a mamei sale. Ce-i drept, nu știa ce să facă cu propria lume. Ca lider al elitei, fusese atât de ocupată să mențină eticheta și tradițiile trecutului încât nu se gândise niciodată să instituie vreo idee de modernitate. Avea multe abilități și talente când venea vorba de rolul ei, dar inovația nu era unul dintre ele. Uneori se simțea ca și când ar fi stat în fața unei pânze goale, fără un strop de imaginație și abilitate artistică. Nu avea o viziune clară asupra viitorului. În mod sigur nu ar fi putut prezice că femeile aveau să se îmbrace atât de excentric cum o făceau acum. Și ce dacă ar fi purtat și ea o rochie Worth? *Ce dacă?* Ar fi

putut fi o schimbare revigorantă, le-ar fi putut arăta invitaților o latură mai jucăușă a personalității sale. Mama ei nu ar fi fost mulțumită indiferent ce ar fi purtat, iar cu toate bârfele despre căsnicia ei, acesta ar fi fost un moment bun pentru a străluci.
Un grup de domni în costume de vară din in și cu pălării de paie jucau badminton. Printre ei era soțul lui Mamie, Stuyvesant Fish, care aproape că se lovise de August Belmont. Cei doi își vânturau paletele, dar tot ratau fluturașul, ceea ce o făcu pe Mamie să râdă. *Și, Doamne, ce râs!* Capetele începură să se întoarcă pentru a vedea de unde venea acea *gălăgie*.
Caroline nu mai putea suporta, așa că se scuză și se îndreptă spre treptele de piatră din capătul grădinii. Căutându-l pe William prin mulțime, Caroline își observă cel mai mic copil, pe Jack, servindu-se cu aperitivele de pe tava unui valet. Apetitul copilului era insațiabil. Avea doar doisprezece ani, dar mânca mai mult decât un bărbat adult. Asta în condițiile în care fusese cel mai mic copil la naștere, cântărind doar puțin peste trei kilograme. Uneori se simțea vinovată fiindcă încercase să îl îngrașe, dar doctorul o asigurase că era doar în creștere. Totuși, Caroline își făcea griji. O chemă pe guvernantă.
– Ține-l pe Jack departe de aperitive. I se va face rău dacă o ține tot așa.
Guvernanta își făcu drum de-a lungul pajiștii pentru a-l certa pe Jack, care reușise să-și mai pună mâinile pe un crevete înainte să fie tras de lângă mâncare.
Caroline încă nu îl putea găsi pe William. Nu îl mai văzuse de când începuseră să sosească invitații, ceea ce nu era un semn bun. Se temea că era beat și că oamenii începuseră se vorbească despre aventura sa. Singurul mod prin care puteau opri bârfele era să fie văzuți împreună, uniți, cu zâmbetele pe față.
Intră în casă pentru a-l căuta. Trecu pe lângă majordomul ei, care stătea în foaier într-o poziție regală.
– Domnul Astor este în bibliotecă cu domnișoara Charlotte, spuse Hade fără ca ea să fie nevoită să îl întrebe.
Avea dreptate. William era în bibliotecă, în fotoliul său de piele și cu un pahar de whisky lângă el. Cu el era și Charlotte. Jucau cărți.
Dintre toți copiii ei, Charlotte era favorita lui William. O numea Charlie. Spre deosebire de ceilalți copii, William o învățase să pescuiască, să joace golf, să curețe armele și să tragă cu ele. Din multe puncte de vedere, ea era fiul său, nu Jack.
– Cine câștigă? întrebă Caroline în timp ce închidea ușa în urma ei.
– Suntem la egalitate, spuse William.
– Nu pentru mult timp.
Charlotte puse jos regele de inimă neagă și câștigă.
– Bine că nu a fost poker, m-ar fi uscat de bani.
– Oh, poker! Lui Charlotte i se lumină fața. Haide să jucăm!
– Oh, nu. Nu vă jucați. În caz că nu ați observat, avem musafiri, iar tu, domnișoară, ar trebui să fii afară. Și tu la fel, spuse Caroline uitându-se la

William.
– Mamă, trebuie? Oamenii aceștia sunt atât de plictisitori.
– Charlotte.
– Sunt de acord cu Charlie. *Trebuie?* râse William în timp ce aduna cărțile de joc.
O parte din Caroline și-ar fi dorit să rămână aici și să se joace o tură cu ei, să evite discuțiile superficiale de afară, platitudinile, adorația și prejudecățile.
– Da, *trebuie* să vă alăturați petrecerii. Amândoi, spuse ea.
– Ei bine, spuse Charlotte, poate voi merge întâi până la grajduri ca să văd ce face Duncan...
– Charlotte!
– Vai, mamă, izbucni ea în râs, nu te teme. Glumeam doar. Nu aș face *niciodată* așa ceva.
Se ridică demonstrativ și își ținu palmele în sus.
– Uite, mă duc la petrecere, vezi? Mă duc.
După ce Charlotte plecă, Caroline se întoarse spre William, care râdea încă în hohote, arătând cu degetul spre ea.
– Ar fi trebuit să îți vezi fața.
– Nu ar trebui să o încurajezi. Începe să devină prea bună prietenă cu vizitiul acela. Nu îmi place, spuse ea.
Observă, ușor iritată, că cineva nu pusese o carte înapoi la locul ei de pe raft. *E atât de greu să le aranjezi după înălțime?* se gândi în timp ce traversa încăperea pentru a remedia situația. Putea auzi muzica de afară.
– Ce aștepți? Ar trebui să socializezi cu musafirii noștri, spuse ea.
– Sunt prietenii tăi, nu ai mei.
Așează cărțile pe masă.
– În plus, mă îndoiesc că vreunul dintre ei ar observa dacă nu aș fi acolo.
– Ai promis sau ai uitat?
Caroline se pregătea să mai spună ceva când ușa glisantă se deschise și James Van Alen intră în bibliotecă. În spatele său apăru Hade, gâfâind – de parcă ar fi fugit după el pe coridor – și își ceru scuze pentru întrerupere.
William flutură din mână spre el, iar Caroline se pregăti pentru ce era mai rău. Exista doar un motiv pentru care Van Alen ar fi îndrăznit să vorbească cu William, iar ea nu voia să fie martora acestei discuții.
– Vă voi lăsa să discutați în liniște, domnilor.
– În nici un caz.
William se încruntă către ea.
Desigur, acesta era momentul în care o voia lângă el. Bineînțeles că și William știa ce urma. Ura lor pentru James Van Alen era unul dintre puținele lucruri asupra cărora puteau cădea de acord în ultima vreme. Caroline era sigură că William o învinuia pe ea pentru faptul că Van Alen primise o invitație la petrecere. În acel moment, se învinui și ea. Într-un moment de obediență casnică rară, Caroline se așeză în fotoliul de lângă fereastră.

– Iertați-mă, spuse Van Alen în timp ce își ajusta monoclul, speram să putem discuta puțin, stimate domn.
– Sunt ocupat, spuse William și își termină băutura.
– Dar e vorba de ceva foarte important.
William oftă. Era un bărbat glumeț, cu o personalitate crudă, iar acum avea *acea sclipire* în ochi. Caroline știa că Van Alen avea să regrete în curând că pusese piciorul în bibliotecă.
– Ei bine, în acest caz…
William făcu un semn spre majordom și îi întinse paharul gol.
– Te rog să îmi mai torni un pahar, Hade. Și unul pentru domnul Van Alen.
Van Alen ridică politicos mâna.
– De fapt, nu beau…
– Nu-mi spuneți că sunteți un bărbat care nu bea whisky, spuse William fără să-i vină a crede.
În ciuda multelor neajunsuri ale lui Van Alen, Caroline și William știau amândoi că băutul nu era unul dintre ele.
– A, da. Whisky. Excelentă idee, spuse Van Alen încercând să își ascundă trepidația.
– Oh, Hade, lasă sticla aici, spuse William și îi întinse lui Van Alen băutura.
Ridică paharul după plecarea lui Hade.
– În sănătatea dumneavoastră, tinere domn!
Van Alen luă o gură din politețe.
– Nu e pe gustul dumneavoastră, știu. Dacă aveți de gând să beți, atunci *beți*, spuse William. Își ciocni paharul de cel al lui Van Alen. Tânărul se strâmbă după ce luă o gură generoasă. Așa mai zic și eu, spuse William.
Continuă să vorbească – ceva despre *cel mai bun whisky pe care îl băuse vreodată* – și continuă să îl îmboldească pe Van Alen să bea.
– Ei bine, atunci, domnule Astor, doamnă Astor, reuși Van Alen în sfârșit să spună. Își înclină ușor capul spre amândoi. Voiam să vorbesc cu domniile voastre despre intențiile mele privitoare la…
– Excelente intenții, sunt sigur. Dați-mi voie să vă umplu paharul, spuse William și dădu să ia sticla.
– Nu, nu, ajunge, mulțumesc.
Van Alen acoperi paharul cu palma sa înmănușată.
– Oh, prostii.
William îi dădu mâna la o parte și umplu paharul.
– Mulțumesc, domnule. Van Alen mai luă o gură. Motivul pentru care doream să vorbesc cu dumneavoastră...
– Priviți, acolo este un bărbat care știa să aprecieze un pahar bun de whisky, îl întrerupse William. Arătă spre o fotografie a bunicului său de pe șemineu. John Jacob Astor. Da, domnule, aprecia un whisky bun, spuse el cu o expresie mândră.
– Cred că Emily a menționat acest lucru.
James zâmbi ezitant.

– Apropo de Emily, voiam să vă întreb... Dumnezeule, spuse când William îi umplu din nou paharul.
Îl încurajă pe Van Alen să bea, iar acesta îl ascultă fără entuziasm.
– Deci ce spuneam. Van Alen își aranjă monoclul. Am petrecut mult timp cu fiica dumneavoastră și... ei bine... Făcu o pauză și mai luă o gură ca să prindă curaj. Ei bine... știți...
Începu să bălmăjească, repetându-și cuvintele.
– Doamnă Astor, am început să o îndrăgesc foarte tare. Foarte, *foarte* tare. De fapt, e mai mult decât atât și...
– Spuneți-mi, ce mai face generalul? îl întrerupse William.
– Generalul?
Van Alen căscă ochii atât de tare că aproape îi alunecă monoclul de pe față.
– Da, da, tatăl dumneavoastră, generalul. Ce mai face? spuse William.
William îl detesta pe generalul Van Alen.
– Tatăl meu e foarte bine.
Van Alen își strecură două degete sub guler pentru a-l lărgi în timp ce lua o gură serioasă de whisky. Caroline observă că părea să bea mult mai cu spor acum.
– Și ar trebui să vă aduc la cunoștință că voi moșteni o sumă generoasă de bani. Aproape un milion, pe lângă...Van Alen se opri, de parcă ar fi pierdut firul roșu al propriilor gânduri. Își apăsă paharul, umed de la condens, pe frunte. E brusc foarte cald aici, nu-i așa?
– *Cald?* William se strâmbă din colțul gurii. Nu, nu mi se pare *cald* deloc. Îmi e chiar foarte bine. Ție, scumpo? Se întoarse spre Caroline. Ți se pare *cald?*
Van Alen își dădu jos mănușile și le folosi pentru a-și șterge transpirația de pe frunte.
– Îmi e b-brusc foarte cald.
– Poate că ar trebui să amânăm această conversație, nu păreți să vă simțiți foarte bine, sugeră William.
– Nuu, nu, domnule, chiar deloc, bolborosi el. Apoi: Dumnezeule, e iubire. Jur că nu iubesc pe nimeni cum o iubesc pe fiica dumneavoastră, domnule, și am venit să vă cer mâna.
– Pardon? William se aplecă cu mâna la ureche. Nu cred că v-am auzit bine.
– Am s-spus, domnule, că am venit să vă cer mâna în căsătorie.
William se lăsă pe spate în fotoliu, zâmbind viclenește.
– Mă tem că sunt deja căsătorit.
– Nuu, nuu, nuu. Van Alen clătină din cap. Ce voiam să spun...
– Știu ce voiați să spuneți. Nu doar că nu vă dau voie să îmi cereți mie mâna, dar nu vă dau voie nici să îi cereți mâna fiicei mele.
– Dar, domnule, am...
– Dumneavoastră, domnule, sunteți un măgar. Imaginați-vă că am spus asta cu un accent britanic. Nu îmi pasă că ați moștenit milioanele tatălui dumneavoastră. Familiile Astor și Van Alen nu se vor amesteca. Niciodată nu îmi voi lăsa fiica să intre în familia dumneavoastră de lacomi.

William chemă majordomul.
– Hade? Hade, scoate-l de aici.
Van Alen murmură ceva în timp ce Hade îl ridică în picioare. Majordomul îl conduse afară din bibliotecă.
– Ei bine, asta a fost al naibii de distractiv, spuse William ștergându-și mâinile plin de triumf.
– Frumos spectacol, băiete, dar treaba ta nu s-a încheiat încă. Cina va fi servită imediat. Și *ni te vei alătura*, spuse Caroline.

* * *

Orchestra continuă să cânte în timp ce invitații se așezară la mese. Lumânările de pe fiecare masă erau aprinse. Soarele începea să apună, licărind în briză, luminând grădina.
Familia lui Caroline, alături de Ward McAllister, erau așezați la masa principală. Caroline era conștientă că mama ei își ațintise atenția asupra ei, așa cum și ea era atentă la copiii ei. Fiicele ei erau minunate, aveau ochii frumoși ai lui William. Între cele mai mari, Emily și Helen, era o diferență de doar un an și semănau foarte tare. Aveau același păr negru, aceiași ochi dramatici și adânci și aceleași fețe de înger. Oamenii credeau des că sunt gemene. Carrie, cea mai tânără fiică a ei, își prinsese părul șaten-deschis într-un coc, ca și surorile ei mai mari, accentuându-și gâtul lung. Era prima oară când își coafase părul în acest fel, iar Caroline simți un junghi de tristețe văzând cât de repede se maturiza.
Mai multe discuții aveau loc în același timp, iar Caroline participă din când în când, auzind doar crâmpeie de conversație. Își auzi soțul râzând conspirativ cu Charlotte, îl auzi pe Jack întrebând când venea primul fel de mâncare, pe mama ei îngrozindu-se de faptul că Victoria Arden, o femeie căsătorită, purta o tiară. De cealaltă parte a mesei o auzi pe Helen spunând ceva despre Rosy.
– Oh, deci e Rosy acum? Domnul Roosevelt ți-a acordat deosebit de multă atenție în ultima vreme, o tachină Caroline.
– Nu mai multă ca de obicei.
Helen zâmbi, obrajii înroșindu-i-se în timp ce își pleca privirea. Era tipic pentru Helen să minimalizeze romanța, nevrând să o supere pe Emily. Toată lumea îl plăcea pe Rosy, în timp ce nimeni nu îl plăcea pe James Van Alen. Dintre toate fiicele lui Caroline, Helen era cea mai prietenoasă. Era arbitrul familiei, cea care în copilărie ar fi fost dispusă să renunțe la o păpușă din lemn sau la o bucată de rahat dulce pentru a menține pacea între Charlotte și Carrie. Sau între Charlotte și Emily. Chiar și între Charlotte și Jack. Charlotte era mereu la mijlocul tuturor certurilor.
Charlotte se întoarse spre Emily, care nu spusese prea multe despre Rosy. Sau despre orice altceva. Era agitată și se tot uita în jurul ei. Poate că aduna în cap numărul penelor roz de pe pălăriile doamnelor, sau poate că număra pălăriile de paie ale bărbaților, căutându-l fără îndoială pe James Van Alen. Caroline se întrebă dacă Emily știa că îi ceruse mâna în căsătorie.

Un valet îmbrăcat în uniforma Astor le întinse tuturor meniuri gravate care conțineau opt feluri. Mama lui Caroline ridică din sprâncene de parcă ar fi întrebat *Este necesar?* Sprâncenele se ridicară chiar mai tare când valeții le serviră primul fel: caviar și stridii.
– O masă *à la russe* este mult mai elegantă decât una *à la française*, spuse mama ei.
Caroline o cunoștea prea bine ca să ia replica ei drept compliment. Luă o gură de șampanie și se pregăti pentru ceea ce urma.
– Este un stil foarte european să servești fiecare fel pe rând, în loc să aduci toată mâncarea deodată. Desigur, este și o prezentare mult mai dramatică. Spune-mi, Lina, câți valeți adiționali ai mai angajat doar pentru petrecerea asta? adăugă mama ei.
– Ți-am spus, mamă...
Caroline se uită la Mamie, care fugărea cu cuțitul o stridie în farfurie.
– Am făcut ce trebuia.
Caroline își puse paharul jos.
– Presupun că nu îți plac nici cadourile, nu-i așa?
– Nu era nimic în neregulă cu buchetele de flori și batistele, spuse ea fluturând din mână, dar ce să spun, dacă ai simțit nevoia să îți impresionezi invitații cu flecușteț scumpe...
Caroline strânse din buze, forțându-se să nu se încrunte. Prea mulți ochi erau ațintiți asupra mesei lor și asupra ei.
Cina continuă, preparat după preparat. Când valeții le serviră punciul roman, William își dădu paharul la o parte, iar Jack înșfăcă și își înfipse lingura în bezeaua dulce înainte să poată fi oprit. William își șterse gura și își aruncă șervetul pe masă înainte să se întoarcă către Caroline și să spună pe un ton ironic:
– Pot să mă retrag acum?
Caroline voia să spună nu, dar William nu îi cerea permisiune. Ba chiar se ridicase deja și făcuse primul pas departe de masă. Nu exista nici un mod elegant de a-l certa. Trebuia să îl lase să plece fără ca invitații să vadă nici măcar o urmă de dezamăgire pe fața ei. William abia intrase în casă, când Caroline realiză că avea o problemă mult mai mare.
James Van Alen reușise cumva să se întoarcă la petrecere. Caroline privi cu oroare cum se împleticea și se împiedica pe pajiște. Nu știa ce să facă, dar se ridică în picioare și se îndreptă spre el.
Nepotul ei sări în picioare și îl prinse pe Van Alen de revere, strigând:
– Adună-te, omule!
– Te rog, Waldorf. Ajunge. Oamenii se uită la voi. Haide să nu atragem mai multă atenție, spuse Caroline când ajunse la ei.
Dar, bineînțeles, era prea târziu. Oaspeții se uitau la ei în timp ce își terminau compotul de cireșe, de parcă ar fi fost o parte din divertismentul serii.
Emily apăruse și ea lângă Caroline.
– James? Vai, James, ce se... Se opri și își duse o mână la piept. Ai băut?

– D-da, d-da am... am băut, se bâlbâi James. Râgâi și își plecă ochii în timp ce se împiedica, nereușind să își mențină echilibrul. Sunt foarte obosit, spuse el.
Își lovi spatele de una dintre mese, făcându-i pe musafiri să își abandoneze scaunele. Un valet îl prinse, iar Waldorf o trase pe Emily înapoi în timp ce Van Alen era dat afară de la petrecere pentru a doua oară. Emily se eliberă din strânsoarea vărului ei și plecă furtunos spre casă. Caroline o urmă cu un zâmbet forțat pe față. O prinse din urmă când Emily ajunsese deja în bibliotecă, confruntându-și tatăl.
– Știi că James nu bea, spunea ea, l-ai făcut de râs.
– Draga mea, James Van Alen nu are nevoie de ajutorul meu pentru a se face de râs.
– Nu vezi că vrea să se căsătorească cu mine, iar eu vreau să mă căsătoresc cu el? Vreau să fiu soția lui.
– În nici un caz.
În acel moment, ochii lui Emily deveniră sticloși, indignarea ei pierind în timp ce își ascunse fața cu mâinile și izbucni în hohote de plâns. Deși ura să își vadă fiica atât de îndurerată, Caroline se simți ușurată, sigură că acesta era sfârșitul lui James Van Alen.

Capitolul 7

ALVA

Când Alva și Willie K. sosiră la casa de vacanță a familiei Vanderbilt pentru a lua cina, socrul ei Billy aproape că se năpusti asupra lor în salon.
– Ei bine, ia te uită cine a sosit în sfârșit.
Era evident că Willie moștenise trăsăturile frumoase de la mama sa, Louisa Kissam, fiindcă tatăl său era un bărbat solid cu o mustață țepoasă care îi irită Alvei obrazul când se aplecă pentru a-i da un sărut de bun venit.
Toți membrii familiei erau acolo, inclusiv Comandantul, un bărbat cocoșat cu smocuri de păr alb ca vata. Era însoțit de a doua lui soție, Frances, căreia toți îi spuneau Frank. Frances era cu patruzeci de ani mai tânără decât Comandantul și cu vreo douăzeci de ani buni mai tânără decât unele dintre fiicele ei vitrege. Era de asemenea o verișoară de gradul doi a Comandantului, fapt care nu era considerat ciudat având în vedere că prima sa soție fusese verișoara ei primară.
Comandantul luă un pahar de pe tava de aperitive a unui valet, refuzând șervetul cu o mișcare din mână.
– Hmm, spuse el.
Se uită dezaprobator la paharul de sherry.

– Ce tâmpenii!
Comandantul nu era deloc interesat de înalta societate sau de maniere. Bunicul lui Willie crescuse sărac lipit pământului în Staten Island și muncise între șaisprezece și optsprezece ore pe zi, încercând să își pună pe picioare propria lui companie de feriboturi. Pe atunci nu avusese nevoie de etichetă. Își dădu pe gât băutura din două guri.
Billy luă un aperitiv și ridică paharul spre cel mai mare fiu al său, Cornelius al II-lea. Cei doi discutau despre noua cale ferată care avea să aducă familiei încă un milion odată ce lucrările aveau să se termine. Alva ciuli urechile. *Încă un milion.* Încă nu se obișnuise cu faptul că familia Vanderbilt vorbea despre sume uriașe de bani de parcă ar fi fost bani de buzunar. Ar fi fost frumos ca o parte din bani să fi mers spre o cauză nobilă, dar Comandantul nu credea în filantropie. Obișnuia să spună *Să facă și ceilalți ce am făcut eu și nu vor avea nevoie să vină la mine cerșind.*
Alva se prefăcea că nu trage cu urechea în timp ce stătea cu surorile lui Willie, Margaret și Florence, care roiau în jurul lui Alice, soția lui Cornelius. Alice Vanderbilt era cu zece ani mai mare decât Alva și se considera matroana familiei Vanderbilt, deși mama lui Willie era încă în viață. Alice avea o față interesantă, lungă și subțire, cu un moț de bucle strânse pe frunte. Ochii ei mici și îngușți o făceau să pară veșnic încruntată. Celelalte femei ascultau cu atenție cum vorbea despre faptul că cei doi fii ai ei, Bill și Neily, își construiau propria lor cale ferată de jucărie.
– Pesemne că e în sângele lor, spuse Alva.
– Bineînțeles că este.
Alice o privi pe Alva de parcă ar fi spus ceva nu doar absurd, dar și obscen. Alva se gândea ce să răspundă când un bărbat cu aspect neplăcut se năpusti în încăpere. Preț de o clipă crezu că era vorba de un intrus care intenționa să îi buzunărească și să fure bijuteriile femeilor. Dar ceilalți nu erau alarmați. Poate că venise pentru a livra un pachet sau poate că era un servitor fără uniformă. Greșit. Bărbatul înalt, slab, aproape uscățiv, în costum uzat, era Cornelius Jeremiah Vanderbilt, căruia toți îi spuneau Jeremiah.
– Nu cred că ne cunoaștem, îi spuse Alvei după ce salutase pe toată lumea.
Îi amintea de vagabonzii care dormeau pe pragurile ușilor și furau mere sau struguri de la tarabele de pe 14th Street și Third Avenue.
– Spuneți-mi, care este legătura dumneavoastră cu toate astea?
Arătă cu mâinile spre celelalte persoane, spre încăpere și bogățiile din ea.
– Sunt soția lui Willie. Și dumneavoastră?
– Eu, stimată doamnă, sunt fiul bun de nimic al Comandantului.
– Nu realizasem că mai are un fiu.
– Iar *eu* nu realizasem că Willie are o *soție.*
– Vai, credeți că am greșit petrecerea? spuse Alva cu îngrijorare prefăcută.
Jeremiah își dădu capul pe spate, își duse mâna la piept și râse. Degetele sale erau lungi și subțiri, în afară de două de la mâna stângă, care erau deformate. Erau ușor îndoite, iar articulațiile îi erau noduroase. De fiecare

dată când clipea, genele sale lungi se agățau în vârfurile părului lung, care îi cădea peste ochii albaștri și reci. Dacă ignora barba, putea vedea asemănarea cu ceilalți membri ai familiei. Jeremiah semăna mai mult cu Comandantul decât fratele său, Billy.
– Deci unde v-au ascuns până acum? Și de ce nu ați fost la nunta noastră? întrebă Alva.
– Nu am fost invitat. V-am spus, sunt fiul bun de nimic.
Părea mândru de acest titlu, de parcă l-ar fi distins față de ceilalți. Valetul trecu pe lângă ei cu o tavă de aperitive, iar Jeremiah luă două pahare. Unul i-l dădu Alvei.
– Adunătura din seara asta e complicată. Billy nu mă suportă. Nici Alice. Aveți grijă cu ea. Îmi dau deja seama că nu vă place deloc.
– Mulțumesc de avertizare.
– Ei, noi, interlopii, trebuie să avem grijă unii de alții, spuse el pe un ton conspirativ.
Alva ridică paharul și sprâncenele în același timp. Indiferent de părerea familiei Vanderbilt, îl plăcea pe Jeremiah. Simțea o conexiune imediată între ei. Mai târziu avea să afle că nu era în întregime vina lui că era oaia neagră a familiei. Jeremiah se născuse epileptic, iar după prima sa criză de convulsii și spume la gură, Comandantul îl trimisese la azil. După ce fusese eliberat, Jeremiah căzuse în patima jocurilor de noroc și a altor vicii. Dar de atunci trecuseră câțiva ani buni, și Willie spunea că Jeremiah se comporta civilizat acum și că era din nou în grațiile Comandantului.
Cina se servi douăzeci de minute mai târziu. Cu toții se mutară în sala de mese, așezându-se la o masă din lemn de trandafir și mahon cu decorațiuni din bronz. Doi valeți aduseră vase și supiere imense, platouri aburinde cu clapon, biban și miel. Aromele se amestecau în aer, discordante și înțepătoare. Alva își pierdu apetitul când discuția începu să se învârtă în jurul petrecerii cu fructe de mare a doamnei Astor. Ar fi dat orice pentru a se afla acolo, în locul acestei cine.
– Am auzit că aduc orchestra Academiei din New York, spuse mama lui Willie.
– Mă întreb cât o să îi coste, spuse Cornelius și își fixă șervetul în gulerul cămășii.
– Apropo de Academia de Muzică. Dacă avem noroc, vom cumpăra o lojă pentru sezonul care vine. Vreau să programez o întâlnire cu impresarul când ne întoarcem la New York, spuse Alice.
Ceilalți căzură de acord că era o idee splendidă. Academia de Muzică era opera orașului, întregul motiv al existenței clubului Knickerbocker. Alva nu răspunse. Știa că lui Alice îi fusese refuzată o asemenea întâlnire în ultimele trei sezoane. Ce o făcea să creadă că acest an avea să fie diferit? Expresia de pe fața lui Jeremiah spunea același lucru.
Alva se uită cu atenție la noua ei familie extinsă. Acești oameni adunați în jurul mesei erau mai bogați decât își putea imagina. Aveau o avere mai mare decât însăși familia Astor. Comandantul valora milioane, care, după

moartea sa, aveau să fie împărțite și servite pe bucăți celor treisprezece copii ai săi și descendenților lor. Primul său fiu, Billy, avea să primească, bineînțeles, cea mai mare bucată.
Comandantul, așezat în dreapta Alvei, avea șaptezeci și opt de ani, iar mintea și ochii lui începeau să slăbească. Încurcase deja rochia Alvei cu șervetul său, făcând-o să tresară când se aplecase pentru a-și șterge gura pe ea. Ceilalți se uitaseră oripilați la el, dar nimic nu se compara cu oripilarea de pe fețele lor când Comandantul dăduse pe gât castronul cu apă în care își spălase mâinile mai devreme.
Uitându-se la oamenii din jurul ei, Alva înțelese exact ce îi stătea în cale. Da, familia Vanderbilt poseda averi incredibile, dar toți banii din lume nu puteau cumpăra singurul lucru care le lipsea: educația. Alva nu putea să nu observe că Billy își mânca salata cu furculița pentru stridii, că Jeremiah avea firimituri de pâine în barbă. Cornelius își ținea coatele pe masă. Comandantul mesteca întotdeauna cu gura deschisă.
Deși fiecare nouă generație era mai manierată și mai sofisticată decât cea precedentă, familia Vanderbilt nu evoluase suficient de mult pentru standardele înaltei societăți. Dacă era sinceră, nu evoluaseră suficient nici pentru standardele Alvei. Devenise evident că era de datoria ei să convingă societatea că familia Vanderbilt merita să fie acceptată.

Capitolul 8

CAROLINE

În nici un caz. Aceste cuvinte se întoarseră împotriva lui William Backhouse Astor Jr. în ziua de după petrecere. Caroline trecea pe lângă grădina de iarnă chiar când soțul ei se pregătea să primească un vizitator neobișnuit. Era un bărbat entuziast, cu umeri lați și cu o postură servilă. Hade îl prezentă drept George Pendergrass, secundul generalului Van Alen.
– *Secundul* lui Van Alen?
William râse și se uită la Caroline, care era acum suficient de curioasă încât să se așeze pe scaunul din răchită de lângă soțul ei. Briza care intra prin ferestrele deschise făcea draperiile să freamăte.
Pendergrass îi înmână lui William un plic sigilat cu un gest solemn.
– Generalul Van Alen m-a rugat personal să vă aduc această scrisoare.
Nimeni nu răspunse. Sunetul apei care curgea în fântâna din marmură Apollo din centrul camerei părea brusc amplificat.
– Foarte bine. Ați adus scrisoarea, acum nu am timp pentru asemenea prostii. Vă rog să mă scuzați, spuse William în final.
– Am fost instruit să aștept până când citiți scrisoarea generalului.

Pendergrass luă o poziție stoică și țeapănă, cu mâinile împreunate la spate.
– Absolut ridicol. Nu voi lăsa pe nimeni să îmi spună ce să fac. Cu atât mai puțin în propria mea casă, și în mod sigur nu pe Van Alen, spuse William fluturând din mână.
– Foarte bine, domnule. Pendergrass luă plicul din mâna lui William. Am fost instruit să vă citesc scrisoarea în cazul în care refuzați să o faceți dumneavoastră.
Rupse sigiliul scrisorii, își drese vocea și începu:

Domnule...
Am aflat despre evenimentele nefericite care au avut loc pe proprietatea dumneavoastră ieri, joi, 10 august 1876, și sunt deosebit de ofensat. Nu doar că mi-ați umilit și insultat fiul, dar ați pătat reputația familiei mele. Solicit să vă luați cuvintele înapoi și să vă cereți scuze atât fiului meu, cât și fiecărui invitat prezent. De asemenea, vă cer să îi dați permisiunea dumneavoastră domnișoarei Emily Astor de a se căsători cu fiul meu, James Van Alen. Dacă nu veți face ceea ce am menționat mai sus și nu îmi veți oferi scuzele dumneavoastră oficiale în următoarele douăzeci și patru de ore, voi fi obligat să vă provoc la un duel cu pistoale Colt. Ora și locul...

– *Ajunge!* strigă William, făcându-l pe Pendergrass să facă jumătate de pas înapoi.
Un duel? Caroline clătină din cap. Era ridicol.
– Refuz să îmi pierd timpul, nu voi mai asculta nici un cuvânt. William se uită la Pendergrass și adăugă: Spune-ți generalului Van Alen că e la fel de pompos ca și fiul său. Smulse scrisoarea din mâna lui Pendergrass, o mototoli într-o bilă mică și i-o așeză din nou în mână. Asta e scuza lui. Ce decide să facă cu ea nu mă interesează. Dar, dacă are nevoie de sugestii, îi pot oferi un loc perfect în care să și-o bage.
Caroline își ascultă soțul aruncând cu insulte în tatăl lui Van Alen. Când limbajul său deveni prea vulgar, plecă, îndoindu-se că cineva observase ieșirea ei. Cu strigătele lui William răsunându-i în spate, Caroline urcă scările ca să vadă ce face Emily, care nu își părăsise camera de la petrecere.
Nu primi nici un răspuns când bătu în ușă. Încercă clanța și o surprinse faptul că reuși să o deschidă. Când intră în cameră, o văzu pe Emily. Era întinsă pe o parte, cu spatele la ușă. Nu se mișcă deloc, iar Caroline crezu pentru câteva clipe că dormea. Dar apoi Emily își întoarse capul și se rostogoli pe spate.
– Nu am mai primit veste de la James de la petrecere. S-a terminat. L-am pierdut. L-am pierdut pentru totdeauna.
– Șșș.
Caroline se așeză pe marginea patului și netezi cuvertura în timp ce ultimatumul generalului îi răsuna în cap, din nou și din nou. Nu putea scăpa de el.
– Simt că o parte din mine a murit. Doare atât de tare. Uneori abia pot respira, spuse Emily.
– Prima dezamăgire în dragoste este mereu cea mai dureroasă, spuse Caroline, dar vei vedea...

Emily se întoarse din nou pe o parte.
– Inima ta se va vindeca, va fi mai puternică decât înainte. Îți promit. Cu cât se frânge mai tare, cu atât mai puternică va deveni.
– Nu pot vorbi despre asta acum. Te rog să mă lași în pace.
Dar Caroline nu știa cum să lase *nimic* în pace. Nu îi stătea în caracter. Era o femeie a faptelor, o organizatoare – cea care calma spiritele, care făcea problemele să dispară și care – în ochii copiilor ei – poseda puteri mitice. Dar pentru prima oară în viața ei, Caroline nu știa ce să facă. Nu exista nici un final bun în această situație.
Nimeni nu te învață să fii mamă, se gândi ea, ridicându-se de pe pat. Te învață tot restul – să pui masa cum trebuie și să dansezi cotilionul, să vorbești franceza. Dar nu existau lecții de creștere a copiilor. Spre deosebire de propria ei mamă, și în pofida armatei de doici și guvernante, Caroline se ocupase mereu de copiii ei. Îi îmbăia singură, îi îmbrăca, le citea povești când se culcau. Învățase din greșeli. Iar Emily, fiind primul ei copil, suferise cel mai mult de pe urma greșelilor ei. Caroline se temea că era pe cale să facă o nouă greșeală în ceea ce îl privea pe Van Alen.
Se duse în dormitorul ei și se rezemă cu spatele de ușă, uitându-se în jurul ei. Era o încăpere mare, suficient de mare ca să poată fi folosită ca birou. În colț era masa ei, proiectată pentru ea în Paris de către Alfred Emmanuel Louis Beurdeley. Caroline rămăsese în urmă cu corespondența ei și se gândi că scrisorile i-ar fi putut distrage atenția de la problemele ei. Luă o coală de pergament crem, cu numele ei gravat pe partea de sus, și începu să scrie o scrisoare către Matilda Browning, o verișoară de-a doua care îi ceruse sfatul în legătură cu debutul fiicei ei. Un miros ascuțit se revărsa din călimările de cristal de pe tava cu picioare din argint. Caroline studie ceea ce scrisese. Era nemulțumită de caligrafia ei. *D*-ul din *Dragă* nu era aliniat cu *V*-ul din *Verișoară* sau cu *M*-ul din *Matilda*. Rupse hârtia și o luă de la capăt, dar ajunse doar la jumătate înainte să o rupă și pe aceasta.
Caroline renunță și se îndreptă spre fotoliul din piele care avea priveliștea asupra stâncilor și a apei. Sunetul valurilor era de obicei un refugiu, dar nu în acea zi. Lăsându-și capul în mâini, se întrebă: *Ce să fac, cu ce am greșit?*
Dacă se gândea la toate fiicele ei, Helen era singura care părea dornică să o urmeze pe Caroline și să își construiască viața în înalta societate. Charlotte, ei bine, Charlotte era o rebelă. Avea o personalitate contrară și se interesase în mod intenționat pentru toate activitățile și persoanele cu care Caroline nu ar fi fost de acord. Iar apoi era Carrie. Cea mai mică fiică a ei adora să deseneze, să picteze, să realizeze portrete ale surorilor ei, ale fratelui ei – al oricui era dispus să stea în scaun suficient de mult timp. Și nu era lipsită de talent.
Caroline își dădea seama că fiicele ei se maturizau, că își dezvoltau propriile interese și pasiuni, dar nu știa cum să le dea drumul și să aibă încredere că aveau să își găsească drumul în viață. Încercase să își înfășoare brațele în jurul lor, să le cuprindă, să le oprească de la a se aventura în teritorii necunoscute, dar era o bătălie pe care o pierdea. Singurul lucru pe

care îl știa era că nu voia să fie ca mama ei. O trecea un fior de fiecare dată când zicea lucruri ca: *Ți-ai făcut ceva la păr?* Ceea ce însemna că orice ar fi fost, nu era pe placul ei. Sau: *De ce? Pentru că așa am spus eu.* Sau: *Spatele drept, domnișoară* și *Ți-am spus eu...*
Nu se putea gândi la asta acum. Mintea ei era plină de griji legate de Emily și de temeri cauzate de duel. William acceptase provocarea prin faptul că ignorase scuzele cerute de generalul Van Alen. Doar gândul că soțul ei avea să se dueleze cu Van Alen îi cauza lui Caroline un gol în stomac. Van Alen era un țintaș expert. Un duel cu el ducea la moarte sigură.
Se auzi o bătaie în ușă, iar Hade apăru în cameră cu o sticlă și cu un pahar din cristal în formă de lalea, așezate pe o tavă din argint.
– M-am gândit că niște sherry ar fi bine-venit, *madame*.
Hade era cu Caroline de doar câțiva ani, fiind înlocuitorul fostului ei majordom, care decedase în somn. Hade venise cu recomandări numeroase și se dovedise repede a fi un gentilom devotat vieții de servitor. Se apropia de vârsta mijlocie și părul lui închis la culoare avea o tentă cenușie. Era înalt și suplu și vorbea cu o voce adâncă și catifelată. Unul din avantajele cele mai mari ale lui Hade, în afară de faptul că era adorat de copii, era capacitatea sa neobișnuită de a anticipa fiecare nevoie a lui Caroline, fie că era vorba despre un buștean pe foc, o ceașcă de ceai sau ceva mai puternic, ca în acest caz.
Caroline nu obișnuia să bea după-amiaza, dar decisese să facă o excepție. Îi era recunoscătoare lui Hade că lăsase sticla în cameră. Luă o gură de băutură, simțind cum căldura i se răspândește în piept. Se gândi dacă să mai bea un pahar după ce îl termină pe primul. Emily era încă în camera ei, Helen și Charlotte erau la plajă, Carrie o desena pe bunica ei pe verandă, iar Jack se plimba cu guvernanta care îi promisese biscuiți dacă făcea puțină mișcare. Caroline își turnă un al doilea pahar și bău din el în timp ce exersa ce avea de gând să spună. Odată ce se simți pregătită, își termină băutura, așeză sticla la locul ei și plecă în căutarea lui William.
Îl găsi în camera de jocuri, așezat pe marginea unei canapele, înconjurat de diverse trofee de navigație. Își lega pantofii Balmoral cu tălpile din cauciuc pe care îi purta mereu pe iaht.
Lui Caroline i se strânse inima.
– Mergi cu iahtul?
– Da, de ce nu?
– Tocmai astăzi?
Caroline stătea încă în prag, încleștându-și mâna pe tocul ușii, uitându-se fix la bilele de biliard răspândite pe masă.
– Și ce ai prefera să fac? Să stau aici, făcându-mi griji și așteptând să apară Emily? Va ieși din camera ei când se va simți pregătită.
Emily? Caroline nu își făcea nici pe departe la fel de multe griji pentru Emily cum își făcea pentru el. I se puse un nod în gât.
– William, trebuie neapărat să rămâi aici și să scrii o scuză pentru...
– Nu voi face așa ceva.

Exact de acest lucru se temuse. William era prea mândru ca să dea înapoi. Caroline își croi drum spre un fotoliu și se așeză pe marginea lui, încercând să găsească un mod de a-l convinge. Voia să îi spună că se temea pentru siguranța sa, că avea copii care aveau nevoie de el, că *ea* avea nevoie de el. Voia să îi spună că îl iubea, dar în schimb spuse:
– Ești nesăbuit. Van Alen e general de brigadă. Ție îți tremură mâinile dacă nu bei. Te va ucide înainte să numeri până la zece.
William se ridică în picioare și traversă camera, întorcându-i spatele și pretinzând că era interesat de ceea ce vedea pe fereastră. Dar Caroline îi putea vedea reflexia în sticlă, putea vedea grimasa de pe fața sa. Era agitat. Amândoi știau că ea avea dreptate.
– Ai auzit ce am spus, William? Nu poți merge la capăt cu acest duel.
– Trebuie să o fac. Stând în continuare cu spatele la ea, adăugă: Ai prefera să îmi cer iertare, să îmi dau acordul pentru căsătoria asta ridicolă și să îmi las fiica să se căsătorească cu un bărbat care ne-ar face familia de râs? Asta e ceea ce vrei?
Caroline se ridică din fotoliu, se apropie de soțul ei, își așeză mâna peste a lui și spuse:
– Da.
Și așa a fost să fie că domnișoara Emily Astor a devenit logodnica domnului James Van Alen.

Capitolul 9

SOCIETATEA

New York

În toate saloanele vorbim doar despre un singur lucru mai nou: nunta familiei Astor. Sau mai specific: De ce, pentru numele lui Dumnezeu, se căsătorește Emily Astor cu James Van Alen? Zilele acestea, doamnele elegante – debutante cu familii pe jumătate la fel de bune ca aceea a lui Emily Astor – se căsătoresc cu duci, conți, viconți, baroni – bărbați cu accente britanice *reale*!
Alice Chapelle este acum ducesa de Richelieu, Jennie Spencer este doamna Randolph Churchill. Consuelo Yznaga s-a logodit de curând cu vicontele Mandeville, iar săptămâna trecută am aflat că Minnie Stevens a devenit logodnica căpitanului Arthur Paget, al cărui bunic este primul marchiz de Anglesey. În curând o vom numi Lady Paget. Cum se poate, atunci, când toată lumea se căsătorește cu nobili, ca fiica cea mare a doamnei Astor să se căsătorească cu cineva care nu numai că nu e un Knickerbocker, dar care e un Van Alen? Nimeni nu a mai pomenit de așa ceva.

Deja au început să se răspândească detalii despre nuntă. Ophelia a auzit că lista invitaților îl include pe președintele Grant și pe prim-ministrul Marii Britanii. Se zvonește că meniul s-a extins de la șase la nouă feluri de mâncare. Se spune că aranjamentele florale vor fi atât de elaborate încât un singur florar nu are cum să se ocupe de ele, așa că doamna Astor i-a angajat și pe Howard Fleishmann, și pe Klunder, Hodgson, Wadley & Smythe. Este evident că doamna Astor e determinată să își întreacă propriile standarde. În următoarele două săptămâni, cu toții ne verificăm cu frenezie corespondența, sperând că am primit invitația mult dorită pentru ceea ce numim deja *nunta secolului*.

Capitolul 10

CAROLINE

Caroline urma să urle dacă William se mai uita la ceas o dată, dacă îl mai deschidea cu un clic ca să îl închidă din nou. Iar Caroline nu urla niciodată. În loc să o facă, așteptă, numără până la zece. În mai puțin de douăzeci și patru de ore, fiica ei se căsătorea, iar William tocmai anunțase că nu avea să o conducă la altar. Caroline știa că nu vorbea serios, că îi plăcea doar ideea, că îi dădea un simț fals al controlului asupra situației.

– Oricum, de ce să nu o facă Waldorf? spuse el. *Clic. Clac.* Candidează pentru senat. Sunt sigur că acest lucru va impresiona pe toată lumea.

– Waldorf nu este tatăl ei.

– Oh, haide, Lina. Nu păcălești pe nimeni. Puse ceasul jos. Poți invita câți președinți, duci, ducese vrei – invit-o pe regina Angliei, la naiba – nu vei schimba nimic.

Poate că acest lucru nu avea să schimbe situația, dar era clar că distrăgea suficient de mult atenția bârfitorilor. Caroline muncise din greu la lista de invitați. Era atât de ultraexclusivistă încât tăiase chiar numele mai multor prieteni de-ai mirelui și miresei. După cum îi explicase lui Emily, pur și simplu nu era suficient loc pentru numeroșii prieteni ai lui James, ca de exemplu tânărul Vanderbilt și soția sa nerușinată.

– Îți spun eu, Lina, toată lumea știe că nunta aceasta este o farsă, spuse William întinzând din nou mâna după ceas.

– Permite-mi să îți reamintesc că ești în viață astăzi tocmai datorită acestei nunți. Poate că acest mariaj este o farsă, dar ți-a salvat viața, iar acum voi salva reputația lui Emily. Și nu mă interesează de câți demnitari am nevoie ca să o fac, spuse Caroline.

– Dar...

– Îți *vei* conduce fiica la altar mâine și *vei* juca rolul tatălui mândru. Pentru că, dacă nu, vei cauza mai multe bârfe.
– Dar nu îi poți opri din a bârfi, spuse William gesticulând din brațe.
O grimasă de durere i se așternu pe față, mișcările sale deveniră mai slabe. Caroline știa că îl durea umărul din cauza unui accident de călărie de când avusese optsprezece ani. Fusese aruncat de pe cal și își dislocase umărul. În ultimii ani începuse să îl deranjeze, în zile umede, zile reci, nopți în care dormise prost.
Caroline merse la el și începu să maseze acel loc pe care îl cunoștea atât de bine, locul pe care îl masase de atâtea ori cu alifie. William își permise să se relaxeze sub atingerea ei preț de un moment înainte să se elibereze.
Își schimbă tonul și adoptă un accent britanic.
– Probabil că Van Alen își lustruiește monoclul cu scuipat chiar acum, pe cuvântul meu! Râse, dar nu și Caroline. Oh, haide, Lina! Tot timpul ți se părea amuzant când îl imitam pe acel bufon.
– Acel *bufon* va deveni un membru al familiei noastre.
– Nunta aceasta este o farsă, spuse el, întorcându-se la argumentele lui de dinainte și ridicând din nou ceasul.
Mormăi ceva sub mustață și oftă.
– În fine, nu voi sta la petrecere, îți spun de acum... *Clic. Clac.* Mă duc pe iaht și...
Caroline îi dăduse voie să se dea în spectacol, așa cum tolera și istericalele micuțului Jack atunci când îi refuza o a doua tartă cu fructe sau un al doilea biscuit cu ciocolată. Aproape că se așteptase ca William să bată din picior.
– Ei bine, atât timp cât nu ai ceva mai bun de făcut, îți sugerez să mergi la culcare. Mâine e o zi mare, spuse ea în timp ce culegea o scamă de pe reverul său.
Caroline se întoarse spre ușă. Cearta se încheiase. Caroline cedase pentru el. William avea să își conducă fiica la altar și avea să participe și la recepție, și nu avea nici un cuvânt de zis. Caroline era regina societății New Yorkului, dar asta nu îl făcea pe el rege. Iar el știa acest lucru. Poate că ea nu avea drepturi legale, fiind doar o soție, dar avea alte mijloace. Dacă ar fi dorit, Caroline ar fi putut să facă în așa fel încât William să nu mai fie primit în nici un club din oraș, inclusiv în clubul său prețios de navigație. Bineînțeles că nu ar fi făcut așa ceva, fiindcă, Dumnezeu să o ajute, încă îl iubea.

* * *

Caroline nu fusese o mireasă tânără când se căsătorise cu William. Înainte să îl cunoască, inima ei îi aparținuse lui Horace Wellsby, fiul unuia dintre avocații tatălui ei. Într-o zi, în timp ce domnul Wellsby era închis în birou cu tatăl ei, Horace îi zâmbise, iar Caroline se hrănise cu acel moment timp de o săptămână. După o lună în care o curtase în secret, Horace își făcuse curaj și o sărutase. La douăzeci de ani. Fusese primul ei sărut.
Caroline nu își putuse ascunde fericirea și strigase când se întorsese acasă:
– Oh, mamă, cred că m-am îndrăgostit.

Mama ei păruse mulțumită, de parcă ar fi vrut să spună *era și timpul*. Își pusese rama de brodat în poală și dorise să afle mai multe.
– Cine e? Cunoaștem familia? Cine sunt rudele lui?
– De fapt, îl cunosc de ceva vreme. E Horace. Horace Wellsby, fiul domnului Wellsby.
Expresia mamei ei se schimbă.
– Vai, Lina, clătină ea din cap, fiul avocatului? Nu, nu, nu. Așează rama pe măsuță. Trebuie să închei această relație. Acum. Nu te vei mai întâlni cu acel băiat. Ai înțeles?
Caroline înțelesese. Înțelesese pentru că niciodată nu își sfidase mama, nu îi contestase cuvântul. Prin urmare, nu se mai întâlnise niciodată cu Horace, fiindcă ar fi fost o nebunie să încalce regulile mamei ei.
Trecuseră doi ani de la primul și ultimul ei sărut. Caroline începuse să se teamă că avea să fie ultimul, că avea să ajungă o domnișoară bătrână, când William Backhouse Astor Jr. apăruse brusc în viața ei.
Mama ei făcuse aranjamentul, invitându-i pe William și pe părinții lui la cină. Deși William era doar cu doi ani mai mare decât ea, Caroline fusese îngrozită când îi văzuse mustața și umerii lați. Acesta era un bărbat, în timp ce Horace fusese doar un băiat. *Ce era în capul mamei ei?* William nu avea să fie niciodată interesat de cineva ca ea. William tocmai se întorsese acasă, după ce trăise doi ani în străinătate. Își petrecuse toată seara spunându-le povești din călătoriile sale. Caroline abia scosese două cuvinte în timpul cinei.
După masă, cei doi se așezaseră în salon. Lui Caroline îi fusese frică să rămână singură cu el, și nu se putuse forța să îl privească în ochi.

– Mamele noastre au pus toată treaba asta la cale, să știi, spusese el pe un ton conspirativ.
Caroline își ținuse privirea ațintită asupra mâinilor ei.
– Știu. Îmi pare rău.
– Îți pare rău? William se lăsase pe spate în scaun și râsese. Mie nu îmi pare rău.
– Te rog, nu râde de mine, se adresase ea mâinilor ei.
– Știi care e problema ta? Nu te vezi așa cum te văd ceilalți.
Aceasta era problema. Caroline se temuse mereu că se vedea tocmai cum o vedeau ceilalți. Era sigură că cel mai bun atribut al ei era genealogia olandeză.
– Ești o fată interesantă, Caroline Webster Schermerhorn. Ești foarte diferită de celelalte fete, nu voi nega asta. Dar e ceva la tine...Se întinsese după mâna ei. Ceva special.
Caroline îl privise, încă nesigură ce să spună. Știa că obrajii i se înroșiseră după căldura care i se răspândea pe față.
William propusese să își petreacă mai mult timp împreună, să se cunoască mai bine. Caroline nu își putea aminti dacă avuseseră vreun însoțitor. Tot ce își amintea era el – William Backhouse Astor Jr. Prima oară când o sărutase, realizase că sărutul lui Horace nu contase. William o topise pe loc.
Se căsătoriseră, iar nouă luni mai târziu, Caroline o născuse pe Emily. Dezamăgirea lui William cauzată de sexul copilului fusese evidentă pentru toată lumea. Mai ales pentru Caroline, care simțise că eșuase. Un an mai târziu, se născuse Helen, iar pe parcursul următorilor șase ani, mai urmaseră două fete, Charlotte, apoi Carrie. Fiecare fată era diferită, de parcă ar fi venit pe lume cu personalități deja intacte, așteptând doar să se deschidă și să înflorească. William renunțase complet la ideea unui urmaș de sex masculin. Poate că de aceea gravitase către Charlotte. *Charlie* a sa nu era ca fiicele celelalte. Nu plângea, nu voia să fie strânsă în brațe și cocoloșită. Nu, Charlotte cădea și se ridica imediat, chiar mai hotărâtă.
Când fetele crescuseră și nu mai avuseseră atâta nevoie de Caroline, aceasta se trezise din ce în ce mai preocupată de înalta societate, organizând dineuri și baluri. Era ocupată, aproape prea ocupată ca să realizeze ce se întâmpla.
Acela fusese momentul în care William începuse să își petreacă mai mult timp pe iaht sau cu caii. Caroline suspectase că era o altă femeie la mijloc – sau mai multe femei –, dar împinsese acest gând deoparte, până când suspiciunile i se adeveriseră. Parfumul și fardul pentru obraji pe care îl descoperise pe batista lui puteau însemna doar un singur lucru. Caroline fusese distrusă, convinsă că greutatea pe care nu o putuse da jos după sarcini fusese ceea ce îl împinsese pe William în brațele altcuiva. Pe parcursul următoarelor trei luni, se înfometase până când ajunsese din nou la o talie de cincizeci și șase de centimetri. Și totuși, William păstrase distanța. Caroline fusese furioasă, dar și îndurerată. De fiecare dată când William venea târziu acasă, când era plecat până la răsărit, Caroline nu dormea, așteptându-l, mergând la fereastră, uitându-se, sperând că avea să

vină. Iar când apărea în sfârșit, beat și lipsit de regrete, Caroline făcea ceea ce văzuse la mama ei: se prefăcea că nu vede.
Chiar când fusese sigură că pierduse afecțiunea lui William pentru totdeauna, într-o noapte, acesta decisese să nu meargă în oraș după cină. În schimb, venise în dormitorul ei. În această noapte, fusese creat John „Jack“ Jacob Astor al IV-lea. În sfârșit, un fiu.
Aceasta fusese de asemenea ultima dată când William pusese piciorul în dormitorul ei.

Capitolul 11

ALVA

Era noiembrie și începuse deja noul sezon. Orice speranță pe care o nutrise Alva că salvarea lui Emily ar fi putut să o aducă în grațiile doamnei Astor fusese ruinată când ea și Willie K. nu primiseră invitații la nunta lui Emily. Alva comandase chiar o rochie specială, cumpărase cadoul de nuntă – o pereche de vaze din email venețian, care aparținuseră cândva unui viconte din secolul optsprezece. Se lăudase față de Alice și de restul familiei Vanderbilt că avea să participe la nuntă, fraternizând cu elita doamnei Astor. Alva fusese umilită de refuz.
Dar apoi, ca o coincidență, Alva o observă într-o zi pe doamna Astor la Tiffany & Company în Union Square. Marea Doamnă se uita la o selecție de broșe cu diamante pe care vânzătorul i le așezase în față pe o tavă din catifea neagră. Alva se apropie când cei doi începură să trieze din broșe.
– Nu pot să decid între acestea două, spuse doamna Astor.
Alva se uită mai cu atenție. Una dintre cele două broșe era un oval frumos din ametist, într-o cunună de lauri din diamante galbene. Cealaltă era un mănunchi de safire albastre așezate în centrul unei flori confecționate din diamante.
– Ambele sunt frumoase. Sunt sigur că doamna Van Alen va fi încântată de oricare din ele, spuse vânzătorul.
Doamna Van Alen? Emily? Este pentru Emily?
– Nu pot decide care dintre ele i se potrivește mai bine, se lamentă doamna Astor.
Atunci vorbi Alva.
– Mă scuzați, nu am putut să nu aud conversația.
Simți cum doamna Astor se încorda lângă ea. *Ține-ți gura, Alva. Nu mai spune nici un cuvânt. Nu, nu, nu...*
– Având în vedere culoarea pielii doamnei Van Alen, cred că ametistul ar fi o alegere mai bună, spuse ea.

– Foarte bine, voi lua safirele, îi spuse doamna Astor vânzătorului.

* * *

Alva fusese îmbufnată câteva săptămâni, apoi decise că venise momentul să îi facă o vizită doamnei Astor. Da, existau reguli pentru asemenea lucruri, dar în ceea ce o privea pe Alva, regulile existau pentru a fi încălcate. Se cădea să îți lași cartea de vizită cu ceva timp înainte și să aștepți – uneori chiar o săptămână – pentru răspunsul doamnei Astor. Dar Alva nu intenționa să facă asta. Deja urmase eticheta și își lăsase cartea de vizită nu o dată, ci de trei ori. Obosise să aștepte. Nu avea de gând să lase cartea ei de vizită să fie una dintre sutele care așteptau aprobarea doamnei Astor. Alva nu fusese niciodată pasivă când își dorise ceva, așa că de ce să fie pasivă acum?

Se uită în oglindă încă o dată. Se hotărâse să își pună rochia verde-deschis cu mărgele de culoarea smaraldului pe corset. La gât avea șiragul de perle de culoarea untului despre care Willie spunea că îi aparținuseră Ecaterinei cea Mare. Perlele, împreună cu haina ei din blană de nurcă și manșonul asortat, aveau să lase o impresie puternică.

Ningea, prima ninsoare serioasă a anului. Când vizitiul familiei aduse trăsura în fața casei, un strat subțire de fulgi se așternuse deja pe cei doi cai negri. Scoteau aburi pe bot. Vizitiul trase scările trăsurii și o ajută să urce. Alva, care umblase prin oraș până când i se găuriseră tălpile, stătuse în omnibuze împreună cu bărbați cu cizme pline de noroi și cu respirație mirositoare sau femei în zdrențe cu copii în brațe, avea să fie veșnic recunoscătoare pentru trăsura ei privată și vizitiu. Își îndesă mâinile înmănușate adânc în manșonul căptușit cu mătase în timp ce trăsura se puse în mișcare.

La ora două după-amiază căzuseră deja zece centimetri de zăpadă, iar cerul cenușiu promitea mai mult. Vizitiul Alvei manevră caii peste gheață și printre mormane de zăpadă, menținându-se pe cărarea adâncă creată de alte trăsuri care își făcuseră drum pe Fifth Avenue. Alva șterse condensul de pe fereastră și privi fascinată orașul, care părea să crească spre cer la fel de mult pe cât se întindea în lateral. Clădirile, statura lor, impresia lor de permanență o umplea de admirație. Nu își putea imagina cum era să creezi ceva atât de solid, atât de permanent, ceva pe care să îți poți pune numele.

Când ajunse pe 34th Street, Alva se uită în sus, la o casă destul de neimpresionantă cu patru etaje. *Deci aici locuiește marea regină?* Alva se așteptase la ceva mult mai grandios și observă că această casă era puțin mai mică decât cea a cumnatului ei, John Astor al III-lea, care se afla chiar alături. Desigur, vila lui Alexander T. Stewart de vizavi le făcea pe amândouă să pară minuscule.

Înainte ca vizitiul să o ajute să coboare din trăsură, se oferi să îi ducă cartea de vizită în casă. Alva îi mulțumi și, deși era neobișnuit – foarte neobișnuit – trebuia să se întâlnească cu Marea Doamnă personal, să i se uite în ochi și

să o cucerească. Nu avea să menționeze salvarea lui Emily, nu avea să spună nici un cuvânt despre incidentul de la Tiffany & Company. Nu, Alva avea să vorbească cu doamna Astor așa cum ar fi făcut-o orice altă tânără doamnă din înalta societate. Avea să o facă să vadă că Alva putea contribui, că nu *toți* banii câștigați din căi ferate erau răi.
Alva înaintă, permițându-i vizitiului să o conducă pe scările din față și să tragă de sonerie înainte de a-l trimite înapoi la trăsură. Alva își strânse cartea de vizită în mână, exersându-și replicile: *Doamnă Astor, ce casă frumoasă aveți... Ce păcat că nu am făcut cunoștință cum se cade până acum...*
Ușa se deschise după câteva clipe, iar Alva se trezi față în față cu valetul doamnei Astor, un domn înalt și suplu, cu o expresie lungă și solemnă. Avea pleoapele lăsate, ceea ce dădea impresia că era somnoros. Făcu o plecăciune respectuoasă și îi întinse o tavă din argint fără să scoată un cuvânt.
Alva zâmbi în timp ce își așeza cartea de vizită pe tavă și întrebă:
– E acasă?
Ochii majordomului sclipiră, masca lui solemnă crăpându-se pentru o secundă.
– P-pardon?
– Doamna Astor e acasă? Aș vrea să vorbesc cu ea.
Alva nu era sigură ce îl derutase, solicitarea ei sau accentul ei sudic – pe care îl exagerase intenționat. Îi oferi zâmbetul care îi deschisese multe uși în viață și se pregăti să intre în casă, când valetul bloca intrarea cu îndemânare.
– Mă tem că doamna Astor nu primește musafiri în acest mod.
Făcu din nou o plecăciune și îi dori o zi bună pe vocea sa adâncă, apoi închise ușa.

* * *

Alva se hlizi la sonerie, de parcă s-ar fi așteptat ca ușa să se deschidă din nou. Prin geamurile din sticlă pictată îl văzu pe majordom dispărând de-a lungul unui coridor lung și întunecat. Fusese respinsă. De către un majordom. Se forță să coboare scările. Cu inima în gât, își îndreptă umerii cu demnitate și se întoarse la trăsură.
– Du-mă la casa domnișoarei Yznaga, spuse ea după ce vizitiul o ajută să urce în trăsură.
Își îndesă mâinile în manșonul din blană de nurcă, strângându-și pumnii. Avea nevoie de sfatul lui Consuelo. Din fericire, prietena ei se întorsese în New York și se pregătea pentru nunta ei cu George Victor Drogo Montagu, vicontele Mandeville, care urma să fie al optulea duce de Manchester. Cel puțin aceasta era o nuntă la care fusese invitată. Din fericire, nici o formalitate socială ridicolă nu conta când venea vorba de Consuelo.
Cele două se cunoscuseră în Newport când fuseseră mai tinere. Tatăl lui Consuelo era proprietarul cubanez bogat al unei plantații de trestie de zahăr, iar tatăl Alvei deținuse o plantație de bumbac rodnică. Ambele fete

crescuseră în sud, Consuelo în Louisiana, Alva în Alabama, iar verile și le petrecuseră la Newport. Consuelo fusese singura care îi rămăsese alături când familia ei pierduse totul.
Când ajunse la casa Yznaga, o găsi pe Consuelo în camera de muzică, cântând la banjoul care o însoțea peste tot. Alva își văzuse prietena cântând la petreceri în aer liber, la dineuri. Doar Consuelo era suficient de fermecătoare pentru a-i face pe toți să o aplaude și să o încurajeze să mai cânte. Obișnuia să își înmoaie degetele într-un castron cu unt în fiecare noapte pentru a evita bătăturile.
Alva își aruncă pălăria în celălalt colț al camerei și își dădu jos cu dinții mănușile de călătorie înainte să îi povestească lui Consuelo întâmplarea cu valetul doamnei Astor.
Consuelo cântă câteva note, apoi spuse:
– Ei bine, la ce te-ai așteptat? Ești mai deșteaptă de atât, Alva. Acel mic gest al tău probabil că a făcut mai mult rău decât bine. Nu poți să hărțuiești pe toată lumea, mai ales nu pe doamna Astor.
– Se pare că nici pe tine.
Consuelo râse.
– Ai fost mereu așa o teroare. Când eram mici făceai orice ca să primești ce voiai.
– Și funcționa, nu-i așa?
– Atunci erau alte vremuri. Acum e altceva. Consuelo își accentuă cuvintele cu un C major. Societatea nu va ceda. Te avertizez. Și trebuie să încetezi să o urmărești pe doamna Astor prin magazine.
– Nu o urmăream. S-a nimerit să fie acolo.
– Și tu ar fi trebuit să ai destulă minte încât să îți ții gura.
– Ei bine, m-am săturat de *societate*. Nimic din ceea ce fac nu pare să fie suficient de bine pentru oamenii aceștia.
Consuelo râse, își lăsă banjoul deoparte și își netezi buclele strânse și brunete.
– Nu e amuzant. Vai, Dumnezeu să mă ajute! Alva își apăsă dramatic mâna pe frunte, de parcă ar fi fost în pragul leșinului. Cum am îndrăznit să îi fac o vizită marii doamne Astor? Măcar de aș fi așteptat până la ora două.
Alva observase că era nepoliticos să faci o vizită înainte de ora două după-amiază și era chiar mai rău dacă rămâneai până după patru.
– Cred că a fost o crimă mai mare că l-ai întrebat pe valet dacă e acasă.
– Dumnezeu să mă ierte. Nu mi-am dat seama că este atât de nepoliticos să ceri să fii primit de către măreața Caroline Astor.
– Acum ești doar nesuferită, o tachină Consuelo. Și serios, nu vorbi așa despre doamna Astor. Este o femeie foarte puternică. Indiferent dacă îți place sau nu, doamna Astor este singura care îți poate deschide ușa către înalta societate din New York.
– Dar e prea demodată. Prea tradițională. Și e rece. Îți spun eu, e atât de rece, că untul nu i s-ar putea topi în gură.
– Alva.

– Bine, în regulă.
Alva își ridică mâinile. Consuelo veni lângă ea și îi luă fața în mâini.
– Calmează-te. Ești o fată foarte deșteaptă, vei găsi o cale. Dacă doamna Astor îți stă în drum, poate că e timpul să încerci alte metode.
– Ca de exemplu ce?
– Nu știu.
Consuelo îi dădu drumul și ridică din umeri.
– Poate Academia de Muzică.
– Am încercat deja să cumpăr o lojă. Nici nu vor să se întâlnească cu mine pentru a discuta situația.
– Ei bine, atunci mai încearcă. Te cunosc de foarte mult timp și știu că nu ești cineva care renunță. Mereu ai obținut ceea ce îți doreai, iar asta îl include pe Willie Vanderbilt. Dacă îți pui mintea la treabă, doamna Astor și Academia de Muzică nu vor avea nici o șansă împotriva ta.

Capitolul 12

CAROLINE

Caroline se pregătea să înceapă o nouă carte. Se așezase în fotoliul ei Herter Brothers favorit de lângă bovindoul de la etajul superior, vizavi de șemineul aprins. Era o zi de toamnă proaspătă și însorită, iar majoritatea frunzelor din arțarii norvegieni se ofiliseră de mult. Printre crengile copacilor putea vedea întreaga Fifth Avenue.
Cartea pe care o ținea în poală încă nu fusese deschisă. În schimb, Caroline se uita pe fereastră, privind cum trăsura ei se oprea în fața casei. Vizitiul sări de pe locul lui și, când deschise ușa, Charlotte coborî din trăsură. Fata zâmbi și se apropie de el în timp ce vizitiul o ținea de talie, ridicând-o în aer ca pe o balerină, picioarele ei fluturând sub tivul rochiei. Râdeau, soarele iernatic strălucea pe nasturii din alamă ai uniformei sale.
Caroline se ridică, se apropie de fereastră și deschise draperiile, privindu-i pe cei doi. Bătăile inimii îi răsunau în cap. Rămase acolo, fascinată, până când Charlotte îl părăsi pe vizitiu și intră în casă.
Când o auzi urcând scările, Caroline îi veni în întâmpinare.
– Putem avea o discuție, domnișoară?
Știa că trebuia să spună ceva, dar Caroline se simțea nepregătită în fața acestei situații. Încă se gândea ce să spună când Charlotte sparse tăcerea.
– Te-am văzut uitându-te la noi.
Avea un ton mulțumit de sine, de parcă ar fi făcut-o intenționat, ca și cum ar fi jucat teatru pentru plăcerea lui Caroline. Caroline nu își putea da seama dacă Charlotte o lua peste picior pe ea, sau pe Duncan Briar.

– E un bărbat foarte interesant. Ți-ai fi dat seama de asta dacă te-ai fi obosit vreodată să îl cunoști.
– Nu am nevoie să îl cunosc. Și nici tu nu ai nevoie să îl cunoști. Pentru numele lui Dumnezeu, Charlotte, e un vizitiu! Nu mai ai voie să mergi cu el fără un însoțitor. Ai înțeles?
Dumnezeule, suna exact ca mama ei. Nu îi spusese mama ei exact același lucru când aflase despre Horace Wellsby?
Charlotte rânji.
– Nu te teme, mamă, nu mă voi căsători cu el.
– Pe asta poți pune pariu.
Charlotte își încrucișă brațele.
– Asta e tot? Bătu cu degetele în mâneca rochiei ei. I-am promis tatei că îl voi mai bate la un joc de șah.
Caroline rămase fără cuvinte. Clătină din cap și o lăsă pe Charlotte să plece.

* * *

Mai târziu în aceeași zi, Duncan Briar stătea în fața lui Caroline în sufrageria ei, cu capul plecat și pălăria în mâini, degetele jucându-i-se cu borurile ei. Purta cu el mirosul cailor din grajduri.
Caroline își așeză ceașca de ceai pe masă și își împreună mâinile în poală.
– Mă tem că nu vom mai avea nevoie de serviciile dumneavoastră.
Duncan ridică capul, surprins. Avea un păr dezordonat șaten și un maxilar ferm. Ochii lui albaștri se deschiseră larg.
– Dacă e vorba despre reparațiile pentru roata trăsurii...
– Vă asigur că nu are nimic de-a face cu roata.
– Atunci îmi permiteți să întreb de ce mă concediați?
Ochii lui erau sinceri, de parcă nu avea habar de ceea ce urma. Caroline se gândi pentru un moment, cântărindu-și cuvintele. Cu cât spunea mai puțin, cu atât era mai bine.
– Vă voi scrie o scrisoare de recomandare pentru viitorul dumneavoastră loc de muncă.
Duncan făcu o plecăciune, îi mulțumi și plecă, iar Caroline simți un junghi de vinovăție. În fond, fusese un vizitiu bun, un angajat loial. Dar Caroline trebuia să scape de el.
Știa că trebuia să îi spună ceva lui Charlotte, așa că se duse în dormitorul ei în aceeași după-amiază. Charlotte era ghemuită în locșorul ei pentru citit de sub bovindoul din fața patului. Picioarele ei îmbrăcate în ciorapi se odihneau pe perne, iar alături era aruncată o revistă cu fața în jos.
– Nu era nevoie să îl concediezi, spuse ea uitându-se pe fereastră și ștergându-și ochii cu mâna.
Deci știa deja. Poate că îi spusese Carrie sau Jack.
– Am făcut-o pentru binele tău.
Charlotte se întinse după revistă și începu să o frunzărească. Ochii îi sclipeau și Caroline știa că se lupta cu lacrimile.

– Nu a făcut nimic greșit. Dacă voiai să pedepsești pe cineva, trebuia să fiu eu, nu el.
Caroline nu voia să o pedepsească pe Charlotte. Dorise doar să scape de tentație.
– Încerc doar să te protejez.
– Să mă protejezi, hm? Nu aveam nevoie de protecție, spuse ea pe un ton amar și aruncă revista.
Caroline știa că nu avea rost să insiste. Dacă dădea înapoi acum și nu mai spunea nimic, cearta nu ar fi dat în clocot. Se întoarse pe călcâie ca să iasă din camera lui Charlotte când văzu pantofii ei, îndesați într-un colț. Erau plini de noroi, câteva paie erau lipite de tălpi. Era clar că fusese la grajduri pentru a se întâlni cu Duncan Briar pentru ultima dată.

Capitolul 13

ALVA

Trecuseră luni și nimic nu se schimbase. Consuelo era în Europa cu viitorul ei soț și Alva se simțea abandonată, neavând nimic de făcut în afară de participarea la câteva dineuri cu Emily și James Van Alen. Neavând pe nimeni alături, se trezi gravitând spre singura persoană care părea să o înțeleagă: Jeremiah Vanderbilt. Deveniseră prieteni destul de buni în ultima vreme. Ori o vizita el la casa ei, ori Alva mergea la casa lui modestă cu mobilă la fel de modestă.
– Pentru un Vanderbilt, chiar nu știi cum să îți cheltuiești banii, spusese ea prima oară când îl vizitase acasă.
Jeremiah râsese și se întinsese după o țigară.
– Ai observat că *toate* casele Vanderbilt arată la fel înăuntru? Totul e întotdeauna vopsit în nuanța aceea hidoasă de verde mușchi, spusese el.
– Ei, știi ce se spune. Doar pentru că ai bani nu înseamnă că ai și gusturi bune.
Jeremiah râsese din nou.
– Ai perfectă dreptate.
Aprinsese un chibrit, iar în acel moment, cu fața lui chipeșă la câțiva centimetri de flacără, Alva văzuse o sclipire de nebunie, dar și de geniu. Spiritul și umorul lui erau deosebite. Și totuși, când nu făcea glume sau comentarii sarcastice, putea fi deosebit de serios și sensibil. Știa când și cum să o facă să râdă și când să tacă și să o consoleze. O consolase când Alva aflase că nu fusese invitată la nunta lui Emily, când doamna Astor fusese nepoliticoasă la Tiffany & Company și când mersese la casa doamnei Astor cu cartea ei de vizită.

Cu cât mai mult timp petreceau împreună, cu atât mai mult se minuna Alva de unicitatea lui. Avea un caracter cu adevărat original, care gândea pe cont propriu și căruia nu îi păsa de ceea ce credeau ceilalți.
Alva își amintea de prima oară când îl cunoscuse pe companionul lui Jeremiah, George Terry. Acesta era un bărbat scund și solid cu o față chipeșă și cu ochelari mari și rotunzi, pe care îi dăduse jos când făcuseră cunoștință, de parcă ar fi vrut să o vadă mai bine.
– Deci aceasta este Alva, spusese el deschizând larg brațele pentru a o îmbrățișa. Înțeleg că i-ați fost o bună prietenă lui Jeremiah. Are nevoie de o prietenă bună ca dumneavoastră.
Alva fusese emoționată de ceea ce spusese. Nu realizase până atunci cât de dificilă trebuia să fie viața pentru cineva ca Jeremiah.
– Nu îmi e rușine, îi spuse Jeremiah într-o zi, fără nici un alt context.
Se plimbau pe Seventh Avenue. Lui Jeremiah îi plăceau plimbările. Spunea că îți limpezeau mintea și jura că acest exercițiu fizic îi ținea *crizele*, după cum le numea el, la distanță.
– George e cel mai bun prieten al meu. Persoana mea preferată de pe planetă.
– Credeam că *eu* sunt persoana ta preferată de pe planetă, îl tachină ea.
– Pe lângă tine, desigur. O luă de braț. Dacă am avea jumătate de creier, ne-am muta la Paris, eu și George.
– De ce nu vă mutați? Voi veni să vă vizitez.
– E nevoie de bani. Ai crede că tatălui meu i-ar plăcea dacă aș dispărea – *puf*! Dar nu. Mi-a tăiat alocația. Din nou. Deci nu pot pleca. Sunt blocat aici. Măcar până în momentul în care pot să mă pun din nou pe picioare.
Jeremiah trecea printr-o fază proastă.
– Comandantul...
Clătină din cap râzând.
– Să fim serioși, cine își spune singur „Comandantul“? E ridicol. Omul acela e complet sărit de pe fix. Și nu te lăsa prostită de imaginea lui de bătrânel. Ai grijă la el, vorbesc serios. E șiret. Și rău. Știai că mi-a strivit odată mâna într-o menghină?
Îi arătă dovada. Alva îi studie degetele ușor desfigurate. Mereu se întrebase ce se întâmplase cu mâna lui.
– Și asta nu e nimic față de ce îmi făcea Billy. Obișnuia să mă fugărească cu o cheie cârlig. Mă prindea de guler cu ea și mă trăgea în toate părțile. Asta da, dragoste frățească, ei? râse el.
Alva se gândi la propriile ei surori. Fuseseră momente în care le fugărise pe Julia și pe Jennie prin casă cu o perie de păr sau cu orice putuse să găsească. Armide fusese mai mare decât ea, așa că nu îndrăznise niciodată. Luptele lor fuseseră mereu verbale.
– Uneori nu îmi vine să cred că eu și Billy avem același sânge în vene. Nu gândesc ca un Vanderbilt, spuse Jeremiah.
– Ei, slavă Domnului!

– Vrei sfatul meu? Ai grijă. Fii mereu cu ochii în patru. Familia Vanderbilt este lipsită de scrupule. Ți se vor strecura în sistem. Ți se vor înfășura în jurul minții dacă îi lași. Dacă le dai oportunitatea, te vor convinge că ai înnebunit.

* * *

Alva decise să îi urmeze sfatul lui Consuelo. După alte câteva încercări, reuși în sfârșit să obțină o întâlnire cu August Belmont, impresarul Academiei de Muzică.

Ploua torențial în ziua întâlnirii lor. Era lapoviță și temperatura scădea, gata să transforme apa în zăpadă. Academia se afla pe East 14th Street, în Irving Place, într-o zonă a Manhattanului care fusese cândva culmea înaltei societăți. Lucrurile se schimbaseră de atunci. Alva trecu pe lângă un afiș care făcea reclamă la Tony Pastor's, o sală de vodevil grosolan care se afla în pivnița sălii Tammany, chiar lângă operă. Trotuarul era înțesat de protestatari, iar Alva fu nevoită să își croiască drum printre ei. Erau bărbați și femei care țineau în mâini pancarte pe care scria *Slujbe pentru Șomeri, Vom Lupta Până Câștigăm, Muncă Sau Revoltă*. Unele litere se estompaseră, vopseaua începea să se scurgă de la ploaie. În timp ce trecea pe lângă ei, Alva văzu aceeași furie și aceeași determinare întipărită pe fețele lor, indiferent de cauzele pentru care luptau. Se întrebă ce putea împinge o persoană până în punctul în care era dispusă să stea în picioare la un colț de stradă pe o vreme ploioasă și neplăcută.

După ce își scutură umbrela în fața ușii, Alva dădu de o femeie tânără cu o bărbie foarte ascuțită care o aștepta înăuntru. Era politicoasă și exagerat de formală. O conduse pe Alva într-un birou întunecat care aducea cu o peșteră, chiar lângă anticameră.

– Domnul Belmont va veni imediat, doamnă Vanderbilt.

Făcu o plecăciune și închise ușa. Alva luă un loc pe unul dintre scaunele din fața biroului, agățându-și umbrela de braț. O baltă începu imediat să se formeze pe podea și Alva regretă faptul că nu își lăsase umbrela în anticameră. Își trase scaunul puțin ca să ascundă balta, dar o a doua baltă începu să se formeze, dar mai mică.

În trăsură, Alva și-o amintise pe Tessie Oelrichs spunând că domnul Belmont era evreu – singurul evreu care fusese acceptat în elită, din câte știa ea. Se temuse de această întâlnire, dar odată ce domnul Belmont intră în încăpere, realiză că toate temerile fuseseră nefondate. August Belmont, un bărbat micuț, fără barbă și cu păr cărunt și distins în jurul tâmplelor, se dovedi a fi deosebit de cald, cerându-și scuze pentru întârziere și oferindu-i chiar ceai și biscuiți.

– Acum spuneți-mi, ce pot face pentru dumneavoastră, doamnă Vanderbilt?

Belmont zâmbi și luă o gură de ceai. Ochelarii îi alunecară pe nas.

– În primul rând aș vrea să vă mulțumesc pentru că ați găsit un răgaz în programul dumneavoastră încărcat pentru a vă întâlni cu mine, spuse ea cu

o voce care suna de parcă tocmai venise din sud.
– Este plăcerea mea. Belmont se așeză mai confortabil în scaun. Deși am o altă programare în curând, deci poate că ar trebui să începem, spuse el în timp ce își verifica ceasul de buzunar.
– Foarte bine. Am solicitat această întrevedere fiindcă aș dori să cumpăr o lojă la academie, spuse Alva.
– Înțeleg. Belmont ezită. Puse ceașca jos și își propti coatele pe masă. Bineînțeles că vă apreciem interesul, dar problema lojilor este în continuare una destul de complicată.
– În ce sens, domnule Belmont?
Alva simțea rezistența impresarului. Frica pe care o simțise înainte începu să se întoarcă.
– Ei bine, în primul rând, membrii noștri sunt foarte pasionați de operă...
– Vă pot asigura că familia Vanderbilt este extrem de pasionată de muzică. De toate artele.
Alva luă o gură de ceai, păstrându-și vocea calmă, politicoasă și adecvată situației.
– Mă tem că este mai complicat de atât. Își împinse ochelarii pe nas cu degetul. Lojile sunt foarte rare. Când se eliberează una, este în general dată mai departe generației următoare. Dar chiar mai mult decât atât, proprietarii lojilor au responsabilități.
– Care sunt aceste responsabilități?
Alva își înclină capul și flutură din gene.
– Având în vedere că aceste responsabilități sunt de natură financiară, poate că această conversație ar fi mai potrivită pentru domnul Vanderbilt.
– Oh, vă asigur că sunt foarte capabilă de a discuta despre bani, mai ales când este vorba de familia mea. Alva putea vedea pe fața lui că era surprins. *Foarte bine.* Vă rog, domnule Belmont, continuați. Responsabilitățile?
Belmont își drese vocea și își duse din nou mâna la ochelari.
– O lojă vine cu un angajament financiar considerabil. De exemplu, chiar și o lojă de doar patru persoane la mezanin pornește de la 400 de dolari per sezon. Iar tariful continuă să crească.
Gesticulă cu mâinile în semn de *poftim,* asta explică totul. Alva recunoștea un refuz politicos atunci era în fața ei.
– Normal, spuse ea. Refuza să fie respinsă. Sunt pregătită să plătesc oricât cereți. Și, bineînțeles, ne-am dori o lojă la balcon.
– Ei, acuma, râse Belmont sugerând că Alva era depășită de situație. Acestea sunt destul de scumpe. Prețurile încep de la 800 de dolari per sezon.
– Voi plăti dublu, replică Alva cu un zâmbet.
– Pardon?
– Domnule Belmont, trebuie să știți că sunt pregătită să plătesc mult mai mult decât prețul standard.
Belmont își drese din nou vocea.
– Mă tem că nu e atât de simplu.

Alva simți că o arde pieptul. Își puse ceașca jos și se aplecă în scaun, uitându-se drept în ochii lui.
– Cred că academia ar fi recunoscătoare pentru contribuția familiei Vanderbilt. Știu că aveți datorii. Îl văzu pe Belmont foindu-se în scaun. Continuă să vorbească: Conform articolului din *The New York World*, aveți un deficit de 50 000 de dolari pentru acest sezon. Clădirea are constant nevoie de reparații. Acoperișul are scurgeri, pereții și tavanul se dărâmă, boilerul este stricat. Se spune că Adelina Patti a cerut 4 000 de dolari pentru ultimul ei spectacol. Christine Nilsson vrea 4 500 pentru următorul.
Belmont își dădu jos ochelarii.
– Văd că v-ați făcut temele, doamnă Vanderbilt. Sunt impresionat, dar...
Se auzi o bătaie în ușă, iar domnișoara din foaier își vârî capul în birou.
– Domnule Belmont, vă rog să mă scuzați pentru întrerupere, dar doamna Astor a sosit.
– Vai de mine, a venit mai devreme. Belmont sări din scaun, luă ceașca Alvei și platoul cu biscuiți și i le înmână femeii. Mă tem că va trebui să ne încheiem întâlnirea.
– Eram...
– Vă rog, doamnă Vanderbilt.
Alva simți panica din vocea lui când Belmont deschise o altă ușă, una pe care Alva nici nu o observase până atunci.
– A venit doamna Astor!
– Dar eu...
Belmont făcu un pas înainte și o ridică din scaun. Alva era șocată. Belmont o dădea afară de parcă i-ar fi fost rușine să fie văzut cu ea. Se întinse după umbrelă, apoi se răzgândi și o lăsă agățată de brațul scaunului.
– Vă rog, grăbiți-vă.
Alva se duse spre ușă cu toată demnitatea pe care reuși să o adune.
– Sper că ne vom putea continua discuția mai târziu...
– Coborâți doar scările de la capătul coridorului. Duc spre partea din spate a teatrului, spuse el.
Alva auzi cum se închide ușa în spatele ei și se trezi într-un coridor umed, ai cărui pereți erau acoperiți cu dealuri verzi pictate, balcoane, culise care înfățișau grădini, rafturi pline de costume, scaune cu aspect de tronuri și alte recuzite. Se forță să coboare scările șubrede, furia ei crescând cu fiecare pas. Doamna Astor venise mai devreme – ar fi trebuit să fie rugată să aștepte până când se termina discuția Alvei.
Așteptând afară sub o marchiză de pe care se scurgeau picături de apă, Alva numără până la o sută, trase adânc aer în piept și merse în jurul clădirii, trecând pe lângă protestatarii din fața sălii Tammany, până când ajunse la intrarea din față. Mai trase o dată aer în piept și trecu repede prin foaier, pe lângă fata cu bărbia ascuțită, care încercă să o oprească.
– Așteptați, doamnă Vanderbilt, vă rog, nu puteți intra! Domnul Belmont e...
Alva era deja înapoi în biroul domnului Belmont. Fața i se albi ca varul și căscă gura. Doamna Astor ședea lângă el, pe o canapea din catifea. Pe masa

din fața lor se afla un ceainic cu ceai proaspăt și o farfurie cu biscuiți.
– Doamnă Astor, sunt încântată să vă văd din nou, spuse Alva. Făcu o pauză, așteptând vreun semn că fusese observată. Nimic. Sunt Alva. Alva Vanderbilt – prietena lui Emily?
Dacă doamna Astor își amintea că o mai întâlnise – nu o dată, ci de două ori – nu avea de gând să recunoască. Alva nu se lăsă descurajată. Avea de gând să își încheie întâlnirea cu domnul Belmont chiar în prezența doamnei Astor. Avea să își expună cazul în fața Marii Doamne, avea să sublinieze problemele financiare ale academiei și să ofere o soluție: o lojă pentru care era dispusă să plătească o sumă frumoasă.
– Doamnă Vanderbilt, vă rog...
Domnul Belmont se ridică, dezorientat.
– Vai, vă rog să mă scuzați. Mi-am uitat manierele odată cu umbrela.
– Îmi cer scuze, îi spuse domnul Belmont doamnei Astor, care încă nu scosese nici un cuvânt.
Cu umbrela în mână, Alva se pregăti să pornească monologul, dar domnul Belmont o scoase din birou înainte să poată scoate primul cuvânt pe gură. Totul se întâmplă foarte repede.
Alva se trezi în fața ușii, ascultând-o pe doamna Astor.
– Ce Dumnezeu căuta *ea* aici? Oriunde merg, dau de ea. Iar manierele ei nu sunt cu nimic mai bune decât ale Comandantului. Vă spun eu, familia Vanderbilt nu are ce căuta în Academia de Muzică.
Alva strânse mâna pe umbrelă în timp ce inima îi bătea în piept. Știa că tocmai își distrusese toate șansele de a face vreodată rost de o lojă la operă.

Capitolul 14

SOCIETATEA

New York, 1877

Și așa a venit Alva Vanderbilt la noi. Din inerție. De fapt, cea care a introdus-o pe Alva în cercul nostru a fost Lady Paget, fosta Minnie Stevens, o femeie care a început să poarte nouă kilograme de bijuterii, împreună cu titlul ei. În cercul nostru este Kate Strong, zisă Puss, datorită iubirii ei pentru feline. Are bucle blonde ca Little Bo Peep și poartă mereu o broșă din diamant în formă de pisică. În cercul nostru mai este doamna George Cavendish – o numim Peggy – o doamnă amabilă cu un defect de vorbire pronunțat, care o face cu atât mai vorbăreață. Cea mai veche și dragă prietenă a lui Peggy este Lydia, cea mai romantică dintre noi. Adoră cărțile lui Jane Austen și ale surorilor Brontë. Mai sunt Tessie Oelrichs și, desigur, Mamie, apoi Penelope, Ophelia, Fanny și Cettie. Împreună, noi formăm

latura de jos al înaltei societăți. Noi toate am fost etichetate drept soțiile tâlharilor industriași, fiind căsătorite cu bărbați ca John Pierpont Morgan, Jay Gould și John Rockefeller.
Alva ar trebui să fie recunoscătoare că am primit-o printre noi, dar ne putem da seama că pentru ea prietenia noastră se simte ca un premiu de consolare. Deși noi o invităm mereu la dineurile și mesele noastre festive, ea ne întoarce rar favoarea. Lady Paget insistă că e din cauză că Alva își consideră casa prea modestă. Nu suntem convinse că acesta e motivul, dar înțelegem reticența Alvei de a fi una dintre noi. Nici noi nu vrem să fim *unele dintre noi*.
În această după-amiază ne-am adunat în salonul lui Cettie Rockefeller. Stăm în semicerc, cu spatele la exact douăzeci de centimetri distanță de spătarele scaunelor în stil Ludovic al XV-lea. Ținem în poală farfurii din porțelan chinezesc Coalport cu sendvișuri delicate. Singura excepție este Puss, care a renunțat la farfuria ei în schimbul domnului Fritzy, o pisică Maine Coon cuminte, căreia îi mângâie urechile în timp ce felina îi toarce în brațe.
Conversația începe astăzi, ca în majoritatea celorlalte zile, cu o recapitulare a petrecerilor, a balurilor și spectacolelor de balet de ieri. Cădem de acord că rochia nu știu cui a fost prea strâmtă, prea împopoțonată, prea banală, prea orice. Facem schimb de bârfe despre fiica, soțul sau amanta nu știu cui. Nu ne ia mult să ajungem la Ward McAllister și la doamna Astor. Doar numele doamnei Astor scoate la suprafață iritarea indiferentei Alva. În timp ce noi discutăm moduri de a o impresiona, Alva vorbește despre moduri de a o distruge.
Sugerează să organizăm un bal luxos și să invităm pe toată lumea *în afara* doamnei Astor. Penelope insistă că nu ar funcționa. Dacă lumea află că încearcă să o excludă pe doamna Astor, nimeni nu va veni de teamă că aceasta îi va tăia de pe lista ei de invitați pentru totdeauna. Cu toții am văzut ce s-a întâmplat când Mamie a încercat să țină o petrecere cu pește în aceeași seară în care doamna Astor și-a ținut petrecerea cu fructe de mare. Deși, observă Tessie, încercarea lui Mamie *a reușit* să o includă în înalta societate.
– Ei bine, nu vreau să intru pe ușa din spate. Când intru în elită, va fi pe ușa principală, spune Alva.
Alva este în mod evident puțin mai arogantă decât de obicei. Suspectăm că are de-a face cu moștenirea. La începutul noului an, în 4 ianuarie, a murit Comandantul. Avea optzeci și doi de ani și o avere de o sută de milioane de dolari. La o zi după înmormântare au citit testamentul, de parcă nu mai puteau aștepta nici o secundă ca să vadă ce le-a lăsat. Se spune că cea mai mare parte din avere, vreo șaptezeci și cinci de milioane, au mers la socrul Alvei, Billy. Restul a fost împărțit între moștenitorii de sex masculin.
Nu a trecut mult timp – doar câteva săptămâni –, dar putem vedea deja schimbarea Alvei. Mereu s-a îmbrăcat cu fler, dar acum e ceva special, în ciuda faptului că este însărcinată. Chiar și cu burta imensă, nu se teme să poarte roșu aprins sau portocaliu, indiferent dacă nu se potrivește cu

culoarea părului ei. Și totuși, știe – sau ar trebui să știe, cel puțin – că nici măcar noile milioane ale soțului ei nu vor face o diferență în ceea ce o privește pe doamna Astor.
Deci, indiferent dacă îi place sau nu, nu va scăpa de noi, și nici noi nu vom scăpa de ea.

Capitolul 15

ALVA

Două milioane de dolari schimbau totul. Alva fusese mereu conștientă de faptul că soțul ei e bogat, dar acum era mai bogat decât își putuse imagina vreodată. Nu erau doar bani, era o avere. Nu își putea scoate acea sumă din minte. Să știi că îți poți permite orice îți dorești era un lucru amețitor. Nici un preț nu îi stătea în cale.
Deși nu făcuse nimic pentru a contribui la averea vastă a soțului ei, simțea că îi aparține de parcă ar fi câștigat-o ea însăși. Și, în realitate, nici Willie nu o câștigase el însuși. Alva își spusese că avea să fie generoasă, caritabilă, dar de fapt nu îi venea să se despartă de prea mult – nici pentru cea mai nobilă dintre cauze. Mereu avea teama că nu avea să rămână suficient pentru Alva și Willie. Și existau atâtea lucruri de care aveau nevoie, pe care le voiau sau pe care pur și simplu trebuiau să le aibă.
Oricât ar fi încercat să se prefacă, Alva se simțea superioară. Acum era cu o treaptă deasupra lui Mamie, Tessie, Penelope, Puss și a celorlalte femei. Aproape că îi era milă de ele. *Aproape*. Singurul de care îi era într-adevăr milă era Jeremiah, care primise doar două sute de mii de dolari. *Doar două sute de mii de dolari – tu auzi ce vorbești, Alva?* Cunoștea o grămadă de oameni care ar fi putut trăi în confort pentru tot restul vieții cu acei bani. Dar nu un Vanderbilt, categoric nu un Vanderbilt – nici măcar Jeremiah Vanderbilt.
Încercă să nu se gândească prea mult la asta. Se concentră în schimb pe faptul că ea și Willie K. se mutau. Alva era însărcinată în luna a șaptea când se citise testamentul, și împreună cu Willie începuseră imediat să discute despre construirea unei noi case, a unei case mai mari. O casă pe care o putea decora cum își dorea ea. Era și timpul.
La aproape două luni după moartea Comandantului, la începutul lui martie 1877, Alva dădu naștere primului copil. Când moașa îi așeză bebelușul în brațe, rămase fără grai. Fetița era o minunăție, frumoasă, cu părul brunet al lui Willie K. și ochii albaștri ai Alvei. Cu lacrimi curgându-i pe obraji, Alva era năucită de această minune, de faptul că acest copil venise de la ea. Crease această fetiță, iar acum era a Alvei. Pentru totdeauna.

Chiar în acel moment, fețișoara ei se schimonosi și se înroși. Țipă, lacrimile începură să îi curgă pe față, pieptul începu să i se cutremure. Alva îngheță.
– Ce s-a întâmplat?
– Oh, nimic nu s-a întâmplat. Îi este doar foame, asta e tot.
Moașa zâmbi în timp ce așeză bebelușul pe pieptul Alvei. Dar când gura bebelușului se strânse pe sânul Alvei, nu reuși să sugă suficient de tare. Nu se întâmplă nimic. Laptele nu voia să curgă. Alva nu îi putea da nimic. Atunci realiză că viața fetiței era în totalitate dependentă de ea și că deja eșua ca mamă. Nu era capabilă să o hrănească – cel mai elementar lucru pe care îl putea face o mamă. Pe Alva o cuprinse frica. Nu era pregătită. Nu putea face asta singură. Intră în panică și izbucni în hohote de plâns, până când moașa îi luă bebelușul din brațe.
– E în regulă, vom mai încerca o dată mai târziu, o asigură ea.
Dar bebelușul continuă să plângă, Alva la fel. Nu se putea opri. Își dorea cu disperare ca propria ei mamă să fie cu ea, și-o dorea în viață și lângă ea ca să îi dea sfaturi. Nu le voia pe Alice și pe Louisa, spunându-i tot ce face greșit. Surorile ei erau încă pe drum din Mobile, unde își vizitau o mătușă în vârstă. Pe deasupra, nici una dintre ele nu era căsătorită și nu ar fi știut ce să facă. Consuelo era în Europa, Emily era ocupată cu propriul ei bebeluș. Singurul prieten care îi mai rămăsese era Jeremiah, iar el nu putea să o ajute cu nimic în această situație. Alva nu se mai simțise niciodată atât de singură. Începu să plângă mai tare, incapabilă să se oprească. Capul îi era congestionat, tâmplele îi bubuiau, își simțea corpul de parcă fusese smuls în toate direcțiile. Totul o durea.
La un moment dat alunecă într-un șir de vise neliniștite. Când se trezi, devreme în dimineața următoare, Willie K. dormea dus în scaunul de lângă patul ei. Părul îi era la fel de răvășit ca și hainele, obrajii și bărbia îi erau întunecați de umbra mustății. Alva își făcea griji că avea să se trezească cu un nod în ceafă. Asistenta îi spusese că Willie își petrecuse toată noaptea acolo, așteptând să se asigure că *ambele sale fete* sunt bine.
Alva îl privi dormind și realiză că nu era, de fapt, singură. Îl avea pe Willie K. și avea copilul. Avea propria ei familie. Nu știa de ce nu își dăduse seama de acest fapt evident mai devreme, dar de data asta Alva nu se sperie când fetița începu să plângă. Știa ce îi trebuie. Când asistenta îi așeză bebelușul în brațe, se simți la fel de natural ca și când ar fi respirat. Când gurița sa micuță i se lipi de sân, Alva simți că își redobândește puterile.
Alva realiză în acel moment că totul – *totul* – se schimbase acum. Vedea lumea prin ochii unei mame. Era un fel de vedere dublă: un ochi era ațintit asupra viitorului fiicei ei, celălalt asupra viitorului ei. Prioritățile ei se schimbaseră, se reconfiguraseră. Brusc, societatea părea un țel superficial pentru ea însăși, dar în același timp esențial pentru fiica ei. Alva își jură că avea să facă orice era necesar pentru a se asigura că fiica ei avea să fie primită de cele mai bune familii, inclusă în cele mai bune cercuri. Se uită la copilul din brațele ei, la ochii care o priveau cu atâta inocență, și își promise

că fata ei nu avea să cunoască niciodată tipul de refuz pe care Alva îl trăia de când avea șaisprezece ani.
Willie se trezi la scurt timp după ce termină cu hrănirea copilului.
– Arăți ca un păun, spuse ea.
Arătă spre moțul fermecător care i se formase chiar în vârful capului. Îi stătea în sus, ca în fiecare dimineață. Prima oară când îl văzuse, râsese, spunându-i că arăta ca un păun.
Willie îi întoarse zâmbetul și își netezi părul cu mâna. O întrebă cum se simte, dacă putea ține în brațe *ghemotocul*.
– Ghemotoc, zâmbi Alva.
Așeză copilul în brațele lui Willie
– Nu îi putem spune așa. Ce părere ai despre numele Consuelo?
– Serios? Dar bebelușul nostru nu e cubanez. Mă gândeam la Louisa, după mama mea.
– Dar Consuelo ne-a făcut cunoștință. Și am căzut deja de acord că ea va fi nașa.
Și așa rămase. Cea mai nouă moștenitoare Vanderbilt avea să meargă mai departe cu acest nume curios, în timp ce Alva, o nouă mamă și soția unui bărbat cu două milioane de dolari mai bogat, avea să meargă mai departe cu mai multă vigoare și grabă în misiunea ei de a fi acceptată în înalta societate. Acum nu o mai făcea doar pentru ea și pentru familia Vanderbilt, o făcea și pentru fiica ei.

* * *

Mai târziu în decursul dimineții, după ce Willie se spălase, se bărbierise și își schimbase hainele, se întoarse în dormitorul Alvei. O sărută pe creștet și o anunță că fusese chemat la o întâlnire în casa tatălui său.
– Acum? Dar...
– Îmi pare rău. Transmite-le salutările mele surorilor tale. Chiar nu se poate face nimic. Este o urgență de familie. Ne-au rugat pe toți să fim acolo – Cornelius, George, Fred, mama – toată lumea. Mă voi întoarce cât de curând pot.
După plecarea lui, Alva se așeză în capul oaselor în pat, cu perna pufoasă susținându-i spatele. Copilul dormea în pătuțul din colțul camerei. Alva își dorise să se poată odihni, dar era prea curioasă și ușor enervată, întrebându-se ce putea fi o urgență de familie? Ce ar fi putut fi mai important decât să faci cunoștință cu cel mai nou membru al familiei Vanderbilt?
Nu avea să își înțeleagă socrii niciodată. Erau oameni cu inimi reci, exact opusul surorilor ei, care călătoriseră toată noaptea cu trenul doar pentru a fi acolo. Și, de cum sosiră, se adunară în jurul micuței Consuelo, luând-o în brațe cu rândul, gângurind, minunându-se de degețelele ei micuțe de la mâini și de la picioare. Jennie spunea că arată ca Willie. Julia credea că e *leită Alvei.*
Armide, cu părul ei castaniu-închis adunat în vârful capului și prins ușor strâmb, nu era de acord cu nici una din ele.

– Arată exact ca mama.
Mama. Toate scoaseră un oftat de mândrie, de dor. Fiecare soră făcea pelerinajul spre mormânt de comemorarea morții ei. Mormântul tatălui lor, în ceea ce o privea pe Alva, se afla acolo doar întâmplător. Alva nu ar fi depus niciodată un efort special pentru a-l omagia.
– Cum s-a descurcat mama cu noi toate? spuse Alva. Se uită cu afecțiune la Consuelo, ghemuită în brațele lui Jennie. Patru fiice.
– A avut ajutor, spuse Julia și își odihni piciorul pe suportul leagănului de bebeluș.
– Oh, ai grijă, Julia, spuse Alva arătând spre leagăn.
Julia își retrase piciorul și ridică mâinile, aruncându-le celorlalte surori o privire.
– Am voie să ating acest scaun?
– Vai, oprește-te, Julia – îmi pare rău, dar e un leagăn foarte scump. Lemnul e importat din Africa. Este foarte rar.
– Oh, este foarte *rar*, o îngână Julia.
– *Tu* ai fost o bătaie de cap, spuse Armide către Alva pentru a schimba subiectul și a readuce pacea între surori.
– Nu e adevărat, încercă Alva să protesteze.
Argumentul ei se prăbuși curând și toate surorile izbucniră în râs. De când fusese mică, Alva hotărâse că regulile și convențiile pe care le respectau toți ceilalți nu se aplicau pentru ea. Juca după propriile ei reguli, fără să îi pese de consecințe.
– Știai cum să manipulezi și să terorizezi pe toată lumea, spuse Jennie. E din cauza degetelor mari, le spuse celorlalte, de parcă Alva nici nu ar fi fost acolo.
– Ai dreptate, are degetele alea mari și strâmbe, spuse Armide.
– Oh, nu, asta e o superstiție, adăugă Alva.
– Sus cu ele, spuse Jennie.
Își ridică degetul mare, împreună cu Julia și Armide – toate erau perfect drepte.
– Alva? Haide, e rândul tău, o provocă Jennie.
Alva râdea deja când își ridică degetul mare – strâmb și curbat spre exterior.
– Asta nu demonstrează nimic, spuse ea râzând atât de tare că se înecă.
– Mai ții minte ce i-ai făcut domnișoarei Naisy pe plajă? întrebă Armide.
– Guvernanta?
Alva clătină din cap, amintindu-și de zilele în care domnișoara Naisy o dusese la plajă, dar refuzase să o lase să intre în apă. Ei bine, Alva nu se lăsa atât de ușor. Plonjase în apă cu un aer de sfidare profundă și plăcere fantastică. Refuzase să iasă, făcând-o pe domnișoara Naisy să vină după ea până la urmă, deși era îmbrăcată. Mama Alvei scosese cureaua la ea, dar Alva nu își regretase niciodată acțiunile.
– Nu ai torturat-o și pe profesoara de citit? întrebă Jennie.
– Nu am torturat-o. Te rog, nu a fost *atât* de rău. Poate că am împins-o de pe scaun o dată.

– Ai dreptate, ai împins-o direct pe podea.
– Nu mi-a plăcut de ea și nu voiam să citesc cartea pe care o alesese. Și-a dat demisia pe loc, spuse Alva ridicând din umeri.
– Și ai mai primit o bătaie, spuse Julia.
– Da, dar nu a trebuit să citesc cartea, spuse Alva cu o urmă de mândrie.
Alva putea accepta orice pedeapsă atât timp cât primea ceea ce își dorea înainte. Singurul lucru pe care nu îl putea tolera niciodată era să fie controlată. Iar fiindcă Alva nu se temea de consecințele acțiunilor ei, era mereu gata să facă ceea ce voia, să întindă coarda și să încalce regulile.
– Mama nu își putea lua ochii de pe tine nici măcar o secundă, spuse Jennie.
O pasă pe micuța Consuelo în brațele lui Armide, care ședea în balansoarul din colț.
– Alva nu ar fi lăsat-o, râse Julia. Se lăsă pe vine ca să se uite la bebelușul din brațele surorii ei. *Mereu* trebuia să ai atenția mamei. *Toată* atenția ei. Făceai orice doar ca să o faci să reacționeze. Preferai să scoată biciul de călărie decât să te ignore.
Alva nu putea nega acest lucru. Surorile ei săriseră toate pe ea, trei împotriva uneia, dar nu o deranja. Îi făcea plăcere, era gata pentru mai multă tachinare, când Consuelo scoase brusc un bocet răsunător. Era greu de crezut că o ființă atât de mică ar fi putut produce un sunet atât de puternic și de strident. Într-o clipă, toată lumea își aținti din nou atenția asupra bebelușului. În timp ce surorile ei roiră mai aproape în jurul lui Consuelo, Alva realiză că pentru prima dată era dispusă să se lase eclipsată. Poate că era mândria maternă, dar fiica ei era o extensie a propriei persoane. Alva înțelese că avea să împartă scena cu fiica ei pentru tot restul vieții.

* * *

Când se întoarse Willie K. acasă, urcă scările și se aruncă în scaunul de lângă pat fără un cuvânt. Alva văzu cât de extenuat era.
– S-a rezolvat *urgența* de familie? întrebă ea ajustând păturica și strângându-i-o lui Consuelo sub bărbie.
– Mă îndoiesc, spuse Willie. Își frecă fața cu mâinile. Unchiul Jeremiah contestă testamentul bunicului.
– Îl poți învinovăți?
Bravo ție, Jeremiah, se gândi Alva, *bravo ție!*
– Este foarte încăpățânat. Dacă mai era cineva care se îndoia că omul este lunatic, ei bine – clătină din cap, șocat –, aici e dovada. Tata chiar i-a oferit încă două sute cincizeci de mii de dolari, iar Jeremiah a refuzat.
– Asta este o insultă, venind de la tatăl tău, și știi asta.
Alva își auzi propriile cuvinte și se gândi *de când sunt două sute cincizeci de mii de dolari o insultă?* Îi răsunară în cap cuvintele lui Jeremiah: *Fii mereu cu ochii în patru. Familia Vanderbilt ți se va strecura în sistem...*
– Nu asta contează. Unchiul meu nu e responsabil. Nu a fost niciodată. Totul este pentru propriul său bine. Știu că îți place mult de el, dar te rog, Alva, fă-ne tuturor o favoare și rupe legătura cu el.

– Pfft.
Așa ceva nu avea să se întâmple. Doar sugestia o făcu și mai hotărâtă să se întâlnească cu Jeremiah de cum se recupera după naștere.
– Vorbesc serios, Alva. Aduce doar probleme.
Willie răsuflă zgomotos și se uită la podea.
– Unchiul Jeremiah ne ține pe toți ostatici. Banii sunt sub lacăt până nu se rezolvă toată mizeria asta. Nu putem face nimic decât să așteptăm. Și cine știe ce va rămâne și cu ce ne vom alege noi.
Cu ce ne vom alege noi? Alva se uită la el cu ochi mari.
– Va trebui să amânăm noua casă pe moment.
– Ce?
Alva era distrusă. Presupusese că ce i se cuvenea lui Jeremiah ar fi venit direct din banii lui Billy. Nici nu se gândise că Jeremiah ar fi putut să se amestece și în moștenirea lui Willie. Contase pe acei bani pentru noua lor casă, pentru a-i ajuta să întemeieze poziția familiei Vanderbilt în înalta societate, pentru a deschide calea copilului ei și copiilor care aveau să urmeze.
Urgența de familie tocmai căpătase un nou sens pentru ea, fiindcă acum îi afecta planurile. Îi periclita viitorul fiicei sale. Inima ei era tulburată, simțea cum sprijinul ei pentru Jeremiah se dărâma, brusc și cu puterea unei avalanșe. Poate că devenea cu adevărat o femeie Vanderbilt.

Capitolul 16

CAROLINE

Caroline auzi muzica de pian răsunând din sala de bal, în timp ce valetul familiei Pendleton o conducea de-a lungul unui coridor lung, decorat cu portrete de familie și tapiserii enorme. Caroline spera să se strecoare în sală în liniște, dar nu era o persoană care putea fi trecută ușor cu vederea. Atrăgea atenția și schimba atmosfera oricărei încăperi în care intra. Așa că nu o surprinse faptul că toți ochii se ațintiră asupra ei când păși în sala de bal a familiei Pendleton. Conducătorul cotilionului, Peter Marié, încetă să mai strige mișcări de dans, iar dansatorii se opriră în loc. Cei cincisprezece însoțitori așezați de-a lungul perimetrului sălii – inclusiv Ward McAllister – se ridicară în semn de respect.
Toți păreau mulțumiți de prezența lui Caroline, în afara propriilor ei fiice. Observă cum Charlotte și Carrie se dezumflară, de parcă le-ar fi tăiat cineva aripile. Când Caroline intrase în sală, Charlotte își dăduse ochii peste cap, iar Carrie se încruntase, obrajii înroșindu-i-se. Caroline simți un junghi în inimă.

Când devenise inamic? Existase o vreme când își doriseră mereu să fie în preajma ei, cu cât mai aproape, cu atât mai bine. Toate se certaseră între ele pentru a putea sta în poala ei, pentru a o ține de mână, pentru a sta lângă ea. Acum se comportau de parcă nu ar fi vrut să aibă nimic de a face cu ea. Nu înțelegeau că deja o pierduse pe Emily, în brațele lui James Van Alen? Caroline își dorea să fi fost mai fermă cu Emily, să fi pus piciorul în prag când cuplul începuse să se curteze. Și chiar dacă Helen era acum logodită cu Rosy Roosevelt, iar Caroline scăpase de Duncan Briar, nu putea risca să le vadă pe Charlotte și Carrie căsătorite cu bărbații greșiți.
– Vă rog, continuați, le spuse Caroline tuturor cu o mișcare indiferentă din mână.
Doamna Pendleton îi oferi lui Caroline locul ei, pe un scaun creat de Henry Williams și care aducea cu un tron, aurit la margini, cu tapițerie din catifea și medalioane decorative superbe. Ward McAllister era așezat lângă ea într-un scaun tare și solid, din lemn de nuc. Era abia miercuri, iar Caroline îl văzuse deja pe Ward de trei ori în acea săptămână. Se întâlniseră luni pentru a planifica reprezentațiile de operă ale academiei din anul următor, marți după-masă o ajutase cu schema locurilor pentru un dineu în onoarea vizitei lui Alexandru al II-lea, iar marți seară luaseră împreună o cină fastuoasă la casa unui prieten comun, domnul Frank Gray Griswald. Te-ai fi gândit că nu mai aveau ce să își spună unul altuia, dar Ward o informase deja că doamna Alva Vanderbilt fusese auzită spunând niște lucruri nu tocmai măgulitoare despre Caroline.
– Ce obraz, să te facă demodată! Și tu nu ai fost niciodată nepoliticoasă fără să fi provocată, spuse el.
– Ei bine, doamna Vanderbilt m-a provocat, asta este clar, spuse Caroline uitându-se la fiicele ei.
Privi cum executau diversele mișcări de dans și pașii complicați ale dansului. Bineînțeles, știa că fetele ei nu erau doar interesate în învățarea pașilor de cotilion. Adevăratul motiv pentru care erau acolo, motivul pentru care își făcuseră toaleta de dimineață cu atâta grijă, erau tinerii domni care erau prezenți la repetiții.
– Ia te uită, ce spui de asta? spuse Ward pe un ton conspirativ.
Făcu un semn din cap spre Charlotte, care tocmai își scăpase pe jos mănușa în timp ce se uita în ochii lui Peter Marié.
Caroline era uluită. Charlotte nu fusese niciodată neîndemânatică, iar mănușa căzută nu era un accident, ci mai degrabă o declarație codată de iubire. Probabil că fetele ei nu își puteau imagina că și ea fusese o debutantă cândva. Și ea îi trimisese lui William Backhouse Astor Jr., din celălalt capăt al sălii, mesaje secrete prin mănuși căzute, sau printr-o poziție anume a evantaiului, sau printr-o mișcare din batistă, convinsă și ea că își păcălise însoțitorii. Dar Caroline cunoștea fiecare truc, fiecare semnal ascuns. Poate că vremurile se schimbaseră, dar acel limbaj secret al iubirii rămăsese același.
– Foarte bine, spuse Peter Marié.

Bătu din palme o singură dată.
– A fost excelent. Excelent. Haideți să o mai facem o dată. Toată lumea, la locurile voastre! La locurile voastre!
Traversă sala și își odihni mâna pe spatele lui Charlotte, șoptindu-i în ureche ceva ce o făcu să zâmbească.
Îi încuraja Peter Marié flirturile? Caroline observase că Charlotte nu fusese capabilă să își ia ochii de pe el în timp ce dansase cu alți bărbați. Domnul Marié era înalt și chipeș, cu părul brunet, ochi frumoși și închiși la culoare și o față demnă de admirație. Dar era prea bătrân, declarase deja că flirta fără scop, și era un burlac convins.
Între timp, Carrie, cea mai tânără, care avea doar șaisprezece ani și fusese introdusă în societate de curând, zburda și se învârtea de la un partener de dans la altul. Mezina ei era atât de îndrăzneață, atât de sigură pe ea. Nu semăna deloc cu sora cea mai mare. Când debutase, Emily fusese ezitantă și nesigură. În timp ce alte fete dansau fără jenă, prețioasa ei Emily se făcuse mică, își rotunjise umerii delicați și își păstrase ochii mari și căprui ațintiți asupra propriilor picioare, mișcându-și buzele și numărându-și pașii. Caroline simțise o tandrețe deosebită față de ea atunci, amintindu-și cât de timidă și de stângace fusese ea la primele lor dansuri. Toate aceste gânduri îi pluteau prin minte când o văzu pe Carrie aruncându-i din cealaltă parte a sălii priviri drăgăstoase băiatului Reinhard și dezvelindu-și gleznele!
Caroline era îngrozită. Cum dezvoltaseră fiicele ei asemenea pasiuni? Celelalte domnișoare reușeau să se controleze. Dar nu fetele ei. Fetele ei se lăsau conduse de inimă, în loc de rațiune.

* * *

Când sosiră acasă, Caroline își conduse fetele în salon. Se așezară una lângă alta pe canapeaua satinată, cu spatele drept și mâinile în poală. Hade își făcu apariția la timp pentru a-i oferi lui Caroline ceașca de ceai de care avea atâta nevoie și pentru a înteți focul. În cameră era liniște. Fetele așteptau să spună Caroline ceva, dar nu se simțea pregătită, deși știa că tăcerea ei era tortură pentru ele. Desigur, știa că poziția ei era o povară pentru fiicele ei, că erau observate cu mai multă atenție, că lumea avea așteptări mai mari de la ele decât de la alte fete. Dar acesta era tocmai motivul pentru care trebuiau să aibă grijă cum se comportau. Mai ales Charlotte. Caroline știuse întotdeauna că Charlotte era precoce, asemenea tatălui ei. Nu era de mirare că cei doi erau prieteni la cataramă. Caroline obosise să o vadă dându-se în spectacol, mai întâi cu vizitiul, acum cu conducătorul dansului, sărind de la un bărbat nepotrivit la altul ca o albină zburând din floare în floare.
În timp ce privea cum Hade îngrijea focul, Caroline luă o gură de ceai și spuse în sfârșit:
– Trebuie să țineți minte că nu sunteți doar niște fete obișnuite. Sunteți fetele Astor și trebuie să vă comportați ca atare.
Charlotte explodă.

– De ce ai fost azi acolo în primul rând? Nu suntem bebeluși, știi? Și erau destui alți supraveghetori acolo.
– Scuză-mă, domnișoară. Ceilalți supraveghetori nu sunt mamele voastre, și nici unul dintre ei nu v-ar spune ce impresie face comportamentul vostru, spuse Caroline.
– Ce *impresie* face. Charlotte se ridică și își plesni coapsele cu mâinile. Doar de *asta* îți pasă?
– Potolește-te, Charlotte, spuse Carrie și o trase înapoi pe canapea.
– Peter Marié e mult prea bătrân pentru tine – și, pe deasupra, știi ce reputație are. Nu se va căsători niciodată cu tine.
– Bine. Nu vreau să mă căsătoresc oricum, spuse ea.
– Prostii. Și ar trebui să știi că oamenii încep să vorbească, domnișoară.
– Și ce dacă? Lasă-i să vorbească. Nu îmi pasă, spuse Charlotte.
– Ei bine, *mie* îmi pasă.
În Caroline se aprinse furia. Tremura și se temea că avea să își verse ceaiul, așa că îi dădu ceașca lui Hade.
– Nu vezi? Nu îmi pasă ce crede societatea. Toate matroanele acestea își risipesc viața. Ce fac toată ziua, în afară să dea petreceri și să aștepte ca pe ace după invitațiile prețioase ale doamnei Astor?
– Sincer, ce a cauzat comportamentul acesta revoltat?
Caroline se holbă la ea.
– Îmi pare rău, mamă. Vocea lui Charlotte era afectată de ranchiună. Și noi trebuie să ne plecăm în fața ta? Suntem fiicele tale, nu supușii tăi loiali. Și nu îmi e frică de tine. Dumnezeule, până și tata e terifiat de tine. Toată lumea e terifiată de tine.
Caroline rămase fără cuvinte, neștiind ce să spună. Închise ochii și flutură din mâini.
– Duceți-vă, duceți-vă. Lăsați-mă în pace, spuse ea.
Nodul din stomac se strânse. Din nou, se simți prinsă între lumea mamei ei și prezent. Întinseseră fiicele ei chiar așa tare coarda? Erau acțiunile lor catastrofa pe care o și-o imagina Caroline? Dacă era sinceră, nici nu mai știa. Mare lucru, fetelor ei le plăcea să flirteze – poate că și Caroline s-ar fi purtat la fel dacă ar fi avut frumusețea și curajul lor, în loc să fie prea timidă și nesigură ca să încerce măcar. Avea fiice moderne, cu mentalități moderne, uimitoare. Charlotte începuse în ultima vreme să vorbească despre cum își dorea să hrănească săracii, iar Carrie își dorea să studieze operele de artă ale marilor maeștri. *Dar pentru ce?* voia Caroline să spună. Săracilor avea să li se facă foame din nou, iar Carrie avea să devină o artistă ea însăși.
Auzi pașii fetelor, tropăitul, scârțâitul ușii salonului. Când deschise din nou ochii, era singură cu Hade, care stătea lângă ea ținând încă ceașca de ceai în mână. Hade fusese martor al istericalelor ocazionale ale copiilor și crizelor lor adolescentine, dar aceasta era prima dată când le văzuse fiind obraznice față ea. Jenată, știind că nu putea ignora ceea ce tocmai se întâmplase, se întoarse spre el și spuse:
– Îmi cer scuze că a trebuit să vezi asta. Nu știu ce i-a venit lui Charlotte.

– Domnișoara Charlotte poate fi o domnișoară foarte plină de viață.
Oferi o plecăciune subtilă în timp ce îi dădu ceașca de ceai înapoi.
– Hade? Caroline se uită la el și ezită preț de o clipă. Îți e frică de mine?
Hade schiță un zâmbet slab și spuse, cu vocea sa adâncă:
– Vă respect foarte mult și vă admir puterea, dar nu, *madame*. Nu îmi e frică de dumneavoastră.
Caroline își bău ceaiul, pe gânduri.
– Hade?
– Da, *madame*?
Caroline făcu o pauză. Se pregătea să facă ceva ce nu îi venea natural. Era obișnuită ca toată lumea să îi ceară *ei* sfatul, iar acum ea era cea care avea nevoie de ajutor.
– Am fost prea dură cu ele?
Caroline studie cum Hade își îndreptă umerii și trase adânc aer în piept, semn că i se părea neobișnuit felul în care Caroline își dăduse jos masca. Poate i se părea chiar inconfortabil. Era prima dată când cei doi vorbeau despre altceva decât meniurile și problemele gospodărești pe care le discutau mereu. După un moment de gândire, spuse:
– Fiicele dumneavoastră au o anumită vârstă. Se maturizează. E normal să facă greșeli. Așa învățăm, nu-i așa? Îmi amintesc că și fiicele mele au făcut câteva greșeli când creșteau.
Fiice? Hade avea copii? Caroline realiză că nu se gândise niciodată la viața pe care o dusese Hade înainte să intre în casa ei. Și doamna Hade? Existase o soție – sau poate că încă exista una, doar că erau despărțiți. Nu se gândise niciodată la Hade ca la un soț. Pur și simplu nu îl putea vedea în această ipostază. La fel cum nu se gândea ce se afla sub sutana unui preot sau la ce făcuseră părinții ei pentru a o aduce pe lume. Nu se putea gândi la Hade ca la un bărbat cu nevoi fizice. Ar fi fost nevoie să privească din complet alt unghi o persoană pe care o văzuse mereu doar ca pe valetul ei.
– Eu însumi am făcut câte o greșeală sau două când am fost de vârsta lor, spuse Hade aducând-o pe Caroline înapoi cu picioarele pe pământ. Uneori trebuie să ne lăsăm copiii să greșească.
– Înțeleg.
Se simți brusc ușor șocată. Deși Hade nu o spusese pe față, Caroline realiză că tocmai îi spusese *da, ai fost prea dură cu ele*. În afară de soțul ei și, desigur, mama ei, Caroline era obișnuită ca toată lumea să îi dea dreptate, să îi spună ce voia să audă, sau *ce credeau* că voia să audă. Toată lumea încerca atât de tare să îi facă pe plac și să o impresioneze. Poate că *într-adevăr* le era frică de ea. Dar nu și Hade. Era bizar de reconfortant să audă în sfârșit adevărul de la cineva. Da, Charlotte spusese ce avusese de zis, dar o făcuse cu furie și fără respect – își dorise să o rănească. Dar Hade tocmai îndrăznise să îi spună cu calm că greșise. Ea, doamna Astor.
Până în acel moment nu realizase cât de tare îi era dor să i se vorbească lui Caroline, *Linei*. Într-o lume în care toată lumea voia ceva de la ea, indiferent dacă era vorba de o întâlnire cu o fiică sau o invitație la unul

dintre balurile ei, se întreba în cine putea avea încredere. Care gest de bunătate era sincer? Care era doar o metodă de a-i cere o favoare? Cel mai mult se întreba dacă exista cineva care să o placă cu adevărat.
Avea nevoie de un prieten, unul adevărat. Iar Ward McAllister nu putea fi pus la socoteală. Deși o cunoștea mai bine decât majoritatea, deși i se destăinuia și uneori jura că era singurul care o înțelegea cu adevărat, Ward putea fi exact la fel de rău ca și ceilalți. Mai ales în ultima vreme. Existase o vreme în care fuseseră pe picior de egalitate, parteneri în misiunea de a apăra înalta societate. Dar acum era doar doamna Astor pentru el. Nu Caroline, nu Lina. Ward știa că, fără ea, nu avea ce să arbitreze în postura sa autoproclamată de arbitru social. Și dacă era sinceră, și ea avea nevoie de el pentru a ține societatea pe picioare. Așa că se rezemau unul de celălalt, ca două drepte care se uneau pentru a forma un vârf. Amândoi știau că trebuiau să se miște la unison pentru a nu risca colapsul.
– Mai doriți ceva, *madame*?
Caroline refuză să îl privească. Se simțea atât de expusă, atât de fâstâcită. Fusese mult prea vulnerabilă. Tot ce putu să facă a fost să închidă ochii și să îl poftească afară cu o mișcare din mână. Și totuși, când îl auzi închizând ușa în spatele său, își dori să îl fi rugat să rămână.

Capitolul 17

ALVA

1878

După nenumărate ore în instanță și întâlniri urgente de familie, Jeremiah se lăsase în sfârșit convins și acceptase șase sute de mii de dolari, dintre care două sute de mii bani gheață, iar ceilalți patru sute de mii depuși într-un cont controlat de Billy.
Cu cele două milioane ale lui Willie în siguranță, acesta o surprinse pe Alva într-o seară, venind acasă cu planurile pentru noua lor casă. Alva îi înmână bebelușul unei doici și se uită cu entuziasm peste umărul lui Willie la planurile pe care le întinsese pe birou.
– Vezi asta?
Willie arătă spre colțul de sus, din dreapta.
– Aici va fi sala de bal, iar camera aceasta de aici este sala pentru dineuri. Vezi cât e de mare? Vei putea așeza cincizeci de oameni aici fără probleme. Poate chiar mai mulți.
Alva bătu din palme, cu adevărat încântată.
– Oh, Willie K.!

În sfârșit avea să aibă o casă în care să dea petreceri cu mândrie, o casă pe care o putea decora cum își dorea. O casă care să uluiască și să impresioneze – un avantaj important dacă avea să ia frâiele societății în mână. Merse în jurul biroului pentru a se uita la planuri din fiecare unghi. Cu fiecare privire, devenea din ce în ce mai încântată.

Rămase încântată încă o săptămână, când fu invitată la prânz în vila maiestuoasă de pe 33rd și Fifth Avenue a Corneliei Stewart, vizavi de casa din gresie brună a familiei Astor. Era prima dată când Alva intra în casa Corneliei. Valetul îmbrăcat în uniformă o conduse pe Alva în salon, unde Cornelia o salută. Era altă roșcată, deși părul ei aducea mai mult cu cuprul decât al Alvei. În aer se simțea un parfum puternic floral și purta o broșă imensă din smarald. Soțul decedat al Corneliei fusese comerciantul de textile Alexander T. Stewart. Magazinul său era în continuare în floare, cu toții îl frecventau. Chiar manșonul pe care îl purtase Alva în acea zi fusese cumpărat din acel magazin.

Alexander fusese un bărbat bogat, dar nu atât de bogat ca Willie și totuși *uită-te cum trăiesc!* Alva era fascinată. În timp ce Cettie Rockefeller vorbea cu ea, Alva admira marmura pariziană. În timp ce Ophelia Meade îi povestea niște bârfe despre ultima amantă a domnului Brandon, Alva studia mobila aurită din lemn alb și lambriurile cu fresce care fuseseră create de Mario Brigaldi, un artist italian cunoscut.

Mai târziu, așezată la o masă lungă, Alva se strădui să fie atentă la conversațiile din jurul ei, să își termine supa cu tăiței, risolele cu homar, mielul fript și prăjiturile napolitane. Încă admira detaliile sălii magnifice, cu un nod de invidie în stomac. Planurile pentru noua ei casă, care o încântaseră mai înainte, păreau acum banale în comparație cu casa familiei Stewart.

După masă, în timp ce trăsura își croia drum spre 44th Street, Alva nu reuși să scape de o senzație îngrozitoare care creștea în ea. Când ajunse acasă, o zdrobi realizarea oribilă că tot ce îi putea da soțul ei nu avea să fie niciodată suficient, nici măcar cu moștenirea lui. În stilul caracteristic ei, Alva voia să aibă tot ce era mai bun, să fie cea mai bună, așa cum pe vremuri invidiase pe oricine avea o păpușă mai frumoasă, o trăsură mai rapidă sau o rochie mai elegantă. Alva nu voia doar o casă *ca a*ceea a familiei Stewart. Nu, voia o casă chiar mai mare, mai bună.

Se temea că nu avea să se simtă niciodată împlinită. Același lucru se întâmpla de fiecare dată. Chiar când credea că avea tot ce își dorea, că avea mai multe bogății decât știa ce să facă cu ele, o ușă secretă se deschidea în interiorul ei, lăsând totul să se scurgă, lăsând-o din nou goală pe dinăuntru. Acela era momentul când ridica miza. Soțul ei abia moștenise două milioane de dolari, iar ea își dorea alte două milioane. Devenise evident că îi era sortit să fie nefericită, neîmplinită. Era insațiabilă, dorințele ei erau

prea vaste. Dacă voia să fie vreodată mulțumită, trebuia să învețe să se mulțumească cu mai puțin și să fie mai recunoscătoare pentru ceea ce avea.
Alva se luptă cu aceste gânduri pe parcursul următoarelor câteva zile. În fond, cine era ea să aibă asemenea visuri ambițioase? Ce drept avea ea să ceară atâta de la viață? Cât de repede se obișnuise cu bogățiile familiei Vanderbilt – mâncare din belșug, cele mai fine bijuterii, îmbrăcăminte confecționată din cele mai bune materiale și create de cei mai talentați creatori de modă. Cu cât avea mai mult, cu atât își dorea mai mult. Devenise lacomă, luând de-a gata luxul, ceea ce își jurase să nu facă niciodată. Trebuia să își corecteze comportamentul, repede.
Încercă să se convingă pe ea însăși că o casă grandioasă nu era importantă. Și totuși, văzuse ce efect avusese vila magnifică a familiei Stewart asupra Corneliei. Înainte să construiască acea casă, Cornelia Stewart fusese considerată o parvenită de cea mai joasă speță. Stridentă și ostentativă. Clubul Knickerbocker refuzase să îi deschidă ușa. Dar totul se schimbase odată cu casa, casa care deja eclipsase cele mai bune încercări ale Alvei și ale lui Willie K.
Alva trebuia să găsească o altă cale de a merge înainte, o cale bazată pe propriile merite, pe propria inteligență. Își spuse ei înseși că avea să fie mai satisfăcător astfel. *Nu-i așa?*

* * *

Dar toată această gimnastică mentală se prăbuși într-o după-amiază, când îl vizită pe Jeremiah. În timp ce Willie și restul familiei Vanderbilt nu voiau să aibă nimic de a face cu el, Alva redevenise prietena lui. În fond, Jeremiah era exclus din cercurile înalte, la fel ca și ea.
Ajunse la hotelul lui din intersecția dintre Fifth Avenue și 22nd Street. Aici locuia de un an, de când își vânduse casa din oraș pentru a-și plăti avocații.
– Cum ai reușit să pleci? o întrebă el în timp ce o lăsa să intre.
– I-am spus lui Willie că sunt în vizită la un *prieten*.
– Oh, ce discretă ești. Ca un soț cu amanta lui. Doar că fără copulație, spuse el.
Alva râse, își dădu jos haina și se așeză la măsuța cu trei picioare din colțul camerei, lângă fereastră. Pe masă erau așezate o scrumieră plină și o sticlă de whisky pe jumătate goală, împreună cu două pahare.
– E prea devreme pentru un pahar? întrebă el.
– Ce crezi?
– Așa te vreau, râse el. Îi turnă un pahar de whisky. În cinstea noastră, spuse el ciocnindu-și paharul de al ei.
Începură imediat să bârfească despre Alice și Cornelius, despre Billy și Louisa. Când Jeremiah menționă faptul că Billy cheltuia trei milioane de dolari pentru a construi două vile (una pentru el și una pentru fiice), Alva își ciuli urechile.
– Pentru Margaret și Florence?
Alva îi aruncă o privire confuză.

– Și cu noi cum rămâne? Nici măcar nu *s-a oferit* să ne ajute cu noua noastră casă. Se uită la expresia neimpresionată de pe fața lui Jeremiah și se stăpâni, aplecându-se spre el pentru a-i strânge mâna. Îmi pare rău. Ești ultima persoană la care ar trebui să mă plâng.
– Scumpo, pot asculta cum te plângi de zgârciții aceia din familia Vanderbilt toată ziua.
Râsul lui Jeremiah se transformă într-un acces de tuse violentă înainte să izbucnească în hohote de plâns.
– Ce e? Ce s-a întâmplat?
Jeremiah își ceru scuze și se șterse la ochi.
– Mă mir că am rezistat atâta. Am plâns ca un copil toată dimineața.
– Ce se petrece?
Jeremiah își strânse țigara în colțul gurii în timp ce își umplea paharul din nou.
– Îți amintești de acei patru sute de mii de dolari care au intrat în contul meu?
Alva încuviință din cap, pregătindu-se pentru ce era mai rău.
– Ei bine, am încercat să îi scot din bancă și se pare că nu mă pot atinge de nici un sfanț, din cauza lui Billy. Am voie doar să specific *în testamentul meu* cine primește acei bani. Ce spui de asta? Râse, deși fața îi era schimonosită. Valorez mai mulți bani mort decât viu. Se uită la ea, cu lacrimi proaspete în ochi. Sunt falit. Mă rog... Ridică din umeri. Nu sunt *complet* falit, dar cât o să mă țină puținii bani pe care i-am primit?
– Ascultă. Alva se apropie de el pe scaun, luându-l de mână. Am niște bani puși deoparte. Nu e o sumă mare, dar dacă ai vreodată nevoie de ei, vino la mine. Ai înțeles? Vorbesc serios.
Jeremiah îi mângâie mâna.
– De ce ai face așa ceva pentru mine?
– Poate că acesta e modul meu de a mă răzvrăti împotriva marii familii Vanderbilt.

* * *

Ziua următoare, Willie K. se întoarse acasă într-o dispoziție proastă. Trecu pe lângă valet, își smulse de pe el jobenul și mănușile, apoi își aruncă bastonul către raftul din colț.
– Ce e cu tine? Alva era în salon, citindu-i lui Consuelo. I-o dădu doicii, apoi merse către Willie. Ce e? Ce s-a întâmplat?
– Nu am mai fost atât de umilit în toată viața mea, spuse el. Se întinse după o sticlă de Bourbon. Nu am parte de liniște niciodată.
– Ce s-a întâmplat?
– James m-a invitat să urmăresc un joc de poker la Union Club. Își turnă un pahar generos și luă o gură plină. Ticăloșii, nici măcar nu m-au lăsat să intru pe ușă. Van Alen nu are treabă – l-au lăsat să fie membru al clubului, dar pe mine nu m-au lăsat nici măcar să vin ca vizitator. M-am săturat să fiu tratat ca un cetățean inferior în acest oraș. Își trecu mâinile prin păr. Ai crede că

și-au dat seama că sunt la fel de bun ca ei, după atâta timp, după moștenire. Poți să pui pariu că sunt mai bogat decât majoritatea dintre ei. Mai luă o gură. Și, auzi aici, am auzit că l-au acceptat ca membru până și pe Alexander Stewart. L-ar fi acceptat în club, dacă nu ar fi dat ortul popii înainte. L-ar accepta pe el, un comerciant de textile, dar nu ar accepta nici un singur membru al familiei Vanderbilt...
Willie era încă în mijlocul monologului său, dar mintea Alvei se întoarse la vila Corneliei de cum auzi numele lui Alexander Stewart. Acea casă deschisese multe uși pentru familia Stewart, inclusiv, din câte se părea, ușa clubului.
– Willie, spuse ea. Îl conduse la canapea. Am o idee, un mod de a face orașul să respecte familia Vanderbilt. O idee care cu siguranță îți va da acces la cluburile pentru domni.
Willie era încă supărat, abia o auzea.
– Încă ne pedepsesc pentru comportamentul Comandantului. Cred că suntem necivilizați, ca niște bestii sălbatice.
– Lasă-mă să mă ocup eu de asta, bine?
– Nu poți face nimic în privința aceasta.
Alva nu știa la ce se referea Willie: dacă voia să spună că *nimeni* nu putea face nimic, sau că *ea, o femeie,* nu putea face nimic. În orice caz, cuvintele lui aprinseră focul provocării în ea.
După aceea, Alva luă frâiele situației în mâini și îl angajă pe Richard Morris Hunt, un arhitect. La prima lor întâlnire, Hunt își ajustase ochelarii și examinase desenul pe care i-l pusese la dispoziție, acoperit cu săgeți care duceau spre inscripții de tipul *șemineu, contrafort, stâlpi, mai multe arcade, vitralii, etajul al treilea.*
– Doamnă Vanderbilt, chicotise Hunt cu mustața acoperindu-i în totalitate buza de sus. Își dăduse jos ochelarii, se lăsase pe spate în scaun și spusese: Doriți să construiți o casă sau un castel?
La scurt timp după această întâlnire, Alva descoperi că era din nou însărcinată și reuși să îl convingă pe Willie că urmau să aibă nevoie de o casă mai mare decât cea pe care începuseră să o construiască. În ciuda oboselii și a grețurilor matinale, ea și Hunt se apucară de proiect cu mai mult zel decât înainte, mâncând pui fiert și carne de berbec din oala de fontă, în timp ce schițau ultimele detalii.
La sfârșitul lunii octombrie, în anul 1878, se născu al doilea copil al Alvei și a lui Willie. Un fiu, de această dată, căruia îi dădură un nume mai tradițional: William Kissam Vanderbilt al II-lea. Totuși, din prima zi îl numiră micul Willie.
La scurt timp după naștere, în timp ce copiii erau cu doica, Alva decise să îi arate lui Willie K. planurile pentru noua casă. Intră în sala pentru cină și desfășură planurile pe masă, așezând o pereche de sfeșnice din alamă pe capetele ondulate. Alva îi prezentă plină de mândrie castelul ei franțuzesc. Se implicase în tot, în lambriuri, în arcadele ascuțite, în vitraliile de culoarea trandafirului, în bolțile cu nervuri, în colonade și fleșe, până la cel

mai mic detaliu. În tot acest timp își dorise să construiască ceva cu adevărat opulent, la o scară pe care nimeni nu o mai văzuse vreodată în America.
Willie se uită la planul etajelor și apoi la ea.
– Ai înnebunit?
– Dar chiar și tu ai spus că vom avea nevoie de o casă mai mare. Mai ales acum, cu bebelușul.
– O casă mai mare e una. Ce ai tu aici e ridicol. E o monstruozitate. Unde am găsi măcar loc pentru așa ceva? spuse el.
– Richard a găsit un loc perfect. Chiar pe Fifth Avenue. Un pic mai sus, spre numărul cincizeci.
Willie se uită din nou la planuri și se scărpină în cap.
– Și cât costă așa ceva? Cu siguranță două milioane.
– De fapt, ar costa probabil trei milioane.
– Ce!
– Sau mai mult.
Alva zâmbi și flutură din gene. Willie se uită la ea, consternat.
– Este absurd. Știi că nu îmi pot permite așa ceva. Nici măcar cu moștenirea.
– Dar nu trebuie să faci rost de toți banii deodată. Iar oricum, Richard a spus că o asemenea construcție ar dura cel puțin doi ani. Dacă avem nevoie de puțin ajutor, putem apela oricând la tatăl tău.
Willie se îndepărtă de masă și se aruncă într-un fotoliu, proptindu-și coatele pe genunchi și capul în mâini.
– Oh, Willie, nu vezi? Alva merse spre el și îngenunche la picioarele lui. Gândești la o scară prea mică. Și nu vorbesc doar despre casă. Vorbesc despre *totul*. Trebuie doar să ai încredere în mine.
Willie zâmbi și îi atinse obrazul.
– Am încredere în tine. Știi asta.
– Atunci lasă-mă să construiesc această casă. Lasă-mă să o fac pentru noi. Împreună, tu și cu mine, am putea conduce întregul New York.

Capitolul 18

CAROLINE

1878

Trăsura lui Caroline sosi în fața casei mamei ei de pe West 23rd Street. Mama ei se mutase din intersecția dintre Lafayette Place și Great Jones Street cu câțiva ani în urmă, iar Caroline era fericită că nu mai trebuia să pășească niciodată în casa în care copilărise.

Când Caroline era mică, mama ei ori îngrijea copii bolnavi, ori îi jelea pe cei pierduți. Caroline nici măcar nu își cunoscuse toți frații. Henry murise înainte de prima sa aniversare. Augusta murise de gripă, Archibald fusese călcat de o trăsură. Elizabeth murise la naștere, Cordelia de tuberculoză, iar Catherine din cauza unei boli misterioase care nu fusese niciodată diagnosticată. Dacă mama lui Caroline nu era însărcinată, era în doliu. Uneori purta un copil în ea, în timp ce jelea moartea altuia. Afară erau mereu atârnate ghirlande negre, oglinzile erau mereu acoperite, ceasurile oprite la momentul morții fiecărui membru al familiei. Era o casă macabră, deprimantă, plină de suferință. Copiii din cartier obișnuiau să spună că era bântuită.
Când fusese fetiță, Caroline fusese în general lăsată în grija unei guvernante severe, care obișnuise să o trimită în camerele servitorilor când era obraznică, ceea ce se dovedise a fi opusul unei pedepse. Smithy, majordomul familiei, îi aducea limonadă și biscuiți proaspeți. Cameristele, Sissy și Abigail, o numeau domnișoara Lina și îi făceau toate poftele. Caroline era uneori obraznică cu guvernanta anume ca să fie trimisă jos, la servitori. Dar Caroline își pierduse curând interesul. Se plictisise să se uite cum munceau servitorii. În curând le convinsese pe Sissy și Abigail să o lase să le ajute cu împăturirea rufelor, cu ștersul prafului de pe mobilă, cu făcutul paturilor. Pe Caroline o cuprindea un simț fantastic de împlinire când stivuia un teanc de așternuturi atât de bine încât marginile se aliniau perfect. Nimic din lumea ei privilegiată de sus nu îi aducea rezultate atât de rapide și satisfăcătoare, cu siguranță nu studiile și lecțiile ei de muzică. Nu simțise niciodată că era deosebit de bună la ceva înainte să învețe să lustruiască argintul până când strălucea sau să frece podelele până când sclipeau. Dar fusese atât de satisfăcător să lucreze cu Smithy, Sissy și Abigail.
Iar acum, ani mai târziu, Smithy, Sissy și Abigail lucrau încă pentru mama lui Caroline. Aceasta înainta în vârstă și Caroline făcea vizite regulate pentru a o vedea, fiindcă devenea dificil pentru ea să umble, să intre și să iasă din trăsuri, să urce și să coboare scările. De fiecare dată când sosea, aceiași servitori care pe vremuri o copleșiseră cu afecțiune pe domnișoara Lina o vedeau acum doar ca pe doamna Astor.
Își dori să își arunce brațele în jurul lui Smithy, valetul care acum era cocoșat și mai ridat decât hârtia creponată. O întristă felul în care o conduse în salon cu o politețe destinată străinilor.
Mama ei stătea într-un scaun cu spătar înalt, strângând o batistă din dantelă în mâna plină de pete hepatice. Bastonul îi era agățat de unul dintre brațele scaunului. Un valet, pe care Caroline nu-și amintea să-l fi avut copilărie, intră cu o tavă din argint cu cești de ceai.
După ce acesta părăsi încăperea, mama lui Caroline anunță că avea să țină o petrecere de logodnă pentru Helen și domnul Roosevelt.
– Măcar atât pot face, ca bunică a ei. Nu am *vrut* să celebrez nunta lui Emily. Dumnezeule, nu voi înțelege niciodată de ce nu ai oprit-o. Ar fi

trebuit să pui piciorul în prag, să fii mai fermă, spuse mama ei în timp ce vântura batista în aer.
Caroline nu îi spusese niciodată despre generalul Van Alen și despre duel. Și indiferent ce credea mama ei, nimeni nu putea nega faptul că Emily și James păreau un cuplu armonios. Cei doi, împreună cu micuța Mary, erau mereu la picnicuri, zile de naștere sau spectacole cu păpuși. Caroline nu o mai văzuse pe Emily niciodată atât de fericită.
– În fine, măcar Helen a făcut o alegere bună. A fost mereu o fată atât de rezonabilă. La fel și Carrie. Carrie este foarte matură pentru vârsta ei. Acum trebuie doar să facem ceva în privința lui Charlotte, spuse mama ei.
– Vai, Charlotte. Caroline clătină din cap. Nu știu ce să mă fac cu ea. Nu o interesează înalta societate deloc. Vrea doar să se îngrijească de săraci și de nevoiași.
– Ce știe ea despre sărăcie și nevoie? E timpul să își caute un soț.
– Îmi spune că nu o interesează căsătoria.
– Nu o interesează căsătoria? Mama ei trase adânc aer în piept. Nu îi venea să creadă. Charlotte e o fată frumoasă, dar nu își poate permite să mai aștepte. Trebuie să intervii sau va ajunge fată bătrână.
Caroline se temea că mama ei avea dreptate. Se întoarse și se uită la polița șemineului, la șirul de fotografii cu tatăl ei și cu frații ei morți.
– Ce spui de băiatul lui Drayton? întrebă mama ei.
– Din Philadelphia?
– Nu este prietenă cu el?
Caroline căzu pe gânduri.
– Îl *cunoaște*, dar nu aș spune că sunt prieteni.
– Vine dintr-o familie bună. Arborele lui genealogic este excelent.
– Dar Charlotte e îndărătnică. E exact la fel de încăpățânată ca tatăl ei și...
– Vai, Lina, nu auzi ce zici? Haide, găsești doar scuze. Nu o poți lăsa pe Charlotte să facă pur și simplu ce vrea. E timpul să se așeze la casa ei, să aibă copii. Să își ia locul care i se cuvine în societate. Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie *neapărat* să intervii de data aceasta. E responsabilitatea ta de mamă.

* * *

În dimineața următoare, Charlotte coborî la micul dejun într-o rochie veche, cu tivurile și mânecile deșirate. Caroline îi cerea să o arunce de fiecare dată când o purta, fără succes. Charlotte continua să o poarte cu mândrie, de parcă ar fi fost un steag. În ultima vreme, nu mai dorea să *se îmbrace ca o fată Astor*. Nu mai voia ca oamenii să creadă că era o fată bogată și răsfățată, deși exact asta era. Voia să își facă o imagine mai nobilă, de misionară care organiza mese pentru săraci sau participa la manifestații și marșuri pentru votul universal. Evenimente la care nu avea să întâlnească niciodată un bărbat potrivit.
Caroline își ținu gura și îi spuse doar că invitase familia Drayton la cină în săptămâna următoare.

Charlotte nu spuse nimic și își concentră atenția asupra oului ei, în mod evident neînțelegând ce avea de a face această cină cu ea. Cu întregul ei viitor.
– I-am rugat să își aducă fiul cu ei, pe Coleman.
– Oh. Charlotte își puse jos lingura. Coleman?
Îi spuse numele de parcă ar fi vrut să întrebe *Nu poți mai bine de atât?* Carrie își întoarse capul și se uită la sora ei mai mare. Ceva trecu de la una la alta, ceva ce nu avea nevoie să fie spus în cuvinte. Cele două aveau o limbă doar a lor, ca și Emily și Helen.
Charlotte ridică din sprâncene drept răspuns și își împinse farfuria din față. Nu își termină micul dejun, spunând că își pierduse pofta de mâncare.
O săptămână mai târziu sosi familia Drayton. Coleman, un tânăr de douăzeci și trei de ani, nu era deloc o alegere proastă, după părerea lui Caroline. Era chipeș, cu un maxilar ferm și ochi blânzi, de un albastru-deschis. Era puțin agitat, totuși, netezindu-și constant mustața sau atingându-și mereu reverele jachetei sale de seară. William spuse că foiala constantă a lui Coleman îl înnebunea, așa că rămase în biroul său până când fu chemat pentru cină.
Caroline o avertizase pe Charlotte din timp să nu dea din gură despre votul femeii și celelalte cauze ale ei, dar tot îi scăpară câteva comentarii în timp ce mâncau stridii. Spre surprinderea lui Caroline, Coleman intervenise imediat.
– Toți dau vina pe criza financiară din 1873, spuse el. Era foarte însuflețit, gesticulând atât de tare că lui Caroline îi era teamă să nu-și lovească paharul cu vin. Dar trebuie să se uite la motivele care au cauzat criza.
– Exact. Totul a început de la războiul franco-prusac.
– Ca să nu mai zic de toate investițiile speculative în căi ferate.
– Și, desigur, toate aceste lucruri au fost agravate de scăderea prețului de argint și de toate proprietățile pierdute în incendiul din Chicago, adăugă Charlotte.
Coleman dădu din cap.
– Totul se leagă...
Caroline nu știa dacă să fie impresionată de cunoștințele lui Charlotte sau jenată că fiica ei discuta asemenea lucruri la masă. În orice caz, era clar că ea și Coleman nu aveau să rămână niciodată fără subiecte de discuție și că se potriveau foarte bine unul cu altul.
O zi mai târziu, fără ca Charlotte și Coleman să știe, Caroline aranjă o întâlnire cu familia Drayton pentru a discuta despre viitorul copiilor. Adulții căzură de acord că cei doi urmau să se căsătorească. După o săptămână, avocatul familiei Drayton, un tânăr entuziasmat care arăta de parcă nici nu își agățase încă diploma pe perete, veni cu trenul din Philadelphia cu un contract financiar de trei pagini. Decizia fusese luată.

* * *

Charlotte era în dormitor, pozând pentru Carrie în fața mesei ei de toaletă. Ținea peria de păr suspendată la câțiva centimetri de buclele ei blonde și privea îngândurată în oglindă. Carrie ședea pe podea, sprijinită de marginea patului, cu genunchii îndoiți și cu carnetul ei de schițe în poală. Erau în mijlocul unei conversații, dar tăcură în momentul în care apăru Caroline în pragul ușii.
Caroline se uită peste umărul lui Carrie.
– I-ai redat ochii foarte bine. Schița aceasta ar putea fi înrămată, e destul de bună.
Carrie zâmbi în timp ce întindea și tampona cărbunele pentru ai scoate în evidență pomeții lui Charlotte.
– Carrie, iubito, mă lași să discut singură cu Charlotte un moment?
– Nu pot rămâne? Nu voi scoate nici un cuvânt.
– Nu, nu poți. Pe deasupra, nu ar trebui să mai stai așa. Nu e bine pentru postură.
Carrie își adună creioanele și carnetul, spunându-i surorii ei că avea să se întoarcă pentru a termina desenul. În momentul în care Carrie închise ușa, Caroline spuse că avea vești bune: discuțiile cu familia Drayton fuseseră finalizate, iar Charlotte putea să se aștepte la o cerere în căsătorie în decursul următoarei săptămâni.
– Ce?
Charlotte puse jos peria de păr, uitându-se la Caroline prin oglindă. Părea complet luată prin surprindere.
– A fost ideea lui sau *a ta*? *Vrea* măcar să se căsătorească cu mine?
Caroline auzi pe cineva în hol și presupuse că era Carrie, ascultând cu urechea lipită de ușă.
– Ce alt motiv ar avea să te ceară în căsătorie? Crezi că e chipeș, nu-i așa? Și foarte inteligent, spuse Caroline.
– Ei bine, da, dar... Părea extrem de confuză. Nu ar trebui să ne cunoaștem mai bine? Dacă aflăm că nu ne place unul de celălalt? Nu ar trebui măcar să *îl plac* pe bărbatul cu care trebuie să mă căsătoresc? Și cum rămâne cu dragostea? Când mă căsătoresc – *dacă* mă căsătoresc –, ar trebui să fie cu cineva de care sunt îndrăgostită nebunește. Cineva fără de care nu pot trăi.
– Și dacă acel bărbat de care ești *îndrăgostită nebunește* nu apare niciodată? Ce faci atunci?
– Atunci voi rămâne fată bătrână. Aș prefera asta decât să fiu vândută ca o vită în târg.
Caroline se încruntă, învinuindu-l pe William pentru totul. Prin faptul că o făcuse pe Charlotte favorita sa, prin faptul că o trata mereu cu importanța pe care alții o rezervau fiilor, îi dăduse *dragei sale Charlie* senzația că merita un tratament special. Charlotte chiar avea impresia că avea putere de decizie în această situație. Chiar credea acest lucru, iar acum era responsabilitatea lui Caroline să îi înece această speranță.
– Nu stăm la discuții, domnișoară. Ai douăzeci de ani, este timpul să te căsătorești. Oricât de frumoasă ai fi, nu îți poți permite să mai aștepți mult.

Vorbea din nou ca mama ei. Ei?
– Ei, ce? Charlotte îi aruncă o privire dură. Nu vezi că vreau să fac mai mult cu viața mea decât să fiu doar soția cuiva, mama cuiva. Este asta ceva atât de greșit?
Caroline se gândi un moment.
– Nu, iubito, nu e greșit. Nu e greșit deloc. Cred că este foarte de înțeles ca o femeie, mai ales una ambițioasă ca tine, să vrea ceva mai mult. De aceea e înalta societate atât de importantă. Trebuie să te implici mai mult. Ai putea face foarte mult bine acolo.
– *Societatea?* Charlotte râse. Cum poate societatea să fie suficientă?
– Pentru că *o facem* să fie suficientă. Asta este ceea ce a făcut bunica ta, ceea ce am făcut eu și surorile tale mai mari.
– Dar înalta societatea e o iluzie. În afară de o mână de evenimente caritabile, societatea nu ajută pe nimeni din afara cercului tău. Îmi pare rău, dar nu este suficient pentru mine.
– Dar este *tot* ce avem.
Lui Caroline i se strânse inima în piept. Da, putea aprecia faptul că Charlotte își dorea mai mult. Și Caroline își dorise mai mult. Dar amândouă trebuiau să se confrunte cu realitatea. În ochii lui Caroline, marșurile lui Charlotte și toate prelegerile pe care le ascultase erau doar o altă formă de iluzie. Nu se deosebeau cu nimic de felul în care servea Caroline societatea. Cele două erau două fețe ale aceleiași monede: două femei care își căutau un sens în viață, chiar dacă trebuiau să îl inventeze din nimic.
– Charlotte, cu cât mai repede accepți lucrurile așa cum sunt și încetezi să te mai revolți față de orice, cu atât mai bine îți va merge. Această cerere în căsătorie e pentru binele tău.
– Chiar crezi asta, nu-i așa?
– Sunt mama ta – nu crezi că vreau ce e mai bun pentru tine? Nu crezi că vreau să te văd fericită?
Charlotte se uită la ea, iar Caroline văzu că ceva se răcise în interiorul ei. Tensiunea dintre ele crescu. Când deveni evident că Charlotte nu avea să riposteze cum o făcea de obicei, Caroline se simți de parcă cineva îi trăsese covorul de sub picioare. Ceva se petrecea în spatele acelor ochi mari și albaștri, iar Caroline era derutată.
Caroline nu mai putu rezista și sparse tăcerea.
– Ei bine? Să plec de la ideea că vei accepta cererea lui Coleman? Vei cădea de acord să te căsătorești cu el?
Expresia lui Charlotte rămase neschimbată.
– Presupun că nu am de ales, nu-i așa?
O oră mai târziu, Caroline trecu pe lângă camera ei și o auzi plângând cu Carrie.

* * *

Înainte ca musafirii să sosească la petrecerea de logodnă a lui Helen și Rosy, mama lui Caroline insistă să facă o fotografie de familie. Fotograful,

un bărbat înalt și subțire îmbrăcat într-o vestă strâmtă și pantaloni din tweed maro, își montă trepiedul și începu să îi așeze pe toți în salon. O așeză pe mama lui Caroline în față, îi aduse pe Helen și Rosy în stânga ei și pe Caroline și William în dreapta. Îl mută pe Coleman Drayton mai aproape de Van Alen și pe Van Alen mai aproape de Emily, care o ținea pe micuța Mary în brațe. Pe Carrie o mută lângă mătușa Augusta și pe Jack în rândul din spate, lângă unchiul John și vărul Waldorf.
Fotograful stătu în fața lor, mijind ochii, uitându-se la ei de parcă el însuși ar fi fost lentila aparatului.
– Splendid. Splendid, rămâneți exact așa, spuse el.
Alergă înapoi la trepied și se aplecă sub pânza neagră.
– E toată lumea pregătită? Când număr la trei...
– Nu așa repede, spuse mama lui Caroline. Bătu cu bastonul în podea pentru a atrage atenția tuturor. Nu vreau să vă alarmez, dar a văzut-o cineva pe Charlotte?
Amânară fotografia și toată lumea porni în căutarea lui Charlotte. Coleman, în stilul său frenetic, începu să o caute după perdele și sub mese, de parcă viitoarea lui soție ar fi fost un copil care se juca de-a v-ați ascunselea. Între timp, Caroline și mama ei preluară etajul principal, mama ei ridicându-se din scaun cu o putere herculeeană. Ținu pasul cu Caroline, mergând din cameră în cameră, dând dovadă de mai multă vigoare decât arătase de luni întregi.
– Charlotte? Charlotte, unde ești? strigă Caroline de cum părăsiră sala de muzică și intrară în salon.
– Trebuie să fie prin preajmă. Era cu voi când ați ajuns. Poți pierde un copil adult? mormăi mama lui Caroline.
Caroline se întoarse și o văzu pe Carrie lângă ușa din față, arătând cu degetul.
– E afară.
Caroline deschise larg ușa și o văzu pe Charlotte, așteptând în față. Caroline o strigă chiar în timp ce fata o lua la fugă în direcția opusă. Caroline păși pe treptele din fața ușii și văzu că Charlotte fugea spre un bărbat care venea pe cărare. Îl recunoscu doar când ieși din umbra unui copac. Era Duncan Briar.
Caroline văzu ce se petrecea, dar rămase înmărmurită. Charlotte se uită peste umăr, la Caroline, la sora și la bunica ei, dar continuă să alerge, îndreptându-se spre Duncan Briar.
– Charlotte? strigă mama ei.
– Charlotte, unde crezi că mergi? Lina, ce se întâmplă? Charlotte? Charlotte, întoarce-te aici!
Când o auzi pe mama ei preluând controlul, Caroline se puse în mișcare, știind că mama ei era chiar în spatele ei și că vedea totul. Caroline coborî în grabă treptele, simțind presiunea privirii mamei ei. Acesta era testul suprem al vieții ei, era obligată să își pună în practică toate abilitățile diplomatice de negociere. Putea auzi vocea mamei ei răsunându-i în cap. *Fii fermă, Lina. Preia controlul. E pentru binele ei.*

– Ce crezi că faci, domnișoară?
Charlotte se opri la câțiva centimetri de Duncan și se uită la ea.
– Îmi pare rău, mamă, dar nu mă voi căsători cu Coleman.
– Oh, haide. Încetează cu prostia asta.
Duncan o trase pe Charlotte către el cu o mișcare protectoare.
– Doamnă Astor, dacă îmi dați voie să spun ceva...
Caroline se întoarse spre Duncan.
– Știți ceva? Nu, nu vă dau voie. De fapt, domnule Briar, dacă nu aveți nimic împotrivă, aș dori să discut cu fiica mea. În privat.
– Duncan nu pleacă nicăieri, spuse Charlotte. Se ținu și mai strâns de el. Orice ai de spus poate fi spus în fața lui Duncan.
– Bine, facem cum vrei tu.
Caroline oftă, forțându-se să nu ridice tonul. Auzi zgomotele trăsurilor trase de cai care se apropiau. Musafirii lor începeau să sosească.
– Credeam că vei fi mai rezonabilă, mai matură de atât, dar acum văd că nu îmi dai de ales. Spui că nu vrei să te căsătorești cu domnul Drayton. Atunci înseamnă că trebuie să facem alte aranjamente.
– Despre ce vorbești?
Charlotte îi strânse mâna lui Duncan. Caroline era îngrozită de ceea ce se pregătea să spună, dar cuvintele erau chiar acolo. Mama ei era chiar acolo.
– Având în vedere că simpatizezi cu săracii atât de tare, poate că ți-ar plăcea să faci parte din rândurile lor.
Mâna lui Charlotte alunecă din strânsoarea lui Duncan. Fața ei se albi.
– Dacă nu te căsătorești cu Coleman Drayton, vei fi pe cont propriu. Vorbesc serios, Charlotte. Vom rupe toate legăturile. Nu vei primi nici un sfanț din moștenirea ta și nici un ban de acum încolo. Și...
– Mamă, cum poți să...
Caroline ridică mâna. Nu terminase încă.
– Iar dacă domnul Briar cade de acord să plece, adică să părăsească New Yorkul, îl voi ajuta să găsească o slujbă la o altă familie, altundeva.
– Și dacă nu doresc să plec? întrebă el galant și prostește.
– Atunci mă voi asigura că nici o familie bună din țara asta nu vă va angaja.
– Dar trebuie să lucrez, doamnă Astor.
– Poate că puteți curăța bălegat pentru doi dolari pe zi.
– Mamă! Nu e vina lui Duncan.
– Bănuiesc că ai dreptate, dar oricum, Charlotte, ai o decizie foarte importantă de luat. Poți alege să trăiești în sărăcie cu domnul tău Duncan sau te poți căsători cu domnul Drayton.
– Dar, mamă. Acesta este șantaj.
– Da, presupun că este.
– Cum poți face așa ceva? Acum *trebuie* să mă căsătoresc cu Coleman. Nu e drept.
Caroline se uită direct în ochii fiicei ei.
– Am o informație nouă pentru tine, Charlotte. Viața nu e dreaptă.

ȘTIRILE SOCIETĂȚII. 1880–1884

Capitolul 19

SOCIETATEA

1880

Lumea le numește *Știrile societății*, dar noi le spunem pe nume – bârfe! Și bârfele nu sunt nimic nou pentru noi. Ha! Noi șușotim, râdem și răspândim cele mai bizare zvonuri despre prieteni și dușmani deopotrivă, de când lumea și pământul. Doar că acum, reporterii de la ziarele zilnice sau săptămânale se comportă de parcă ei ar fi inventat acest concept. Par să ne considere infinit de fascinanți. Sincer, nu se pot opri din a scrie despre fiecare pas pe care îl facem.

Scriu despre tot, de la balurile și dineurile la care participăm, la meniurile pe care le servim, la florile pe care le folosim la decorațiuni și, bineînțeles, rochiile pe care le purtăm. Nu pierd nici un detaliu despre tivurile rochiilor din mătase de brocart. Ne investighează foarte serios și se pare că un valet nemulțumit sau o cameristă sunt mereu foarte dornici să menționeze că soțul nu știu cui frecventează un bordel din Murray Hill, sau că soția nu știu cui dă iama în sticla de brandy înainte de prânz. Dar cele mai fascinante povești vin desigur de la nimeni altul decât Ward McAllister, care pur și simplu nu își poate ține gura închisă.

Acest bărbat iubește să vorbească cu presa și nu o face mereu din bunătate. După una dintre petrecerile extravagante ale lui Lady Paget, a spus pentru revista *Town Topics*: *Acel bœf bourgignon – asta dacă reușeai să îl tai cu cuțitul – a fost îngrozitor. Și nici nu a frapat vinul cum trebuie.* Cu o săptămână înainte, a criticat-o pe Penelope Easton în *The World*, spunând: *O doamnă care servește somon în timpul iernii, indiferent de sosul care îl acompaniază, face un grav deserviciu atât ei înseși, cât și musafirilor ei.* Și *The New York Times* l-a citat recent: *O invitație la dineu, odată acceptată, este o obligație sacră. Dacă mori înainte să aibă loc, executorul tău trebuie să participe.*

Avem senzația că atunci când nu citim despre aforismele pompoase ale lui Ward McAllister, citim despre construcția viitoarei vile a Alvei Vanderbilt. Chiar în această dimineață ne deschidem ziarele și vedem următorul titlu: *Familia Vanderbilt transformă Fifth Avenue*. *The New York Times* a numit-o

un proiect impresionant. *The New York Herald* a spus că se așteaptă să fie *vastă și impresionantă. The New York Enquirer* a numit-o *o viitoare operă de artă splendidă și grandioasă*.
Nici o casă privată nu a mai fost atât de generos lăudată de către presă de la construirea vilei din marmură a familiei Stewart. Iar pe atunci, reacția presei a dezlănțuit o febră a construcției printre noi. Cu toții ne-am întrecut în construirea propriilor noastre vile. Cei din clubul Knickerbocker au considerat acest lucru un spectacol vulgar al bogăției. Știam că râdeau de noi, că făceau glume despre cum vom ajunge la faliment încercând să construim cât mai repede, să cheltuim cât mai mulți bani. Dar bineînțeles că nu a durat mult până când aceleași personaje au început să ne calce pe urme.
De când familia Vanderbilt a început cu vila lor, am observat că familia Brownfield a adăugat frontoane în fața casei lor, că familiile Belmont și Chew și-au construit amândouă coloane, sperând să le dea caselor un aspect mai impunător. Se zvonește că până și doamna Astor se gândește să aducă câteva îmbunătățiri casei ei.
Nu vor recunoaște niciodată, dar știm că familiile Knickerbocker încearcă să țină pasul cu Alva și cu noi, parveniții. Zici că îi dă câinele comenzi stăpânului.

Capitolul 20

CAROLINE

Până la începutul unei noi decade, Caroline își căsătorise trei dintre cele patru fiice și devenise bunică. Avea numeroși nepoți și urmau să se nască mai mulți. Era un lucru cert că femeile Astor erau rodnice.
Emily avea o fiică de patru ani, un fiu de doi ani, și tocmai anunțase că era din nou însărcinată. Helen avea un băiat de un an și era de asemenea însărcinată, iar Charlotte avea o fiică de trei luni. Familia ei era din ce în ce mai mare și Caroline era mai ocupată decât de obicei, petrecându-și diminețile plimbându-se de la casa mamei ei la casele fiicelor ei, vizitându-le pe toate înainte să se dedice corespondenței și altor obligații sociale.
În unele dimineți, ca aceasta, toate fiicele ei căsătorite și copiii lor se adunau la casa lui Emily de pe Fifth Avenue. Pe drum, trăsura lui Caroline trecu pe lângă șantierul viitoarei case a Alvei Vanderbilt, care ocupa o stradă întreagă. Presa denumise proprietatea *The Fifth Avenue a familiei Vanderbilt* și se părea că Alva era gata să pună stăpânire pe tot orașul. De fiecare dată când Caroline mergea cu trăsura în nordul orașului, vedea mai

multe schele ridicate și mai multe lespezi de calcar aduse din Indiana. Strada era mereu aglomerată, blocată de caii care cărau lemn și alte materiale sau de tăietorii de piatră și tâmplarii care roiau în jurul șantierului. La început, Caroline nu dăduse importanță construcției, considerând-o doar o bătaie de cap și un obstacol în calea celor care mergeau spre nord. Deși, se gândi ea, *Cine vine atât de departe în nord?* Dacă nu ar fi fost fiicele ei, Caroline nu ar fi avut nici un motiv să meargă mai departe de 40th Street.

Caroline o văzuse de mai multe pe ori pe Alva stând în mijlocul șantierului, dându-le instrucțiuni muncitorilor. *Alva*. Acel nume apărea constant în ziare, în conversații. Ceva la ea, în afara statutului ei de parvenită, o enerva pe Caroline. Alva Vanderbilt era agresivă și o afecta mai tare decât o făcuseră vreodată Mamie Fish și celelalte femei.

– Aș fi ajuns mai devreme, dar traficul a fost îngrozitor de dimineață, îi spuse Caroline lui Emily când sosi, dându-i valetului umbrela și pălăria.

– Charlotte și Helen nici nu au ajuns încă.

– Nu mă surprinde. Acea Alva Vanderbilt a blocat întreaga Fifth Avenue cu muncitorii ei.

– Of, mamă. Emily se încruntă în glumă, ridicându-l pe micuțul James pe șold și ținând-o pe Mary aproape de ea. Mereu trebuie să găsești defecte la Alva Vanderbilt, nu-i așa?

– Nu trebuie să cauți mult pentru a-i găsi defectele.

Caroline considera că era îndreptățită să facă câte o remarcă sarcastică din când în când, având în vedere toate lucrurile neplăcute pe care auzise că Alva le spunea despre ea. Criticase totul, de la starea mariajului lui Caroline, până la înălțimea perucilor ei.

– Atunci presupun că nu vei veni la dineul pe care îl organizez luna viitoare.

– Vai, Emily, doar nu inviți familia Vanderbilt!

– Trebuie să îi invit. Știi cât de apropiați sunt James și Willie. Pe deasupra, îmi place destul de mult de Alva.

– Dar cum rămâne cu prietenii *tăi*? Știi că Francine Bryce și Edith McVickar, ca să nu mai spun de ceilalți, nu vor sta niciodată la aceeași masă cu Alva Vanderbilt.

– Va fi în regulă, mamă. Am fost la destule petreceri la care au fost invitate *și* familia McVickar, *și* familia Vanderbilt.

– Nu se cade să îi amesteci pe toți laolaltă. Nu mă interesează dacă alte doamne o fac, tu nu ar trebui să o faci, spuse Caroline în timp ce o urma pe Emily în salonul în care stăteau dimineața.

Podeaua era acoperită cu pături pentru bebeluși, cărți ilustrate și păpuși confecționate din pănuși de porumb. Pe masă erau împrăștiate hârtii. Emily i-l înmână pe micul James lui Caroline și strânse hârtiile.

– Îl ajutam pe James cu condica. Tocmai am descoperit o eroare în valoare de douăzeci și șapte de dolari. În favoarea sa, explică ea.

– Ei bine, atunci presupun că îți câștigi traiul, râse Caroline.

Acoperi fața micului James cu sărutări, deși era încă supărată că fiica ei socializa cu femeia Vanderbilt. Pur și simplu nu se cădea, iar soțul lui Emily nu ar fi trebuit să o pună într-o asemenea poziție de la bun început. Se pregătea să îi spună acest lucru lui Emily când sosi Charlotte.
În ciuda reticenței lui Charlotte de a se căsători, mai ales cu Coleman, părea destul de mulțumită. Singura persoană căreia i se destăinuia era Carrie, care nu îi spunea lui Caroline nici un cuvânt despre nemulțumirile surorii ei, nu îi spunea dacă îi era dor de Duncan Briar sau dacă o învinuia pe Caroline.
– Unde e nepoata mea scumpă? întrebă ea.
– Am lăsat-o cu doica. Nu mai puteam să o aud plângând. Sunt extenuată, spuse Charlotte și își turnă o ceașcă de cafea de pe servantă. Am stat trează toată noaptea cu ea. Îi e foame. Se foiește. Îi e foame din nou. Sunt atât de obosită – nu mai știu pe ce lume sunt, spuse ea alăturându-li-se pe fotolii.
– O dată, chiar după ce s-a născut Mary, eram atât de obosită încât am încercat să îmi fac soțul să eructeze, spuse Emily râzând.
– Îmi amintesc vremurile acelea cu voi, zâmbi Caroline, parcă a fost ieri când le aveam pe Helen și pe Charlotte în pătuțuri, iar tu, Emily, aveai grijă de ele în timp ce dormeau. Nu îți luai ochii de la ele. Când tu și Helen ați mai crescut un pic, obișnuiați să vă țineți de mână și să vă învârtiți. Charlotte, tu încercai mereu să intri în cerc, dar nu te lăsau.
– Presupun că unele lucruri rămân la fel. Încă nu pot să intru în cercul lor, râse Charlotte.
– Oh, uneori te lăsau să te joci cu ele, spuse Caroline amintindu-și cum toate cele trei fiice ale ei concuraseră în curse imaginare pe caii lor de lemn.
– Iar apoi a venit Carrie și toate ați început să vă comportați de parcă ar fi fost o păpușică. Toate voiați să o țineți, să o îmbrățișați și să îi citiți.
Erau încă adâncite în amintiri când Helen intră cu dificultate în cameră înainte ca valetul să apuce măcar să îi anunțe sosirea. Așeză căruciorul în care îl plimba pe Tadd lângă șemineu. Primul gând al lui Caroline fu că Helen era însărcinată în luna a șaptea și că nu ar fi trebuit să alerge atâta dintr-o parte în alta.
– Vai, Emily, îmi pare rău. Este groaznic.
– Ce e groaznic?
Fața lui Emily era impasibilă.
– Nu ai văzut ediția de astăzi din *The World*?
Helen băgă mâna în cărucior, scoase ziarul îndoit pe care îl ronțăise Tadd și i-l înmână lui Emily. Ochii ei se mișcare rapid de la stânga la dreapta, în timp ce Caroline citea peste umărul ei. *Dușmănie în urma unui joc de poker.*
Caroline își duse mâna la gură după două propoziții. Conform articolului, James Van Alen pierduse serios la un joc de poker, devenise agresiv și părăsise furtunos clubul Union, datorându-i domnului Tennyson Livingston cincizeci de mii de dolari. Articolul spunea că James era în pragul falimentului din cauza datoriilor la jocurile de noroc.
– Este adevărat? întrebă Caroline ducând mâna la gât.

– Bineînțeles că nu. Emily își puse fiul jos și trase adânc aer în piept. James are bani. Domnul Livingston își va primi cei cincizeci de mii.
– Deci *este* adevărat.
– Nu, nu este. Nu în totalitate, spuse Emily.
– Ei, e adevărat că joacă destul de mult poker, ridică Charlotte din umeri.
– Joacă o dată pe săptămână la club, atât.
Emily lăsă ziarul jos și începu să umble prin cameră.
– Vai, ce mă fac? Ziarele îl fac pe James să pară dependent de jocurile de noroc. Nu a înșelat niciodată la pariuri și nici nu o va face vreodată.
– Ai văzut partea despre tine, mamă?
Helen ridică ziarul și citi:
Putem doar să presupunem că doamna Astor nu va fi capabilă să apere comportamentul scandalos al ginerelui ei de data aceasta.
De data aceasta? Era adevărat că îi luase apărarea public în trecut, susținând că nu îi observase accentul și că, da, era miop și nu putea găsi ochelari care să i se potrivească, ceea ce explica monoclul. Era, până la urmă, soțul lui Emily, iar de dragul fiicei ei era pregătită să spună oricui o asculta ce ginere minunat era. Caroline se strâmbă oricum, gândindu-se *De ce mi-au băgat numele în povestea asta?* Mulțumită presei, Caroline se simțea de parcă era mereu urmărită. Lumea știa acum unde locuia, iar într-o după-amiază se trezise cu străini uitându-se prin ferestrele de la parter. De atunci ordonase ca toate draperiile să fie trase mereu. Acum își acoperea fața cu un voal de fiecare dată când ieșea în public.
Emily chemă servitoarea pentru a-i lua pe copii. După ce plecară, spuse:
– Soțul meu nu merită asta. De ce sunt oamenii atât de răi? Nici măcar propriul meu tată nu i-a dat vreodată vreo șansă.
– Ei bine, spuse Charlotte, când de-ai căsătorit cu James, știai că tata îl urăște și...
– Ei, taci, tatăl vostru nu îl *urăște* pe James, spuse Caroline.
– Presa vrea să îl distrugă. E un bărbat sensibil. Va fi devastat, spuse Emily.
– Trebuie să faci ceva în privința aceasta, spuse Helen.
Se uită la Caroline de parcă ar fi avut puteri magice, un scut invizibil care îi putea proteja pe toți. Caroline și-ar fi dorit din tot sufletul să fie adevărat, dar presa era prea formidabilă, chiar și pentru ea.
Caroline se întoarse cu spatele, prefăcându-se interesată de un portret de pe perete, gândindu-se la toate momentele în care ea și William îl batjocoriseră pe Van Alen. Caroline făcuse uneori glume pe seama lui Van Alen doar pentru a avea ceva în comun cu William. În loc să își protejeze fiica, Caroline fusese crudă, atacurile ei la adresa soțului lui Emily fuseseră nemiloase, uneori chiar exagerate în speranța de a astupa golurile propriei căsnicii. *Ce mamă face așa ceva?* Fu copleșită de sentimente de vinovăție. Caroline știa că, de dragul lui Emily, trebuia să își apere ginerele de presă, chiar dacă încă avea multe îndoieli legate de James și întreaga lui familie.
– Ignoră articolul, îi spuse ea lui Emily.

– Dar realizezi că nu se va termina cu un singur articol, nu-i așa, mamă? Acesta este doar începutul. Mă tem că ziarele se vor distra de minune cu povestea aceasta. Nici măcar tu, doamna Astor, nu poți face nimic, spuse Charlotte.

* * *

Avea Charlotte dreptate? Caroline nu putea accepta acest lucru. Era în continuare cea mai puternică femeie din New York și avusese mereu capacitatea de a influența opinia publică. Dar presa era o cu totul nouă provocare. Nu era sigură care erau regulile jocului acum, dar cunoștea pe cineva care știa.

Ziua următoare îl chemă pe Ward McAllister la ea acasă.

– Mulțumesc că ai venit atât de repede, spuse Caroline după ce Hade îl conduse în bibliotecă.

– Dar bineînțeles. Știi că sunt mereu la dispoziția ta, trandafirul meu mistic, spuse Ward.

Ward purta mănuși din piele fină de culoarea lavandei, iar la rever avea o floare violetă asortată. Gulerul înalt al cămășii sale albe era apretat. Ca majoritatea bărbaților din societate, Ward era preocupat de ultimele mode. Chiar și Jack, aflat în pragul maturității, încerca cu disperare să țină pasul cu noile stiluri. Totuși, pantalonii aceia strâmți și fără dungă care erau populari, asemenea celor purtați de Ward în acea zi, nu îl avantajau pe Jack. Băiatul nu își putea controla pofta de mâncare, deși știa că greutatea îl trăgea în jos. Bietul Jack avea nevoie de o scăriță pentru a se urca pe cal, iar de fiecare dată când râdea, burta i se zgâlțâia ca o piftie.

– Înainte să uit, spuse Ward. Se așeză în scaunul din fața lui Caroline. Am ceva foarte interesant pentru tine. Nu o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat.

Caroline își dădu seama că era agitat încă de dinainte să sară din nou în picioare și să își treacă bastonul de plimbare dintr-o mână în alta, de parcă ar fi fost un obiect de recuzită.

– Mai devreme, când plecam de la clubul Knickerbocker, am fost abordat de un reporter de la *Town Topics*.

Caroline nu spuse nimic. *Town Topics* devenea rapid unul dintre cele mai citite ziare săptămânale ale orașului.

– ...Acest reporter a spus că sunt – și citez – „o sursă incredibilă de informații“ în ceea ce privește înalta societate.

– Este adevărat, spuse ea.

Simțea o nostalgie pentru vremurile când planificaseră primul Bal al Patriarhilor, când munciseră la fiecare detaliu al petrecerii ei anuale cu fructe de mare. Împreună realizaseră un studiu serios al tuturor modurilor acceptabile de comportament în societate. Acum prietenul ei drag și partenerul ei de afaceri era mai preocupat de modă și de a-și vedea numele în gazetele mondene. Nu de mult făcuse chiar reclamă la biscuiții cu arsenic pentru ten ai doctorului Campbell.

– Dacă îți vine să crezi, reporterul mi-a spus că ar trebui să scriu o carte. O carte de memorii.
– Memorii?
Caroline se abținu să nu râdă.
– Oh, da. Iar apoi, ce să crezi, a început să mă întrebe de tine.
– Hm?
Nu îi plăcea deloc cum suna.
– Era foarte interesat să vorbească cu tine, dar, desigur, i-am spus că nici nu se pune problema. „Doamna Astor nu dă interviuri. Are o viață foarte privată. Este o doamnă de o eleganță și de un stil deosebit“, așa i-am spus.
Ward se opri, zâmbind larg către ea. Caroline nu răspunse, deranjată de comportamentul servil al prietenului ei, ceea ce o întristă enorm. Crezuse că relația lor era mai sinceră și că nu era nevoie de lingușeli din acestea.
– Am spus limpede că doamna Astor nu vorbește niciodată cu presa.
Era adevărat. Dacă ar fi fost după dorința lui Caroline, numele ei nu ar fi apărut niciodată în ziare. Prima oară când își văzuse numele în *The New York Times* fusese în anunțul căsătoriei ei. A doua oară fusese un articol lung despre balul ei anual, în care fusese numită de treisprezece ori doamna William *Backhouse* Astor Jr. De fiecare dată când vedea numele mijlociu al lui William, negru pe alb, se putea gândi doar la toalete exterioare[2]. În aceeași zi îi ordonase secretarei să obțină cărți de vizită gravate noi, iar de atunci insistase ca reporterii și toți ceilalți să o numească doar doamna William B. Astor.
– Acum spune-mi, ce voiai să discuți cu mine? spuse Ward.
Pentru o clipă, Caroline aproape că uită întregul scop al întâlnirii lor.
– Ei bine, am nevoie de ajutorul tău într-o chestiune delicată, spuse ea.
Chiar în timp ce îi ieșeau pe gură acele cuvinte, simți cât de absurd era să creadă că putea avea încredere în el. Totuși, existaseră vremuri când avusese încredere în el. În trecut discutase pe larg cu el despre căsătoria lui Emily și despre duel. Despre Charlotte și Coleman Drayton, mai ales când William nu dorise să aibă nimic de a face cu viitorul său ginere. Ward fusese cel care o asigurase că făcea ceea ce trebuia în ambele cazuri. Fusese mereu acolo pentru a o asculta și pentru a o ghida când nu avea pe nimeni altcineva.
Dar acum, cu reporterii și gazetele mondene, Caroline trebuia să aibă grijă. Nu credea că Ward ar fi trădat-o intenționat, dar când venea vorba de bârfe, Ward McAllister pur și simplu nu se putea stăpâni. Totuși, era persoana care putea să o ajute cel mai mult în această situație, așa că îl invită să ia un loc.
– Sunt sigură că ai văzut ieri articolul despre James Van Alen din *The World*.
– Oh, într-adevăr, l-am văzut. A fost un incident destul de neplăcut. Dar ce să spui, James Van Alen...
Clătină din cap, de parcă nu ar fi fost nevoie de cuvinte.
– Emily este devastată.

Ward își propti bărbia în baston, arătând ca un băiat îndrăgostit și pregătit să facă pe plac, și spuse:
– Spune-mi cum te pot ajuta?
– Aș vrea să contactezi pe unul dintre reporterii cu care ești prieten, poate personajul cu care ai vorbit astăzi, și să îl informezi că domnul James Van Alen se bucură de o situație financiară bună. Mai mult de atât, va face o donație substanțială, de o sută de mii de dolari, orfelinatului Frankfort.
– Dumnezeule, nu aveam idee. McAllister se ridică în scaun, apăsându-și mâna pe piept. Serios?
Bineînțeles că nu. Caroline avea de gând să scrie cecul, dar îl privi doar pe Ward și spuse:
– Ginerele meu este foarte neînțeles. Este un domn elegant, un gentilom. Am venit la tine cerându-ți ajutorul. *Trebuie* să le dai de știre ziarelor despre contribuția generoasă pe care a adus-o domnul Van Alen orfelinatului.
Ward dădu din cap fără să ezite și își aranjă cravata.
– Zis și făcut, trandafirul meu mistic. Zis și făcut.

Capitolul 21

ALVA

Consuelo și Micul Willie tocmai plecaseră cu guvernanta lor, iar Willie K. plecase la grajdurile tatălui său pentru a vedea unul dintre noile faetoane ale lui Billy. Alva profită de liniște pentru a-i scrie prietenei ei Consuelo, pe care o numea acum Duchy, deși titlul ei oficial era vicontesa Mandeville. La un moment dat, avea să devină ducesa de Manchester, iar între timp era singurul mod de a nu induce pe toată lumea în eroare în legătură cu cele două Consuelo din viața ei.
După ce sigilă plicul, auzi clopotul de la intrare, iar după câteva momente apăru valetul cu Jeremiah, care își strecură glumeț capul în cameră.
– E liber drumul? întrebă el.
Alva râse, sări din scaun și îl îmbrățișă, fiindcă asta era ceea ce făceau ei, se îmbrățișau ca prieteni de mult pierduți, deși tocmai se văzuseră cu o zi în urmă. Jeremiah se așeză vizavi de ea cu o ceașcă de cafea servită în porțelan Minton și se întinse după exemplarul din *Town Topics* care stătea pe un teanc de ziare.
– Ia te uită cine tot e în gura presei, mai nou, spuse el în timp ce întindea ziarul în fața sa. Nu-i așa că e interesant?
Alva zâmbi, știind că nu era o coincidență. Depusese eforturi deosebite pentru a-i apărea numele în ziare. Se împrietenise cu reporteri, dăruindu-le

sticle de șampanie și cutii de trabucuri celor pe care putea conta să scrie despre fiecare mișcare pe care o făcea.
– Dumnezeule! Jeremiah părea șocat. Au scris chiar și despre ultima ta escapadă de cumpărături la Stewarts. Este *asta* o știre?
– Este atunci când cheltui atât de mult ca mine.
– Ce să spun! Jeremiah puse ziarul deoparte și îl luă pe următorul. Ce se mai aude despre noua casă?
Alva oftă.
– Mai multe amânări.
– Nu din nou.
Alva își puse coatele pe masă și își odihni capul în mâini.
– M-am întâlnit cu arhitectul ieri. Crede că mai avem trei ani până să terminăm. *Trei ani*. Îmi voi pierde mințile. Cum ne vom descurca în spațiul acesta încă trei ani? Am senzația că nu pot respira aici.
– Știu exact ce îți trebuie, spuse Jeremiah. Aruncă ziarul deoparte și se prefăcu că își șterge praful de pe mâini. Vino cu mine. Am o surpriză pentru tine.
– Nu sunt într-o dispoziție bună pentru surprize.
Alva își dădu seama că scrâșnea din dinți, ceva ce făcea de obicei noaptea, când dormea adânc.
– Te va înveseli. Promit.
Îl urmă reticentă afară. La capătul aleii, sprijinit de marginea porții, se afla un velociped.
– De unde a apărut? întrebă Alva așezându-și mâna pe roata gigantică.
– L-am câștigat.
– L-ai *câștigat?*
Jeremiah ridică din umeri.
– Am făcut de dimineață pariu cu un bărbat că o domnișoară din parc nu îi va spune numele ei.
Alva râse, în ciuda proastei ei dispoziții.
– Există vreun lucru pe care nu ai pune pariu?
– Haide să dăm o tură, spuse el în timp ce ridica velocipedul.
– Știi măcar cum să te dai pe chestia asta?
– Sunt un talent înnăscut.
Jeremiah prinse ghidonul și își puse un picior pe scăriță în timp ce împingea velocipedul pentru a-și lua avânt.
– Haide, urcă-te, strigă el.
Alva se uită la mașinărie, confuză.
– Cum?
– Scărița. Trebuie doar să te urci și să te ții bine.
Alva trebuia să recunoască faptul că era curioasă de această provocare. Ridicându-și rochia, păși pe scăriță și își așeză mâinile pe umerii lui Jeremiah. Bicicleta se clătină dintr-o parte în alta și Alva strigă, ținându-se strâns de Jeremiah. Dură un moment până când se echilibrară, iar apoi se

puseră în mișcare. Jeremiah pedală până pe Fifth Avenue. Alva își pierduse pălăria undeva pe 42nd Street. Jeremiah se oferise să se oprească, dar Alva voia să meargă mai departe.
– Mai repede! Mergi mai repede! strigă ea.
Se gândi că probabil arătau foarte ciudat. Iubea cum i se juca vântul prin păr, făcându-i ochii să lăcrimeze. Oamenii de pe stradă arătau cu degetele și se mirau, de parcă ar fi fost prima oară când vedeau gleznele sau jupoanele unei femei.
Jeremiah râse, strigând către ea peste umăr:
– Abia aștept să văd ce va spune presa despre asta.

* * *

Câteva luni mai târziu, Academia de Muzică anunță că adăugau un rând nou de loji private și că le scoteau la vânzare. Alva încercă din nou să cumpere una, dar comitetul academiei refuză chiar și când oferi suma șocantă de treizeci de mii de dolari. Iar Alva știa cine decidea votul: Ward McAllister, August Belmont și, desigur, doamna Astor. Dar familia Vanderbilt nu era singură. Familiile Rockefeller, Morgan și Gould erau printre cele douăzeci și trei de familii care avuseseră nenorocul de a fi refuzate.
Alva nu dormi, strângând din dinți, gândindu-se din nou și din nou la refuz. Întreaga situație nu avea nici un sens pentru ea, mai ales în condițiile în care toată lumea știa că academia avea nevoie urgentă de bani. Iar familiile Nouveau Riche aveau grămezi de bani. Dacă doamna Astor și comitetul le-ar fi dat permisiunea, ar fi avut mai mult decât suficiente fonduri pentru a reconstrui întregul teatru. Alva își repetă acest gând de nenumărate ori, până când se ridică brusc în capul oaselor în pat. Era atât de evident. De ce nu se gândise la asta mai devreme?
Ziua următoare, Alva își vizită socrul. Biroul său era decorat cu capete împăiate de antilope, mufloni și căprioare. Billy avea o pasiune pentru sculpturi din marmură, majoritatea reprezentând bărbați aproape dezbrăcați cu mușchi încordați și săgețile ridicate în arcuri. Socrul ei ședea în spatele unui birou enorm din lemn de mahon, flancat de două globuri cerești din piele, montate pe socluri aurite. Pe peretele din spatele său era agățată o hartă a țării pe care se puteau vedea toate căile ferate pe care le construise.
– Am o idee și vreau să vă cer părerea. Billy nu spuse nimic, dar nu o opri, așa că Alva continuă: Cred că ar trebui să îi convingem pe toți cei cărora le-a fost refuzată o lojă la academie să pună bani împreună ca să putem construi o operă nouă, doar a noastră.
Billy se aplecă, își împreună mâinile mari și cărnoase pe masă și spuse doar:
– Alva. *Prostuță mică și adorabilă ce ești.*
– Vorbesc foarte serios.
– Și este o idee foarte ambițioasă, dar nu se pune problema. Nu construim clădiri de teatru și operă.
Dar Alva nu se dădu bătută.

– Gândiți-vă, ar fi o investiție pentru noi toți – pentru *voi* toți, se corectă ea.
– Toată lumea știe că academia se destramă chiar sub ochii familiilor Knickerbocker. Ați putea construi un teatru care ar fi mult mai impresionant decât al lor. Și l-ați putea amplasa într-o zonă mult mai elegantă a orașului.
Billy se lăsă pe spate și se uită la ea fără să spună un cuvânt. Alva își dădu seama că era puțin enervat. Degetul îi ținea loc de semn de carte într-un registru și părea nerăbdător să se întoarcă la treabă. Pe Alva o agită privirea sa, așa că se uită în altă parte, urmărind rutele căilor ferate New York Central, Burlington și Quincy. Când se uită din nou la Billy, își mângâia mustața.
– Pare un proiect cam mare.
– Poate pentru altcineva. Dar cu siguranță nu pentru dumneavoastră. Nu v-ați temut niciodată de proiecte mari. Și gândiți-vă doar ce bine ați face orașului. Ați contribui personal la viața culturală din New York. Câți bărbați din acest oraș pot spune așa ceva?
Alva văzu o sclipire subtilă în ochii săi. Îi plăcea ideea. Billy se frecă pe frunte.
– Lasă-mă să mă gândesc la asta.
Așa să faci. Alva plantase sămânța, iar acum tot ce trebuia să facă era să aștepte până germina. Așteptarea se dovedi a fi scurtă.
O săptămână mai târziu, pe 28 aprilie, Billy organiză o ședință pentru a discuta situația cu afaceriștii importanți din familiile care fuseseră de asemenea refuzate de către academie. Cu toții se adunară într-o sală privată, la Delmonico's. Willie ar fi preferat ca Alva să nu participe la ședință, dar insistase, jurând că avea să își țină gura.
Billy salută pe toată lumea și începu să explice situația, care le era cunoscută tuturor. Alva stătea cu celelalte soții la capătul celălalt al mesei, cu mâinile împreunate în poală. Socrul ei continuă să pregătească terenul și toată lumea chicoti când spuse:
– Știm cu toții că vechea academie se destramă chiar sub ochii familiilor Knickerbocker.
Alva era flatată că îi împrumutase replica.
Billy continuă:
– Dacă așa-zisa nobilime nu vrea să ne includă, atunci a venit momentul să preluăm controlul acestei situații și să ne întemeiem propria noastră operă. Ce ne stă în cale? Cu siguranță avem mijloacele.
– Într-adevăr, încuviință Cornelius și se întinse după paharul său de brandy.
– Mă întreb dacă este momentul bun pentru a construi o clădire nouă, spuse John Pierpont Morgan.
Era un bărbat enorm. Alva nu se putea abține din a se holba la nasul său mare. Era plin de cicatrici și avea o culoare neplăcută.
– Poate că acționăm pripit, spuse el.
Bărbații căzură de acord cu el, iar Alva, în ciuda promisiunii făcute lui Willie, nu mai putu să tacă din gură.

– Dar nu uitați! Vă mai amintiți ce ați spus despre faptul că academia se află chiar lângă sala Tammany? îi spuse ea lui Billy cu toată charisma sudică pe care o avea.
Billy se uită la ea, nedumerit. Nu își amintea, deoarece, în realitate, nu purtaseră niciodată o asemenea conversație.
– Vă amintiți? îi suflă ea replicile. Vă amintiți că au anarhiști și sindicaliști care pichetează chiar la intrare? Și cum doamnele nu se mai simt în siguranță când merg acolo. Să nu mai zic de interpreți.
Billy dădu din cap și continuă.
– Și doar anarhiștii aceia arată că este momentul perfect să construim un teatru nou într-o zonă mai sigură și mai elegantă.
– Dar unde? întrebă Jay Gould.
– Poate că pe acea proprietate goală despre care îmi spuneați, în nord – cea de pe Broadway și 39th Street, sugeră Alva, de parcă nu fusese deja cu ochii pe proprietate.
Ședința se termină fără să fi fost luată vreo decizie definitivă, dar cu toții căzură de acord să se întâlnească din nou săptămâna următoare. Când se întâlniră a doua oară, Alva se așeză din nou cu Cettie Rockefeller, Fanny Morgan și celelalte câteva soții.
– M-am gândit foarte bine, spuse Jay Gould. Vârfurile degetelor mângâiau un petic alb din barba sa închisă la culoare. Cred că are foarte mult sens să deschidem o operă nouă la intersecția dintre 39th Street și Broadway.
– Și nu uitați că așa am proteja toate doamnele de greviștii din fața sălii Tammany, spuse domnul Otto Kahn.
Alva stătu acolo în tăcere, ascultând cum regurgitau propriul ei argument de săptămâna trecută. Domnii își asumaseră ideea ei, ceea ce era exact ce trebuiau să facă. Alva știuse de la bun început că nu aveau să accepte ideea unei femei și că aveau să o dea drept a lor înainte să fie de acord cu planul. Când se încheie ședința, toți cei douăzeci și trei de bărbați adunați în jurul mesei căzuseră de acord să investească cincizeci de mii de dolari fiecare. Îl aleseră pe Billy pe postul de director.

* * *

Alva nu terminase încă. Ziua următoare merse din nou la socrul ei și îi spuse că își făcea griji în legătură cu construcția.
– ...Știu că dumneavoastră sunteți prea ocupat pentru a supraveghea construcția, ca să nu mai zic de decorațiuni. L-aș sugera pe Willie, dar, vedeți dumneavoastră, a lăsat toate aceste detalii pentru noua noastră casă pe mâinile mele...
Îl urmă la grajduri, paiele și crenguțele trosnindu-i sub pantofi în timp ce ocolea mormane de bălegar. Billy avea douăzeci și patru de trăsuri în diferite culori, unele cu partea de jos a caroseriei albastră, altele roșii sau galbene. Avea câte o trăsură pentru fiecare ocazie. Faetoanele erau pentru după plimbările sale de dimineață, când mergea să privească răsăritul de pe

ponton. Birjele erau pentru după-amiezile în care mergea să joace cărți sau să inspecteze o porțiune de cale ferată. Cabrioletele și landourile erau pentru ieșirile cu Louisa. Toate erau montate pe pereții grajdurilor, iar Alva nu avea idee cum le dădeau jos vizitiii.
– Judecând după munca pe care o fac la casa de pe Fifth Avenue, continuă ea, vă pot spune că va fi un proiect care va necesita extrem de mult timp. Va fi și plictisitor. Mi-am petrecut ore întregi alegând cheresteaua, piatra, marmura pentru șemineuri, chiar și clanțele sau grosimea sticlei pentru geamuri...
Menționase intenționat cele mai plictisitoare obiecte la care se putuse gândi.
Billy învârti o roată cu mâna. Alva nici măcar nu era sigură dacă o asculta. Îl urmări când se duse la grajdurile pentru cai. Avea șaisprezece. Un cal brun își strecură capul printr-o fereastră.
Alva se concentră pe aspect.
– Interiorul, după cum știți, trebuie să fie perfect. În fond, sunt sigură că vă puteți închipui marea sală, scara, tapițeria scaunelor, chiar și broderia cortinei.
Alva zâmbi, știind că Billy nici nu se gândise la așa ceva.
– Dar toți bărbații sunt atât de ocupați, nu știu dacă vreunul dintre ei va avea experiența sau timpul să se ocupe de această construcție până la capăt.
Billy se uită la ea de parcă deja avea dureri de cap. Alva așteptă să spună ceva. Când tăcu, continuă:
– După cum știți, lucrez cu Richard Hunt la casa de pe Fifth Avenue. Aș putea vorbi cu el și...
– Nu este nevoie, spuse Billy. Îi mângâie botul calului. Deja i-am dat noua clădire lui Josiah Cady.
– Ah.
Alva încercă să își ascundă dezamăgirea. Se mută de cealaltă parte a lui Billy, sperând să îi atragă atenția. Deja se puneau în mișcare, luând decizii fără ea. Era inacceptabil. Era timpul să spună lucrurilor pe nume.
– Am o viziune pentru noua clădire. Văd exact cum ar trebui proiectată. Știu cum să comunic cu arhitectul, cu muncitorii, cu constructorii și cu zidarii.
– Sunt sigur că știi, Alva. Sunt sigur că știi.
Billy mângâie gâtul calului.
– Poate că altor femei le place să aibă mâinile acoperite cu bijuterii, dar credeți-mă, eu aș prefera ca ale mele să fie acoperite cu mortar.
Billy râse.
– Bine. Am înțeles, am înțeles.
– Pur și simplu, știu că aș putea...
– Alva, relaxează-te. Am spus „bine“. Poți să te ocupi. Poți prelua conducerea. Zâmbi. Haide, dă-i bătaie!
Alva îi mulțumi, dar nu își celebră victoria până nu părăsi grajdurile, pentru a fi sigură că Billy nu o putea auzi. Apoi scoase un chiot care sperie un cârd de păsări de pe gard, făcându-le să își ia zborul spre cer.

Capitolul 22
CAROLINE

1881

Caroline nu se mișcă în timp ce cameristele coseau nasturi pe altă rochie neagră. Mama ei decedase cu șase săptămâni în urmă, în somn, așa cum își dorise să o facă: când fusese pregătită. Avusese optzeci și nouă de ani.
La început, Caroline nu simțise nici unul dintre lucrurile pe care crezuse că avea să le simtă sau că ar trebui să le simtă. Nici o tristețe sfâșietoare, nici o suferință paralizantă. Reușise să dea la o parte orice emoție și se aruncase cu capul înainte în organizarea priveghiului, a înmormântării. Se ocupase de averea mamei ei, pregătise propria ei casă pentru perioada de doliu de doi ani. Fusese rece ca gheața, concentrată doar pe treabă. Deși era mezina, Caroline preluă conducerea, considerând că cele două surori ale ei trecuseră deja prin prea multe înmormântări de familie.
Toți servitorii mamei ei veniră la înmormântare. Se aliniaseră, respectuoși, cu capetele plecate, unii plângând fiindcă pierduseră femeia de care avuseseră grijă aproape toată viața lor. Smithy trebuia să aibă și el aproape nouăzeci de ani, și nici Abigail și Sissy nu erau cu mult mai tinere. Ceilalți erau angajați mai noi pe care Caroline nu îi cunoștea nici după nume. Dar ce avea să se întâmple cu Smithy, Abigail și Sissy? Aveau familii care să îi primească înapoi? Cu siguranță erau prea bătrâni ca să continue să lucreze. Nimeni nu avea să îi angajeze. Acestea erau lucrurile de care Caroline hotărâse să se îngrijească după înmormântarea mamei ei.
Nu vărsase nici o singură lacrimă până săptămâna următoare, când se trezi că nu mai avea nimic de făcut. Nu mai exista nimic ce putea fi organizat sau rezolvat. Era trei dimineața. Deși o usturau ochii, mintea ei refuza să se odihnească. Oricât s-ar fi chinuit, nu reușea să adoarmă. Renunță, se ridică și coborî scările. Se apropie de salon și văzu o fâșie de lumină sub ușă. Când intră, Hade sări de pe scaun și scăpă pe jos un set de cărți de joc. Valetul de inimă roșie căzu cu fața în sus pe covor.
– *Madame*, iertați-mă.
Era îmbrăcat în halat și în papuci de casă, ca și ea. Caroline nu își purta nici măcar peruca. Se putea gândi doar la faptul că Hade se uita la părul ei rar. Dar poate că era prea jenat de poziția în care fusese surprins pentru a se mai preocupa de înfățișarea ei.
Caroline se pregătea să plece când Hade spuse:
– Eram în mijlocul unui joc de solitaire, cu un pahar de lapte cald. Ajută să îți liniștești gândurile. Adunase deja cărțile căzute. Pot să vă pregătesc și dumneavoastră o ceașcă?
Caroline se gândi un moment.

– Da, de ce nu? spuse ea întrebându-se ce îl ținea treaz la o asemenea oră.
Era sigură că Hade avea propriile sale griji. Poate ceva legat de fiicele sale sau de un prieten nevoiaș? Nu avea idee ce gânduri îi treceau prin minte când nu se concentra pe ea. Când realiză că știa mai multe despre servitorii mamei ei decât despre ai ei, începu să se gândească la Smithy, Abigail și Sissy. Smithy putea coase nasturi mai repede și mai bine decât orice croitor pe care îl cunoștea. Odată ce cosea un nasture, era acolo pe viață. Abigail făcea cele mai bune brioșe, pufoase și însiropate. Sissy era o maestră a curățeniei.
– Hade, aș vrea să îi preluăm pe unii dintre servitorii mamei mele, spuse ea spontan.
Hade căzu pe gânduri preț de o clipă.
– Dar toate posturile sunt ocupate, *madame*.
– Știu asta. Dar sigur putem face loc pentru trei persoane.
– Dacă asta doriți.
Caroline știa că nu era practic, dar era ceea ce și-ar fi dorit mama ei.
– Asta doresc. Și cât de repede.
– Desigur.
După ce valetul plecă pentru a pregăti laptele, Caroline luă setul de cărți și le amestecă, încercând să își amintească de ultima oară când jucase solitaire sau orice alt joc de cărți. Hade se întoarse cu o tavă pe care se aflau biscuiți și un ibric cu lapte aburind. Era îmbrăcat din nou în uniformă, își pieptănase părul. Poate că se și bărbierise.
– Mai doriți ceva? întrebă el în timp ce îi turnă o ceașcă de lapte și o așeză în fața ei.
– Știi să joci Conquian? întrebă ea.
– Pardon?
– Conquian? Știi să joci?
Hade își drese vocea.
– Ăă, da. De fapt...
Caroline îi întinse setul de cărți.
– Nici unul dintre noi nu poate dormi, am putea la fel de bine să jucăm o partidă sau două.
– Desigur, *madame*.
Hade se așeză rigid și scoase cărțile de opt, nouă și zece, care le nu trebuiau. Apoi amestecă setul și împărți cărțile pentru prima partidă.
Stătură în tăcere, dar pe Caroline nu o deranja atmosfera stânjenitoare dintre ei. Era recunoscătoare că putea să se afunde în găsirea unei strategii pentru prima tură, adunându-și cărți în seturi și formații. Trase un șapte de inimă roșie, pe care îl așeză lângă șaptele de inimă neagră și treflă, ceea ce îi permise să pună pe masă primul set.
– Rândul tău, spuse ea renunțând la un trei de romb.
– Mulțumesc. Hade dădu din cap și aproape făcu o plecăciune. Mă tem că nu am nevoie de acea carte, spuse el pe vocea sa joasă.

Ridică prima carte din teanc și etală o formație și un set înainte de a renunța la un șase de treflă.
Prima tură se termină la egalitate, iar Hade începu să se ridice din scaun după ce o câștigă pe a doua.
– Mă tem că v-am ținut până mai târziu decât trebuia. Ar trebui să vă las să vă retrageți...
– Două din trei, spuse Caroline cu o sprânceană ridicată.
Hade se așeză din nou.
– Cred că este rândul meu.
Caroline nu putea fi sigură, dar i se păru că Hade schițase un zâmbet subtil. La un moment dat, în timpul celei de-a treia ture – Caroline nu era sigură când se schimbase atmosfera –, Hade se relaxă, renunțând la formalități și tratând-o ca pe un adversar, nu ca pe un angajator. Începuse să își pună cărțile pe masă cu mult zel. *Ha-ha!* Sau *Aaa!* Caroline, la rândul ei, își juca cărțile cu aceeași pasiune: *Ia de aici!* sau dacă tura nu mergea bine, *Diavol ce ești!* Era atât de absorbită de joc încât uitase că era în halat și papuci de casă.
Când renunță la un cinci de romb, Hade înșfăcă cartea cu un *Da! Exact ce îmi trebuia!* Etală set după set, încheind cu o formație câștigătoare, care îl făcu să zâmbească cu gura până la urechi.
– Încă o tură, spuse el împingând cărțile către Caroline pentru a le amesteca.
– Miza sunt toți banii, spuse ea.
– Toți banii! Hade râse zgomotos. Mă tem că dumneavoastră aveți mult mai mult de pierdut decât mine.
Își ciupi mustața și continuă să râdă. Era prima dată când Caroline îl auzea râzând. Fu din nou uimită de cât de puțin știa despre acest bărbat și cât de unilaterală era relația lor.
Continuară să joace până când terminară toți biscuiții și goliră ibricul cu lapte. Când ceasul cu pendul anunță ora șase, cei doi se uitară unul la altul, uimiți.
– Dumnezeule, spuse ea.
Soarele era pe cale să răsară.
– Vă rog să mă iertați, spuse el. Obrajii începură să i se înroșească ușor. Mă tem că am pierdut în totalitate noțiunea timpului.
Hade sări în picioare, strângând farfuriile goale pe care fuseseră biscuiții și șervețelele, ceștile și farfurioarele. Părțile ascunse ale lui Hade, care ieșiseră la iveală în timpul jocului de cărți, erau acum ascunse sub lacăt. Făcu o plecăciune și ridică tava, ducând-o în bucătărie.
Abia după ce Hade părăsi camera, probabil pentru a pregăti casa pentru o nouă zi, Caroline simți ceva rece și îngrozitor coborându-se asupra ei, un pericol din fața căruia știa că nu putea scăpa. Acolo, cu lumina zilei strecurându-se în cameră prin golul dintre perdele, o copleși moartea mamei ei. Caroline izbucni în niște hohote sufocante ca niște tunete – violente și de scurtă durată.

După ce se opri din plâns, Caroline se simți de parcă ar fi vărsat mai mult decât simple lacrimi. Ceva se fisurase în interiorul ei. Un sentiment neașteptat de ușurință se așternu asupra ei, de parcă i se ridicase o povară enormă de pe umeri. Caroline știuse mereu că nu ar fi putut lua locul fiicelor și fiilor pe care îi pierduse mama ei, dar totuși asta încercase să facă toată viața ei. Nu existase nici o singură decizie sau mișcare pe care să o fi făcut fără să se gândească la părerea mamei ei. Câte sacrificii și compromisuri făcuse de dragul mamei ei? Își iubise mama și avea să îi fie dor de ea, dar Caroline era liberă, acum că nu mai trăia.

Imediat o năpădiră sentimentele de vinovăție. Caroline nu se mai simțise niciodată atât de tulburată. În fiecare zi, emoțiile ei treceau de la o extremă la cealaltă. Mai trecură alte câteva săptămâni până când își dădu seama că ușurința se întorsese. Știa că avea să rămână așa.

Avea brusc o groază de posibilități. Dulapurile ei erau pline cu rochii de seară și de după-amiază, din catifea în nuanțe de albastru-închis, gri, maro și negru. Nu avea nici o culoare deschisă, nici măcar una singură. Realiză că își văzuse mama doar în negrul de doliu când fusese copilă. Febleța lui Caroline pentru culori închise fusese încercarea ei de a-și arăta solidaritatea.

În trecut, Caroline fusese adepta filosofiei că o doamnă adevărată nu atrăgea atenția asupra ei prin îmbrăcăminte extravagantă. Aceasta fusese filosofia mamei ei, iar Caroline o adoptase și ea. Dar în ziua de astăzi, chiar și cele mai demne doamne ale societății purtau mai multe mărgele și mai multe podoabe, iar fetele ei îi spuneau mereu că *moda se schimbă, mamă.*

Caroline decise că aveau dreptate. Avea să se schimbe și ea, dar în limitele bunului-simț. Nu avea de gând să își coasă opale și perle în rochii, cum făceau Mamie Fish și Alva Vanderbilt. Dar Caroline decise că avea să se consulte cu Charles Worth în legătură cu garderoba ei în următoarea ei excursie la Paris, odată ce avea să fi ieșit din doliu. Singura ei slăbiciune erau diamantele. Worth putea include câte diamante dorea pe rochiile ei, adăugându-le la colecția ei amplă de corsete, tiare, coliere, brățări și inele cu diamante. Își adora inelele cu diamante.

Chiar și înainte de moartea mamei ei, când nu putuse decide ce inel să poarte, purtase mai multe, uneori chiar trei sau patru în același timp. Și de ce nu? Nimeni, în afară de mama ei, nu ar fi îndrăznit să îi spună că nu putea face așa ceva. Iar celelalte începuseră imediat să o imite. Doamna August Belmont purta câte un inel pe fiecare deget, peste mănușă, ca și doamna Bradley Martin. Acum Caroline avea să poarte inele, culori aprinse și rochii sclipitoare. Avea să devină o nouă femeie odată cu ieșirea din doliu.

Capitolul 23

CAROLINE

În timp ce urca în grabă scările lungi, Caroline simți un impuls de energie și entuziasm pe care îl exterioriza rar. Trecuseră două luni de la moartea mamei ei, iar Emily intrase în travaliu. Era o renaștere, o reînnoire, un semn că viața mergea mai departe. Caroline abia aștepta să intre în camera lui Emily.

Helen era deja cu sora ei, așezată lângă patul ei. Părul lung și brunet al lui Emily îi fusese împletit în două cozi îngrijite, care îi atârnau până sub umeri, așa cum le purtase când era fetiță. Camerista lui Emily intră în cameră, mișcându-se în tăcere pentru a nu le deranja. Trase draperiile și stinsese lămpile înainte să întețească focul, creând o ploaie de scântei portocalii.

– Nu ar trebui să mai dureze mult, doamnă Astor, o informă moașa dintr-o parte a camerei, unde împăturea prosoape și așternuturi.

Era o femeie solidă cu păr roșcat, care adusese pe lume toți nepoții lui Caroline. Caroline își amintea cât de mult îi plăcea moașei să povestească în timp ce aștepta nașterea. Poate i se părea o idee bună să le distragă atenția.

– ...Am îmbăiat-o deja și am ajutat-o să își golească intestinele. Și-a ușurat și vezica..., spuse moașa în timp ce amesteca clorura de mercur.

Caroline observă sticla de Lysol de pe masă, lângă un vas cu untură și briciul pe care îl folosise.

– ...Am pregătit deja patul, spuse moașa.

Trase așternuturile pentru a-i arăta că așezase acolo un covoraș din cauciuc, prins de saltea cu ace de siguranță.

– Așternuturile au fost încălzite în cuptor. E cea mai bună modalitate de a le steriliza, spuse ea.

Luă două cearșafuri și le legă de stâlpii baldachinului de la tăblia patului.

– Ca să aibă de ce să tragă când contracțiile devin prea puternice.

Emily se întinse după mâna lui Caroline și o strânse, transpirând din ce în ce mai tare pe față. Pieptul i se cutremură, gemu.

– Șșș. Calmează-te. Trebuie să fii...

Se pregătise să spună *puternică*, dar se opri. Asta ar fi spus mama ei.

De când murise mama ei, Caroline începuse să reevalueze multe lucruri, inclusiv căsnicia lui Emily. Toată lumea putea vedea că ea și James se iubeau, că își creau o familie frumoasă. Dacă Caroline greșise în privința lui James Van Alen, atunci poate că greșise și în alte situații. Era oare sfârșitul lumii dacă Emily invita o femeie Vanderbilt la masa ei, dacă Charlotte protesta pe străzi și dacă Carrie picta boluri cu fructe sau orice stătea nemișcat suficient de mult? Ar face vreun rău să își slăbească strânsoarea din jurul fetelor, să facă loc pentru...

Emily urlă, venele de la gât pulsându-i.

– Folosește cearșafurile, acesta e scopul lor, spuse moașa, punându-i în mâini cearșafurile pe care le legase de stâlpii patului.
Trecură mai mult de trei ore înainte ca Emily să aducă pe lume o fetiță sănătoasă. Helen coborî pentru a le da celorlalți vestea cea bună în timp ce moașa se ocupa de bebeluș. Caroline nu era sigură dacă Emily dormea sau se odihnea doar, prea obosită pentru a-și deschide ochii. Pielea ei era atât de palidă că părea de un albastru translucid.
– Nu mai puteți face nimic pentru ea acum, spuse moașa. Dădu jos de pe pat așternuturile pătate cu sânge, mototolindu-le cu mâinile. Trebuie doar să își recapete puterile, atâta tot. Și nici dumneavoastră nu v-ar strica puțină odihnă, nu vă supărați că vă spun, doamnă Astor.
Caroline nu voia să o lase pe Emily singură, dar moașa avea dreptate. Era extenuată, așa că părăsi camera. Când păși pe coridor, își luă o clipă pentru a savura liniștea. Realiză, plină de recunoștință, că avea acum șase nepoți. Iar Charlotte avea să nască din nou în primăvară. Caroline închise preț de un moment ochii, uscați și inflamați. Gâtul îi înțepenise și avea o durere surdă de cap. Când venise, era lumină afară, iar acum lămpile erau aprinse, aruncând umbre pe pardoseală. Prin fereastra coridorului putea vedea că afară se lăsase întunericul. Nu știu cât de târziu era până când ceasul cu pendul de la capătul scării bătu de zece ori. Când se apropie de scări, îi auzi pe ceilalți vorbind în salon, vocile lor vesele, voioase, celebratoare.
– Doamnă Astor?
Camerista stătea în dreptul camerei lui Emily. Caroline se întoarse către ea. Ceva din expresia ei palidă o sperie pe Caroline. Realiză brusc că ceva lipsea. Plânsul. Era liniște. Bebelușul nu plângea. *Bebelușul. Ceva nu este în regulă cu bebelușul*. Inima îi bubuia în piept. Nu își amintea cum ajunsese din capătul coridorului în dormitor, dar Caroline auzi urletul prelung al bebelușului când ajunse la ușa dormitorului. *Slavă Domnului*! Bebelușul era bine. Totul era bine.
Dar când Caroline deschise ușa lui Emily și păși în încăpere, fu cuprinsă de o nouă senzație de panică. Bebelușul încă plângea, dar camera părea tăcută. Prea tăcută. Aerul era dens, greu într-un mod pe care nu și-l putea explica, de parcă ar fi înaintat prin nisipuri mișcătoare. Moașa ținea bebelușul în brațe. Camerista își frânse degetele și își plecă capul, dar Caroline văzu că fața îi era udă de lacrimi. În acel moment se lăsă întunericul, iar contururile celor două femei se estompară. Înainte ca moașa să rostească cuvintele, chiar înainte să se grăbească spre fiica ei, Caroline știu. Fetița ei, Emily, nu mai era.

* * *

Indiferent cât ar fi încercat soțul ei sau fiicele ei să o convingă, Caroline refuză să părăsească trupul lui Emily. Timp de trei zile rămase în salon, cu draperiile trase. Nu știa dacă era zi sau noapte, fiindcă toate ceasurile din casă fuseseră oprite la ora nouă și cincizeci și nouă de minute, momentul exact al morții lui Emily. Exact cum făcuse și mama ei după moartea

fiecărui copil al ei. Înainte să o înmormânteze, Caroline luase o șuviță din părul lui Emily și o așezase într-un medalion pe care avea să îl poarte în următorii doi ani de doliu.
Caroline insistase ca înmormântarea să fie una restrânsă. Realiză o listă de invitați, mai exclusivistă decât cea pentru balul ei anual, iar invitațiile se livrară personal. *Nu am de gând să transform înmormântarea fiicei mele într-un spectacol. Nu va fi un eveniment social unde să vină străinii să se zgâiască.*
După slujbă, William se așezase lângă Caroline cu o expresie sumbră pe față și cu ochii ațintiți în fața sa. Caroline era convinsă că unii îl considerau rece și nesimțitor. Caroline însăși ar fi crezut acest lucru dacă William nu ar fi întins mâna pentru a o atinge pe a ei, odihnindu-și degetele peste ale ei preț de o secundă sau două, înainte de a presa aceeași mână încleștată peste gură. Se comporta de parcă ar fi încercat să își strângă toată suferința în pumn, temându-se să o elibereze. Era un bărbat Astor. Bărbații Astor nu plângeau, nu arătau emoții, așa că William făcea față suferinței în singurul mod pe care îl cunoștea. După înmormântare, urcă la bordul iahtului său, sperând ca marea și suficient de mult whisky aveau să îi înece suferința.
La casa lui Caroline atârnau deja de la moartea mamei ei panglicile negre pe ușă, indicând că familia era în doliu. Acum era imposibil de crezut că erau atârnate acolo și pentru fiica ei. În zilele care urmară, Caroline văzu efectele morții lui Emily asupra surorilor ei. Emily murise la naștere, iar Charlotte era însărcinată în luna a șasea și îngrozită. Helen, după ce își pierduse sora și cea mai bună prietenă, îi spuse lui Caroline că nu mai voia să aibă alți copii.
– Am discutat deja cu Rosy, spuse ea.
– Oh, scumpo, dar doar fiindcă...
Caroline nu își termină propoziția. Știa la ce se gândea Helen. Între cele două surori existase mereu o legătură invizibilă. Când ceva i se întâmpla unei dintre ele, părea să o afecteze și pe cealaltă. Când Emily răcea, Helen se molipsea și ea. Când una dintre ele avea un coșmar, cealaltă se trezea speriată în celălalt capăt al coridorului.
– Dacă acest lucru i s-a întâmplat lui Emily*, mi se va întâmpla* și mie. Eu și Rosy am fost binecuvântați cu Tadd și cu micuța Helen. Nu putem risca să mai facem copii.
Chiar și Carrie venise la Caroline, strecurându-se într-o noapte desculță în camera ei. Nu putuse să doarmă, întrebând *cum* se întâmplase, *de ce* se întâmplase – toate întrebările pentru care Caroline nu avea nici un răspuns. Așa că o luase pe Carrie în brațe și o ținuse strâns, rugându-se deja de Dumnezeu să o cruțe, să îi cruțe și pe Helen, pe Charlotte și pe Jack.
Caroline se îmbrăca zilnic pe bâjbâite în rochiile ei negre și grele, dat fiind că acoperise fiecare oglindă din casă, în semn de respect față de morți. Își petrecea majoritatea timpului singură în bibliotecă, cu draperiile trase, luminile stinse și cu lemnele arzând în șemineu. Dădea impresia că stătea doar și se uita în gol ore întregi, dar ceilalți nu își dăduseră seama că ea

muncea din greu. Căuta și aștepta un semn: pâlpâitul unei lămpi, un curent inexplicabil, senzația unei atingeri care să îi facă pielea de găină. Aștepta să audă ceva de la Emily. Avea nevoie de un semn că mai era conectată cu fiica ei, că mai puteau comunica și că fata ei frumoasă își găsise liniștea.
Caroline auzi gongul zgomotos al ușii din față. Un buștean scoase un pocnet sonor, împrăștiind scântei peste opritoarele din bronz și pe podeaua de marmură, unde se stinseră. Caroline auzi pași pe coridor și își dădu seama că plânsese. Se adună repede, strângându-și batista din mătase între degete după ce se șterse la ochi. Pașii se apropiară, atât de grei încât se gândi că era William. *William? S-a întors?* Îi crescu inima în piept când se opriră pașii. Mânerul ușii se învârti.
– Doamnă? Hade intră în cameră, așezând o tavă în fața ei. V-am adus niște biscuiți cu ciocolată și ceai.
Emily privi cum Hade întețea focul, dându-și seama că în afara copiilor, el era singura persoană cu care vorbea în fiecare zi. De când intrase în doliu, îi dăduse un concediu secretarei sale, care plecase în Europa pentru șase luni. Camerista ei și restul servitorilor, chiar și Smithy, Abigail și Sissy, umblau ca pe ouă fiindcă nu voiau să o deranjeze. Se simțea foarte izolată și începea să pună la îndoială efectele doliului strict. Nu era o idee bună să fii singur cu propriile gânduri pentru o perioadă atât de lungă de timp.
– Dacă există vreodată un moment în care suferinzii ar trebui să fie ocupați, prea ocupați ca să se gândească, este în perioada de doliu, spuse ea. Întâi nici nu observă că vorbise cu voce tare. Fără baluri și dineuri pe care să le planificăm, fără spectacole de operă și balet la care să mergem, nu avem nimic de făcut în afară de a ne gândi. Gânditul... Clătină din cap. Gânditul poate fi un lucru periculos.
– Într-adevăr, spuse Hade în timp ce îi turna ceai, este bine să ne păstrăm mintea cât de ocupată putem.
Așeză ceașca de ceai pe farfurioară și i-o înmână lui Caroline. După plecarea lui Hade, Caroline ridică mâna și atinse medalionul de la gât care conținea părul lui Emily. Îl strânse, de parcă ar fi avut puteri magice, așteptând ca lumea ei să își revină la normal. Absența lui Emily se simțea ca ceva temporar. Ceva care încă nu era cu adevărat real. Caroline se aștepta ca Emily să intre pe ușă în fiecare clipă. *Cum se putea să fie moartă pentru totdeauna?*

* * *

Pentru Caroline era o binecuvântare că Hade suferea și el de insomnii. În acele zile de doliu, devenise normal ca cei doi să stea împreună la miezul nopții și să își ocupe timpul cu câteva ture de Conquian. Alteori stăteau în bibliotecă, unde Hade îi citea cu voce tare, picioarele lor încălțate în papuci de casă odihnindu-se pe taburetul tapițat dintre fotolii.
Cândva de-a lungul timpului începuse să i se adreseze pe numele mic, Thomas. La rândul său, el o numea acum doamna Astor, nu *madame*. Caroline considera că Thomas avea o voce minunată, adâncă și răsunătoare.

Descoperiseră că amândoi iubeau romanele rusești, iar după ce terminaseră *Război și pace*, trecuseră la *Crimă și pedeapsă.*
Într-o noapte, deși Caroline era obosită și ar fi putut probabil să adoarmă, se luptă cu somnul și, la miezul nopții, își luă peruca de pe masa de toaletă și coborî scările. Merse în bibliotecă și așteptă. Și așteptă. Nu îi trecuse nici o clipă prin minte că Thomas nu avea să fie acolo. Se simți ridicol, dorindu-și cu atâta disperare să își petreacă timpul cu el, dar compania sa fusese singura lumină în perioada de doliu.
Doliu. Ultimele luni îi deschiseseră ochii. Acum înțelegea cum trebuia să se fi simțit mama ei, din nou și din nou. Nu era natural să pierzi un copil, nu era normal. Pentru prima dată înțelese de ce fusese mama ei cum fusese. Avusese nevoie de toate ritualurile, de tradiții și rutină pentru a nu se destrăma. Caroline înțelegea acum, fiindcă Emily luase lumina lui Caroline cu ea atunci când murise. Toată acea bucurie nou găsită, toată libertatea dispăruseră, împreună cu speranța pentru viitor. Nu era pregătită pentru schimbări. Nu și le dorea, nu le putea face față. Ceea ce îi trebuia acum era stabilitatea. Avea nevoie ca lucrurile să rămână exact cum erau. Se lupta în fiecare zi, ținându-se strâns de lucrurile pe care le știa, de lucrurile pe care se putea baza.
În acea noapte, în timp ce îl aștepta pe Thomas, Caroline se ghemui din nou în lumea mamei ei și închise ușa în urma ei.

Capitolul 24

ALVA

1882

Pe Alva o afectă tare moartea lui Emily. Ea și Emily nu fuseseră deosebit de apropiate, în nici un caz ca Alva și Duchy sau ca Alva și Jeremiah, dar fusese totuși o prietenă. Atât de tânără, pe deasupra. Și mamă, soție, soră și fiică. La toate persoanele pe care le pierduse Alva, de la mama ei până la Comandant, avusese timp să se pregătească. Avusese timp să intre în camerele muribunzilor, să stea la patul lor, să îi țină de mână și să își ia rămas-bun. Emily pierise atât de repede, atât de neașteptat. Alva nu putea trece peste șoc. O făcuse să realizeze cât de prețioasă și imprevizibilă era viața, și că nimic nu putea fi luat de-a gata. Și totuși, Alva o făcea mereu.
Își dorise să participe la înmormântare, dar desigur că ea și Willie nu fuseseră invitați. În schimb, îi oferiră condoleanțele lor lui James, în timp ce stăteau toți trei în jurul șemineului, depănând amintiri despre cinele pe care le împărțiseră, despre zilele de naștere ale copiilor și botezurile lor. Despre cum, în a doua zi de Crăciun din fiecare an, se adunau pentru a-și da

cadouri și a bea vin fiert, râzând de diverse fleacuri. Râsul lui Emily. Odată ce o porneai, nu se mai putea opri, ceea ce o făcea mereu pe Alva să râdă și mai tare. Oh, cât avea să îi ducă dorul. Pe James îl copleșeau emoțiile din când în când și trebuia să își dea jos monoclul pentru a se șterge la ochi. Când doica aduse bebelușul și îl așeză în brațele lui James, Alva aproape că izbucni în lacrimi.
Următoarea zi, Alva își luă inima în dinți și îi lăsă doamnei Astor cartea ei de vizită, cu colțul din dreapta îndoit în semn de compasiune. Nu aștepta nimic în schimb, voia doar să își exprime respectul, iar pentru prima dată Alva nu se simți jignită când doamna Astor nu răspunse gestului.
Timpul trecea, iar Alva, ca majoritatea doamnelor mai tinere, profită cât putu de absența Marii Doamne de pe scena socială, cauzată de doliu. Alva era ocupată. Făcea vizite, mergea la ceaiuri și la dineuri și făcea donații exorbitante către organizațiile caritabile ale altor matroane. Dar cel mai mult timp și-l petrecea mergând de pe un șantier pe celălalt. Dintre cele două proiecte, avea mult mai puțină influență asupra noii clădiri a operei.
Alva considerase că domnul Cady nu era potrivit pentru proiect de la bun început, și avusese dreptate. Membrii comitetului, mai ales socrul ei, o consolau doar atunci când venea la ședințe și își expunea grijile legate de planul pentru fațadă. Dăduseră din cap fără să fie de acord când ea le spusese că nu avea nici un stil și că piatra aleasă era greșită. Alva realizase că nu putea face nimic în privința exteriorului, dar nu avea de gând să tacă din gură în ceea ce privea interiorul.
Trecând peste bărbați, se întâlni direct cu arhitectul între Broadway și 39th Street. Din toate părțile se auzea sunetul ciocanelor în timp ce Alva se plimba cu domnul Cady, trecând pe lângă caprele de fierăstrău, schelele înalte de două etaje și stâlpii imenși de susținere din oțel.
Alva își băgă mâna în pelerină și scoase o schiță pe care o desenase cu o noapte în urmă.
– La asta m-am gândit pentru tavan. Îi întinse bucata de hârtie. După cum puteți vedea, am indicat unde începe fresca. Vedeți cum se întinde până la margini, aici?
Cady își miji ochii, studiind hârtia.
– Îl voi întreba pe domnul Vanderbilt ce părere are.
– Domnul Vanderbilt are încredere în opinia mea, zâmbi Alva.
– Totuși, m-aș simți mai bine dacă aș discuta cu domnul Vanderbilt despre tot.
– Sunt convinsă că v-ați simți mai bine, dar vă asigur că nu va fi nevoie.
Când se apropie de marginile blocurilor care aveau să devină loji, se încruntă. Își imaginase ceva mult mai elaborat.
– Domnule Cady, dumneavoastră și doamna Cady mergeți cu plăcere la operă?
– Ăă, da, mai ales doamna Cady, răspunse el ușor perplex.

– Și pot să pun pariu că doamnei Cady îi place să privească publicul la fel de mult cum îi place să privească interpreții.
– Poftiți?
– Ei bine, după cum știți, și sunt sigură că doamna Cady ar confirma, o parte din magia operei este să vezi cine mai este acolo. Vrem să vedem rochiile, bijuteriile. Totul! Lojile trebuie să fie suficient de extinse în față, în așa fel încât cei mai importanți invitați să fie la fel de vizibili ca și artiștii.
– Ați spus să *extindem* lojile?
Alva chicoti sfioasă.
– Imaginați-vă că vă spun *eu* cum să construiți o lojă de teatru când sunt sigură că sunteți deja conștient de problemă.
– Dar, doamnă Vanderbilt, conform planurilor...
– Nu este minunat că planurile se pot modifica? Acum haideți să vorbim despre scenă. Mi-ați văzut notița despre distanța dintre scenă și orchestră?
– Da, dar...
– Va arăta divin, domnule Cady. Toată lumea vă va lăuda, va spune ce treabă splendidă ați făcut.
Alva făcu un pas spre el și culese o bucățică de tencuială de pe reverul său. Cady sări de parcă îl ciupise de fund. Fâstâcit, își luă la revedere, iar Alva își continuă plimbarea singură. Traversă scări și coridoare, simțind gustul ghipsului și al pulberii de marmură în gură. Nu îi păsa. Se simțea mai bine în mijlocul unui șantier decât la una dintre mesele înaltei societăți. Măcar putea hotărî și modifica aspectul operei. Acest lucru era simplu. Să transformi societatea și să te descurci cu membrii fondatori ai operei era cu totul altceva.
Când sosi luna noiembrie, acționarii se adunară într-o ședință pentru a alege un consiliu de administrație. Se întâlniră în acea seară la Sherry's, un nou restaurant care tocmai se deschisese pe colțul dintre 38th Street și Sixth Avenue. Aveau o cameră privată, iar Alva era înghesuită în capătul acesteia cu cumnata ei Alice, Lucy Clews, Cettie Rockefeller și Helen Gould, așezate pe scaune cu spătar tare în timp ce bărbații stăteau la masă cu paharele de brandy.
– Dacă nu există alte probleme urgente, putem începe cu nominalizările pentru consiliul de administrație? spuse Billy în timp ce își unea palmele sale mari și cărnoase.
Unul după altul, domnii se ridicară și sugerară numele celor pe care îi considerau cei mai potriviți pentru acest rol. Cornelius îl nominalizează pe John Rockefeller, Jay Gould pe Willie, altcineva îl sugeră pe Henry Clews și tot așa. Billie spuse:
– Cine este de acord să ridice mâna.
Mâna Alvei țâșni în aer, făcând camera să izbucnească în icnete și râsete agitate.
– Alva, te rog. Pune mâna jos. Tu nu poți vota. E doar pentru bărbați, șopti Alice.

Mâna Alvei căzu în poală de parcă ar fi fost plumb. Ceilalți credeau probabil că era rușinată, dar chicotelile și râsetele lor o înfuriaseră doar. Știa că nimeni nu ar fi nominalizat-o pe ea pentru vreo poziție deoarece era femeie. Nu se așteptase la așa ceva, dar având în vedere cât de implicată era în fiecare fază a construcției, având în vedere că întreaga idee a unei noi opere fusese a ei, crezuse că avea să primească măcar dreptul la vot. Se uită la celelalte soții, care își țineau elegant mâinile în poale, docile și îngrozitor de mulțumite.

* * *

Alva le aduse într-o după-amiază pe Jennie și pe Julia cu ea, pentru a le arăta progresul noii ei case. Armide se întorsese în Mobile. Surorile ei se ținură la un metru bun în spatele Alvei când le plimbă pe lângă numeroase care adunate și pline ochi cu lemn, marmură și oțel. Mirosul de lemn și bălegar se simțea în aer. Erau vreo cincizeci de tâmplari și douăzeci și cinci de zidari care se balansau sus pe scări, sculptând pietrele de calcar din Indiana pentru a crea efectul de castel franțuzesc pe care și-l dorea Alva. Nu mai văzuse niciodată atâtea dălți și ciocane diferite. Numeroși muncitori se opriră din ce făceau pentru a își lua la revedere de la ea și a-și ridica pălăriile.

– Acum, acel acoperiș va fi mărginit cu cupru, de la un capăt la celălalt. Și stați să vedeți interiorul, spuse Alva.

– Ce Dumnezeu va face cu o casă de mărimea aceasta? o întrebă Julia pe Jennie, suficient de tare încât să o audă Alva.

– Potolește-te.

Jennie își așeză mâna pe umărul Juliei.

– Ei bine, îmi pare rău, dar nu văd care e problema cu vechea ei casă. Tot e mai frumoasă decât orice casă în care a trăit înainte.

Alva se întoarse și se încruntă către ea.

– Sunt chiar aici, Julia. Dacă ai ceva de spus, spune-mi în față.

– Bine, atunci.

Julia veni chiar în fața ei și își înfipse mâinile în șold.

– Cred că începi să ți-o iei puțin în cap. Toți banii soțului tău ți se urcă direct la cap. Uneori mă uit la tine, Alva, și nu mai știu cine ești.

– Gata, amândouă.

Jennie păși între ele cu brațele întinse pentru a le despărți.

– Și îți mai spun ceva, spuse Julia fără să se lase. Faptul că nu ceda era ceva rar, deoarece Juliei, fiind mezina, îi fusese mereu teamă de Alva. Toți acei bani nu te vor face fericită.

– Aceasta este exact genul de casă pe care și-ar fi dorit-o mama pentru mine, replică Alva.

– Dacă mama ar fi aici, ar fi de-a dreptul dezgustată de lăcomia ta.

– Acum ești doar rea, se răsti Alva. Ești doar geloasă, asta este tot.

– Geloasă. Julia râse. Geloasă pe ce? Pe tine și prietenii tăi snobi? Pe tine și casa ta ridicolă? Pe ce anume crezi că sunt geloasă? Tot nu ești pe lista de

invitați a doamnei Astor. Ești încă dată la o parte.
– Presupun că și tu crezi același lucru? îi spuse Alva lui Jennie.
– Nu vorbi pentru mine, Alva. Eu cred că e minunată casa. Dacă acesta este genul de casă pe care îl dorești, ei, atunci cred că nu există nici o problemă.
– Ei bine, acum nici nu mai am chef să vă arăt interiorul.
– Pe mine nu mă deranjează, spuse Julia încrucișându-și brațele. Am văzut mai mult decât suficient.
– Of, haideți, amândouă. Jennie stătea încă între ele. Haideți să vedem interiorul și să terminăm aici.
Alva era încă rănită de remarcile Juliei. Dacă propria ei soră, pe care nu o interesa societatea nici cât negru sub unghie, știa că Alva era încă dată la o parte, atunci toată lumea știa. Nu păcălea pe nimeni.

Capitolul 25

ALVA

Într-o dimineață rece de decembrie, Alva și Willie tocmai își terminau micul dejun când Oliver Belmont păși în încăpere. Cei doi bărbați se întâlneau pentru a se uita la un nou frizon pe care Willie voia să îl cumpere. Willie se împrietenise recent cu Oliver, deși Alva nu putea înțelege nici în ruptul capului de ce. Nu numai că Oliver era un evreu, o raritate în cercurile lor, dar tatăl său, August Belmont, fusese unul din cei care le blocase intrarea în Academia de Muzică.
Oliver avea doar douăzeci și patru de ani, era cu aproape zece ani mai tânăr decât Willie și cu cinci ani mai tânăr decât Alva. Alva presupunea că avea să fie chipeș odată ce se maturiza, dar în prezent avea o față rotundă de copil, pe care abia îi începuse să crească mustața. Și totuși, în ciuda faptului că avea doar un metru cincizeci, reușise să seducă numeroase doamne de societate, inclusiv pe frumoasa Sarah Swan Whiting. Se zvonea că cei doi erau logodiți. Alva trebuia să recunoască faptul că Oliver avea un anumit *ceva*, și nu era sigură dacă i se părea enervant sau interesant. În orice caz, Sarah trebuia să fi văzut *ceva* la el, de asemenea. Alva se gândise că Sarah era suficientă pentru a face orice bărbat să se așeze, dar Oliver se comporta de parcă era încă la facultate, hoinărind mereu și petrecând până dimineața. Era îngrijorată că Oliver era o influență proastă asupra soțului ei, care părea să devină o altă persoană în prezența lui. Când Willie ieșea cu Oliver, se întorcea frecvent acasă cu sume mari pierdute la jocurile de noroc și mirosind a băutură și a parfum.
– Bună dimineața. Bună dimineața, spuse Oliver servindu-se cu o gură de cafea din ceașca lui Willie.

– Am dormit prea mult, explică el în timp ce se întinse după o felie de pâine prăjită și o unse cu un strat gros de unt și gem. A trebuit să plec de acasă fără să fi luat micul dejun.
Își ridică pâinea prăjită de parcă ar fi ciocnit un pahar de vin. Alva zâmbi din politețe.
– Ei, să pornim? spuse Willie.
Se ridică și își aranjă melonul pe cap.
– Am menționat recent că mereu te-am admirat? spuse Oliver și își vârî un colț de pâine în gură. Dar în fond, când ești de înălțimea mea, te uiți de jos în sus la toată lumea, râse el.
Continuă să râdă când își luă la revedere de la Alva. Simțul său autocritic al umorului era un alt lucru care nu îi plăcea la Oliver Belmont.
După ce plecară, Alva continuă să își bea cafeaua. În timp ce își sorta corespondența, dădu peste un plic adresat ei, în scrisul familiar al lui Duchy. Trecuseră luni de când primise vești de la prietena ei, iar Alva pierduse șirul scrisorilor pe care i le trimisese și care nu primiseră niciodată răspuns. Tăie plicul, desfăcu hârtia și începu să citească.
După scuzele de rigoare pentru faptul că nu scrisese mai devreme, o felicită pe Alva pentru proiectul noii opere. *Din câte mi-ai spus*, scria ea*, sună de parcă îți mănâncă din palme, bărbații aceia. Socrul tău a realizat, măcar, că îl manipulezi ca pe o piesă de șah? Ai fost mereu șireată ca o vulpe. Mai întâi Billy Vanderbilt, apoi urmează, sunt sigură, doamna Astor...* Aș vrea eu, se gândi Alva. Încă nu avea idee cum să o cucerească. Continuă să citească și când ajunse la post-scriptum – *Vin în vizită în a doua săptămână de martie* – o cuprinse un val de entuziasm. Și nu era legat doar de vizita prietenei ei. Nu, era ceva mai mare. Tocmai îi venise o idee cu totul nouă. Putea simți cum o treceau fiorii la gândul ei.
Vicontesa venea în oraș! Vicontesa venea să o vadă *pe ea*! Toată lumea – Puss, Tessie, Ophelia, Penelope, Lydia –, toată lumea va vrea să o vadă. Cei care nu o cunoșteau cu siguranță vor vrea să o întâlnească.
Era momentul perfect. Noua casă a Alvei avea să fie terminată până atunci, iar acesta era un adevărat motiv de celebrare. Cine nu își dorea să participe la un bal cu vicontesa Mandeville? Alva încercase atâtea căi de a face societatea să accepte familia Vanderbilt și pe ea, dar nimic nu funcționase. Dar acum avea o abordare nouă. Alva își găsise strategia. Roțile minții i se învârteau deja în cap. Prietena ei avea dreptate – *era* șireată ca o vulpe. Dacă îl manipulase pe Billy, putea face același lucru și cu doamna Astor.
Cu vizita lui Duchy și noua casă, Alva avea în sfârșit o modalitate de a atrage atenția înaltei societăți și de a îi face pe ei să vină la ea.

Capitolul 26

SOCIETATEA

1883

Din clipa în care Alva ne spune că organizează în primăvară un bal mascat care îl va face pe cel al doamnei Astor să arate ca o horă în șură, începem să ne gândim la costumele noastre. Ne întâlnim cu croitorii și creatorii de peruci, cu bijutierii și cu cei care se ocupă de recuzita pentru teatru. Răsfoim cărți de istorie, căutând personalități din trecut care credem că ar putea inspira cele mai impresionante costumații.
Tessie vrea să se îmbrace în regina Elisabeta I, dar același lucru îl vor și Mamie, și Lady Paget. Pentru noi, celelalte, este un mister de ce atâtea își doresc să fie și ilegitime, *și* fecioare. Penelope și soțul ei se îmbracă în George și Martha Washington, Lydia și soțul ei în *incroyables* și *merveilleuses*, cu inele pe degetele de la picioarele lor desculțe și tunici grecești. Penelope susține că se trage din Ioana d'Arc, așa că Ophelia va trebui să își regândească costumația.
Am auzit că acesta va fi cel mai mare bal care s-a ținut vreodată într-o casă privată și că invitata de onoare va fi vicontesa Mandeville, pe care noi o ținem minte ca banala Consuelo Yznaga. Cele dintre noi care avem fiice știm că aceasta este o șansă unică de a atrage soți.
– Ei, ar face bine să mă invite, spune Mamie.
– Atunci ai putea încerca să *nu* o insulți o dată în viață, adaugă Tessie.
– Eu? Cu tine cum rămâne? se zbârlește Mamie.
Schimbul lor de replici ne face pe toate să reflectăm un moment asupra interacțiunilor noastre cu Alva. Pentru unele dintre noi, invidiile minore au stat în calea bunului-simț. Câteva din noi nu am fost tocmai politicoase. Altele, ca Mamie, au respins-o pe față. Dar ne este clar că Alva este o femeie formidabilă, în plină ascensiune socială, și că trebuie să ne punem bine cu ea.
Grijile legate de balul mascat al Alvei ne macină timp de zile întregi, până când, într-o dimineață rece și iernatică din prima săptămână a lui ianuarie, ne ridicăm ziarele și vedem următorul titlu: *Panglicile de doliu au fost date jos de pe casa Astor.* Continuăm să citim. *Perioada de doliu s-a încheiat oficial, iar pregătirile pentru balul anual al doamnei William B. Astor sunt în toi. Sursele spun că invitațiile celor 400 de invitați invidiați au fost livrate personal în această dimineață...*

Capitolul 27

ALVA

Alva se uită țintă la titlu pentru a doua oară și citi articolul, de la cap la coadă. Doamna Astor se întorsese. Stând la masa ei, Alva simți cum tot corpul i se încordează, maxilarul încleștându-i-se și pulsul accelerând.
Puse deoparte ziarul și își impuse să se uite prin corespondența pe care i-o adusese valetul de dimineață. Luă plicurile pe rând, sperând prostește ca invitația doamnei Astor să fie printre ele. Dar bineînțeles că nu era.
Alva își făcu în grabă toaleta de dimineață și chemă trăsura. Ningea, dar nu era foarte frig, majoritatea fulgilor transformându-se în noroi când aterizau pe jos. Se uită pe fereastră la vânzătorii de ziare din colțul străzii, care stăteau lângă un teanc de ziare ude.
Când sosiră în sfârșit la hotelul Glenham, Alva îi spuse vizitiului să oprească trăsura. Din fericire, Jeremiah era acasă, poftind-o în camera sa cu aer stătut și suprafețe acoperite cu un strat subțire de praf. Jeremiah stătea acolo, arătând surprinzător de elegant într-o jachetă din catifea care îi ajungea până la picioare și pe care Alva nu o mai văzuse până atunci.
– De unde a apărut asta? întrebă ea sceptic, aruncându-și pălăria și mănușile pe pat. Credeam că nu mai pariezi.
– Oh, nu te mai îngrijora atât. În ultima vreme doar câștig.
– Am mai auzit asta înainte.
Alva se întoarse spre el. Mirosea vag a whisky, deși era mijlocul zilei.
– Câștig. *Semnificativ*, spuse el cu un gest flamboaiant al mâinii.
– Nu uita, ai fonduri limitate acum.
– Eram pe cale să îmi rulez o țigară. Nu fumezi și tu una cu mine?
În timp ce scotea tutunul dintr-o cutie din metal albastră și deformată de pe raft, Jeremiah începu să povestească despre jocul de poker la care participase în noaptea de dinainte.
– ...Deci am avut o chintă de o culoare, și chiar după aceea, incredibil – crupierul – nu îți va veni să crezi – fac *in full house*. Ar fi trebuit să mă vezi. Eram... Se opri și se uită la ea. Mă asculți măcar?
– Îmi pare rău, clătină ea din cap. Sunt într-o dispoziție proastă.
– Iarăși te-ai certat cu Willie?
– Nu, nu m-am certat *iarăși* cu Willie.
Deși era adevărat că se certaseră mai mult în ultima vreme. De când începuse Willie să umble cu Oliver Belmont, care divorțase recent de Sara Swan Whiting după o căsnicie care abia durase un an. Se zvonea că o abandonase în Paris și se încurcase cu o dansatoare sau o cântăreață, Alva nu mai ținea minte care din două.
– Nu e Willie. E femeia *aceea*, spuse ea privind cum Jeremiah rula meticulos tutunul în hârtie.
– Aha. Presupun că vorbim despre doamna Astor, nu-i așa?
Jeremiah râse și presără tutun în îndoitura hârtiei de rulat.
– Sunt doar furioasă. Nu îmi vine să cred că nu m-a invitat la bal. Din nou.
– De ce ești atât de sigură că nu ai fost invitată?
– Invitațiile au fost trimise deja – de dimineață. Livrate personal.
– Au!

Jeremiah se strâmbă. Alva nu aprecia încercarea sa de a destinde atmosfera, iar Jeremiah știa acest lucru.
– Ei bine, spuse el oferindu-i țigara. Cred că ți-ai făcut loc la marginile societății cât de bine ai putut, dar haide să recunoaștem... Aprinse chibritul. Societatea te va privi mereu ca pe o parvenită. Făcu o pauză când Alva se aplecă spre flacără. Ține minte, nu inhala.
Dar Alva o făcu oricum și tuși un nor de fum.
– Poftim, spuse el întinzându-i un pahar de whisky.
– Ce încerci să faci, să mă omori?
Alva împinse paharul din fața ei, continuând să se sufoce, cu lacrimi în ochi.
– O gură bună din treaba asta... Dădu băutura pe gât. Nu a omorât pe nimeni.
Alva își reveni, după ce mai tuși de câteva ori și își șterse ochii.
– Femeia aceea nu m-a lăsat să intru în Academia de Muzică...
– Și nici la Balul Patriarhilor, spuse el de parcă ar fi fost necesar să îi mai amintească.
Alva fierbea în timp ce Jeremiah își pregăti o altă țigară, o aprinse și se lăsă pe spate în scaun, suflând un nor de fum spre tavan.
– Dar ce poți face? Nu te va lăsa niciodată să intri în societate, știi asta, spuse el și își încrucișă picioarele lungi, lăsându-și papucii din satin să îi atârne de picioare.
– Asta este ceea ce crezi tu. Nu ai idee cât de departe vor merge oamenii pentru a obține o invitație la acest bal.

Capitolul 28

CAROLINE

Cu mai puțin de douăsprezece ore în urmă, casa lui Caroline fusese plină până la refuz cu vreo patru sute de invitați care socializaseră, dansaseră și luaseră cina la balul ei anual. Festivitățile duraseră până târziu, ultimii rămași urcând în trăsurile lor la răsărit.
Caroline era încă în pat, surprinsă când se uită la ceas și observă că era ora două fără un sfert după-amiaza. Nu își putea aminti când dormise mai târziu de ora douăsprezece ultima oară. Caroline se trezea mereu prompt la ora opt și jumătate, indiferent cât de mult duraseră balurile din noaptea precedentă. Era una dintre acele persoane care se mândrea că avea nevoie de doar patru ore de somn pe noapte, de parcă acest lucru ar fi fost un semn al puterii și anduranței.

Dar în acea zi friguroasă de ianuarie, era lipsită de putere, corpul îi era țeapăn și capul îi bubuia. *Ce sens avea să se îmbrace deja, oricum?* Își putea auzi servitorii mișcându-se prin casă chiar și din dormitorul ei. Mutau piese de mobilier, măturau podelele. Își imagină cum spălau, uscau și așezau la locul lor porțelanurile și paharele jos, în bucătărie. Caroline presupuse că cineva trebuie să fi dat jos ghirlandele și să fi adunat aranjamentele florale care aveau să fie aruncate direct la gunoi. *Păcat*. Dar Caroline ura florile ofilite. Petalele sleite o întristau, și nu putea suporta tristețea în acea zi.

În trecut, avusese mereu un sentiment de satisfacție după bal, dar, în acea zi, se simțea dezamăgită. Waldorf și soția sa veniseră de parcă îi făcuseră o favoare. Fuseseră printre primii care plecaseră, la ora trei. Din fericire, toți avuseseră bunul-simț să nu întrebe unde era William. Acesta nu prea mai participa la balurile ei, iar Caroline nu era sigură dacă era dezamăgită sau ușurată. Nu avea nevoie să se dea în spectacol, beat, dar totuși se întreba unde fusese, cu cine fusese și dacă reușise să își găsească drumul acasă noaptea precedentă. Izgoni aceste gânduri din minte și se întrebă în schimb dacă Thomas îi instruia personalul să lucreze cât mai silențios pentru a nu o deranja. Era mereu protector față de ea. Își dorea ca William să semene mai tare cu el. Era trist că majordomul ei era mai grijuliu față de ea decât propriul ei soț.

Caroline se concentra pe William, dar știa că nu el o deranja cu adevărat. Balul fusese un succes, ca fiecare bal pe care îl organizase în ultimii zece ani. Dar un lucru fusese diferit de data aceasta, și nu putea nega acest lucru. Chiar în momentul când stătuse în capătul scărilor, sub portretul ei de doi metri, primindu-și invitații, fusese conștientă că evenimentul ei anual va fi eclipsat de balul mascat al Alvei Vanderbilt care urma să aibă loc la sfârșitul lui martie.

Caroline o exclusese intenționat pe Alva de pe lista invitaților seara trecută, totuși femeia reușise să își facă prezența simțită. De fapt, se băga constant în viața lui Caroline în ultima vreme. Toată noaptea auzise oameni vorbind plini de nerăbdare despre balul Alvei Vanderbilt de la Petit Chateau. Petit Chateau – Caroline se strâmbă. Nimeni nu își *boteza* casele de la oraș. Pur și simplu nu se cădea.

Mai erau două luni până la eveniment, și deja toată lumea vorbea despre invitata de onoare, vicontesa Mandeville. Caroline detesta această invazie, preocuparea tuturor cu balul Vanderbilt o supăra foarte tare. *The New York Times* îl declarase deja *cel mai așteptat bal al sezonului.* În trecut, spuseseră acest lucru despre balul lui Caroline. Nu decise că nu îi păsa. Încă era capul societății și nu intenționa să participe la balul mascat al Alvei.

* * *

Mai târziu în cursul după-amiezii, se așeză la masa ei de toaletă. Peruca ei brunetă în stil Pompadour, pe care o purtase în noaptea precedentă, stătea pe suportul ei. Uitându-se în oglindă, observă cât de tare încărunțise și cât de

mult i se rărise părul. Camerista ei nu menționase nimic, dar Caroline observase de-a lungul timpului pata palidă și din ce în ce mai mare, de mărimea unei monede, din creștetul capului ei. Deși pălăriile și bonetele ei camuflaseră situația la început, singurul remediu care îi mai rămăsese până la urmă era peruca. Sau mai multe peruci, după cum se dovedise, fiindcă acum avea un dulap separat care adăpostea diversele coafuri în nuanțe diferite de șaten și brunet. Starea fragilă a părului ei și nevoia de peruci era un lucru pe care ea și camerista îl acceptau fără să îl discute vreodată pe față.
Umblă la cărarea de pe mijlocul capului, care devenea din ce în ce mai lată. Când nu mai putu să se uite, întinse mâna după perucă, fixând-o pe scalp chiar când apăru Carrie în prag. Caroline văzu prin oglindă că ceva era în neregulă.
– Dumnezeule, copile... Se întoarse cu fața spre ea. ...ce s-a întâmplat? Nu te simți bine?
Umerii lui Carrie erau lăsați. Caroline se ridică de la masa de toaletă și merse lângă fiica ei, așezând o mână pe fruntea lui Carrie, încercând să își dea seama dacă avea febră. Fiica ei tocmai se întorsese de la repetițiile de cadril chiar pentru balul Vanderbilt. Carrie și prietenele ei pregăteau un omagiu adus regelui Frederic al II-lea al Prusiei. Caroline îi mai verifică fruntea a doua oară.
– Nu sunt bolnavă.
– Atunci ce este?
– Toate fetele vorbeau despre balul Vanderbilt la repetiții.
– De aceea ești așa supărată? Balul acela prostesc?
– Oh, mamă, de ce o urăști pe doamna Vanderbilt atât de tare?
– Nu o urăsc, spuse Caroline încercând să pară indiferentă. Pur și simplu nu îi văd sensul.
– Nu cred că înțelegi. Alva Vanderbilt este vicleană. Este iscusită. Toți spun că vrea să preia conducerea societății. Să o fure de la tine. Toți spun că are o viziune nouă asupra societății. Și Charlotte a auzit zvonurile. Nu îți mai poți permite să fii inamica ei. Ori îți unești forțele cu ea, ori riști să îți pierzi poziția. Și îmi pare rău, dar dacă îți pierzi poziția, ce se întâmplă cu noi ceilalți? Vom fi irelevanți.
– Oh, tâmpenii. Caroline respinse grijile lui Carrie. Asta nu se va întâmpla niciodată.
– Dar deja a început. Toate prietenele mele – toate și-au primit deja invitațiile, iar eu nu.
– Invitația ta nu a ajuns încă, asta e tot.
– Nu, nu înțelegi. Toate celelalte și-au primit invitațiile cu mai mult de o săptămână în urmă. Este evident că nu voi fi invitată. Cum le voi spune celorlalte? Exersăm cadrilul de săptămâni întregi. Trebuie să găsești o modalitate de a te împăca cu doamna Vanderbilt.
Caroline simți un fior pe șira spinării.
– Vor mai fi alte baluri, spuse ea fără multă convingere.

Carrie ridică privirea, palidă și înlăcrimată. Caroline ura să își vadă fiicele neajutorate, iar Carrie știa acest lucru.
– După cum spuneai, vor mai fi alte baluri. Voi fi bine. O lacrimă îi curse pe obraz. Dar cum rămâne cu tine? Cu viitorul tău?
Spunând asta, își acoperi fața cu mâinile ei mici și palide și plânse atât de tare încât i se scuturară umerii. Lui Caroline i se puse un nod în gât.
– Ei bine, în mod evident au existat anumite greșeli, spuse ea.
Carrie sughiță, izbucnind într-un nou acces de lacrimi. Caroline fierbea. Se simțea manipulată. Cum îndrăznea Alva Vanderbilt să o pedepsească pe Carrie în felul acesta. Nu avea de gând să tolereze acest fel de război social.

Capitolul 29

CAROLINE

Ziua următoare, Caroline îl vizită pe Ward McAllister. Nimeni nu înțelegea complexitatea societății mai bine decât Ward, iar el o cunoștea pe Carrie, chiar o iubea ca pe o a doua fiică. Caroline era sigură că împreună puteau găsi o soluție. Cei doi se așezară unul lângă altul în bibliotecă, înconjurați de lambriuri grele și închise la culoare și de draperii din catifea moale, care lăsau să intre doar o singură rază de soare. Pe masa dintre ei era așezat un serviciu de ceai pe o tavă din argint. Caroline cerea ca întreaga elită să boicoteze balul Vanderbilt.
– Cu ce motiv? Ward o privi sceptic. Doar pentru că fiica ta nu a fost invitată? Fii serioasă, Lina.
Expresia lui o făcu să realizeze cât de ridicol suna.
– Dar Carrie e distrusă. Trebuie să fac ceva. Iar acum își face griji că Alva Vanderbilt va pune stăpânire pe întreaga societate.
– Ei bine... McAllister pescui un cub de zahăr cu un clește din aur. ...nu e un secret că acest lucru *face parte* din marele ei plan. Este foarte șireată. Va trebui să ai grijă cu ea.
Deci *era* adevărat. Ceva se frânse în ea, de parcă s-ar fi spart o sticlă sub pielea ei. Crezuse că Carrie exagera, că era prea dramatică. Caroline încercase să pretindă că era o nimica toată, respinsese ideea dându-și ochii peste cap – *dându-și ochii peste cap*! Ce gest inutil, un gest slab de dezaprobare pe care îl detestase mereu, și totuși îl făcuse și ea.
– Ei bine, din câte am auzit, spuse ea, va fi mai degrabă un circ decât un bal, oricum.
De obicei era mai iscusită în a-și ascunde opiniile, și își regretă imediat cuvintele. Suna răutăcioasă și defensivă.

– Poate că va fi un circ, cine știe, spuse McAllister în timp ce își amesteca ceaiul, dar nu poți evita toate discuțiile despre costum și invitații și mai știu eu ce. McAllister se trase mai aproape de ea, de parcă discuția era pe cale să ia o întorsătură serioasă. Tocmai am venit de la *The New York Times*, unde mi s-a spus că Alva Vanderbilt i-a invitat la un tur în Petit Chateau.
– Oh, casa aceea este o rușine, spuse Caroline cutremurându-se.
Din nou nu reușise să se controleze. Nu se putea abține – Alva devenise un ghimpe în coasta ei. Caroline nu se gândise niciodată atât de mult la celelalte femei care încercaseră să o detroneze, dar, dintr-un motiv sau altul, Alva, cu averea aceea enormă a familiei Vanderbilt în spate, începea să o îngrijoreze pe Caroline.
– Casa aceea este o declarație nerușinată a nesiguranțelor acelei femei.
– Sunt întru totul de acord cu tine, spuse McAllister, dar este o etalare uimitoare a averii. În momentul în care am intrat și am văzut cum...
– Ai intrat? Ai intrat în casă? Vrei să spui că i-ai făcut o vizită Alvei Vanderbilt?
Caroline simți cum i se ridicau sprâncenele.
– Oh. Ward flutură din mână de parcă ar fi fost o nimica toată. Doamna Vanderbilt mi-a cerut doar sfatul pentru bal, nu știai?
– Înțeleg.
Cu doar câteva săptămâni în urmă, Ward numise balul mascat al Alvei o găselniță de prost gust. Caroline simți un junghi de gelozie și o senzație absurdă de trădare. Ura ideea de a concura cu Alva Vanderbilt pentru atenția lui Ward. Deja încercase să joace acest joc cu diversele amante ale lui William și eșuase. Lui Caroline i se strângea inima. Se certă pe ea însăși. *Oprește-te. Doar oprește-te!* Era doamna Astor, pentru numele lui Dumnezeu. Era deasupra luptelor pentru atenția oricui.
– Tot nu pot înțelege de ce Alva Vanderbilt ar pedepsi-o pe Carrie în acest fel.
– Ei bine, dacă mă întrebi pe mine, e destul de evident. De câte ori a fost dată afară doamna Vanderbilt de la ușa ta?
– Ce relevanță are?
– Are extrem de multă relevanță. Și trebuie să spun, oftă el din profunzime, că este o mișcare foarte ingenioasă de partea doamnei Vanderbilt.
– Ce vrei să spui?
– Te va face să mergi tu la ea. Dacă dorești ca fiica ta să fie invitată la bal, nu ai de ales decât să îi faci o vizită doamnei Vanderbilt.
Caroline se auzi gemând. Era clar că Ward și Carrie știau amândoi că ea cauzase această problemă, și că doar ea o putea remedia. Dar Caroline avea să plătească un preț prea mare pentru a repara situația. Da, fericirea pe termen scurt al lui Carrie depindea de invitația la bal, dar fiica ei avea să își revină, în vreme ce poziția socială a lui Caroline depindea de puterea ei de a nu ceda.
Cu siguranță că Ward înțelegea care era miza, dar era clar că se lăsase sedus de extravaganța Alvei. Caroline simțea că își pierduse ancora, iar acum era

datoria ei, și doar a ei, să apere societatea.
Trebuia să găsească un mod de a-i explica lui Carrie că un gest care părea atât de mic – o vizită la casa Alvei – semnala întregii lumi că doamna Astor recunoștea acum apartenența familiei Vanderbilt în înalta societate. Și dacă își făcuse griji în legătură cu Alva în trecut, acum știa că o vizită ar distruge-o definitiv. Dacă Carrie și ceilalți credeau că Alva avea să pună stăpânire pe societate, atunci ar cădea direct în capcana ei dacă ar vizita-o.

* * *

Caroline nu dormi în acea noapte. Vântul vuia în fața ferestrei dormitorului ei, o creangă de copac lovindu-se de geamurile din sticlă. Încercă să citească, dar nu era la fel ca atunci când îi citea Thomas, și chiar după ce pleoapele i se îngreunară și îi căzură, gândurile ei se întoarseră la lupta dintre fiica ei și societate.
Un lider al societății își trata responsabilitatea cu seriozitate. Familiile Knickerbocker se așteptau ca ea să le apere obiceiurile și valorile. Știa că mama ei nu ar fi iertat-o niciodată dacă ar fi cedat presiunii. Cum putea să deschidă ușile familiei Vanderbilt? Mai ales după toate lucrurile oribile pe care le spusese Alva despre ea, și mai ales știind că Alva voia să îi ia locul.
Era unu dimineața când se ridică din pat și coborî scările. Lumina lunii și felul în care umbrele ei se jucau pe pereți îi deveniseră foarte familiare. Intră în bibliotecă și, după cum se așteptase, Thomas era treaz, de parcă ar fi așteptat-o pe ea. Își ridică picioarele de pe taburet, iar Caroline observă că avea un exemplar din *La răscruce de vânturi* în poală.
– Lapte cald? întrebă el.
Caroline încuviință din cap. După ce Thomas merse în bucătărie, Caroline rearanjă figurinele din vitrina cu curiozități, așezând figurina de bronz a lui Hercule în dreapta lui Alexandru cel Mare, iar apoi o înlocui cu un leu din aur de paisprezece carate. Dar nici așa nu îi plăcu mai mult, și le puse pe toate în pozițiile lor inițiale. Nu se mai simțise niciodată atât de tulburată. Ward încercase să o convingă că singura soluție era să îi facă o vizită Alvei, dar nu voise să audă.
Când Thomas se întoarse cu un ibric de lapte aburind, Caroline închise ușa cabinetului și se așeză, invitându-l dintr-un gest să i se alăture.
– Să fii părinte, spuse ea cu un oftat, nu este o muncă pentru cei slabi de înger, nu-i așa?
– Nu cred.
– Spune-mi despre fiicele tale.
– Sunt adulte acum, spuse el așezând o ceașcă delicată în farfurioară și turnând laptele care era la fel de gros ca smântâna. Amândouă erau destul de mici când a murit mama lor.
– Și nu te-ai recăsătorit? întrebă ea spre surprinderea amândurora, fiindcă nu îi stătea în caracter să fie curioasă.
– Ne-am descurcat, doar noi trei, spuse el. Îi oferi ceașca cu lapte cald. Am învățat să le împletesc părul și am participat la foarte multe ceaiuri.

Zâmbi trist.
– Pun pariu că ai fost un tată minunat. Nu mi-l pot imagina pe William făcând vreodată așa ceva. Tu poți?
– Ei, de ce ar trebui să facă așa ceva? V-au avut pe dumneavoastră. Thomas se aplecă în scaun și, zâmbind, spuse: Am văzut cum sunteți cu domnișoara Carrie – și cu toți copiii. Dacă îmi permiteți să îndrăznesc, spuse el acoperindu-și inima cu mâna, nu am văzut niciodată o mamă mai devotată decât dumneavoastră. Sau o mamă care să își iubească copiii mai mult.
Caroline își puse ceașca deoparte, emoționată, poate chiar jenată de compliment.
– Oh, Thomas, schimbă ea subiectul, ce mă fac dacă îți vindeci vreodată insomnia și începi să dormi opt ore pe noapte?
– Mă îndoiesc din suflet că se va întâmpla vreodată, doamnă Astor, spuse el cu un zâmbet cald.
– Dar dacă...
– Nu vă voi abandona niciodată, spuse el cu o voce atât de tandră încât lui Caroline i se strânse inima.
Preț de o clipă, ochii săi se uitară în ai ei și nu îi dădură drumul. Fața sa se schimbase complet când rostise acele cuvinte, iar Caroline simți cum limitele relației lor se întindeau. Toate regulile precise care le guvernau lumea se înmuiau. Nu era un moment romantic, dar era un moment extrem de intim.
Își luă la revedere după aceea, se duse sus și pentru prima oară după săptămâni întregi, dormi adânc tot restul nopții.

* * *

Ziua următoare, Caroline chemă vizitiul și porni la drum în noua ei trăsură, o cabrioletă cu doi cai din Kentucky. Trăsura, cu gravuri aurite, interior purpuriu și cai negri, eleganți, era atât de deosebită că toată lumea o știa din vedere. Așadar, când opri la colțul dintre 52nd Street și Fifth Avenue, nu existau dubii privind identitatea persoanei care sosise la Petit Chateau.
Când Caroline se uită pe fereastra trăsurii, văzu o casă care era chiar mai mare și mai grandioasă decât crezuse inițial. Fațada albă arăta de parcă ar fi fost la locul ei în Paris. Cu ani în urmă, vechiul New York ar fi considerat casa o absurditate, dar vremurile și gusturile evoluaseră, iar Caroline realiză că propria ei casă din gresie brună devenise demodată.
Îi întinse vizitiul cartea ei de vizită gravată, pe care scria doar *Doamna Astor* într-o caligrafie englezească veche și de bun-gust. Caroline privi cum vizitiul intră prin poarta magnifică și întinse mâna spre sonerie. Se întreba ce avea să îi spună Alvei, când valetul, îmbrăcat într-una din cele mai elegante uniforme pe care le văzuse, deschise în sfârșit ușa. Caroline văzu cum întinse tava din argint și cum vizitiul așează cartea de vizită pe ea. Valetul făcu o plecăciune și închise ușa din nou.
Caroline așteptă. Briza delicată purta cu ea mirosul cailor. Armăsarii tropăiau și horcăiau, scuturându-și hamurile. Când valetul Vanderbilt se

întoarse și deschise ușa, văzu doar cum vizitiul ei dădu ușor din cap spre el înainte de a se întoarce la trăsură.
– Mă tem că doamna Vanderbilt nu este disponibilă acum, zise el.
Caroline era uluită. Niciodată nu îi trecuse prin minte că Alva ar fi putut *să nu o primească.* Fața îi luase foc, iar valetul avu din fericire bunul-simț să nu rămână, ci să se așeze imediat pe locul lui, punând trăsura în mișcare. Implicațiile lucrurilor care tocmai se petrecuseră erau monumentale. Caroline tocmai interacționase cu familia Vanderbilt, deschizându-le în așa fel ușa societății. Și pentru nimic. Carrie nu era mai aproape de bal, iar Caroline își compromisese serios poziția.
În momentul în care se întoarse acasă, Caroline era foarte tulburată. Deși aparențele nu se schimbaseră, simțea cum lumea ei începuse să se învârtă. Detesta schimbarea și imprevizibilitatea. O stresa. Avea nevoie să facă ordine pentru a se calma. Începu cu biblioteca, instruind valeții să aranjeze cărțile după înălțime.
Stătu în mijlocul bibliotecii, între grămezile de cărți care se adunau pe podea, pe comodă și pe mese. Când termină cu biblioteca, continuă cu galeria ei de artă, care funcționa de asemenea ca sală de bal. Se opri în fața șemineului pentru a se uita prin cameră. Stătea lângă candelabrele ei favorite, două opere de artă aurite și splendide pe care William i le dăduse ca dar de nuntă. Decise ca toate picturile să fie atârnate după artist. Toate tablourile semnate de Jean Corots Monet într-o secțiune, lângă ele toate cele de Ferdinand Roybets, cele de Van Marckes pe peretele din sud, lângă Jules Lefebres. Continuă tot așa, chiar și pe timpul nopții, până când toate cele o sută de picturi erau exact acolo unde considera ea că trebuiau să fie. Personalul ei era extenuat, cum ar fi trebuit să fie și ea după ce se retrăsese în sfârșit, la două noaptea, cu o ceașcă de ceai și un nou episod din *O viață* a lui Maupassant, pe care Thomas i-o citise în franceză.
Ziua următoare, Thomas îi bătu ușor la ușă.
– Doamnă Astor, iertați-mă, dar acest plic tocmai a sosit. Îi întinse un plic din in de culoarea fildeșului. M-am gândit că poate ați dori să i-o dați personal domnișoarei Carrie.
Iat-o, adresată *Doamnei Astor* într-o caligrafie minunată.

Domnul și doamna William Kissam Vanderbilt au onoarea de a le invita pe doamna William B. Astor și pe domnișoara Carrie Astor la balul lor mascat, ce va avea loc în data de 26 martie, la ora 10, la Petit Chateau.

Capitolul 30

ALVA

Era un joc. Alva o momise pe doamna Astor cu o cărare din firimituri de la casa Marii Doamne până la Petit Chateau. Funcționase, dar acum Alva era anxioasă și agitată, cu nervii întinși la maximum. Se răstea din nimic la copii, la servitori. Sentimentele de vinovăție cauzate de acest lucru se adăugau doar la stres.
Se uită la ceasul de pe polița șemineului pentru a patra oară în ultimele cinci minute. Acesta era momentul în care Caroline își primea invitația. Iar apoi ce? Avea să vină la bal? Să rupă invitația în două? Nu avea de unde să știe. Măcar de-ar fi văzut un reporter trăsura doamnei Astor în fața casei în ziua precedentă! Atunci ar fi avut puțină securitate, dar ziarele matinale nu menționaseră vizita doamnei Astor. Alva era tentată să le sufle ea însăși povestea reporterilor, dar nu era sigură dacă era bine să le forțeze mâna. Risca să se întoarcă totul împotriva ei. Se simțea paralizată, așa că decise că cel mai bun lucru pe care îl putea face acum era să aștepte pur și simplu. Dacă doamna Astor venea la bal, planul va fi fost un succes, dar dacă nu își făcea apariția, atunci tot ce reușise Alva era să o fi provocat și să își fi distrus complet șansele de a fi vreodată primită în cercurile elitei. Aceasta era marea ei temere și motivul pentru care nu alertase presa ea însăși.
Ironia era că Alva așteptase ani întregi ca doamna Astor să îi facă o vizită, iar acum o ratase. Dar singurul motiv pentru care Alva nu o primise pe Marea Doamnă era faptul că fusese cu Jeremiah. Îl observase în fața porții în acea zi. La început aproape că nu îl recunoscuse; un bărbat înalt, uscățiv, cu barbă și îmbrăcat într-un costum care nu i se potrivea. Crezuse că era un hoț înainte să se uite cu mai mare atenție la el.
– Ce-ai pățit? întrebase ea, strecurându-l în casă înainte să îl vadă cineva.
De aproape arăta chiar mai rău. Părul îi era sârmos, avea cearcăne întunecate sub ochi și vânătăi de-a lungul obrazului și fălcii.
– Te-ai bătut? Ești bine?
Jeremiah se comportase de parcă ar fi fost o nimica toată, ignorându-i întrebarea, uitându-se la tavanul boltit și fluierând printre dinți.
– Trebuia să vin să mă uit la palatul tău înainte de bal.
– Ce se petrece? întrebase ea.
Jeremiah se uitase în jurul său, ochii mișcându-i-se dintr-o parte în cealaltă, de parcă s-ar fi asigurat că nu era nimeni prin preajmă.
– Odată mi-ai spus să vin la tine dacă am nevoie de ceva. Chicotise. Ei bine, am nevoie de *ceva*.
– De ce? Orice.
– Moștenirea mea? Îți mai amintești de acele două sute de mii de dolari? Ei bine... Făcuse un gest frivol cu mâna. ...S-au dus.
– Toți banii?
Alva se uitase la el ca un părinte dezamăgit, și adevărul era că era dezamăgită. Jeremiah știuse că aceia erau toți banii pe care îi avea, iar Alva știuse cum îi cheltuise fără să trebuiască să îl întrebe.
– Sunt falit, râsese el. Se pare că nu mai pot lua nimic pe datorie în acest oraș. Se așezase, prăbușindu-se într-un scaun. Își proptise capul în mâini,

atitudinea sa superficială transformându-se în panică. Datorez o grămadă de bani multor oameni. Scosese un scâncet, un singur scâncet agonizant, și murmurase: M-au bătut și m-au amenințat cu moartea dacă nu le dau banii înapoi. S-ar putea să nu fie o idee atât de rea. N-am spus eu mereu că valorez mai mult mort decât viu? spusese el cu un râs trist.
– Cât de mult le datorezi?
– Am împrumutat deja cât am putut – l-am uscat de bani și pe bietul George. I-am distrus viața bietului om. Niciodată nu am vrut să îl rănesc – îl iubesc. Chiar îl iubesc.
Alva îl prinsese de încheietură, forțându-l să se concentreze.
– Câți bani datorezi?
Jeremiah scuturase din cap.
– Spune-mi, Jeremiah. Despre ce sumă vorbim?
– Vreo nouăzeci de mii. Ridicase din umeri. Mai mult sau mai puțin.
Cunoscându-l pe Jeremiah, acel *mai mult sau mai puțin* ar fi putut fi alte nouăzeci de mii. Alva se dusese la cutia ei de pălării și îi dăduse cei zece mii de dolari pe care îi strânsese de-a lungul anilor.
– Aceștia ar trebui să îți cumpere puțin timp până când îți fac rost de restul banilor.
– Și cum Dumnezeu ai de gând să faci asta? Știi că Willie nu îți va da nici un sfanț dacă este pentru mine. Pe deasupra, trebuie să te pregătești pentru marele tău bal.
– Nu îți bate tu capul. Voi vinde un tablou sau o bijuterie.
Abia se mutaseră, cu două săptămâni înainte, și toate erau la locul lor, în afara unui șifonier din Paris și a unei tapiserii din Nisa. Se gândise că tocmai acelea erau obiectele pe care le putea trimite înapoi pentru a face rost de bani pentru Jeremiah.
– Cumva voi face rost de restul. Și, între timp, promite-mi că te vei ține departe de baruri și de poker, spusese ea.
Așadar, în ziua în care doamna Astor îi bătuse la ușă, Alva fusese cu Jeremiah și îi spusese valetului că nu dorea să fie deranjată *sub nici o formă*. După ce Jeremiah plecase, aflase de vizita doamnei Astor și își făcuse griji, gândindu-se că își pierduse șansa. Dar când se gândise mai bine, își dăduse seama că indisponibilitatea ei era de fapt o binecuvântare. Faptul că nu o primise pe Marea Doamnă o făcuse pe Alva mai misterioasă. Și, pe deasupra, îi răspunsese doamnei Astor cu propria ei armă.

* * *

În următoarea după-amiază, Alva se pregătea să primească un grup de reporteri de la *The New York Times, Town Topics* și diverse alte ziare. Le dădea acces exclusiv la Petit Chateau pentru a genera publicitate pentru balul ei mascat. Acești reporteri fuseseră mereu buni față de ea, așa cum fusese și ea față de ei. Alva nu rata niciodată o zi de naștere sau vreo altă șansă de a le dărui un ceas frumos, o pereche de butoni sau o sticlă rară de brandy.

La ora două, valetul ei pofti în casă șase ziariști, iar Alva îi salută pe fiecare în parte, de parcă ar fi primit musafiri în cadrul unui eveniment oficial. Când era întrebată de Willie K., îi informă că acesta avea să li se alăture în curând. Fusese chemat la biroul tatălui său, dar Alva se aștepta să se întoarcă în scurt timp. În timp ce le făcu turul, evidențiind detaliile plintelor aurite, a tavanelor decorate cu fresce, a stâlpilor corintici, reporterii strigau întrebări despre invitata de onoare, despre costumația pe care avea să o poarte Alva. Oare le putea da niște indicii despre cadourile pe care le pregătise pentru invitați și despre meniu?
Interviul continuă fără ca Willie să își facă apariția. Alva era perturbată. El știa cât de important era acest interviu pentru ea. Când întrebările se rărire, ajunseră din nou în punctul de pornire al turului. Reporterii plecară, unul câte unul, înainte să vină Willie. Iar când acesta se întoarse în sfârșit acasă, Alva se înfurie până în momentul în care coborî scările grandioase și îi văzu expresia.
– Ce este? Ce s-a întâmplat?
Inima îi stătu în loc.
– Este unchiul Jeremiah.
Alva îngheță, gândurile i se învârteau în cap. Se întrebă dacă Willie aflase că îl salva de datoriile sale de la pariuri. Sau poate că fusese bătut din nou. Poate era în spital...
– Îmi pare rău, spuse Willie apropiindu-se de ea.
Alva îl privi în ochi și simți înțepături în tot corpul.
– Îmi pare rău, spuse el din nou clătinând din cap. L-au găsit pe unchiul Jeremiah în camera sa de hotel de dimineață. E mort.
Alva își auzi propriul scâncet, o gură abruptă de aer în urma căreia o săgetă durerea în tot corpul. Întinse mâinile, prinzându-se de balustradă în timp ce se prăbușea pe ultima treaptă.
– Cum? Ce s-a întâmplat?
Se putea gândi doar că îl prinseseră creditorii din urmă. Willie tăcu un moment. Se uită prin marele foaier înainte ca ochii săi să se fixeze în sfârșit pe Alva.
– S-a împușcat. I-au găsit biletul de adio pe noptieră.
Alva își ținu fața în mâini, respirând cu dificultate. Nu își amintea când se așezase Willie lângă ea, când își înfășurase brațele în jurul ei. Nu se putea mișca.
Mai târziu își primi răspunsul. Biletul său de adio repetase ceea ce Jeremiah îi spusese în repetate rânduri: Valora mai mult mort decât viu. Iar în mintea lui Jeremiah, măcar acum iubirea vieții sale, George Terry – căruia îi lăsase prin testament cele patru sute de mii de dolari din contul pe care nu îl putea accesa –, avea suficienți bani pentru a plăti datoriile lui Jeremiah și pentru a trăi o viață confortabilă cu ceea ce mai rămânea. Alva avea inima frântă. După părerea ei, familia Vanderbilt, mai ales Billy, aveau mâinile pătate cu sânge.

Alva umblă prin casă restul zilei, simțind cum îi creștea în piept o presiune dureroasă pe care o tot suprimă, până când nu mai putu să se lupte cu ea. Abia reușise să intre în camera ei când izbucni în lacrimi. Se aruncă pe pat și își îngropă fața în pernă pentru a-și înăbuși suspinele și apoi țipetele. Suferința ei se îmbina cu furia. Cum putuse Jeremiah să o părăsească? Cât egoism! Câtă lașitate! De ar fi știut Alva cât de mult suferise. Ce ar fi putut face pentru a-l salva?
I se rupea inima, iar lacrimile îi înecară furia. Nu mai simțise o asemenea agonie, o asemenea pierdere de când murise mama ei. Cu cine avea să fumeze țigări și să bea whisky în mijlocul după-amiezii? Cine avea să o consoleze când se plângea de socri? Cum era posibil că nu aveau să se mai plimbe niciodată la braț prin parc sau pe trotuarele crăpate ale vreunui cartier necunoscut? Și cum rămânea cu umorul său sardonic? Cum putea trăi fără el?
Se ridică în sfârșit de pe pat, intră în baie și își stropi fața cu apă rece înainte să suspine din nou într-un prosop. Când reuși să se adune, realiză că nu se gândise deloc la balul mascat. Avea loc în mai puțin de o săptămână, și mai avea atâtea de făcut. Ar fi trebuit să vorbească cu florarul, cu bucătarul și cu negustorul de vinuri în acea după-amiază, dar nimic nu mai conta acum. Nu îi păsa de bal, și nu își putea imagina că avea să mai aibă loc.
Începu din nou să plângă, copleșită la gândul că trebuia să oprească totul. Deschise robinetul și își mai clăti o dată fața cu apă rece. Când se uită în oglindă, putu să jure că îl văzu pe Jeremiah privind-o încruntat.
– Nu îndrăzni să îți anulezi balul, îl auzi spunând. Nu te voi ierta niciodată.

Capitolul 31

CAROLINE

Balul familiei Vanderbilt începea la ora zece, dar cadrilul nu avea să înceapă înainte de miezul nopții, iar Caroline și Carrie nu aveau de gând să pășească în vila Vanderbilt mai devreme decât era absolut necesar, la fel cum Caroline nu sosea nici la operă înainte de al doilea act.
În timp ce trăsura lor își croia drum pe Fifth Avenue, Caroline văzu grupuri de oameni adunându-se la marginea drumului. La început crezu că erau toți costumați, în haine ca niște saci și șaluri din lână, dar apoi își dădu seama că erau doar oameni de rând din cartierele sărace, care veniseră să privească sosirea invitaților. Când înaintară pe o stradă mai înspre nord, mulțimea deveni mai mare. Polițiștii veniseră pentru a controla spectatorii. Carrie își lipi fața de fereastră, entuziasmul ei fiind la fel de palpabil ca și curiozitatea lui Caroline.

Când se apropiară mai tare, Caroline văzu cele mai elegante trăsuri din oraș aliniate pe stradă. Dacă nu ar fi știut, Caroline ar fi crezut că se afla la Paris, cu toți vizitiii și valeții în uniforme care ajutau invitații. O marchiză enormă se întindea de la pragul ușii până la stradă, iar pe jos se afla un covor gros și roșu care proteja pantofii delicați ai musafirilor.
Când Caroline și Carrie se îndreptară spre vilă, Caroline auzi muzica orchestrei răsunând în stradă, și *Dumnezeule*, oamenii dansau în sala mare, lângă scări. O femeie îmbrăcată în viespe, cu un diamant în coafura conică, roia printre invitați, înțepându-i și râzând de parcă ar fi dat deja iama în punci. Un bărbat îmbrăcat în Daniel Boone o fugărea pe Mama Gâscă cu un tomahawk confecționat din flori. O femeie, despre care Caroline își dădu seama mai târziu că era cealaltă doamnă Vanderbilt – soția lui Cornelius, Alice – era îmbrăcată într-o rochie albă acoperită de diamante care sclipeau asemenea unor becuri mici. În mână avea o torță electrică adevărată care strălucea de fiecare dată când apăsa un buton ascuns în buzunar. În aer era o atmosferă ca de carnaval, și toată lumea râdea și se comporta cu nesăbuință. Pe Caroline o trecu un fior. Nimeni nu s-ar fi comportat vreodată atât de nedemn la balurile ei. *Niciodată!*
Spre deosebire de ceilalți invitați care erau ascunși în spatele costumelor, Caroline era expusă tuturor. Nu își bătuse prea tare capul și, sincer, nu avusese mult timp să își pregătească costumația, alegând în ultimul moment să poarte o rochie venețiană. Era o rochie în stil rococo, din catifea purpurie, cu un decolteu suficient de adânc pentru a-i etala cele patru coliere cu diamante. Trase adânc aer în piept când simți privirile tuturor ațintindu-se asupra ei. După expresiile lor uimite, își dădu seama că nimeni nu se așteptase ca ea să vină.
Când Carrie își luă la revedere pentru a se pregăti pentru cadril, Caroline văzu că Puss Strong se îmbrăcase în pisică, având chiar o pisică împăiată pe cap și mai multe cozi cusute de spatele rochiei. Tocmai își croia drum spre Caroline, când, din fericire, apăru Ward McAllister. Se băgă în fața lui Puss și practic fugi în galop spre Caroline, fără urmă de demnitate.
– Bun venit, bun venit! spuse el de parcă ar fi fost gazda, ceea ce o irită pe Caroline îngrozitor.
Nu îi plăcea faptul că Ward îmbrățișa această șaradă.
– Trandafirul meu mistic a sosit, iar acum adevăratul bal poate începe, nu știi?
– Și cine, mă rog, ar trebui să fii? întrebă ea studiindu-i costumația.
Nu era sigură ce era mai absurd, peruca sa pudrată, pana enormă care îi ieșea din pălărie, ciorapii de un portocaliu aprins sau colanul împletit care îi încadra fața. Dacă nu l-ar fi auzit spunând *trandafir mistic* și *nu știi*, era posibil să nu îl fi recunoscut.
– Ei, sunt un membru al nobilimii franceze.
Îi oferi o plecăciune joasă, complet necaracteristică. Caroline îi aruncă o privire dezaprobatoare când își îndreptă din nou spatele.
– Haide pe aici, spuse el jucându-și în continuare rolul.

Trecând prin marea sală înspre salon, Caroline se forță să nu ridice privirea pentru a admira reflectoarele care iluminau camera și cele mai mari aranjamente florale pe care le văzuse vreodată. Oriunde se uita, vedea orhidee și flori de bougainvillea. Era de asemenea destul de evident că Alva Vanderbilt nu voia ca vreunul dintre invitații ei să nu observe mobilierul foarte scump în stil Ludovic al XV-lea. Caroline se strădui să pară neimpresionată. Trebuia să păstreze un simț al superiorității și avea de gând să demonstreze faptul că nu era impresionată, deși, în realitate, era extrem de impresionată. Se părea că singurul mod de a face față acestor sentimente era să se prefacă dezgustată, chiar și față de ea însăși.
Brusc se porni o rafală de aplauze, iar un trompetist începu să cânte. Un cârd de porumbei albi apăru de după o cortină. Când începură să își fluture aripile și să își ia zborul, o dezvăluiră într-un stil pompos și ridicol pe Alva Vanderbilt, chiar gazda. Caroline presupunea că prințesa de Croy care stătea lângă ea era vicontesa Mandeville.
După ce porumbeii se îndepărtară, primul lucru pe care îl observă Caroline era că și Alva purta o rochie venețiană. A ei era din brocart alb și galben lămâie, și la gât avea perlele Ecaterinei cea Mare. Alva arăta ca o prințesă, dar Caroline își reaminti că ea era încă regina.
Privirile celor două se întâlniră peste mulțimea de invitați admiratori. Era ca și confruntarea dintre un matador și un taur. Alva nu se mișcă, așteptând să își primească musafirii lângă vicontesă, iar Caroline se simți atrasă spre ea. Conversațiile mărunte din jur se opriseră, toți ochii erau ațintiți asupra celor două femei, toți așteptând să vadă ce avea să se întâmple când cele două aveau să se întâlnească.
Alva vorbi prima, cu accentul ei din sud dulce ca mierea.
– Sunt atât de încântată că ați putut să veniți, doamnă Astor. Mai ales dat fiind că ați primit invitația atât de târziu. Sper că mă veți ierta pentru că nu v-am putut primi în ziua în care ați trecut pe la mine.
Touché. Caroline așteptă un moment înainte de a răspunde.
– Doamnă Vanderbilt, văd că v-ați întrecut pe dumneavoastră în seara aceasta, spuse ea cu o mișcare regală din cap.
Apoi se întoarse. O salută un bărbat mascat, îmbrăcat în colanți galbeni și o pelerină lungă până la pământ.
– Nu este minunat? spuse el. Sunt mort de fericire că v-am întâlnit aici. Accentul și expresiile britanice îl dădură de gol. James Van Alen, tot numai un zâmbet. Minunat că v-ați dat deoparte ciorovăielile. Emily ar fi fost foarte fericită.
Emily! Preț de o clipă, Caroline se uită la el, așteptându-se să își vadă fiica lângă soțul ei.
– ...Emily a fost mereu îndatorată Alvei, spunea el. În acea zi, în Newport, am fi putut-o pierde dacă nu ar fi fost Alva...
Emily. Oh, Emily. Durerea din inima lui Caroline nu o lăsă să se concentreze pe ceea ce spunea Van Alen, și totuși își dorea să vorbească despre fiica ei doar pentru a-i păstra amintirea aproape de ea și vie. Era pe

cale de a-l ruga pe Van Alen să încetinească și să îi explice totul, când apăru Carrie, iar Van Alen dispăru, condus de alt bărbat mascat.
– Mamă, doresc să ți-l prezint pe domnul Wendell Perkins, spuse Carrie.
– Doamnă Astor, este o adevărată onoare.
Domnul Perkins îi oferi o plecăciune ceremonioasă. Pe cap purta o pană de egretă incrustată cu diamante, de parcă ar fi ieșit din vremea lui Henric al III-lea.
Caroline își dădu seama că Carrie nu era cu adevărat interesată de acest tânăr. Având în vedere felul în care i-l prezentase la nimereală și lui Ward, Caroline știa că Wendell Perkins era doar simplu admirator care dorea să o cunoască pe mama lui Carrie. Totuși, Caroline și Ward schimbară platitudini cu tânărul domn până când începu primul cadril. Carrie și Wendell își luară rămas-bun pentru a-și pregăti prezentarea.
De cum plecară, caracterul bârfitor al lui Ward McAllister puse stăpânire pe conversație.
– Ce spunea Van Alen despre Alva și Emily?
– Nu am nici o idee.
– Ei bine, te asigur că îi voi da eu de capăt imediat.
Și dispăru. Capul lui Caroline începu să pulseze, bubuitul tâmplelor ei părea să țină ritmul orchestrei în timp ce se îndreptau spre sala de bal pentru cadril. Majoritatea reprezentațiilor lăsară de dorit, după părerea lui Caroline. Sceneta cu Mama Gâscă și cu calul i se păru ridicolă într-un mod neintenționat, iar cadrilul în stil Dresda, mult prea întunecat. Ultimul dans, pe care Caroline îl consideră cel mai impresionant și cu siguranță cel mai distins, era cadrilul cu formațiuni de stea al lui Carrie.
Se făcu aproape două noaptea când valeții își croiră drum prin mulțime, împărțind cadouri. Caroline și celelalte doamne primiră broșe incrustate cu diamante și brățări asortate. Caroline își amintea încă vremurile în care evantaiele din mătase și butonierele erau considerate cadouri elegante. Felul în care făcea Alva parada averii i se păru de un prost gust extraordinar, ca și încântarea evidentă a lui Ward McAllister la vederea noilor săi butoni cu rubine.
Pe parcursul serii, mulți domni – și un număr considerabil de doamne – consumaseră o cantitate excesivă de Bordeaux și șampanie și se dădeau în spectacol. Una dintre femeile îmbrăcate în Maria Antoaneta lovea oamenii pe cap cu sceptrul ei, iar Little Bo Peep făcea același lucru cu toiagul ei. Napoleon Bonaparte îl provocase pe Amadeus Mozart la o luptă din brațe, în timp ce spectatorii aplaudau și chiuiau. Caroline nu se așteptase în viața ei că avea să trăiască să vadă cei mai respectabili cetățeni comportându-se în acest fel. Ce spectacol! Se trezi holbându-se, și la un moment dat chiar râzând, amuzată și îngrozită în același timp. Totul era absurd.
Când fură chemați jos pentru cină, Caroline își recăpătă stăpânirea de sine și se pregăti, imaginându-și ce metode găsise Alva pentru a impresiona societatea. Sala de mese era enormă, cu un tavan boltit și peste o sută de mese, fiecare decorată cu porțelanuri Royal Worcester de culoarea

cobaltului și a aurului, o mulțime de pahare din cristal și tacâmuri din aur de paisprezece carate. Pe fiecare masă se afla un aranjament enorm cu Frumuseți Americane, care fuseseră dintotdeauna florile preferate ale lui Caroline. Le considera florile *ei* și se simțea puțin atacată.
Zarva din cealaltă parte a sălii îi întrerupse gândurile. Îl văzu pe unul dintre valeți cum umbla dizgrațios prin sală, aproape doborând o femeie. Se părea că o pereche de porumbei de la marea intrare a Alvei evadaseră și zburau acum prin sala de mese. În timp ce unul dintre valeți încerca să stăpânească păsările, unul dintre porumbei ateriză pe pălăria-pisică mumificată de pe capul lui Puss. Puss nu păru să observe nimic. *Cu suficientă șampanie, ce mai contează dacă ți se mai așază încă o creatură pe cap?*
Ward McAllister alergă – *alergă* – spre Caroline, gâfâind și dornic să îi spună ce auzise.
– Deci, am vorbit cu Van Alen, nu știi...
Spunea ceva despre Newport, ceva despre Cliff Walk, pălăvrăgind, până când Caroline se opri, incapabilă să îl asculte fiindcă văzuse că locul ei era pe podium, lângă Alva. Nu ar fi trebuit să fie surprinsă. Mereu ședea lângă gazdă. Dar situația aceasta era diferită. Caroline știa că Alva o folosea ca pe un obiect de recuzită, că era acolo pentru a declara ceva. Era pusă în vitrină și nu putea face nimic în această privință. Toți cei care o văzură venind se dădură un pas în spate, făcându-i loc.
Ward își ocupă locul, de cealaltă parte a lui Caroline, și începu să îi spună despre cum Alva o salvase pe Emily pe Cliff Walk în acea zi.
– Poftim?
Caroline se uită la el.
– Exact. Emily a alunecat și a căzut. Alva se întâmpla să treacă pe acolo și i-a salvat viața...
Caroline îl ascultă, iar agitația din jurul lor se estompă, înăbușită și întunecată. Încercă să absoarbă cuvintele lui Ward, dar nu reușea să înțeleagă nimic. *Emily pe Cliff Walk? Cu Alva Vanderbilt?* Un gând duse spre altul, iar Caroline își aminti vag de acea zi în Newport, când Emily venise acasă șchiopătând și cu fața zgâriată și învinețită. Alva fusese cu ea. Dintr-un motiv sau altul, își putea aminti costumul ei de baie în dungi negre și gri. *Era adevărat. Alva chiar îi salvase viața lui Emily.* Caroline își duse o mână la gură, cealaltă apăsată pe piept. Putea simți bătăile rapide ale inimii sub degete.
Ward continuă să îi șoptească, dar Caroline era pierdută în propriile ei gânduri. Se străduia să își împace ranchiuna și furia față de Alva cu recunoștința subită pentru faptul că o salvase pe Emily.
Urmă o nouă rafală de aplauze, iar Alva și soțul ei, îmbrăcat în ducele de Guise, intrară în sala de mese. Caroline simți cum energia din sală se schimbă când cuplul se îndreptă spre podium. Încă aștepta să proceseze informațiile lui Ward. Caroline trebuia să recunoască faptul că era ușor surprinsă, poate chiar impresionată că Alva nu exploatase incidentul cu Emily. Poate că până și Alva Vanderbilt știa că nu existase nici un mod

elegant de a dezvălui ce se întâmplase. Poate că avea o judecată mai bună decât crezuse Caroline. Acest lucru nu o făcu mai plăcută în ochii lui Caroline, dar trezi în ea un sentiment de recunoștință.
După ce Alva făcu o reverență, iar soțul ei o plecăciune, cuplul se așeză și valeții începură să aducă primul preparat. Caroline stătea atât de aproape de Alva încât îi putea simți parfumul și putea vedea cât de excepțional fuseseră tăiate diamantele ei și cât de limpezi erau. Era doar o chestiune de timp până când aveau să fie nevoite să interacționeze, și când li se întâlniră privirile, Caroline știu că era datoria ei să vorbească prima.
Dacă ar fi fost oricine altcineva, Caroline și-ar fi cerut scuze pentru acțiunile ei din trecut, fiindcă Caroline nu se temea niciodată să își recunoască greșelile. Dar Caroline își biruise deja mândria prin faptul că participa la bal, iar acum, uitându-se în ochii albaștri ai Alvei, nu se putu forța să își ceară scuze. Tot ce putu face fu să spună:
– Mulțumesc. Și, pentru a indica faptul că nu îi mulțumea Alvei pentru invitația la bal, spuse: Mulțumesc pentru ce ai făcut pentru Emily. Nu am știut.
Apoi începu să își mănânce supa de țestoasă.

Capitolul 32

ALVA

La început, Alva nu își dădu seama despre ce vorbea Caroline Astor. Dar apoi înțelese. Cineva, probabil James Van Alen, dat fiind că nimeni în afară de Willie nu știa, îi spusese despre Cliff Walk.
– Mi-a făcut plăcere să o ajut, spuse Alva.
Nu era sigură dacă Caroline o auzi, fiindcă își menținu ochii ațintiți asupra supei. Și aici se termină conversația lor. Nu mai schimbară nici un cuvânt.
De-a lungul cinei, Alva se uită în jurul ei, uluită de felul în care sala de gimnastică a copiilor ei fusese transformată într-o sală de mese atât de elegantă. Servea un meniu cu nouă preparate, pregătit de însuși bucătarul de la Delmonico's, ceea ce nu mai făcuse nici o altă doamnă până atunci. Nu putu să nu își amintească de vremurile în care nu știuse de unde avea să își primească cina, sau dacă familia ei avea să fie aruncată în stradă. Era incredibil că se redresase de la un obstacol atât de umilitor. Alva visase la această seară, și-o dorise la fel de tare cum își dorise pe vremuri o bucată de mâncare. Acesta era momentul pe care voia să îl păstreze în colecția ei de amintiri, pentru a nu-l uita niciodată. Iat-o, cu doamna Astor lângă ea, în căminul ei. Își dori ca Julia să fi fost prezentă, dar nu se obosise nici măcar să o anunțe dacă vine. Ultima dată când auzise de sora ei, aceasta se mutase

în Brooklyn și se devotase cauzei sufragetelor. Alva le căută prin sală pe Jennie și Armide, sperând că măcar ele înțelegeau importanța acestei seri. În ciuda părerii Juliei despre casă, Alva știa că mama ei ar fi fost mândră. Aceasta era exact genul de viață pe care și-o dorise mereu pentru fiicele ei. Pentru toate, nu doar pentru Alva.
Nu putea nega faptul că obținuse exact ceea ce își propusese, ceea ce nici măcar Alice Vanderbilt nu reușise să facă. Reușise să introducă familia Vanderbilt în cel mai înalt eșalon al societății. Câștigase, iar acum aștepta ca acea validare efervescentă să crească în ea, asemenea unei guri de șampanie. Așteptă. Și așteptă. *Unde era?* Era puțin spus că se simțea dezamăgită. Urmări festivitățile din jurul ei, festinul, dansul, felul în care soțul și Duchy râdeau atât de jovial. Și totuși, Alva simți atât de puțină satisfacție în triumful ei.
Pierderea lui Jeremiah trebuia să aibă ceva de a face cu starea ei. Mai devreme, crezuse că îl văzuse. Putuse jura că era unul dintre regii Lear. Îi era atât de greu să înțeleagă că nu avea să îl mai vadă niciodată, că nu avea să primească niciodată șansa de a-și lua adio. Simți înțepătura lacrimilor în ochi și se forță să le suprime.
Mamie Fish îi întrerupse gândurile. Venise costumată în Elisabeta I, într-o rochie argintie cu paniere și cu un guler înalt din cauza căruia nu își putea întoarce capul. În stilul ei caracteristic, spuse:
– Sper ca tu și Willie să nu intrați în faliment după acest bal.
Râse, întorcând capetele tuturor.
– Du-te, Mamie, spuse Alva fără să schițeze un zâmbet. Vorbesc serios... Arătă spre direcția sălii de bal. Du-te.
Dar Mamie rămase pe loc, fără să fie descurajată. În curând li se alătură Puss, ținându-și una din multele cozi în mâinile înmănușate.
– Mă bucur enorm că ai reușit să îți dau jos pasărea aceea de pe pisică, spuse Mamie cu un alt chicotit ascuțit.
Puss își pipăi pălăria de parcă ar fi vrut să se asigure că pisica împăiată era încă acolo.
– Acum, Alva, spune-ne, te rog, despre noua operă. Chiar se va deschide în octombrie? Știi cine va cânta? Ești mulțumită de scaune...?
Alva încă se lupta cu întrebările, când apăru Oliver Belmont lângă ea, îmbrăcat în ciorapi de mătase galbeni și roșii și o pelerină din catifea neagră.
– Doamnă Vanderbilt, îmi acordați următorul dans? Se aplecă spre ea și șopti: Arăți de parcă ai nevoie să fii salvată.
Era adevărat.
– Te avertizez. Sunt foarte agil, îi spuse el în timp ce o conducea pe ringul de dans.
Oliver Belmont era într-adevăr agil, un dansator mult mai bun decât se așteptase Alva. Dacă era complexat de faptul că dansa cu o femeie mai înaltă decât el, nu lăsă să se vadă nimic.

– Această seară este o victorie impresionantă, spuse el. Deci care este problema? Nu a fost foie gras-ul pe placul tău?
– Despre ce vorbești?
– Nu ai zâmbit prea mult în această seară.
– Fiindcă sunt extenuată.
Oliver dădu din cap fără convingere.
– Deci ce urmează?
– Ce urmează? râse Alva. Vrei să spui că *asta* nu ajunge?
– Nah, nu pentru cineva ca tine, zâmbi el în timp ce o învârtea.
– Cineva ca mine? Ce înseamnă asta?
– Nimic. Absolut nimic.
– Nu. Spune-mi.
Belmont oftă.
– Bine. Foarte bine. Dumneata, doamnă Vanderbilt, îmi amintești puțin de mine – niciodată nu ești întru totul satisfăcută cu ceea ce ai.
Alva era față în față cu el acum, uitându-se în ochii săi. Nu observase niciodată cât de frumoși erau ochii lui. Sau cât de confortabil se simțea cu el, ceea ce o făcu să se simtă brusc extrem de *inconfortabil*.
Se uită peste umărul lui și îl văzu pe Willie K. dansând cu Duchy, pe care Alva o considera cea mai frumoasă dintre toate prințesele de Croy. Duchy zâmbea, râzând de ceva ce îi spusese Willie, iar Alva se bucură să o vadă pe prietena ei distrându-se. Era recunoscătoare că Willie avea grijă de ea, mai ales în condițiile în care vicontele nu putuse participa.
Când dansul se încheie, Alva îi mulțumi lui Oliver, deși nu i-ar fi displăcut un al doilea dans cu el.
Abia se întorsese la datoriile ei de gazdă, când Ward McAllister veni spre ea și o informă că doamna Astor plecase devreme, la trei și jumătate.
– Și ca să știi, presa a plecat pe urmele ei...
În timp ce vorbea, Alva se gândi cum toți reporterii aveau să fugă la birourile lor, pregătind articolele care aveau să apară a doua zi în gazetele mondene. Se uită în jur, distrasă de diverșii invitați: Oliver Belmont valsa acum cu Puss, torța electrică a lui Alice Vanderbilt încetase să funcționeze, iar Cornelius încerca să o repare. Mamie și Tessie Oelrichs se ciondăneau despre care din ele se hotărâse prima să se costumeze în Elisabeta I. Ward încă vorbea despre doamna Astor, când Alva își ceru scuze și o fură pe Duchy din mâinile lui Willie. În mijlocul unei mulțimi de aproximativ o mie cinci sute de oameni, se simțea singură și tânjea după un moment liniștit cu prietena ei.
Pe parcursul nopții, Alva se simți extenuată și, sincer, puțin plictisită. Peruca ei era grea și caldă, iar rochia îi strângea talia. Willie oferea tururi ghidate ale casei, de parcă el ar fi fost geniul din spatele ei. Oriunde se uita, vedea bucăți de costumații aruncate. O mască zdrobită în coridor, pene care căzuseră de pe pălăria cuiva, mănuși bărbătești, o perucă pudrată albă care se dovedi a fi a lui Willie K. Devenea târziu, mai era puțin până la răsărit.

Servitorii ei aveau să pregătească în curând bufetul pentru micul dejun, iar apoi totul avea să se termine, după atâtea planuri și atâta așteptare. Gata.

* * *

După câteva ore, plecară toți musafirii. Willie K. adormise chiar înainte de răsărit, un valet trebuind să îl conducă sus pe scări. Soarele răsărea acum, iar Petit Chateau era neliniștitor de tăcut, în afară de servitorii care curățau casa. Alva recapitulă seara, retrăind fiecare moment, modificându-și deja propria părere despre bal. Mintea ei șterse fiecare moment în care se simțise dezamăgită sau moleșită. Negă orice detalii nespectaculoase, imperfecte, până când memoria ei cristaliză impresia unui succes fără precedent, ceea ce își dorise Alva. Dar, desigur că presa avea să fie instanța supremă în ceea ce privea balul.

Era aproape opt dimineața. Willie și copiii dormeau încă, iar Alva avea ochii larg deschiși, copleșită de o energie nervoasă. Când nu mai putu suporta liniștea, se întinse după haină și poșetă și ieși în aerul dimineții.

Covorul roșu, care fusese imaculat în seara precedentă, era acum plin de mii de urme de pantofi. Ziua rece și proaspătă începuse deja. Văzu guvernantele conducându-și copiii la școală, afaceriștii cu meloanele, servietele și bastoanele lor, trăsurile și caii care își croiau drum pe Fifth Avenue.

Alva văzu un vânzător de ziare la colț, lângă un morman de ziare legate cu o funie roasă. Inima începu să îi bată puțin mai repede. Se simțea ca o actriță sau ca o vedetă de operă care aștepta recenzia spectacolului. Aceste ziare conțineau soarta ei. După ce cumpără câte un exemplar din fiecare, Alva, încă îmbrăcată în rochia ei venețiană, în perucă și perle, se așeză pe o bancă din apropiere. Începu să răsfoiască ziarele unul câte unul, până când ajunse la singurul articol care conta cu adevărat.

Iată-l, un citat al celui mai aspru critic al ei, al unei persoane care vorbea rar cu reporterii:

„Nu avem nici un drept să îi excludem pe cei care s-au ridicat în urma creșterii acestei mari țări, atât timp cât nu au un comportament și un aspect vulgar", a spus doamna William B. Astor în timp ce părăsea Petit Chateau, adăugând: „A sosit timpul familiei Vanderbilt".

Capitolul 33

ALVA

La câteva luni după balul mascat, Alva descoperi că era din nou însărcinată. Deși o chinuiau grețurile matinale, refuză să permită ca starea ei delicată să îi taie avântul pe care îl câștigase în societate. Petit Chateau realizase exact ceea ce își dorise. În ultima vreme, fusese invitată la dineuri, baluri și alte evenimente de la care fusese exclusă în trecut. Cu un singur bal mascat

elegant și cu prezența doamnei Astor, Alva se ridicase în capul listelor de invitați.
Dar doamna Astor rămăsese indiferentă. În ciuda declarației făcută presei, doamna Astor încă nu îi oferise Alvei o invitație personală la ceai, ca să nu mai vorbim de unul dintre balurile sau dineurile ei exclusiviste. Acest lucru o înfuriase pe Alva, dar știa că era doar o chestiune de timp până când doamna Astor avea să cedeze. În fiecare zi apăreau mai multe cărți de vizită, iar agenda Alvei se umplea cu săptămâni și luni în avans.
Și nu doar Alva se trezise îmbrățișată de societate. Întreaga familie Vanderbilt profitase de ceea ce făcuse. Mai ales Willie. Nu fusese nevoie să spună *ți-am spus eu* când cluburile pentru domni începură brusc să îl invite, inclusiv cluburile Knickerbocker, Union și New York.
Acum că se încheiase construcția la Petit Chateau și terminau opera, Alva era nerăbdătoare să înceapă un nou proiect. Își dorise să construiască o nouă casă de vacanță în Newport, dar Willie nu agrease ideea, mai ales fiindcă era însărcinată. Willie se plânsese că șantierul îi acapara toată atenția și că o îndepărta de el și de copii. Nici măcar ea nu putuse nega că avea dreptate. Putea să se adâncească în planuri de construcție, pierzând noțiunea timpului, fără să observe că copiii ei sperau să li se alăture la masă pentru prânz, sau că stăteau lângă biroul ei cu o carte în mână, așteptând răbdători ca Alva să le citească. Willie o întreba dacă venea curând în pat. În cinci minute, îi spunea ea. Apoi era uluită când Willie își făcea din nou apariția o oră sau două mai târziu, îmbrăcat deja în halat și cu părul vâlvoi, indicând că probabil ațipise deja.
Acum, fără planuri care să o consume, era obsedată de deschiderea noului teatru. Opera Metropolitan.
– Pentru sezonul inaugural, li se adresă Alva lui Billy și celorlalți membri ai comitetului, trebuie neapărat să ținem marea deschidere în aceeași noapte în care are loc primul spectacol la Academia de Muzică.
Bărbații se uitară la ea cu ochii căscați și gurile deschise. Cineva, nu era sigură cine, gemu. Alva refuză să se uite la Willie și presupuse că acesta avea să o certe mai târziu. Tocmai se gândea cum să își îndulcească cuvintele, când Billy spuse:
– De ce dracu' nu m-am gândit la asta?
– Dar în aceeași seară? Cum am putea să o facem în aceeași seară? întrebă Willie.
– Nu fi ridicol. Este genial, spuse J.P. Morgan.
– Academia nu are cum să concureze cu noul nostru teatru. Toată lumea moare de nerăbdare să îl vadă. Sala aceea veche de spectacol va fi goală la deschidere, spuse Cornelius.
– Iar toată garda veche va face spume la gură când vor auzi, spuse domnul Gould.
– Dar ce vom face în privința interpreților? insistă Willie.
Alva se uită urât la el. De ce se ținea contra când toți ceilalți erau de acord? Era ciudă, se simțea amenințat? Alva își dorea ca Willie să poată fi pur și

simplu mândru de ea. Ce se întâmplase cu băiatul iubitor cu care se căsătorise?
– Nu vedeți că în ceea ce privește artiștii ne rămân doar cei de mâna a doua? Am auzit că ei au chemat-o deja pe Christine Nilsson să cânte la deschidere, insistă Willie.
– Nu îți face griji despre artiști, mă voi ocupa eu de asta, spuse Alva.

* * *

Într-o seară senină de luni, în data de 22 octombrie, când cei care îi erau loiali gărzii vechi a New Yorkului mergeau la Academia de Muzică, trăsura Alvei ajunse în fața noii Opere Metropolitan. Era îmbrăcată într-o rochie de un albastru regal, brodată cu ață aurie și argintie. Fusta era din satin, iar corsajul era plisat. Rochia fusese creată la Paris anume pentru această ocazie, de către Madame Buzenet, iar croitorul local al Alvei o lărgise, dat fiind că aștepta un copil. Alva era la brațul lui Willie K., zâmbindu-le reporterilor care se aliniaseră de o parte și de alta pe Broadway, între 39th și 40th Street. Se întrebă dacă scria cineva despre cei care soseau la academie.
După ce intră, Alva rămase în urmă și se uită la toți cei care admirau marea sală. Era atât de spațioasă că ai fi putut așeza întreaga academie pe primul etaj. Acum că fusese instalat candelabrul masiv din cristal, sculpturile complexe de pe plintele aurite ieșeau mult mai tare în evidență. Era imposibil să nu le observi. Alva era de asemenea mulțumită cu textura covorului scump și vișiniu de sub picioarele ei. Deși se certase cu arhitectul la fiecare pas, Opera Metropolitan avea numele ei înscris pe fiecare centimetru, și toată lumea știa acest lucru.
Privi cum oamenii intrau în sala de spectacol. Foarte încântați când au văzut nu una, nu două, ci *trei* loji private de lux care îi așteptau pe cei mai importanți membri ai societății. Și pentru prima oară, datorită Alvei, cercul ei avea să fie printre norocoșii care aveau să stea în ele. După cum îl instruise pe domnul Cady, fiecare spectator care se așeza în aceste loji avea să își dea seama că era la fel de vizibil ca și artiștii de pe scenă.
Vremurile începeau să se schimbe, iar Alva își permise să se bucure de acest lucru preț de un moment. Privi în jur și o văzu pe Puss mângâindu-l pe Domnul Fritzy, care stătea mândru în poala ei, cu zgarda din diamante la vedere. Ophelia își flutura într-o veselie evantaiul de mătase dintr-o parte în alta cu o mână, în timp ce își înghiontea soțul pentru a-l trezi cu cealaltă. Lydia se tot juca cu broșa ei din topaz roz și brun, despre care îi spusese Alvei că fusese creată de către prietenul ei, Louis Comfort Tiffany. Penelope era atât de încântată să se afle acolo, încât nici măcar nu părea să îi pese că soțul ei se uita la altă femeie prin binoclul său de operă. Alva se uită la aceste femei, cum stăteau puțin mai drepte în scaunele moi, cu umerii trași în spate și cu capetele ridicate. Nu mai erau pe locul doi, acum erau exact unde își doriseră mereu să fie. Alva zâmbi când auzi pe cineva spunând:

– Zici că Alva le-a tras familiilor Knickerbocker covorul de sub picioare și ni l-a întins nouă.
Alva se relaxă, urmărind-o pe Marguerite din *Faust* în interpretarea lui Christina Nilsson. Când Alva îi oferise de două ori mai mult decât plătea academia, vedeta acceptase pe loc.
În timpul pauzei li se alătură Alvei și lui Willie Oliver Belmont, care o însoțise pe domnișoara Louise Baldwin. Aceasta era o debutantă extraordinar de frumoasă cu părul de culoarea mierii și care concura în popularitate doar cu Carrie Astor. Alva era de părere că Oliver și Louise erau un cuplu elegant, iar Oliver era deosebit de chipeș în acea noapte, cu jobenul din mătase și cravata albă. Pe parcursul ultimului an, rotunjimea feței sale dispăruse în favoarea liniilor mai ascuțite. Se vedea începutul unui maxilar ferm. Ochii săi erau cu adevărat frumoși. Frumoși și totuși triști. Alva își aminti dansul lor de la bal, când Oliver îi spusese că îi amintea de el însuși, *niciodată întru totul satisfăcută cu ceea ce ai*. Și ea putea recunoaște aceeași neliniște în el, și se întrebă cât de mult avea să mai dureze până când Oliver urma să treacă de la domnișoara Baldwin la următoarea domnișoară.
– Arăți încântător în această seară, doamnă Vanderbilt.
Se aplecă pentru a-i săruta mâna Alvei, cum o mai făcuse de nenumărate ori până atunci, dar de data aceasta Alva simți un fior ușor și neașteptat, o scânteie.
– Vai, domnule Belmont, nu mă așteptam să te văd în seara asta. Eram sigură că vei fi cu tăticul dumitale la academie, spuse ea.
Zâmbi, aplecându-și capul și fluturând din gene înainte să realizeze că flirta cu el.
– Vă felicit din inimă pentru deschiderea din seara aceasta, spuse el dând imperceptibil din cap către Willie.
Apoi își ațintă din nou atenția asupra Alvei.
– Și nu te teme, doamnă Vanderbilt, nu voi uita să îi spun tatei că l-ai făcut de rușine.
În timp ce privea cum Oliver și Louise Baldwin își croiau loc prin foaier, se întrebă cum urma să reacționeze tatăl său când afla că fiul său venise la deschiderea ei. *Deschiderea ei*. Așa o privea. Și o parte din ea se întreba dacă Oliver venise pentru ea.
Când ea și Willie se pregăteau să se întoarcă la locurile lor, îi observă pe domnul și doamna Stuyvesant Fish, care încercau să se strecoare afară înainte de al patrulea act.
– Și unde credeți că mergeți? o întrebă Alva pe Mamie, doar parțial amuzată.
Fața lui Stuyvesant se înroși, iar Mamie scoase un chicotit strident, fluturându-și batista.
– Știi că urăsc opera. După trei acte din *Faust* mi se termină răbdarea.
Zâmbetul Alvei se lărgi chiar mai mult. *Trei acte din* Faust. Era ridicol. Toată lumea știa că Mamie venea la spectacol în fiecare seară de luni, cu

aceeași religiozitate cu care mergea la slujbă în fiecare duminică, deși spunea că ura opera. Alva știa exact unde se îndreptau domnul și doamna Fish. Era conștientă că și alții, inclusiv Puss, Tessie și Lady Paget intenționau să meargă de la un teatru la celălalt. Toți își făcuseră planuri pentru posibilitatea ca academia să eclipseze noua operă. Toată lumea își dorea să fie în locul potrivit, la momentul potrivit.
– Dacă te grăbești, îi spuse ea lui Mamie, vei avea timp să prinzi al patrulea act. Oh, și fii drăguță și salut-o pe doamna Astor din partea mea.

Capitolul 34

SOCIETATEA

În cealaltă parte a orașului, cele dintre noi care au dezertat, intrăm în clădirea academiei și ne facem drum spre locurile noastre de la etajul principal. Adunându-ne numeroasele falduri ale rochiilor scumpe, traversăm pe lateral rândurile înguste până la scaunele noastre pliante cu balamale care scârțâie și cu arcurile uzate care ne-au devenit prea familiare.
O vedem pe doamna Astor în loja ei privată, bineînțeles acompaniată de Ward McAllister. Doamna Astor poartă o rochie din catifea verde pădure, cu corsajul acoperit de diamante. Cineva care a văzut-o intrând în clădire a spus că trena ei este împodobită cu mărgele din aur de paisprezece carate. Chiar și de la etajul principal îi vedem cele trei coliere cu diamante și broșa de diamant în formă de harfă. Iar în caz că nu i-ai observat sclipirea, atunci diamantele prinse de peruca ei cu siguranță îți vor atrage atenția. De fiecare dată când își schimbă poziția în scaun, rochia ei plină de bijuterii atrage lumina și sclipește. Este imposibil să te uiți la altcineva.
La începutul pauzei, doamna Astor și Ward McAllister rămân pe locurile lor în timp ce oamenii se aliniază pentru a le vizita loja. Este foarte vizibil că este o coadă mult mai scurtă decât de obicei. Probabil că nici doamna Astor, nici Ward McAllister nu vor spune nimic despre acest adevăr, așa cum nu vor spune nimic despre numărul locurilor goale din sală. Trebuie să fie îngrozitor să recunoască faptul că atât de mulți din abonații lor loiali au ales să meargă la noua operă. Cu siguranță îi umple de o tristețe sentimentală, fiindcă au existat vremuri când nici nu se punea problema să nu mergi la academie în seara de luni. Dar acest lucru se schimbă acum, din cauza Alvei Vanderbilt.
Ani de zile am tot ascultat-o pe Alva vorbind și tot vorbind despre noua operă. S-a asigurat că știm cu toții că ideea a fost a ei. Și nici nu a fost modestă când venea vorba de triumful ei, despre felul în care îi înfruntase pe socrul ei și pe ceilalți membri ai consiliului. Am comentat de ea atunci,

dar acum rămânem fără cuvinte la gândul că ea a fost motorul din spatele întregului lucru, că a primit o asemenea responsabilitate. Suntem chiar geloase. Dar și pline de speranță. Ne face să tragem aer în piept și să ne reexaminăm viețile, cu rezultate uneori bune, alteori proaste.
Fiecare începem, în felul nostru, să ne întrebăm cum ne folosim timpul pe acest pământ. În timp ce soții și tații noștri își petrec zilele pe iahturi sau în cluburile lor, sau încuiați în birouri, noi ne autoconvingem că avem propriile noastre treburi importante. În fond, toate balurile și dineurile noastre cu nouă feluri de mâncare nu se organizează singure, nu-i așa? Și dacă nu am fi atât de al naibii de ocupate organizându-le, cum altfel ne-am ocupa zilele? Am studia oare filosofia sau Grecia antică? Am scrie mari opere de ficțiune? Am compune opere? Am găsi leacul pentru variolă și malarie?
Dacă Alva poate construi o operă, doar gândește-te ce am putea face dacă am avea oportunitatea.

Capitolul 35

ALVA

1884

Pe 6 iulie 1884, Alva și Willie îl aduseră pe lume pe Harold Sterling. Iar pe 15 iulie, imediat după ce Alva își recăpătase puterile, invită presa la Petit Chateau pentru a-l întâlni pe cel mai nou moștenitor Vanderbilt. Cel puțin astfel îi explică situația lui Willie, și asta le spuse reporterilor.
Sarcina fusese dificilă, iar Alvei i se prescrisese odihna la pat pentru ultimele trei luni, care se simțiseră mai degrabă ca trei ani. Cu fiecare zi care trecea fără mese, ceaiuri, dineuri, baluri sau spectacole de teatru, Alva simțise că se depărta din ce în ce mai tare de viața pe care o cunoștea. Se temuse că tot progresul pe care îl făcuse în societate avea să se piardă. Chiar mai mult de atât, se temuse că Mamie și Tessie aveau să fure locul pentru care se luptase cu atâta îndârjire. Soluția ei era să aducă presa la ea, să le reamintească tuturor de numele ei înainte să uite de ea.
În marea sală din Petit Chateau se adunară reporteri de la *New York Times, The World, The Sun, The Evening Telegram, Town Topics* și diverse alte ziare. Deși mulți mai fuseseră acolo, erau în continuare captivați de grandoarea sa sublimă. Alva se obișnuise atât de tare cu vila, încât nu îi mai vedea splendoarea. În schimb, era critică, gândindu-se că plintele nu arătau cum trebuiau într-unul dintre saloane și că draperiile nu atârnau bine în birou. Aceste mici imperfecțiuni îi infestau mintea și luau proporții uriașe. Îi făcea bine să își vadă creația prin ochii proaspeți ai presei. Iar în acea zi,

lumina verii intra prin ferestrele dublu arcuite de parcă ar fi instruit-o să îi pătrundă astfel în casă, razele soarelui căzând perfect în camere.
Alva stătea în fața scărilor grandioase cu micuțul și chipeșul Harold înfășurat într-o pătură de cașmir și ghemuit în brațele ei, roșu la față. Consuelo, în vârstă de șapte ani, era la stânga ei, micul Willie de șase ani în dreapta, în timp ce Alva răspundea unui șuvoi de întrebări: *Cum se simțea? După cine fusese botezat Harold? Ce părere aveau Consuelo și micul Willie despre noul lor frățior?*
Bebelușul devenise neliniștit și începu să se agite și apoi să plângă. Țipetele lui slabe crescură în intensitate, neliniștindu-l pe micul Willie și făcând-o pe Consuelo să își acopere urechile. În final, Alva fu nevoită să îi dea bebelușul doicii și să le spună celorlalți copii să plece. Acum rămase singură cu reporterii, ceea ce își dorise de fapt de la bun început. Dar când întrebările începură să treacă de la copil la societate, ceva se schimbă în interiorul Alvei.
Nu ar fi putut spune ce anume era. Când un ziarist o întrebă dacă intenționa să se întoarcă la Newport pentru a avea variație în sezon, când alții o întrebară dacă avea să participe la excursia cu trăsuri a familiei Livingston și la petrecerea anuală cu fructe de mare a doamnei Astor, Alva obosi. Lumina pe care o admirase înainte îi dădea acum dureri de ochi. Se auzi răspunzând fiecărei întrebări, dar cuvintele păreau să vină din exteriorul ei.
Își dădu seama că nu își mai dorea să fie privită de întreaga lume. Brusc, toate lucrurile de care fusese protejată în timpul sarcinii, toate lucrurile după care tânjise, o copleșiră. Știa că nu avea să fie niciodată invitată la petrecerea doamnei Astor, iar în acel moment, nu îi păsă. Ba chiar se simți puțin ușurată. Alva tocmai începea să realizeze cât de istovită era. După ce se retrăsese din societate, nu mai era întru totul pregătită să își facă din nou intrarea.
Le mulțumi reporterilor și rămase singură după ce aceștia plecară. Casa era tăcută și Alva era recunoscătoare pentru acel nimic, chiar nimicul care aproape că o dusese în pragul nebuniei și care acum o făcu să se simtă protejată și în siguranță. Oricât s-ar fi gândit, nu ar fi putut spune ce pierduse în toate acele luni.

* * *

Calea ferată de pe Third Avenue ajunsese recent până în Bronx, dar Alva ura trenurile suspendate, așa că prefera să călătorească cu trăsura. Era o zi extrem de caldă. Adia o briză ușoară, dar nu era suficient cât să îi aducă alinare. Alva își anulase planurile de a se întoarce la Newport, parțial din cauza copilului, dar mai ales fiindcă încă nu se simțea pregătită să se arate societății. Avea nevoie să intre sub lumina ei dură în pași mici. Așa că rămăsese în oraș, dar ducea dorul brizei sărate a mării în zile ca aceasta.
Era 10 august. Mama ei murise în această dată, cu doar o săptămână înainte de a împlini cincizeci de ani, dar boala care îi distrusese trupul o făcuse să arate mult mai bătrână. Alva își dorea să-și fi putut aminti vremurile în care

fusese sănătoasă, fără cearcăne, fără obrajii trași și trupul osos, pieptul zguduindu-se cu fiecare respirație greoaie. Alva clătină din cap pentru a-și izgoni imaginea din minte, încercând să se gândească la altceva. Ea și Willie discutaseră din nou despre construcția unei noi case de vacanță la Newport. Sau mai bine zis, ea vorbise despre acest lucru. Willie nu era de acord cu această ideea, spunând că aveau deja o casă suficient de bună.
Alva oftă și închise ochii, încercând să își aducă aminte ultima oară când vizitase mormântul mamei ei. Nu își putea aminti. Își dorea ca mama ei să fi trăit suficient de mult pentru a-i fi cunoscut pe Willie K. și pe nepoți! Cu toate că ar fi certat-o pe Alva pentru postura lui Consuelo. Parcă îi putea auzi vocea: *Nu o lăsa să se cocoșeze așa!* I-ar fi spus că băieții semănau cu partea Smith a familiei, deși soacra Alvei insista că Harold arăta ca Willie când fusese bebeluș. Alva nu putea vedea asemănarea. Dar Harold era un copil cuminte, cu un temperament blând și care dormea adânc. Din acel punct de vedere semăna mai mult cu tatăl său.
Când Alva deschise ochii, erau în fața cimitirului. Vizitiul se dădu jos, descuie zăvorul porților masive din fier și le deschise larg. Cărarea din pământ se despărțea în mai multe direcții, înconjurate de dealuri și văi verzi, pe care se întindeau pietrele de mormânt.
Cu un buchet de flori în mână, Alva coborî din trăsură și traversă dealul spre mormântul mamei ei. Când coborî spre monumentul mare din granit, o văzu pe Julia, sora ei, îngenuncheată în rugăciune. Alva nu era surprinsă. Existase o vreme, înainte ca Alva să își petreacă verile în Newport, când toate vizitau mormântul împreună, la aniversarea morții ei.
Julia se ridică și se întoarse cu fața spre ea chiar când Alva înaintă și așeză florile pe mormânt.
– Speram să te găsesc aici, spuse Alva stând umăr la umăr cu sora ei.
– Tocmai le-ai ratat pe Armide și Jennie.
Alva dădu din cap, întrebându-se dacă Julia rămăsese în urmă așteptând să apară Alva. Trecuseră doi ani de când se văzuseră ultima dată. Erau amândouă prea încăpățânate pentru a se întâlni direct, dar o *întâlnire întâmplătoare* le proteja mândria amândurora.
Preț de un moment, tăcură, până când Alva spuse într-un final:
– Mai ții minte când ne aranja mama, cum ne punea să purtăm mănuși albe și să bem ceaiul pe veranda din fața casei?
Julia râse.
– Cel mai bine îmi amintesc cum striga la tine ca să te dai jos din copaci. *Alva! Vino aici și nu-ți mai arăta jupoanele!*
– Ah, da. Iar apoi mă bătea, spuse Alva.
– Iar ziua următoare te urcai înapoi în copac și o luai de la capăt.
– Ei bine, chiar *îmi plăcea* să mă cațăr în copaci.
– Îți plăcea să vezi cât de tare puteai întinde coarda, râse Julia.
– Poate.
Amândouă zâmbiră, iar Alva își înfășură brațul în jurul taliei Juliei.
– Mă bucur să te văd, spuse ea, îmi pare doar rău că ne vedem aici.

Julia încuviință din cap, se aplecă spre Alva.
– Arăți bine.
– Nu. Alva clătină din cap. Sunt grasă. Tocmai am născut din nou.
– Am auzit. Mi-au spus Jennie și Armide. Felicitări!
– Poate vei veni să îl vezi într-o zi? În fond, ești mătușa lui.
Julia făcu o pauză, cântărind ideea.
– Mi-ar face plăcere. Da, chiar mi-ar face plăcere.
Se lăsă din nou liniștea, iar Alva se gândi că Julia nu avea ce să mai spună, mai mult decât zisese deja. Uitase cât de tare semăna Julia cu mama lor, cu părul ei roșu cu nuanță mai închis decât al Alvei, cu ochii de un albastru mai adânc.
Uitându-se drept înainte, Julia spuse:
– Îmi pare rău pentru lucrurile pe care ți le-am spus atunci când ne-ai arătat casa. Am auzit că a ieșit minunat. Am citit despre marele tău bal... Amuți pentru un moment, apoi spuse: Chiar îmi pare rău pentru totul.
– Îți merge bine? întrebă Alva, ignorând scuzele Juliei pentru a nu fi nevoită să își ceară și ea scuze.
– Scriu câte ceva, spuse Julia.
– Scrii, ei?
Ridică din umeri.
– Doar niște texte scurte. Pentru o revistă de dame.
– Ei bine, bravo ție!
O altă tăcere inconfortabilă se lăsă între ele. Alva observă că rochia pe care o purta Julia avea mânecile deșirate. Materialul pantofilor ei era uzat, dintr-una din florile brodate mai rămăsese doar o singură petală.
– Nu am mulți bani la mine, spuse Alva, dar...
– Ce?
Julia nu se uită la ea.
– Dacă treci pe la casa mea mâine, poți vedea copiii. Poți să faci cunoștință cu micul Harold, iar eu și Willie îți putem da niște bani.
– Bani?
– Oricât îți trebuie. Nu e mare scofală. Știu că Willie s-ar bucura să te poată ajuta.
Se gândi la Jeremiah. Willie nu i-ar fi dat un sfanț, dar Julia era altceva. Willie o plăcuse mereu pe Julia, și ea era responsabilă, nu ar fi risipit banii...
Julia nu spuse nimic, dar Alva simți cum i se încordează trupul.
– Ce este? Ce s-a întâmplat?
Julia se întoarse către ea și o privi.
– Pentru un moment, ai început să vorbești din nou ca sora mea. Te-ai descurcat bine până când ai adus vorba de bani. Pur și simplu trebuia să deschizi subiectul, nu-i așa?
– Haide, Julia...
– Ți-a fost mereu atât de rușine de faptul că eram sărace. Niciodată nu am înțeles lucrul acesta. Eram tot aceiași oameni, aveam doar mai puțini bani. Și nu eram săraci pentru că eram oameni răi sau pentru că am făcut ceva ca

să o merităm. Am avut doar ghinion, atâta tot. I s-ar fi putut întâmpla oricui. Credeam că ai învățat ceva din situația aceasta.
– Da. Am învățat că nu vreau să mai fiu săracă vreodată.
– Tot nu înțelegi.
– Oh, haide acuma, Julia. Încerc doar să te ajut...
– Nu am nevoie de ajutorul tău. Nu ți l-am cerut. Și nu sunt proiectul tău caritabil. Nu îți vreau banii. Nu sunt impresionată de casa ta mare și elegantă, sau de hainele tale, sau de averea ta, așa că nu este nevoie să te dai mare cu ea.
Se întoarse pe călcâie și începu să se îndepărteze.
– Julia... lasă-mă măcar să te duc acasă cu trăsura.
– Nu, mulțumesc. Prefer să iau trenul.
Alva își privi sora plecând și doar mândria o opri să nu fugă după ea. Oare Julia credea că Alva uitase cum era să îți fie foame, să nu ai ce îți trebuie? Dacă nu s-ar fi căsătorit cu Willie, ar fi fost în aceeași situație ca Julia. Se căsătorise cu bani, folosise averea lui Willie pentru a se eleva, și cu ce scop?
La un moment dat, își dorise doar să ia locul doamnei Astor. Acum, oricât s-ar fi străduit, nu înțelegea de ce. Era un joc atât de prostesc. Julia tocmai o făcuse să înțeleagă că nu mai știa cum să fie ea însăși când comunica cu alți oameni. Se baza mereu pe banii ei, crezând că trebuia să îi impresioneze. Un lucru atât de simplu ca o vizită, chiar și la Puss sau la Lady Paget – pe care le considera prietene adevărate – necesita rochia și bijuteriile perfecte. Se gândi câți bani cheltuise pe cadoul de nuntă al lui Emily, pe cadourile pentru zilele de naștere ale copiilor. Făcuse același lucru cu copiii lui Tessie și organizase petreceri elaborate pentru Ophelia, ba chiar pentru Mamie – pe care nici măcar nu o plăcea cu adevărat – și pentru atâtea alte persoane pe care nici măcar nu și le mai amintea. Când Consuelo devenise vicontesa Mandeville, își făcuse griji că Duchy nu avea să o mai considere pe Alva o prietenă vrednică. Acesta fusese parțial motivul pentru care organizase balul mascat, sperând să primească validarea celei mai vechi și dragi prietene ale ei. Încercase chiar să mituiască presa. Deși nu se îndoise niciodată de sinceritatea relației ei cu Jeremiah, își dorea să fi încercat mai tare să descopere rădăcina problemelor sale, în loc să încerce să le rezolve cu bani.
Nu exista nici un dubiu. Alva conducea cu banii, fiindcă fără ei, nu credea că avea nimic valoros de oferit.
Alva se întoarse din nou cu fața spre mormânt, uitându-se la numele mamei și al tatălui ei printre lacrimi. Când căzu în genunchi, se simți pierdută, rugându-se ca mama ei să o ghideze, să o ajute să își regăsească drumul spre ea însăși. Și se rugă ca mama ei să fi fost totuși mândră de ea în ciuda tuturor, ca tatăl ei să fi realizat că o fiică era totuși la fel de bună ca și un fiu.

Capitolul 36

CAROLINE

– De ce? întrebă Carrie, stând în biblioteca tatălui ei cu mâinile în șold. Dă-mi un singur motiv bun.
Caroline ridică privirea din broderie. Între sprâncenele lui Carrie se formase o cută verticală adâncă. William își drese vocea și nu spuse nimic. Orme Marshall Wilson tocmai o ceruse pe Carrie în căsătorie. William spusese nu, iar apoi ceruse ca tânărul să fie escortat afară din casă.
Poate că Orme era chipeș, inteligent și manierat, dar familia lui adunase averea prin căi ferate, ceea ce era un dezavantaj pentru el. Pe deasupra, tatăl său era un escroc faimos, care câștigase o sumă mare de bani în război vânzându-le soldaților pături de lână care se dovediseră a fi din bumbac. Pe lângă aceasta, familia Wilson era prietenă cu familia Vanderbilt.
– Dar ai lăsat-o pe Emily să se căsătorească cu James, spuse Carrie. Vocea ei era încă calmă, rezonabilă, dar ochii îi erau duri, fermi. Ei bine?
Caroline se uită la William, ale cărui degete erau încleștate pe brațele fotoliului. Niciodată nu le spuseseră copiilor despre duel. William nu își dorise ca ei să știe că o lăsaseră pe Emily să se căsătorească cu James doar pentru a-l salva de la o moarte iminentă. Nu voia ca ei să creadă că era un laș.
– Este diferit, spuse Caroline.
– În ce fel?
Carrie își încrucișă brațele la piept. Nu ridică vocea. Părea atât de calmă, atât de determinată.
Caroline se uită din nou la William. Vârfurile degetelor sale începeau să se albească.
– Pur și simplu este, spuse Caroline împingând acul prin materialul întins în ramă. În primul rând, Orme Wilson este un vânător de zestre.
Era adevărat. Toți băieții Wilson erau cunoscuți pentru faptul că își măreau averile formând alianțe prin mariaj cu familii bogate – parveniți, în general. Erau cunoscuți drept *mirii Wilson.*
– Mama ta are dreptate, spuse William. Se ridică din fotoliu, merse la comodă și își turnă o băutură. Îți vrea doar banii.
– Te rog nu îmi insulta inteligența, spuse Carrie. Știu că mă iubește, pentru *că sunt eu.* Iar eu îl iubesc pe el.
Caroline se opri cu acul în mână.
– Tatăl tău și cu mine ne gândim doar la binele tău.
– Dacă e adevărat, atunci mă veți lăsa să mă căsătoresc cu Orme.
– Scoate-ți ideea din cap, o avertiză William. Nu te vei căsători cu el.
– Conversația aceasta nu are nici un sens. Carrie se întoarse pe călcâie și porni spre ușă. Cred că cel mai bine ar fi să plec acum, spuse ea uitându-se

la ei peste umăr. Dacă mai stau o secundă în plus, este foarte posibil să spun ceva ce vom regreta cu toții.
Deschizând larg ușile glisante, ieși pe coridor, urcând scările demnă și măsurată. Părea să se controleze în totalitate, până când trânti cu atâta forță ușa dormitorului că o auziră din bibliotecă.
Caroline se uită la William, care își umplea din nou paharul.
– Voi vorbi eu cu ea, spuse.
În fața dormitorului lui Carrie, Caroline îndreptă portretele care fuseseră mișcate când Carrie trântise ușa. Încercă să vorbească cu ea într-un mod rațional, să o convingă să îi deschidă ușa.
– Pleacă, mamă. Te rog, doar lasă-mă în pace.
– Carrie. Bătu din nou la ușă. Descuie ușa în clipa asta. Vreau să discut cu tine.
Caroline era gata să renunțe, când auzi pași ușori, apoi sunetul încuietorii. *Slavă Domnului*.
Caroline păși peste pantofii lui Carrie, care erau aruncați în mijlocul camerei împreună cu ciorapii ei de culoarea lavandei, mototoliți pe podea. Rochia ei era întinsă într-un scaun lângă geamul deschis. Draperiile fluturau în briză. Carrie era îmbrăcată doar în lenjerie, cu părul ei șaten împletit căzându-i până la talie. Dacă nu i-ar fi văzut ochii umflați, nasul roșu și obrajii roșii cauzați de accesul ei precedent de lacrimi, Caroline nu și-ar fi dat seama că plânsese. Când se găsi față în față cu Carrie, ochii ei erau uscați, poziția fermă.
– Știu că este greu de înțeles, dar este spre binele tău, spuse Caroline.
– Știu ce este bine pentru mine. Nu mai sunt un copil. Nu sunt ca Helen și Charlotte. Helen s-a căsătorit cu Rosy numai ca să te mulțumească pe tine. Charlotte s-a căsătorit cu Coleman pentru că nu i-ai dat de ales, și de atunci e nefericită cu el. I-ai frânt inima când l-ai izgonit pe Duncan, și nici nu ai idee cât de mult suferă cu Coleman. Îmi pare rău, mamă, dar nu cedez. Nu pot. Aceasta este viața mea, și *mă voi căsători* cu Orme.
Carrie era atât de stăpână pe ea, că era neliniștitor, iar Caroline știu că trebuie să fie la fel stăpână pe ea, poate chiar mai mult.
– Dacă sentimentele tale sunt atât de puternice, atunci îți sugerez ca tu și domnul Wilson să vă căsătoriți în secret, spuse Caroline liniștită, păstrând o fațadă de calm.
Carrie arăta de parcă se așteptase la așa ceva. Era pregătită.
– O căsătorie în secret nu ar fi favorabilă pentru nici una dintre noi și știi asta, mamă. Societatea nu privește cu ochii buni căsătoriile secrete și sunt convinsă că ai prefera să nu trag familia într-un scandal. Am fost crescută ca o fată Astor și nu am de gând să renunț la acest lucru. Nu voi lăsa societatea să îmi întoarcă spatele. Am de gând să mă căsătoresc cu bărbatul pe care îl iubesc *și* să îmi păstrez locul în înalta societate. Și amândouă știm că nu pot face acest lucru fără binecuvântarea părinților mei.
Caroline era uluită. Argumentul rațional al lui Carrie o șocase. Făcuse față furiei fiicelor ei, istericalelor și acceselor lor copilăroase, dar aceasta era o

discuție calmă și liniștită, iar Caroline își dădu seama că Carrie învățase totul de la ea. Felul în care o privea pe Caroline drept în ochi, logica enervantă pe care o folosea, tonul ferm al vocii. Era același mod în care Caroline se certa cu William. Nu știa cum să răspundă. Așa că o lăsă pe Carrie singură, așezată pe pat și cu privirea ațintită asupra peretelui. Avea să încerce din nou mai târziu.
Când se făcu ora cinei, Carrie refuză să coboare și nu luă nici o îmbucătură de pe tava pe care Thomas i-o adusese în cameră. Dimineața următoare, nu se atinse nici de micul ei dejun.
– Trebuie să mănânci ceva, spuse Caroline.
– Nu îmi e foame.
Trecuseră deja trei zile de când mâncase ultima oară. Nici o bucată de mâncare, nici un strop de apă. Tăvile erau duse în camera ei și luate înapoi, ore mai târziu, neatinse. Când i se aduceau pahare de apă și cești de ceai, Carrie întorcea pur și simplu capul.
– Ce e asta? Ce încerci să demonstrezi? întrebă Caroline.
– Mă voi căsători cu Orme. Și *mă aștept* ca tu și tata să ne dați binecuvântarea voastră. Este foarte simplu.
Așadar, era o întrecere a voințelor, Caroline împotriva lui Carrie. Caroline știa un lucru, și anume faptul că fiica ei era în avantaj. Ea controla situația, și tot ce putea face Caroline era să aștepte.
După alte două zile, deveni îngrijorată. Carrie nu băuse nici măcar o gură de apă. Se plângea de dureri îngrozitoare de cap, dar totuși refuza să bea sau să mănânce. În ziua a șasea, când Caroline văzu că avea febră, chemă doctorul.
– Fiica dumneavoastră suferă de deshidratare, spuse el ieșind pe coridor după ce o examinase pe Carrie. Este foarte slăbită. Tensiunea ei este foarte mică și mă tem că va trebui să o hrănim cu forța dacă nu o puteți convinge să mănânce.
Caroline se întoarse în camera lui Carrie după plecarea doctorului.
– Trebuie să începi să mănânci. Treaba asta a durat suficient.
– Am binecuvântarea ta să mă căsătoresc cu Orme?
Caroline refuză să cedeze.
– Trebuie măcar să bei niște apă. Doctorul a spus că ești îngrozitor de deshidratată.
Dar Carrie refuză și apa. Caroline o chemă pe Charlotte, care veni mai târziu în aceeași zi.
– Poate că tu vei putea vorbi cu ea, spuse Caroline urmând-o pe scări.
– Mamă...
Charlotte se opri și se întoarse spre ea, expresia ei spunându-i lui Caroline să se retragă și să îi dea o șansă să vorbească cu sora ei între patru ochi.
Caroline ridică mâinile, învinsă, deși se simțea lăsată pe dinafară, chiar puțin rănită. După ce Charlotte se strecură în camera lui Carrie și închise ușa în urma ei, Caroline se trezi singură pe coridor. Se duse la garderobă și începu să organizeze un sertar cu ace de pălărie. Timp de aproape o

jumătate de oră le aranjă după lungime, dar desigur că sistemul ei se nărui când îl duse mai departe, încercând să le împartă din nou după stil, după smaraldele și safirele de pe acele din aur și argint. Abandonând sarcina fără speranțe, se întoarse în coridor. Ușa lui Carrie era încă închisă, și putea auzi șoaptele fetelor. Caroline se întoarse în camera ei, se uită prin corespondența curentă, apoi așteptă.
Charlotte apăru în prag o oră mai târziu.
– Ei bine? Ce face? Va mânca? spuse Caroline așezând stiloul pe masă.
Charlotte clătină din cap. Arăta extenuată.
– Nu are sens, mamă. Îmi pare rău. Am încercat, dar nu vrea să mă asculte.
O zi mai târziu, se întoarse doctorul. De data aceasta cu asistenta. Împreună, cei trei intrară în camera lui Carrie.
– Domnișoară, spuse doctorul, dacă nu vrei să începi să mănânci, va trebui să te hrănesc cu forța. Nu va fi plăcut. Înțelegi?
Carrie clătină din cap fără să deschidă gura.
– Foarte bine, să începem.
– Așteptați, spuse Caroline, lăsați-mă să vorbesc cu ea. Carrie, ascultă ce spune doctorul. Trebuie să mănânci. Nu vrei să te forțeze.
Dar Carrie se uită doar la mama ei și clătină din cap.
– Bine atunci... Doctorul își băgă mâna în geantă. Nu îmi dai de ales.
Caroline îl rugă din nou să aștepte.
– Se va răzgândi, știu că o va face. Nu mai putem aștepta puțin? Se uită la aparatura grea pe care o scotea din geantă. Chiar este necesar?
Doctorul o privi pe Caroline.
– Este necesar dacă nu vreți ca fiica dumneavoastră să moară.
Să moară! Caroline știuse că situația era serioasă, dar până în acel moment negase faptul că era vorba de viață sau de moarte. Nu putea trece din nou prin așa ceva. Nu mai putea pierde încă o fiică.
– Carrie, ai auzit ce a spus doctorul? Vei muri dacă nu mănânci, vei muri.
– Cred că ar fi mai bine să așteptați pe coridor până când terminăm, spuse doctorul apropiindu-se de Carrie.
Dar Caroline refuză să plece și stătu în colț, uitându-se cum asistenta o imobiliza pe Carrie în timp ce doctorul îi lega brațele de pat. Carrie se luptă cu puțina forță pe care o mai avea, dând din picioare. Doctorul ridică o clemă din metal cu un aspect înfiorător.
– Deschide gura.
Dar Carrie își ținu gura strâns închisă.
– Haide, Carrie.
Carrie nu mai avu puterea să protesteze când doctorul îi descleștă maxilarul și îi înfipse clema în gură. Învârti de șuruburile de pe ambele părți, iar clema îi deschise gura din ce în ce mai tare.
Spaima din ochii lui Carrie era insuportabilă pentru Caroline, iar când îl văzu pe doctor scoțând un tub din geantă, vru să îl oprească, dar era înmărmurită și neajutorată. Când doctorul îi inseră cu forța tubul în gât, Carrie începu să tușească, ochii umplându-i-se de lacrimi și sângele

curgându-i din gură din cauza locurilor în care o tăiase clema. De cum începu hrănirea, ochii lui Carrie se măriră, iar trupul ei imobilizat se zvârcoli în timp ce tușea.
– Calmează-te acum, spuse doctorul. Relaxează-te sau vei da totul afară și va trebui să o luăm de la capăt.
Carrie era atât de slabă, atât de palidă. Atât de palidă.
Preț de o clipă, Caroline fu transportă înapoi la patul lui Emily, văzând fața fiicei ei, atât de palidă, trupul ei atât de nemișcat. Ceva se strânse adânc în inima lui Caroline. Nu putuse face nimic pentru a o salva pe Emily, dar Carrie – Carrie își făcuse totul cu mâna ei. Sau fusese Caroline cea care cauzase totul?
Oricât nu ar fi vrut ca fiica ei să își arunce viitorul pe fereastră, Caroline nu avea de gând să își vadă încă o fiică murindu-i în fața ochilor.
– Opriți-vă! Opriți-vă! Dumnezeule, opriți-vă!
Trase pâlnia din mâna doctorului.
– Căsătorește-te cu Orme, spuse ea dându-l deoparte pe doctor și strângând-o pe Carrie. Îi ținu trupul fragil în brațe și își legănă fiica în brațe. Haide, căsătorește-te cu el. Doar nu muri.

Numele *Backhouse* seamănă cu cuvântul *outhouse*, care are sensul de toaletă din exteriorul casei.

CEI PATRU SUTE. 1890–1894

Capitolul 37

SOCIETATEA

1890

O nouă decadă a început, iar noi nu mai știm unde se termină elita și unde începem noi. Granița dintre *ei* și *noi* începe să se estompeze și este traversată din ce în ce mai des. Puss a fost chiar invitată la ultimul dineu al lui Carrie Astor Wilson. Doamna Astor a fost și ea acolo, iar Puss a raportat că *are dinți foarte mici*. Ward McAllister i-a promis Lydiei primul exemplar semnat al memoriilor sale. Și multe dintre noi am fost la prânzuri, dineuri și baluri la care doamna Astor stă de o parte a gazdei, iar Alva de cealaltă. Zici că avem două regine acum.

Nu că vreuna dintre ele ar fi mulțumită cu acest nou aranjament. Continuă să se lupte în felul lor; Alva o insultă pe doamna Astor pe la spatele ei, iar doamna Astor o umilește pe Alva cu modul arogant în care o respinge mereu.

Am auzit totuși că doamna Astor nu este chiar atât de stăpână de sine când vine vorba de nepotul ei, Waldorf. Se zvonește că cei doi sunt în mijlocul propriului lor conflict. Și totul a pornit de la o carte de vizită!

Problemele au început cu mai multe luni în urmă, când doamna Astor și-a gravat noile cărți de vizită, pe care scrie doar *Doamna Astor*. Ei bine, Waldorf a considerat acest lucru e lipsă de respect față de mama și soția lui, care sunt de asemenea doamne Astor. Sincer, cât de absurd! Cu toții știm cine este *Doamna Astor*. Nu este Augusta. Nu este Mary. Este Caroline Webster Schermerhorn Astor. Și-a câștigat acel titlu. Ei bine, se pare că doamna Astor și nepotul ei au avut o ceartă mare pe acest subiect. Am crezut că s-a terminat. Dar ne-am înșelat!

Waldorf a moștenit o avere mare după moartea tatălui său, fiind acum unul dintre cei trei bărbați cu cele mai mari averi din țară. O onoare pe care acum o împarte cu Cornelius și Willie Vanderbilt, care, apropo, a moștenit majoritatea averii de două sute treizeci și două de milioane de dolari a lui Billy Vanderbilt după moartea acestuia cu cinci ani în urmă.

Dar să ne întoarcem la prezent – Waldorf a hotărât să își folosească noua avere pentru a o ataca pe doamna Astor. A demolat casa tatălui său și

plănuiește să construiască un hotel – *un hotel* – pe acel teren, chiar lângă casa doamnei Astor. Dacă știm vreun lucru despre doamna Astor, este că are o viață extrem de privată. Probabil că gândul de a locui lângă un hotel o scoate din minți.

Capitolul 38

CAROLINE

Caroline deschise ușa bibliotecii ei și văzu firele de praf care dansau în raza de soare care intra prin spațiul dintre draperii. Deși servitorii ei curățau casa de la un capăt la altul în fiecare dimineață, putea vedea în fiecare zi, la prânz, că un strat proaspăt de praf se așternuse pe mobilă, estompând strălucirea meselor de mahon, a podelelor de parchet și a obiectelor din lemn. Chiar și cu ferestrele închise, praful își găsea drumul înăuntru, ca să nu mai zică de gălăgie. Zgomotul asurzitor ale ciocanelor și al dălților când se loveau de blocurile de tăiere, sunetul mașinilor, zumzetul necontenit a fierăstraielor și al ciocanelor. Se auzeau cinci, uneori chiar șase zile pe săptămână, și începeau dimineața devreme, terminând târziu după-amiază. Caroline putea simți ecoul bubuitului în piept, tâmplele îi pulsau. Uneori se zguduia chiar fundația casei, făcând candelabrele să zdrăngăne și mișcându-i picturile prețioase pe pereți.

Gălăgia din fața geamului ei era neîndurătoare, și chiar când bubuitul părea să își găsească un ritm constant pe care aproape că îl putea ignora, urma o zdruncinătură care distrugea totul. Dacă haosul avea un sunet, era acesta. Își trecu degetele peste o comodă, lăsând o urmă curată în praf. Era dezgustată. Încă erau doar în primul stadiu al construcției. Presupunea că avea să mai dureze un an sau doi înainte ca hotelul familiei Waldorf să fie gata.

Zgomotul ciocanelor și bubuitul furtunos se opri subit, înlocuit de o liniște nefirească. Era atât de liniște, că auzi ciripitul unei păsări. Probabil că muncitorii erau în pauza de masă, așa că Caroline profită de moment pentru a se așeza în noul ei scaun înclinat Shastey și a începe memoriile lui Ward McAllister.

Când îi spusese lui Caroline pentru prima dată că voia să urmeze sfatul acelui reporter și să-și scrie memoriile, Caroline îl avertizase să fie precaut. Deși Ward o asigurase că nu avea să menționeze nume, Caroline era suspicioasă în legătură cu cartea. Și totuși, trebuia să recunoască faptul că era curioasă. În ziua publicării, Caroline își trimisese secretara la librărie pentru a cumpăra un exemplar, care stătuse neatins pe raft toată săptămâna trecută. Programul lui Caroline era surprinzător de gol în acea zi, și era prima oportunitate pentru a începe lectura.

Memoriile aveau peste patru sute de pagini, începând cu copilăria și educația sa, pline de detalii plictisitoare. Abia citise cinci pagini și era deja plictisită. Continuă să citească, iar vocea sa narativă deveni mai obsedată de sine, iar Caroline simți rușine pentru el. Se trezi strâmbându-se în timp ce citea despre călătoriile sale și despre felul în care stăpânea eticheta socială. Sincer, cartea era atât de prost scrisă, încât Caroline era surprinsă că cineva fusese de acord să o publice. Din fericire, nu sugerase ca ea și Thomas să o citească împreună. *De ce să le provoace suferință amândurora?* Dar Caroline nu era genul de persoană care abandona cărți, simțindu-se obligată să termine ceea ce începuse. Așadar, continuă în ciuda gălăgiei construcțiilor care reîncepuseră.

Se lupta cu paginile, simțindu-se puțin detașată, până când ajunse la *Capitolul XVII, O epocă de aur a festinurilor.* Se recunoscu pe sine imediat, chiar dinainte să ajungă la partea în care o numise „Marea Doamnă". Fragmente îi săriră în ochi. *În această perioadă, un mare personaj… avea fiice care trebuiau introduse în societate… Poseda o mare putere administrativă… circumstanțele o forțaseră să preia conducerea… Fiind în posesia unei mari averi, avea abilitatea să conceapă și să pună în aplicare proiecte sociale… Critica imediat defectele iluminării sau ale ornamentării, sau aranjamentele… datorită ei fuseseră balurile ceea ce fuseseră, în trecut…*

În trecut? Caroline nu mai avea cuvinte. Era umilită. Se simțea trădată. Ward spusese că nu avea să dea nume, și totuși o expusese și îi violase intimitatea. Cu cât citea mai mult, cu atât mai furioasă devenea.

Când ajunse la *Capitolul XXVI, Noua eră a societății din New York – Extravaganța vieții*, unde descria balul mascat al Alvei Vanderbilt, Caroline văzu roșu înaintea ochilor: *Acum am ajuns într-o perioadă în care societatea New Yorkului a început un nou capitol. Până în acest moment, dacă valorai un milion de dolari erai considerat un om bogat, dar acum, ce a fost pe atunci nu mai contează. Concepția New Yorkului asupra averii a sărit, îndrăzneață, la zece, cincizeci, o sută de milioane, iar nevoile și capriciile sale au crescut ca atare.*

Caroline era atât de agitată, că fu nevoită să facă o pauză și să se adune înainte de a putea continua să citească despre balul mascat și despre *doamna care a detronat regina.*

Capitolul 39

ALVA

Â

În seara de dinaintea petrecerii pentru a treisprezecea zi de naștere a lui Consuelo, Alva intră în dormitorul fiicei ei cu o cutie mare, prinsă cu o fundă opulentă din satin roz. Consuelo dormea adânc când Alva așeză cutia pe patul ei, scuturând-o cu blândețe. Cu ochii adormiți și părul împrăștiat pe pernă, Consuelo se trezi.
– La mulți ani în ajunul zilei tale de naștere! spuse Alva, așezată pe marginea patului.
Acum că fiica ei devenea femeie, Alva avea ceva special pentru ea, ceva ce își dorea ca fiica ei să deschidă în privat, și nu mai putea aștepta până în dimineața următoare. Mama Alvei sărbătorise mereu ajunul zilelor de naștere ale Alvei și ale surorilor ei. Obișnuia să se ghemuiască în pat lângă ele sau să le ia în poala ei. Când crescuseră mai mari, stătea cu ele la masă, cu cestile de ceai între ele, povestindu-le despre nașterile lor, povești pe care cu siguranță le înfrumusețase de dragul lor. Alva venise pe lume devreme și repede. *Erai foarte nerăbdătoare să începi să mă torturezi*, îi spunea mama ei pe un ton glumeț.
Consuelo se ridică în capul oaselor, sprijinită de pernele din spate.
– Haide, deschide-l.
Consuelo zâmbi în timp ce dădea cu grijă funda jos și desfăcea hârtia de împachetat.
– Nu mai ești un copil, spuse Alva ajutând-o pe Consuelo să deschidă cutia. Ești o domnișoară acum, iar asta este exact ce îți trebuie.
Consuelo băgă mâna în cutie și scoase un obiect care aducea cu un par, de care erau atașate curele din piele. Se uită la Alva.
– Mama? Ce e asta?
– Îți va îndrepta spatele. Ridică-te acum și haide să ți-l punem.
Părea încântată, de parcă ar fi fost vorba de o nouă rochie pe care o putea proba.
– Haide acum. Alva dădu la o parte păturile. Haide să ne asigurăm că stă bine pe tine și că nu e prea larg.
Consuelo se ridică cu delicatețe din pat, picioarele ei goale aterizând pe parchet. Alva stătu lângă ea, instruind-o să se întoarcă cu spatele în timp ce trăgea de curelele din piele și îi alinia parul cu șira spinării.
– Oh, mama, e atât de rece.
– Stai nemișcată. Aproape că l-am fixat.
Alva ținu parul în loc, potrivind corsajul în jurul șoldurilor fetei pentru a-l stabiliza. La final, așeză curelele din piele pe umerii ei și în jurul frunții.
– Gata. Cum e?
– Doare, mama. Mă ciupește.
– Oh, te vei obișnui. Este cel mai eficient mod de a-ți corecta postura.
Alva vedea o legătură între spinarea curbată a fetei și felul în care se conforma și se spunea mereu voințelor mai puternice din jurul ei. Alva spera ca și corsajul să îi îndrepte spatele, dar să îi dea și o coloană vertebrală, o doză de curaj pentru a se impune. Deși Alva nu își dorea ca

fiica ei să fie cum fusese ea în copilărie – Dumnezeule, nu –, își dorea ca fata ei să se impună măcar o dată, să îi spună *nu* Alvei. Măcar o dată.
– O postură dreaptă este vitală pentru o domnișoară în căutarea unui soț, spuse Alva în timp ce continua să inspecteze poziția corsajului.
– Dar nu sunt în căutarea unui soț.
– Poate că nu ești încă. Dar nu este niciodată prea devreme să te gândești la viitorul tău. Vei face un mariaj bun. Trebuie doar să îți îndreptăm șira spinării.
O ajută pe Consuelo să dea corsajul jos, iar apoi se ghemui în pat cu prima ei născută, povestindu-i despre ziua în care se născuse, cum o făcuse și mama ei.
Când termină povestea, pleoapele lui Consuelo erau grele de somn. Alva se aplecă peste ea, îi sărută fruntea și stinse lampa.
– La mulți ani! Somn ușor!
După ce îi verifică pe ceilalți doi băieți, coborî în salonul ei. Tocmai se pregătea să citească memoriile lui Ward McAllister, când intră Willie K. pe ușă, proptit de Oliver Belmont. Amândoi duhneau a whisky. Părul și hainele lui Willie erau răvășite, cuvintele i se amestecau în gură fără nici o noimă. Alva era dezgustată, abia reuși să se uite la ei.
După ce valetul îl ajută pe Willie să meargă în camera lui, Oliver se întoarse spre Alva și spuse:
– Nu fi prea dură cu el. *Totul* a fost din vina mea.
– Sunt sigură, spuse ea râzând aspru și încrucișându-și brațele în piept.
– Îmi dau seama că ești supărată. Și... Oliver ridică mâinile. ...pe bună dreptate, dar jur că fata era cu mine.
Fata? Era implicată o fată? Așa ceva nici măcar nu îi trecuse prin minte. Alvei i se strânse ceva în piept.
– Jur că era cu mine. Willie abia a schimbat două cuvinte cu ea toată seara.
– Protestezi prea mult.
– Nu, nu, râse el delirant, jur că Willie a fost un gentleman desăvârșit, în timp ce eu, pe de altă parte, am fost o canalie în toată puterea cuvântului.
Alva îl privi, atât de sigur pe sine, atât de convins că o putea îmbuna cu charisma sa.
– Tu? O canalie, domnule Belmont? Aș vrea să văd asta.
– Oh, ai vrea, carevasăzică?
Oliver ridică sugestiv o sprânceană. Acest mic gest o derută. Plecă, sperând că Oliver nu apucase să vadă roșeața care îi colora obrajii.
Alva nu dormi bine în acea noapte. Era tulburată de *fata* care se presupune că fusese cu Oliver. Mai existase o fată în trecutul lui Willie, o femeie, de fapt. Se întâmplase cu vreo cinci ani în urmă, chiar după ce murise Billy și Willie moștenise toți acei bani. Alva auzise că Willie fusese văzut la Sherry's cu această altă femeie. O brunetă, cam de vârsta Alvei. Willie negase totul, desigur, dar apoi cumpărase un iaht de șase sute cincizeci de mii de dolari și îl numise *Alva*, doar pentru a-și alina sentimentul de vinovăție după ce fusese un soț infidel.

Alva crezuse că trecuseră peste asemenea momente, dar acum își făcea din nou griji. Se foi în pat, gândindu-se la faptul că Willie părea mai distant în ultima vreme, și încercă să își amintească de ultima oară când fuseseră intimi. Iar apoi, de nicăieri, gândurile ei se îndreptară spre Oliver Belmont. Acea sprânceană sugestivă se simțea ca o provocare, ridicându-se în mintea ei din nou și din nou.

* * *

Următoarea zi, în timpul petrecerii, Alva urmări totul detașată. Abia înregistra conversațiile, tăcând și uitându-se cum Consuelo, invitata de onoare, vorbea cu Mamie Fish și cu Lady Paget, cu Ophelia Meade și cu Penelope Easton. Fiica ei se transforma în femeie chiar în fața ei. Era pe atât de frumoasă pe cât era tatăl ei de chipeș, dar mai important de atât, avea propriul ei stil. Era modestă, dar înduioșătoare. Alva observă cât de grațioasă era Consuelo, cât de relaxată părea. Fiica ei avea stofa unei perfecte doamne de societate. Toate lucrurile pe care Alva se străduise atât de tare să le stăpânească, lui Consuelo păreau să îi vină natural. Alva ar fi trebuit să fie mulțumită. În fond, se luptase să intre în societate de dragul copiilor ei – mai ales al fiicei ei. Dar putea vedea cum într-o bună zi, Consuelo avea să o eclipseze, iar acest lucru îi dădea Alvei un junghi incontestabil și rușinos de gelozie.
Alva își păstră zâmbetul pe față, dar se înecă. Oliver, pe care încerca să îl evite, veni spre ea, traversând camera cu atâta mândrie încât dădea impresia că avea un metru optzeci.
– Sper că ai mărinimia să mă ierți pentru că ți-am adus aseară soțul într-o stare atât de compromisă acasă.
– Ești iertat, spuse ea, deși nu era convinsă. Am doar o întrebare pentru tine: cine este fata?
– Un domn nu se laudă cu cuceririle sale.
– Un domn? Alva râse, uitând să se stăpânească preț de o clipă. Credeam că ești o canalie.
De ce ai spus asta? Și de ce zâmbește Oliver așa?
Alva îl părăsi și continuă să își facă griji despre Willie K., monitorizându-l pe tot parcursul serii. Cu cine vorbea? Stătea prea aproape de Lydia? Râdea cu prea multă veselie de ceva ce tocmai spusese Tessie? Unde era acum? Cu cine era? Era în agonie.
După ce mâncară desertul și ultimii invitați părăsiră Petit Chateau, Willie K. veni la Alva și se opri în spatele ei. Toată noaptea așteptase ca el să vină la ea, să îi dea atenție, iar acum, că o făcuse, nu mai voia. Știa că avea să își așeze mâinile pe umerii ei încă dinainte să o facă și trebui să se forțeze să nu i le dea jos.
– Ai fost foarte tăcută în seara asta, spuse el.
– Da?
Era recunoscătoare că stătea cu spatele la el. Simți cum i se încălzeau obrajii. Willie se comporta de parcă nu se întâmplase nimic, de parcă nu ar

fi umblat jumătate de noapte cu Oliver și cu o *fată*. Și chiar dacă fusese gentilomul perfect și Oliver fusese canalia, nu ar fi trebuit Willie să își ceară scuze? Să dea niște explicații? Alva își dorea să îl confrunte, dar femeile – soțiile – nu făceau asemenea lucruri.
Deși Willie nu spuse nimic și nu își ceru scuze, trebuia să fi simțit că era supărată, fiindcă, masându-i cu blândețe umerii, spuse:
– Mă gândeam la Newport. Despre ce spuneai legat de o nouă casă.
– Oh?
De ani întregi se ruga de Willie să construiască o nouă casă de vacanță în Newport. Încercase să îi expună situația rațional, explicându-i că se plictisea, că avea nevoie de ceva mai stimulant. Ceva pentru ea. Îl implorase, fusese dulce ca zahărul, și nu ajunsese nicăieri. Încercase și să îl oblige, dar refuzase din nou.
– Cred că este timpul, spuse el.
Alva era sigură că acestea erau cuvintele unui bărbat vinovat. Se întoarse și se uită la el, încercând să își dea seama dacă vorbea serios.
– Ai vrea să proiectezi o casă nouă? De la fundație.
Înainte să se poată opri, Alva îl îmbrățișă și îi mulțumi. Nici Willie, nici ea, nu erau naivi. Alva tocmai primise ceea ce își dorise: recompensa pentru faptul că fusese o soție bună și docilă.

Capitolul 40

CAROLINE

Trecuse o săptămână de când Caroline terminase *Societatea, așa cum am cunoscut-o eu*. De când o terminase, alții o citiseră de asemenea, iar batjocura la adresa lui Ward McAllister începuse, la fel de gălăgioasă ca și șantierul din vecini. Presa era necruțătoare, tipărind titluri de tipul *Acest nobil este un snob* și *Fiasco frapat*. Un articol din *Town Topics* se întreba dacă *domnul McAllister se giugiulește cu doamna Astor*. Caroline era îngrozită. Din numeroase motive, dar mai ales acesta, îl evita pe Ward, renunțând la o săptămână de baluri, dineuri și spectacole de operă. Nu voia să fie văzută cu el, și mai ales, nu știa ce să îi spună.
Se gândise că era devastat de o asemenea critică și rușine publică, dar nu văzu nici urmă de asemenea sentimente când în sfârșit își făcu apariția în casa ei.
Arăta elegant și proaspăt, cu o floare galbenă la rever și cu un baston de plimbare nou în mână. Își ceru scuze din suflet, nu pentru că scrisese despre ea, ci fiindcă nu o vizitase mai devreme.
– Dar, nu știai, am fost atât de căutat de când cu cartea.

Bubuiturile constante de la șantier nu se opriseră de la sosirea lui Ward.
– Tărăboiul acela este îngrozitor, spuse el. Se întoarse spre fereastră. Acum spune-mi. Se întoarse din nou spre ea. Ce mai faci? Mie îmi merge splendid, să știi. Toată fanfara este palpitantă.
Zâmbi, de parcă nu ar fi ridicat un ziar, de parcă nu ar fi vizitat nici un club în ultimele două săptămâni. Continuă să pălăvrăgească și să se plimbe prin cameră, înainte să se așeze în fotoliul din fața lui Caroline. Caroline se pregăti pentru întrebarea inevitabilă, și, bineînțeles, Ward se propti pe baston și întrebă:
– Acum spune-mi, ce părere ai de cartea mea?
Caroline tăcu.
– *Ai citit* cartea, nu-i așa?
Nu îi venea să creadă că trebuia să întrebe. Caroline nu îl mințise niciodată pe Ward și nu avea de gând să înceapă acum.
– Da. Putea vedea cât de mult își dorea să fie lăudat. Caroline îl privi în ochi și îi spuse: Cred că ai mers prea departe.
– Oh, știu, chicoti el. Nu părea să observe avertizarea din cuvintele lui Caroline. Sau poate că nu voia să o accepte. Librăriile abia reușesc să o țină pe rafturi.
Caroline îl privi uluită. Părea pierdut într-o lume creată de el însuși. Ei bine, Caroline era pe cale să îi spulbere iluziile, să îi spună exact ce părere avea despre memoriile sale pompoase și cât de jignită fusese de lucrurile pe care le scrisese, când William și Coleman Drayton dădură buzna în salon.
Caroline era surprinsă. *De ce Dumnezeu sunt împreună?* William detesta compania lui Coleman. Simți un val de adrenalină.
– Vai, nu. Caroline sări în picioare, cu inima galopându-i în piept. Ce s-a întâmplat? Ce este? Este Charlotte? Copiii?
William se întoarse către McAllister.
– Te rog să ne ierți, Ward.
Caroline simți cum i se înmoaie picioarele când se așeză din nou în fotoliu.
– Trebuie să plec oricum. Trebuie să mă întâlnesc cu publicistul meu, spuse Ward în timp ce își așeza melonul pe cap.
După ce plecă și Thomas închise ușile duble, Coleman luă loc lângă Caroline, piciorul trepidându-i agitat. Împreună, priviră cum William merse la șemineu și își odihni cotul pe poliță. Tăcerea lor o agita.
– Cineva să spună ceva, vă rog. Spuneți-mi ce se petrece.
William își drese vocea și spuse în sfârșit:
– Mă tem că Coleman are niște vești supărătoare despre Charlotte și despre starea căsniciei lor.
– Oh?
Asta era tot? Caroline se simți ușurată. Fiecare căsnicie avea problemele ei. Ea și William erau dovada acestui lucru. Ideea căsătoriei din iubire era un concept foarte modern. Caroline nu îl putea înțelege. Căsătoria era o alianță practică, un mijloc prin care se păstra numele și averea familiei. Helen înțelegea acest lucru. Ea și Rosy făcuseră o partidă și o familie bună. Dar

Carrie își urmase inima, ca și Jack. Fiul ei se logodise de curând cu domnișoara Ava Lowie Willing. Caroline nu era de acord cu logodna, dar își dădea seama că domnișoara Willing era o influență pozitivă asupra lui Jack. Pentru prima dată părea interesat de altceva în afară de mâncare și își transformase silueta corpolentă într-una subțire și atletică, asemenea celorlalți bărbați Astor. Caroline realiză cu un junghi de vinovăție că fiului ei îi era foame de iubire și afecțiune, nu de mâncare.
Deci Charlotte și Coleman aveau diferențele lor de opinie. *Prostii*. Căsnicia lor nu era bazată pe iubire și pasiune. Atât de puține erau. Caroline știa că Charlotte fusese nefericită din când în când. Multe soții erau nemulțumite de soții lor. De aceea erau copiii atât de importanți. Sincer, Caroline era surprinsă că William și Coleman făceau un asemenea circ pe acest subiect.
– Ce fel de probleme are căsnicia voastră? întrebă ea în sfârșit, ușor distrasă.
Coleman vorbi pentru prima oară.
– Fiica dumneavoastră întreține relații cu vecinul nostru, Hallett Borrowe.
Relații! Acest cuvânt îi atrase atenția lui Caroline. Șocul îi făcu urechile să țiuie. Era obișnuită ca soții să își încalce jurămintele, dar o soție, o mamă? *Niciodată!*
– Se întâmplă de ceva vreme, spuse Coleman.
Lui Caroline nu îi venea să creadă că fiica ei era capabilă de un asemenea lucru. Se uită la William, dar acesta îi evită privirea.
– De unde știți că e adevărat?
Obrajii lui Coleman începură să se înroșească.
– Aș prefera să nu spun așa ceva în prezența unei doamne. Dar credeți-mă când vă spun că am dovezi. După ce i-am găsit împreună – și în propria mea casă, pe deasupra –, am amenințat-o cu divorțul.
– Oh, Dumnezeule, nu, spuse Caroline.
De data aceasta, când se uită la William, acesta își freca tâmplele cu ochii închiși. Un divorț ar fi fost un scandal prea mare pentru familia Astor.
– Nici nu trebuie să vă gândiți la așa ceva. Aceste situații pot fi rezolvate, spuse Caroline.
– Așa am crezut și eu, spuse Coleman. Când am aflat de aventură, Charlotte mi-a scris o scrisoare. Scoase din buzunarul de la piept o bucată de hârtie din setul lui Charlotte. Era îndoită de trei ori, mototolită de parcă ar fi fost citită și răscitită. A recunoscut că a avut o aventură cu Borrowe. E totul chiar aici, în scrisul ei. Întinse scrisoarea. A promis să nu se mai întâlnească cu el niciodată.
– Foarte bine. Vedeți? Problema e rezolvată, spuse Caroline.
– Mă tem că nu este. Charlotte continuă să se vadă cu acel ticălos. Și ar trebui să știți că și el este un bărbat însurat.
– Oh, Dumnezeule!
Și Caroline crezuse că situația nu se putea înrăutăți.
– Nu pot tolera un asemenea comportament și nu îmi pot expune copiii la așa ceva. Am încercat să o aduc pe Charlotte cu picioarele pe pământ, dar

susține că nu se poate abține. Coleman clătină din cap, trăgând de mânșetele cămășii sale. Nu am de ales decât să încep procesul de divorț.
– Nu, nu nu, spuse Caroline, nu putem permite să se întâmple așa ceva. Mai ales din cauza copiilor. Voi vorbi cu Charlotte.

* * *

Dar când Caroline vorbi cu Charlotte mai târziu, fiica ei repetă doar ceea ce spusese Coleman deja.
– Nu mă pot abține.
– Ei bine, ai face bine să înveți *să te abții*, domnișoară. Soțul tău amenință că va divorța de tine din acest motiv.
Charlotte nu spuse nimic. Părea mai interesată de florile din salon, rearanjând leneș un liliac dintr-o vază din cristal.
– Ai idee ce efect ar avea un divorț asupra reputației tale?
– Doar de asta îți pasă? De reputația mea? Charlotte înfipse o tulpină în vază. Cu fericirea mea cum rămâne? Sunt nefericită cu Coleman. Am fost devastată din cauza lui Duncan. Ani în șir. Iar apoi l-am cunoscut pe Hallett. Este singura fericire pe care o am de când m-am căsătorit.
– Doar fiindcă îți dorești ceva, nu înseamnă că poți avea acel lucru. E căsătorit. Și cum rămâne cu copiii tăi? spuse Caroline.
– Știu că nu vrei să auzi asta, mamă, spuse Charlotte continuând să își facă de lucru cu florile, dar sunt fericită că Coleman a aflat de Hallett. *Am vrut* să afle despre noi. *Vreau* să divorțeze de mine.
– Iar apoi ce? Hallett este un bărbat însurat.
– Își va părăsi soția, știu că o va face. Nu o iubește. Va divorța de ea și ne vom căsători.
– Charlotte, nu știi ce vorbești. Divorțul nu este o opțiune.
Charlotte abandonă în sfârșit florile și o privi pe Caroline în ochi pentru prima dată.
– Nu pot rămâne într-o căsnicie când sunt atât de nefericită. Pur și simplu nu pot.
Nu ai de ales, vru Caroline să spună. Cea mai mare problemă a lui Charlotte, sursa durerii ei, era faptul că *într-adevăr* credea că avea dreptul să primească ceea ce își dorea inima ei.
– Dacă divorțezi, nu vei mai fi bine-venită în lumea în care ai fost crescută. Ai păta reputația copiilor tăi, pe lângă a ta. Ai fi exclusă și ai duce o existență foarte singuratică, draga mea. Mult mai singuratică decât dacă ai rămâne căsătorită cu Coleman. Iar tatăl tău nu ar tolera așa ceva. Te-ar dezmoșteni. Sunt sigură.
Charlotte ridică privirea, cu gura deschisă.
– Nu îmi poți face asta din nou. Pur și simplu nu poți.
Oricât ar fi insistat că nu îi păsa de averea familiei, oricât ar fi spus că nu voia să fie doar o altă fată bogată, banii erau mereu ceea ce o făceau să se conformeze.
– Vorbesc serios, Charlotte. Nu vei primi nici un sfanț.

Charlotte ridică privirea, înțelegând în sfârșit gravitatea faptelor ei.
– Deci sunt blocată. Asta îmi spui? Sunt blocată în această căsnicie? Pentru totdeauna?
Charlotte își acoperi fața cu mâinile, bolborosind fără noimă, umerii zguduindu-i-se în timp ce lacrimile i se scurgeau printre degete.
– Trebuie să rămâi în această căsnicie, atâta tot. Asta dacă te va lăsa soțul tău.
Caroline știa că această decizie era în totalitate la latitudinea lui Coleman, care avea tot dreptul să ceară un divorț. Douăzeci de minute mai târziu, se prezentă la biroul ginerelui ei, frumos amenajat și cu pereții acoperiți cu lemn de nuc. Avea un bust din marmură după înfățișarea sa pe biroul de care sprijinea. Ascultă oferta lui Caroline cu brațele încrucișate.
– Cinci mii de dolari, spuse ea, anual.
Coleman oftă și se uită la tavanul casetat.
– Pentru *ce*, mai exact?
– Pentru a rămâne căsătorit cu fiica mea. Și pentru discreția dumneavoastră.
Coleman își plecă bărbia și își înfipse mâinile în buzunare. Părea să cântărească oferta. Știa ce efecte ar fi avut divorțul asupra propriei sale reputații, iar Caroline știa desigur că se gândea la copii.
– Cum rămâne cu discreția fiicei dumneavoastră? întrebă el.
– Charlotte mi-a dat cuvântul ei că nu se va mai întâlni cu el. Regretă enorm ceea ce s-a întâmplat.
Coleman strâmbă din gură și spuse, încuviințând din cap:
– Șapte mii. Șapte mii de dolari pe an și voi opri procesul de divorț.
– Bine.
Coleman ridică ambele sprâncene.
– Credeam că veți vrea să vă gândiți mai mult. Ar fi trebuit să cer zece mii.
Caroline zâmbi sumbru.
– V-aș fi dat douăzeci de mii.

Capitolul 41

SOCIETATEA

Newport & New York
1891-1892

Cu toatele i-am spus Alvei să nu o facă. I-am spus din nou și din nou că era o idee proastă. Ba chiar că era o idee groaznică. Dar ne-a ascultat? Deloc. Voia să construiască o casă nouă de vacanță în Newport și, dintre toate terenurile pe care le putea cumpăra, l-a cumpărat pe cel de pe Bellevue Avenue, chiar lângă Beechwood, casa doamnei Astor.

Este evident că Alva o provoacă pe Marea Doamnă, ceea îi creează o dilemă. Oricât ar vrea să fie acceptată de doamna Astor, vrea mai mult să o răstoarne.
Alva a cumpărat casa – modestă, fără personalitate – acum vreun an și l-a angajat pe Richard Morris Hunt, arhitectul care a proiectat casa ei de pe Fifth Avenue. Este foarte secretoasă când vine vorba de noua casă, ceea ce nu este deloc stilul ei. De obicei este foarte lăudăroasă, dar nu acum. De cum au demolat vechea casă, l-a pus pe Hunt să ridice un gard în jurul întregii proprietăți. Acest gard trebuia să fie înalt de cel puțin trei metri. Nu vedem nimic din ce se petrece în spatele său, deși încercăm. Din când în când, în timpul plimbărilor noastre zilnice, unele dintre noi încercăm să tragem cu ochiul prin gard, dar nu se vede nimic.
Acum ne-am întors toate la New York. Este a treia luni din ianuarie, ajunul balului anual al doamnei Astor. Ne trezim într-o zi rece, vântoasă. În încăperile noastre trage curentul, boilerele din pivnițe bubuie, sobele cu cărbuni sunt pornite constant. Ninge de ceva vreme. Fulgi mari și umezi ne udă toate ziarele de dimineață. Acestea ajung pe tăvile noastre pentru micul dejun încrețire și mototolite, deși servitorii noștri le-au călcat și le-au uscat.
Frunzărim leneșe *Town Topics* și *The World*, iar apoi trecem la *The New York Times*. O singură privire ne trezește pe toate. Nici măcar o oală întreagă de cafea nu ne-ar fi putut da un asemenea șoc matinal. Ne uităm din nou la titlu: *Ward McAllister declară că societatea din New York este compusă din doar 400 de persoane.*
Articolul începe cu un citat din McAllister: *Există aproximativ 400 de persoane în societatea elegantă din New York. Dacă treci de acest număr, dai de oameni care ori nu sunt la locul lor într-o sală de bal, ori îi fac pe alții să nu se simtă la locul lor.* Iat-o – o declarație. Un număr limitat. O linie trasă pe nisipul alb și privilegiat din Newport. Ne întrebăm dacă acest grup de patru sute a existat mereu și noi am aflat doar acum de el? Este un secret – asemenea atâtor altor lucruri din lumea aceasta, care nu ni se dezvăluie? A fost această listă de nume păstrată în siguranță undeva, poate în cotloanele ascunse ale casei doamnei Astor? Și, de ce, în ajunul balului ei, a decis Ward McAllister să publice numele acestor membri ai înaltei societăți?
Pe Fifth Avenue le crește tuturor pulsul. Ni se urcă căldura în obraji în timp ce parcurgem lista de nume. Este organizată alfabetic și începem cu *A*, ochii noștri fugind în susul și în josul coloanelor. Unele nume ne sar în ochi: **Domnul și doamna James L. Barclay**, **domnul și doamna Chauncey M. Depew**, **domnul Shipley Jones**... Unele dintre noi, ca de exemplu Puss, Mamie și Lady Paget sunt ușurate și extatice când își văd numele pe listă. Au intrat în elită, deși nu au un strop de sânge Knickerbocker în ele. Dar Jay Gould nu este pe listă. Fanny și John Pierpont Morgan nu sunt pe listă, la fel ca familia Rockefeller. Inimile noastre continuă să bubuie. Vedem că **domnul și doamna Cornelius Vanderbilt** sunt pe listă. **George W. Vanderbilt,** de asemenea. Cu toții ne așteptăm să îi vedem pe domnul și

doamna William Kissam Vanderbilt după ei, dar în locul lor este **domnișoara A. Van Rensselaer.** *Van Rensselaer?* Facem o pauză. O luăm de la capăt, de parcă am fi citit greșit. *Alice și Cornelius sunt pe listă, dar Alva Vanderbilt nu?*

* * *

În seara următoare a sosit evenimentul cel mai așteptat al sezonului. Balul doamnei Astor! Noi, cele care am primit după atâția ani invitația mult dorită, intrăm în casa ei neștiind la ce să ne așteptăm. Ceea ce găsim este un coridor fermecat cu mai multe lalele și Frumuseți Americane, mai mulți palmieri tropicali decât am mai văzut vreodată. În jurul scării din marmură se înfășoară iedera. În salonul din față se află o mare de lalele galbene, împreună cu un șifonier din care curg chiar mai multe Frumuseți Americane.

Povestea listei cu patru sute de nume plutește prin aer. Auzim persoane șușotind despre ea. Toată lumea pare să îl caute din priviri pe Ward McAllister, care încă nu a sosit. Marea întrebare la care se gândește toată lumea este: *A știut doamna Astor că Ward avea să publice lista? Era în cârdășie cu el?* Este imposibil să îți dai seama. Iat-o, gazda ideală, negând orice zvon sau speculație în timp ce își salută invitații. Stă pe podium, pe bancheta ei preferată în formă de tron, sub portretul ei în mărime naturală. Este îmbrăcată în catifeaua ei caracteristică, poartă o perucă mare și are podoabe peste tot: tiara ei cu diamante, colierul cu diamante, un corsaj cu diamante și inele pe cinci degete. Sclipește, reflectând lumina asemenea unei prisme de fiecare dată când se mișcă.

Până la ora unsprezece s-a format o coadă care pornește de la primul etaj. Pentru cei care o întâlnim pe doamna Astor pentru prima dată, anticiparea este imensă. Am așteptat acest moment ani de zile. Iar acum trebuie să așteptăm aproape o oră până când ne vine rândul. Unul câte unul, își primește invitații cu o strângere de mână și cu un salut cordial. Unii primesc doar o mișcare din cap. Reușește să le spună câteva cuvinte familiilor Livingston și Belmont, dar când vine momentul lui Mamie Fish, doamna Astor întinde doar mâna.

Mamie este cea care spune:

– Ward cu siguranță că s-a întrecut pe sine de data aceasta, *nu știi*. Acel bărbat va avea nevoie de o scară pentru a-și ajunge la orgoliu. Ar trebui să îi schimbăm numele în Ward McListă.

Mamie, care și-a iubit mereu propriul umor, începe să râdă. Doamna Astor nici măcar nu schițează un zâmbet.

În curând ajunge Ward McAllister și observăm cât de incredibil de autosatisfăcut pare. Merge să o salute pe doamna Astor, dar aceasta ridică o mână pentru a-l opri. E furioasă. Nu începe îndoiala. Ward se retrage fără tragere de inimă, arătând brusc mai mic, umerii gheboșându-i-se. Toată strălucirea l-a părăsit.

Sincer, ni se pare greu să ne pară rău de el. Și-a făcut totul cu mâna lui, și, pe deasupra, abia ne-a băgat în seamă pe vreuna dintre noi. A fost deosebit de dur cu Lady Paget, denunțând ultimul ei dineu în presă fiindcă nu servise nici un preparat cu carne. Ziarul neglijase să menționeze faptul că Lady Paget a aderat la o nouă mișcare ce nu susține consumul de carne. În următoarea zi, i-a trimis lui Ward McAllister un pește – cu capul și coada încă atașate.
În timp ce continuăm să socializăm, suntem conștiente de un gol nespus în jurul nostru, un vid, fiindcă Alva nu este aici. Poate că doamna Astor a fost forțată să accepte familia Vanderbilt după balul mascat, dar asta nu înseamnă că trebuie să îi primească în casa ei.
Mai devreme în aceeași zi, Alva a avut grijă să le spună lui Lady Pay Paget, lui Penelope, lui Puss, Opheliei, și oricui altcuiva, că ea și Willie fuseseră chemați în afara orașului pe neașteptate. Cât de convenabil!

Capitolul 42

ALVA

Alva înaintă pe coridor cu mâinile întinse în fața ei, bâjbâind prin întuneric. Ar fi putut la fel de bine să fie legată la ochi. Deja se întorsese pe călcâie prea repede când ieșise din garderobă și își lovise degetul mare de la picior de pragul ușii. Se tot aștepta să atingă balustrada rotunjită și sculptată, dar nu reușea să o găsească. Înaintă pas cu pas, centimetru cu centimetru, până când degetele ei găsiră în sfârșit balustrada. Urcă scările încet, precaut. Își putea auzi servitorii bâjbâind și ei prin casă.
Când ajunse la primul etaj strigă:
– Willie?
– Suntem aici. În sala de jocuri.
Alva urmă direcția vocii sale, care o duse în camera în care Willie și copiii aveau să își petreacă noaptea. Doar un strop din lumina lumii pătrundea prin ferestre, abia reușind să îi contureze pe cei patru, care stăteau înghesuiți unii lângă alții. Willie era în mijlocul unei povești cu fantome, și când scoase un *bau* mare și puternic, micul Harold, în vârstă de opt ani, urlă și izbucni în lacrimi.
– Uită-te ce ai făcut, Willie.
Alva nu îi putea vedea fața lui Willie, dar cunoștea acel urlet, își putea imagina cum îi tremura buza de jos, cum își strânse ochii.
– Eu? Tu ești cea care ne-a pus să stăm în întuneric, se enervă Willie.
– Le vei da tuturor coșmaruri, spuse Alva și îl luă pe Harold în poală.
– Atunci aprinde o lampă. Sau o lumânare, pentru numele lui Dumnezeu.

– Nu.
– E ridicol. Doar o lampă. O lumânare.
– Dumnezeu mi-e martor, Willie, spuse ea printre dinții încleștați, că dacă pui mâna pe lampă, îți rup degetele.
Era ora unsprezece. La câteva străzi spre sud, balul doamnei Astor era deja în toi, iar Alva ordonase ca toate luminile să se stingă la ora patru, chiar înainte să apună soarele. Nici o singură lampă sau lumină nu mai rămăsese în întreaga vilă.
– Dar asta e o prostie, spuse Willie.
Dar pentru Alva nu era o prostie. În secunda în care văzuse că numele ei nu se află pe acea listă, le spusese tuturor persoanelor la care se putuse gândi că ea și Willie fuseseră chemați undeva pe neașteptate, că era vorba de o urgență tocmai în Mobile. Luau trenul de la ora cinci, altfel ar fi participat la balul doamnei Astor, desigur.
– Dar toți știu că nu suntem pe lista aceea, spuse Willie.
– Lista aceea este plină de goluri și erori.
Mai multe dintre numele pe care Ward le dăduse celor de la *New York Times* erau pur și simplu greșite. Domnul Stanley Dunn murise de un atac de cord cu un an înainte, iar domnul Herbert Franklin murise și el. Marjorie Blundt fusese trecută de două ori pe listă, o dată cu numele ei de fată și o dată cu numele soțului.
– Toată lumea știe că nu este corectă. Este posibil ca toți să creadă că *ar fi trebuit* să fim pe listă.
– Absurd. Și cu siguranță nimeni nu crede că și servitorii au plecat din oraș. N-ar rămâne în casă cu luminile stinse, argumentă el.
– Le-am dat liber toată noaptea, mârâi ea.
– Și mai exact cum ai de gând să explici faptul că te vei întoarce în oraș mâine?
Oh, știi cum să mă provoci, nu-i așa?
– Le vom spune tuturor că ne-am întors mai devreme, spuse ea, știind că nu avea să fie nevoită să își arate fața decât seara. Acum nu mai vreau să aud nici un cuvânt.
– Nu te voi înțelege niciodată, Alva.
– Iar *eu* nu voi înțelege niciodată de ce *tu nu poți înțelege* că prefer să stau toată noaptea aici în întuneric, decât să o las pe doamna Astor să mă umilească. Din nou.

Capitolul 43

ALVA

Alva ridică gulerul de blană al hainei și își îndesă mâinile în manșon. Ninsese mai devreme, iar acum cerul era senin, soarele strălucind pe stratul proaspăt de zăpadă. Ramurile copacilor erau albe. Tocmai se întorsese din biroul lui Hunt din Greenwich Village, unde se uitaseră peste ultimele planuri pentru casa din Newport. În timp ce se plimba prin Washington Square Park, dădu de o mulțime de oameni adunată lângă Arcul de Triumf. Majoritatea erau femei, tinere, bătrâne, unele cu pielea albă, altele cu pielea închisă la culoare. Unele purtau baticuri pe cap și aveau fețele ridate, mâinile aspre. Altele erau îmbrăcate ca și ea, cu blănuri moderne și pălării cu boruri largi. Alva observă doar o mână de bărbați, majoritatea polițiști. O fanfară din spatele unui morman de zăpadă începură să cânte *Hallelujah* cu mult entuziasm. Unele femei purtau eșarfe peste paltoane și ridicau pancarte și steaguri: *Vot pentru Femei.*

În fața mulțimii stătea o femeie a cărei voce răsunătoare contrasta cu silueta ei micuță. Alvei îi era frig și nu intenționa să mai stea, până când o auzi spunând:

– Noi, femeile, trebuie să fim unite pentru a schimba legile care ne păstrează sub controlul soților noștri.

Alva își petrecu până la urmă următoarele douăzeci de minute ascultând.

– ...contestăm legile care îi interzic unei femei căsătorite să dețină propriile ei terenuri. Contestăm legile care spun că o femeie nu poate semna un contract cu putere juridică. Contestăm legile care spun că o femeie care *deține* o slujbă – care își câștigă propriii bani – trebuie să îi cedeze soțului ei salariul. Nu aparținem bărbaților acestei lumi!

Alva se minună de explozia de chiote și aplauze. Aplauzele erau contagioase, și Alva nu se putu abține din a-și da jos manșonul și de a li se alătura.

– ...unii spun că menirea supremă a unei femei este să fie soție sau mamă, să întrețină o gospodărie. Noi spunem că aceasta este o prostie. Unii spun că dacă femeile ar primi drept de vot, am deveni masculine, ne-ar crește mustăți și bărbi. Noi spunem că este o prostie incredibilă. *Vom primi* dreptul de vot și *le vom arăta* ce putem face, care este adevărata noastră menire supremă...

Alva aplaudă atât de tare încât simți furnicături în mâini. Nu asta încercase să demonstreze încă din ziua în care își găsise tatăl plângând, întrebându-l pe Dumnezeu de ce îi luase unicul fiu și nu pe una dintre fiice? Fanfara începu să cânte din nou, iar Alva se uită la femeile care veniseră aici din fiecare colț al orașului și realiză că erau toate la fel. Nu conta dacă erau bogate sau sărace, tinere sau bătrâne, toate erau în primul și în primul rând femei. Și toate erau trase în jos, imobilizate. Banii și statutul social nu le puteau elibera.

Mulțimea începu să se răsfire, iar Alva porni pe Fifth Avenue, hotărându-se să meargă pe jos în ciuda frigului. Deși degetele picioarelor îi erau amorțite, degetele mâinilor țepene, era entuziasmată și plină de o energie îndrăzneață despre care știa că nu avea să fie satisfăcută printr-o vizită la Tiffany sau

ducând copiii la patinoar sau la săniuș în parc. Chiar și cu munca pe care o făcea cu Hunt pentru casă, era în continuare plictisită. Căuta ceva mai mult, sigură că trebuia să existe *ceva*, ceva ce trebuia descoperit. Poate că acel ceva era mișcarea sufragetelor.
Mergând mai departe pe Fifth Avenue, se îndrăgosti de arhitectură și de schimbările care se petrecuseră în oraș. Trăsurile erau aliniate, mișcându-se încet, iar din mormanele de bălegar ieșeau aburi. La fiecare colț erau negustori ambulanți, înfofoliți în paltoane prea mari și mănuși fără degete. Când ajunse pe 23rd Street, văzu marchiza albastră familiară a hotelului Glenham și simți un nod în gât. *Jeremiah*. Îi era dor de el și de sfaturile sale nesăbuite, de orele pe care și le petrecuseră în camera sa ponosită, plângându-și unul altuia de milă și conspirând. Nu mai era cu ea de opt ani, și Alva se gândea încă la el în fiecare zi.
Dintr-un capriciu, decise să intre în foaier, nesigură dacă încerca intenționat să își distrugă buna dispoziție, înlocuind tot optimismul cu melancolie și nostalgie. *Era sabotaj sau pedeapsă?* Nu era sigură. Urcă treptele acoperite cu covor și dădu din cap când portarul îi deschise ușa. Era exact cum își amintea. Foaierul era întunecos și sumbru, tăcut și aproape gol, în afară de un bărbat într-un fotoliu cu spătar arcuit. Citea un ziar. Alva se întrebă dacă George Terry mai locuia aici. Se gândi să îl viziteze, să vadă dacă era acolo, când se uită la oglinda mare și aurită de deasupra șemineului și o văzu pe Charlotte Astor – ei bine, Charlotte Astor Drayton acum – trecând pragul încăperii.
Ce caută într-un hotel ca Glenham?
După un moment, înțelese perfect. Bărbatul din fotoliul arcuit își puse ziarul jos și traversă camera pentru a o saluta. Era înalt, chipeș, cu un început de chelie. Alva nu avea idee cine e, în afara faptului că *în mod sigur* nu era Coleman Drayton. Alva simți scânteia dintre ei când li se întâlniră privirile, buzele ridicându-se în zâmbete. Și bineînțeles că nu putea nega modul subtil în care bărbatul își așeză mâna pe spatele lui Charlotte înainte să o conducă spre ascensor.

Capitolul 44

CAROLINE

Caroline sperase cu naivitate ca toată nebunia în jurul listei lui Ward McAllister să se oprească, înlocuită de alte bârfe scandaloase, dar publicul fascinat nu dădea nici un semn că și-ar pierde interesul. Ba chiar păreau mai interesați ca niciodată. Nu putea deschide un ziar fără să vadă acea listă.

Acea listă luase proporții uriașe. Devenise chiar un nume propriu, *Cei Patru Sute*.
Fusese raportat faptul că Ward McAllister dăduse de fapt doar trei sute nouăsprezece nume și că totalul se ridica doar la o sută șaizeci și nouă de familii, din cauza copiilor și a altor erori. Asta însemna că lipseau optzeci și unu de nume, iar acum toată lumea era din nou agitată, curioasă cine erau acești indivizi care *lipseau*. Lui Caroline i se părea obositor și vulgar. Nu mai putu să se uite la ziare, așa că le puse deoparte pe tava cu micul dejun. În schimb, se uită pe geamul dormitorului ei, doar pentru a vedea spatele hotelului Waldorf, încă în construcție.
Waldorf voia cu hotărâre să își deschidă hotelul în anul următor, și ultima oara când auzise Caroline vești, avea de gând să construiască nu mai puțin de treisprezece etaje. Avea să îi blocheze întreaga priveliște și să aducă persoane nepotrivite în cartier. Tehnic vorbind, poate că era un hotel, dar din punctul de vedere al lui Caroline, era o tavernă. O tavernă cu dormitoare.
Din fericire, mai avea doar câteva săptămâni până la încheierea sezonului, și atunci putea pleca din New York, așa cum o făcea în fiecare an. În ultima săptămână din februarie avea să se retragă în apartamentul ei din Paris, unde era de asemenea liderul vieții sociale. Urma să stea acolo până în iulie, când era timpul să își petreacă vara la Newport. Nu voia să scape doar de șantier, ci și de Ward McAllister, care venise la ea acasă aproape în fiecare zi, implorându-i iertarea.
– Toată lumea s-a întors împotriva mea, spunea în timp ce umbla prin camera ei. Toată mândria îi pierise, înlocuită de disperare. Mă batjocoresc și se feresc de mine, nu știi. Tu ești singura care mă poate readuce în grațiile societății. Te rog, trandafirul meu mistic, te implor.
– Nu pot să fac nimic și nu îmi doresc să fac nimic.
Lui Caroline nu îi plăcea să fie crudă, dar Ward și-o făcuse cu mâna lui. Îl susținuse când își publicase memoriile absurde, dar acum cerea prea mult. Încă era supărată pe el, sau poate că era mai degrabă dezamăgită, ceea ce era mult mai rău. În ciuda caracterului său de bârfitor, fusese singura persoană, în afară de Thomas, căreia i se confesase. Dar era suficient. Nu putea avea încredere în el și din acest motiv nu avea de gând să îl salveze acum.
Auzi o bătaie în ușă și, spre surprinderea ei, era William. Purta o jachetă de vânătoare Harris Tweed și arăta de parcă se întorsese de afară, cu obrajii roșii.
– Pot intra?
– Desigur.
Caroline era uluită. Nu își putea aminti când pusese William piciorul în camera ei ultima dată. Se simți brusc modestă și își strânse halatul la gât. Își făcea griji pentru că o vedea fără perucă, cu părul ei cărunt, subțire și fără vlagă. Crezuse că nu o mai interesa ce credea William despre ea, dar în mod evident nu era cazul.

Își putea da seama din felul în care își ținea brațul lipit de corp că îl deranja umărul. Era un semn clar că se apropia vremea umedă și rece. În alte vremuri, s-ar fi apropiat de el și i-ar fi masat umărul dureros, dar acum ar fi fost un gest ciudat din partea ei și poate nedorit din a lui.
William își trase un fotoliu în fața ei, în fața șemineului.
– Tocmai am vorbit cu Coleman. Se pare că aventura lui Charlie încă continuă.
– Dar i-a pus capăt. Mi-a spus că a făcut-o. Mi-a dat cuvântul.
– Ei, după spusele lui Coleman, Charlie nu s-a oprit, iar el nu mai poate suporta. L-a confruntat pe Borrowe și l-a provocat la duel.
– Oh, Dumnezeule, nu.
– Are de ales? spuse William dând din umeri. Coleman a spus că cineva de la *The New York World* a scris că Charlie și Borrowe au fost văzuți împreună la Delmonico's, apoi din nou la Sherry's, și apoi la hotelul Glenham.
– Nu.
– *The World* este gata să publice articolul, și știi că este doar o chestiune de timp până când restul ziarelor preiau și ele știrea.

* * *

William avea dreptate. Titlurile erau peste tot, unul mai incriminator decât celălalt: *Scandalul fetei Astor*, spunea *The New York Times*. *Doamna J. Coleman Drayton văzută îmbrățișându-l pe Hallett Borrowe în public,* scria în *Town Topics*. *Soț rănit provoacă amantul soției la duel,* era ceea ce publicase *The New York Sun.*
Pentru prima dată în mult timp, Caroline și William erau de acord: trebuia făcut ceva. Caroline își anulă călătoria la Paris pentru a se ocupa de fiica ei care fu chemată în biblioteca lui William în ziua în care *The New York Times* scrise *Familia Astor copleșită de un nou scandal*.
Șantierul din vecini, bubuitul și hârșâitul intermitent îi perturbă. Charlotte sosise într-o rochie strâmtă, cu un tiv din satin care îi accentua pieptul, ceea ce lui Caroline i se păru necuviincios. Când fiica ei nu se îmbrăca în zdrențe, umbla prin lume *așa*. Dar acum nu era momentul potrivit pentru a discuta despre acest lucru. Caroline își îndreptă spatele, strângând brațele scaunului și privind cum William umbla prin cameră, cu obrajii roșii de furie.
– Știi că soțul tău l-a provocat pe Borrowe la duel. Ești pe cale să ai mâinile pătate de sânge, domnișoară, spuse William.
Charlotte era impenetrabilă. Chiar când i se vânturară ziarele pe sub nas – ceea ce William făcuse după ce citise fiecare titlu cu voce tare –, Charlotte se uită drept în față, fără urmă de regret. Abia clipea.
– Ar trebui să știi că l-am plătit pe soțul tău – și l-am plătit foarte bine – ca să rămână în prefăcătoria asta de căsătorie. William ridică vocea, iar Caroline nu era sigură dacă o făcuse din frustrare sau pentru a acoperi gălăgia șantierului. Trebuie să te gândești la copii.

– Și ce să fac? spuse Charlotte în sfârșit. Vocea ei era calmă, de parcă situația ar fi fost în afara controlului ei. Sunt îndrăgostită. Nu merit să fiu fericită?
Părea o dorință atât de simplă. Întreba de parcă era dreptul ei. Și poate că era, dar Caroline nu simțise niciodată că i se datora să fie fericită. Fericirea era un țel spre care munceai, nu era un dat.
– Fericită cu ce preț? întrebă Caroline gândindu-se la nepoții ei.
Charlotte avea două fiice și doi fii, între opt și cincisprezece ani.
– Gândește-te la cei care vor suferi din cauza dorinței tale egoiste de a fi fericită. Charlie, nu voi repeta asta. Această aventură cu Borrowe se va încheia în secunda asta.
Charlotte își privi tatăl și, într-un gest de sfidare incredibilă, spuse:
– Îmi voi încheia aventura, tată, dacă ți-o închei și tu pe a ta.
– Gata. William își azvârli brațele în sus, strâmbându-se din cauza durerii din umăr. Nu vei mai primi nici un sfanț de la mine. Mă auzi? Nici un sfanț.
– Nu îmi pasă. Dă-i bătaie, dezmoștenește-mă!
– Oh, nu vorbești serios, spuse Caroline.
Nu putea vorbi serios. Amenințarea cu retragerea moștenirii fusese mereu asul din mâneca lor. Caroline nu se putu gândi la nici un răspuns când Charlotte ieși furtunos din bibliotecă. Privind-o cum pleca, Caroline simți cum o nouă bucată se rupea din sufletul ei. Banii, moștenirea lui Charlotte, era ultima legătură pe care o mai aveau cu ea. Caroline pur și simplu nu putea suporta gândul că își pierde încă o fiică, și totul din cauza unui bărbat.
O săptămână mai târziu, Caroline deschise ziarul și văzu titlul: *Doamna Astor l-a plătit pe domnul J. Coleman Drayton cu șapte mii de dolari pentru a opri divorțul.* Caroline era îngrozită. Luă *The New York Sun* și văzu: *Fata Astor dezmoștenită din cauza aventurii ilicite.*

* * *

O zi mai târziu, după ce William fugise de tot și se refugiase în Everglades, Coleman veni să o vadă pe Caroline. Din clipa în care Thomas îl conduse în salon, Caroline își dădu seama că se întâmplase ceva nou.
– Acel laș bun de nimic, Borrowe, a părăsit orașul, spuse el în timp ce îi întindea un ziar pe care îl rulase furios într-un cilindru.
Caroline deschise ziarul și văzu un nou titlu: *Lașul Borrowe evită duelul și fuge în Europa.*
– A ieșit din țară. Scrie că a plecat în Europa doar ca să evite provocarea mea la duel, spuse Coleman.
Caroline nu putea spune că era surprinsă de acest lucru și se întreba de ce Coleman era uimit. Felul energetic în care se plimba prin cameră o agita.
– Ați dori un ceai?
– Și asta nu este tot, spuse Coleman ignorând-o.
– De ce nu luați un loc? Îl voi ruga pe Thomas să vă aducă niște ceai. Sau poate o cafea?

Dar Coleman continuă să bolborosească, explicând că participase la începutul zilei la meciul Gotham de pe terenul de polo, iar când se întorsese acasă, Charlotte dispăruse.
– Cum adică, *a dispărut?*
– A dispărut, *a dispărut*! A fugit.
– A fugit?
Caroline aproape că scăpă ceașca de ceai.
– A plecat. M-a părăsit. Coleman clătină din cap, de parcă nici lui nu îi venea să creadă. Și-a părăsit și copiii.
De data aceasta, Caroline își folosi ambele mâini pentru a-și așeza ceașca pe masă. Începură să îi țiuie urechile și îi luă un moment să realizeze că venea din propriul ei cap, și nu de la vecini. Nu îi venea să creadă. Fiica ei nu ar fi făcut așa ceva – o soție, o mamă pur și simplu nu făcea un asemenea lucru. Nu era adevărat. Nu putea fi.
– Știu că fiica mea nu este perfectă, dar Charlotte nu v-ar părăsi niciodată pe dumneavoastră și pe copii. Este mai mult decât...
– Vă spun eu că a plecat pe urmele amantului ei, lașul acela.
– Nu, nu, sigur vă înșelați. Poate că a plecat mai devreme la Newport. *Da, asta era.* Lui Charlotte i-a plăcut mereu liniștea și pacea de...
– Am dovezi.
Coleman își băgă mâna în buzunar și îi întinse lui Caroline o scrisoare. Caroline se uită la ea. Era mai degrabă un bilet. Doar câteva cuvinte în scrisul fiicei ei.

Dragă Coleman,
Am plecat în căutarea lui Hallett. Nu mă urma.
Charlotte

– Și de parcă asta nu este suficient...
– Oh, Dumnezeule, ce mai este?
Caroline simți cum i se strânse inima.
– Cred că veți vrea să vă uitați la ediția de astăzi din *The New York Sun*.
Pe Caroline o durea stomacul, strângând în mână biletul lui Charlotte. *Gata cu presa. Te rog, fă să nu mai fie nimic în presă.*
– Mi s-a atras atenția asupra faptului că *The Sun* a obținut scrisorile de dragoste ale lui Charlotte...
– Scrisori de dragoste?
– Se pare că valetul lui Hallett Borrowe a găsit *scrisorile de dragoste* pe care Charlotte i le-a scris lui Borrowe și le-a vândut ziarului. Deja au publicat una din ele în ziarul de astăzi. Se strâmbă. E bine că Charlotte a fugit. Lucrurile pe care i le-a scris acelui fustangiu sunt dezgustătoare. Rușinoase. Nici o doamnă cu educația ei nu ar trebui să aibă vreodată asemenea gânduri desfrânate.
Caroline nu era genul de femeie care să leșine, dar ultimul lucru pe care și-l aminti înainte ca totul să se întunece fu biletul lui Charlotte căzându-i dintre degete.

Capitolul 45

SOCIETATEA

Fiecare ziar din oraș a publicat scrisorile de dragoste ale lui Charlotte Astor Drayton. Fiecare cuvânt provocator. Lucrurile intime descrise ne fac să ne înroșim în timp ce le citim și le răscitim. Cum Charlotte *tânjește să îi simtă trupul,* cum *își dorește să îi simtă gustul*, cum îi face trupul *să facă și să simtă lucruri pe care nu le credea posibile*. Susține că *întregul ei trup toarce timp de ore întregi după ce îi părăsește patul*.
Toarce? Trupurile noastre în mod sigur nu torc. De fapt, nici nu știam că trupurile noastre *ar putea toarce*. Așteptăm ca pe ace să aflăm ce se va întâmpla mai departe în *Scandalul fetei Astor*. Lydia devorează totul, asemenea unui roman de dragoste. Ca să fim sincere, toate o facem, deși e drept că nu avem idee despre ce vorbește Charlotte Astor Drayton. Acest *tânjit după trupul unui bărbat? Dorința de a-i simți gustul*?
Nu îndrăznim să vorbim despre detalii, Dumnezeule, nu, dar curiozitatea noastră este de nestăvilit. Începem să ne dăm seama că poate am pierdut ceva. Că actul conjugal este mai complex decât ni s-a dat de înțeles.

Capitolul 46

ALVA

În primăvara acelui an, în timp ce întregul New York încă vorbea despre scrisoarea de dragoste a fetei Astor, prietena dragă a Alvei, Duchy, care era acum o ducesă reală – ducesa de Manchester – veni în vizită cu fiul și fiicele ei gemene. Soțul ei, George Victor Drogo Montagu, al optulea duce de Manchester, decedase recent pe neașteptate. Avusese doar treizeci și nouă de ani și era acum urmat de moștenitorul său de cincisprezece ani.
Duchy era, desigur, tristă și iritabilă, răstindu-se la fetele ei să stea drepte, să nu se mai fâțâie. Îi plesnise mâna fiului ei de fiecare dată când își rosese din reflex unghiile. Fusese deosebit de rece cu Willie, iar Alva observase cum îl evitase când o salutase cu un sărut familiar pe obraz. În mod normal, cei doi stăteau împreună jumătate de noapte, bând whisky, fumând țigări de foi și cântând în timp ce Duchy cânta la banjo. Dar nu în timpul acestei vizite. Banjoul ei rămăsese în cutia sa chiar și după ce Alva o rugase să cânte un cântec sau două pentru toată lumea. Duchy clătinase doar din cap și spusese *Poate mai târziu.*
În ultima dimineață a vizitei ei, Duchy se întoarse către Alva și spuse:

– Nu l-am iubit, să știi. Cele două își beau cafeaua când declară acest lucru, din senin. Măria Sa nu era măreață deloc, spuse ea cu un râs trist. Probabil că sună oribil – și să nu spui altcuiva –, dar nu sufăr din cauza morții sale. Sincer, nu sufăr. Uneori cred că sunt un pic ușurată.
Alva căscă ochii.
– *Este* oribil, și ai noroc că nu voi spune altcuiva.
– Am avut amanți. Ar trebui să știi și asta, spuse ea.
Își țuguie buzele într-un mod care scoase în evidență fiecare rid din jurul gurii.
– Am suspectat, spuse Alva.
– Toată lumea face atâta caz din cauza fetei Astor. Sincer, nu realizează că aceste lucruri se întâmplă zi de zi?
– Nu cu fiica Marii Doamne, spuse Alva luându-și ceașca de cafea în mână.
Era gata să ia o gură când văzu furtuna care se întețea în ochii prietenei ei. Pleoapele îi căzuseră, maxilarul i se încleștase.
– Ce este? Ce s-a întâmplat?
Duchy așteptă un moment lung înainte să își pună cafeaua pe măsuță.
– Îți voi spune ceva. Și vreau să rămâi calmă.
Inima Alvei bătu mai repede. Mintea îi alerga. *Era Duchy bolnavă? Era unul dintre copii? Se recăsătorea?*
Duchy luă mâna Alvei, ceea ce înrăutăți orice avea de gând să spună.
– Nu vreau să auzi asta de la altcineva.
– Dumnezeule, ce este?
– Este despre Willie. Făcu o pauză. Alva, are o relație cu altă femeie.
Alva începu să tremure ușor. Încercă să își retragă mâna, dar Duchy o strânse mai tare.
– Trăiește la Paris.
Tremuratul crescu în intensitate. Willie tocmai se întorsese din Paris luna trecută. Spusese că mersese cu iahtul.
– Numele ei este Nellie Neustratter.
Alva își eliberă mâna din strânsoarea lui Duchy. Trupul i se zguduia acum, se prinse de brațul fotoliului.
– A așezat-o într-o casă la Paris. Un *château* magnific. Am auzit că e uriaș. Are și servitori. Tot tacâmul.
Alva se ridică și merse la fereastră, lipindu-și fruntea de sticlă. Suspectase că existau alte femei, uneori jura că simțea parfum pe Willie. Acesta negase mereu totul, iar Alva reușise să treacă peste. Dar asta era diferit. O amantă. Cu o casă în Paris. Servitori și Dumnezeu știa ce altceva. Informația aceasta explica de ce fusese Duchy atât de rece față de Willie.
– Și toată lumea știe? întrebă Alva începând să realizeze umilirea.
– Destui oameni știu.
Alva își lovi capul de fereastră. Se întoarse cu fața la Duchy.
– De cât timp știi *tu*?
Duchy ridică din umeri și își înclină capul într-o parte.
– E un șobolan. Nu te merită.

– Și ai așteptat până în ultima ta zi ca să îmi spui?
– Am vrut să fiu de mult plecată când îi ceri socoteală.
– Și ce te face atât de sigură că am să îi cer socoteală? Majoritatea femeilor se prefac doar că nu văd. Nu spun un cuvânt despre asemenea lucruri.
– Dar tu nu ești ca majoritatea femeilor, Alva.

* * *

Duchy abia ieșise pe ușă când Alva îi ceru socoteală lui Willie. Îl găsi în bibliotecă, pe o scară mobilă, luând un roman de pe raftul de sus. Alva așteptă până când coborî și înșfăcă cartea, smulgându-i-o din mână.
– Hei, spuse el surprins. Îi aruncă o privire indignată. Eram...
– Nellie Neustratter, spuse ea aruncând cartea.
Căzu cu un zăngănit, de parcă ar fi spart ceva. Alva își păstră privirea ațintită asupra lui, privind cum devenea alb ca varul.
– Alva, eu... am...
– Nu încerca să negi.
Willie își plecă privirea, sprijinindu-se de un raft.
– Ei bine?
Urmă o tăcere prelungă.
– Îmi pare rău, murmură el.
– Când a început?
Willie clătină din cap, frecă covorul cu piciorul și murmură din nou:
– Nu știu, acum un an, poate mai mult.
Alva se gândi că avea să verse pe loc.
– Și o iubești?
Willie ridică privirea, părând șocat, de parcă întrebarea ei ar fi fost absurdă.
– Nu. Nu, nu o iubesc. Te iubesc pe tine.
Alva râse cu amărăciune.
– Îi cumperi o casă și servitori – asta nu e iubire?
– Sunt doar bani, Alva. Nu înseamnă nimic.
– Cum te aștepți ca eu să cred așa ceva?
– Alva, haide. Willie făcu un pas înainte și întinse mâinile spre umerii ei. Chiar te iubesc. Te iubesc.
– Atunci de ce?
Ochii lui Willie deveniră sticloși.
– Mereu mă dădeai la o parte. Ai făcut totul atât de dificil. Mă simțeam de parcă te dezamăgeam constant. Nu îți puteam construi o casă suficient de mare, nu îți puteam cumpăra un iaht suficient de mare. Nu te puteam mulțumi oricât de tare încercam. Și ea... ei bine, Nellie a fost cineva la care puteam apela. Dar asta e tot. Jur. Nu am încetat să te iubesc niciodată.
Rămaseră în bibliotecă și vorbiră până când lumina din afara ferestrei se schimbă, soarele care apunea aruncând umbre din ce în ce mai lungi în cameră. Alva știa că era o persoană dificilă, pretențioasă, dar nu suporta să fie luată de proastă.

Continuară să discute. Vocile lor se transformau uneori în țipete, alteori erau reduse la șoapte. Era târziu. Erau extenuați. Se treziră în întuneric. Gândul că soțul ei sărutase altă femeie, că atinsese altă femeie îi făcu greață. Cândva, iubise acest bărbat din tot sufletul. Și din cauza acestei Nellie Neustratter nu știa dacă avea să mai poată simți vreodată același lucru pentru el.
Făcuse un jurământ în fața lui Dumnezeu că avea să iubească, să onoreze și să se supună, iar acesta nu era un jurământ pe care îl putea încălca cu ușurință. Dar cum putea tolera așa ceva?
– Vreau să pleci, vreau să pleci din casa asta și din viața mea. Îmi iau un avocat. Divorțăm...
– Haide, Alva, fi rezonabilă. Nu vreau să te pierd, spuse el prinzând-o de mâini. Voi pune capăt relației cu ea, voi scăpa de casă, de tot. Promit că nu mă voi mai duce niciodată la Paris fără tine.
Alva nu cunoștea nici o soție care să fi divorțat de soțul ei. *Un divorț.* Un scandal public. O putea face? Era o femeie mândră, dar își dădu seama că mândria avea să facă totul mai rău. Era suficient de rău că jumătate din Paris vorbea despre aventura soțului ei, dar în curând zvonurile aveau să își croiască drum spre America și probabil în presă. Ziarele mondene iubeau bărbații bogați și amantele lor. Asta era suficient de rău. Dar un divorț – ei bine, un divorț, mai ales unul instigat de ea, ar fi fost un scandal mult mai mare.
Până la urmă, decizia Alvei de a rămâne cu Willie avea mai multă legătură cu reputația ei decât cu salvarea căsniciei ei.

Capitolul 47

CAROLINE

Newport & Londra

Gălăgia ciocanelor din fața geamului o făcu pe Caroline să se trezească tresărind. Ațipise pe verandă și pentru un moment crezu că era din nou în Manhattan. Dar era iulie, iar Caroline era în Beechwood, casa ei de vacanță din Newport, trezindu-se înconjurată de alt șantier. Datorită construirii noii case de vacanță a familiei Vanderbilt, praful și gălăgia o urmăriseră pe Caroline din oraș până în Rhode Island.
Caroline încercă să ignore zgomotul, sorbind ceaiul pe care tocmai i-l adusese Thomas și frunzărind prin agenda ei socială. Întoarse pagina și trasă o linie diagonală peste ultimele patru rânduri, iar apoi le numără: o sută patruzeci și cinci. Trecuseră o sută patruzeci și cinci de zile de la dispariția lui Charlotte. Într-un fel, i se părea greu de crezut că trecuse atâta timp –

trauma o ustura încă de parcă tocmai s-ar fi tăiat într-o hârtie. Pe de altă parte, simțea că Charlotte era plecată dintotdeauna. Timpul mergea înainte cu încetinitorul, presărat cu crize de îngrijorare.
Caroline era doar recunoscătoare pentru faptul că bârfele legate de aventura fiicei ei dispăruseră aproape în totalitate odată cu ea. Societatea era capricioasă, iar după publicarea scrisorilor lui Charlotte, un nou scandal ieșise la iveală. Acum toată lumea vorbea despre domnul Gordon Bennet, care sosise la o petrecere atât de beat încât confundase șemineul cu latrina, stingând flăcările arzătoare în timp ce invitații îl priveau cu groază. Și, desigur, toată lumea vorbise și despre Willie Vanderbilt și amanta lui, Nellie Neustratter.
La scurt timp după ce Charlotte părăsise orașul, Caroline și William se întâlniseră cu Coleman și îi oferiseră douăzeci de mii de dolari, de data aceasta pentru a nu înainta actele de divorț de teama unui nou scandal în ziare. Căzuse de acord, fără tragere de inimă. *Doar de dragul copiilor mei.*
Caroline își presă vârfurile degetelor pe tâmple. Dacă ar fi știut cineva unde plecase Borrowe, ar fi putut-o găsi pe Charlotte și ar fi putut să o aducă acasă. Borrowe era undeva în Europa – nu știau mai mult. Putea fi în Franța sau în Anglia. Poate în Italia. Lui Caroline îi era imposibil să stea și să nu facă nimic. Deja își anulase călătoria la Paris, dar acum avea dubii. Poate trebuia să meargă acolo și să o caute? Deși, dacă detectivul de la agenția Pinkerton nu putuse da de ea, ce șanse avea Caroline să o găsească?
Caroline închise agenda și o aruncă deoparte. Îi era dor de Charlotte, dar era și supărată pe ea. Cum putuse să facă așa ceva familiei ei, și mai ales copiilor? Dar totuși, Charlotte era fiica ei, și nimic nu putea schimba asta vreodată. Caroline crezuse mereu că nu exista nici o putere mai mare pe pământ decât iubirea unei mame. O trăise pe propria ei piele, nedormind nopți întregi când copiii ei fuseseră bolnavi, stând mereu la patul lor, găsind în ea energia pentru încă o poveste de adormit și răbdarea pentru încă o criză de istericale. Cum se putea ca Charlotte să nu simtă acea legătură cu propriii ei copii? Cum putea suporta să fie departe de ei? Și cum era posibil faptul că avea acum șapte nepoți fără mamă? Inima aproape că i se frângea în două de fiecare dată când se gândea la acei bieți copii.
Ceva începu să bubuie tare la vecini, asaltându-i simțurile lui Caroline. Deși Bellevue Avenue era cea mai elegantă stradă din Newport, lui Caroline îi displăcea profund faptul că Alva simțise nevoia să construiască ceva chiar alături de casa ei. O perturba îngrozitor, gălăgia și praful erau necruțătoare. Thomas o informase deja că o lespede din marmura casei Vanderbilt aterizase în tufele ei de trandafiri.
Caroline nu se îndoia că noua casă a rivalei sale avea să fie extraordinară, iar toată lumea vorbea despre ea în Newport. Chiar și la Bailey's Beach, lumea vorbea despre noua casă a Alvei și despre petrecerea pe care urma să o dea în august. În mod normal, Caroline și-ar fi organizat petrecerea cu fructe de mare în august, dar având în vedere situația cu Charlotte, și Ward McAllister pe deasupra, nu avea puterea să o facă în acest an.

Tocmai când se gândea la acest lucru, intră Thomas în cameră, cu cărțile de vizită și corespondența zilei. Primul plic pe care îl ridică era de la Ward McAllister. Îl puse deoparte nedeschis, împreună cu scrisorile lui anterioare. Sincer, nu conta dacă îi răspundea sau nu, fiindcă Ward continua să apară în pragul lui Caroline chiar și după ce îl instruise pe Thomas să îl întoarcă din drum. Poate că ar fi putut să îl ierte pe Ward dacă ar fi lăsat-o în pace, dar această sâcâială și implorare îl făcuse să devină un ghimpe în coaste jalnic și deplorabil. Amândoi știau că ea era singura care avea suficientă influență pentru a-l reabilita pe Ward McAllister, dar acest lucru nu era responsabilitatea ei.
Printre diversele invitații la baluri și petreceri în aer liber, dineuri și evenimente caritabile se afla o scrisoare de la Consuelo Yznaga, acum Lady Montagu, ducesa de Manchester. La început, Caroline crezu că existase o greșeală în livrarea scrisorii, că îi fusese destinată Alvei, fiindcă știa că cele două erau prietene. Dar îi era adresată *Doamnei Astor*, iar Caroline deschise plicul și începu să citească:

Dragă doamnă Astor,

Am vrut să vă anunț că m-am întâlnit de curând cu fiica dumneavoastră, Charlotte, aici în Londra. Cu riscul de a fi prea directă, trebuie să vă spun că circumstanțele nu i-au fost favorabile. Se pare că ceea ce a adus-o în Europa nu s-a terminat cu bine. S-a dovedit că domnul pe care l-a iubit nu este un domn. Nu îi voi scrie numele aici, tot ce voi spune este că a lăsat-o pe Charlotte într-o situație proastă. Regret să vă aduc la cunoștință că am găsit-o într-o stare îngrozitoare, fără bani și doar cu hainele de pe ea. Sincer, când te uitai la ea, nu îți venea să crezi că este o membră a familiei Astor. I-am dat toți banii pe care îi aveam în poșetă la acel moment – și am convins-o să îi accepte. A refuzat să îmi spună unde locuiește, iar când m-am oferit să îi cumpăr un bilet de întoarcere acasă, a izbucnit în lacrimi, spunând că nu se putea întoarce în America după ce a făcut. În timp ce scriu această scrisoare, se află aici, undeva în Londra. Vă rog să îmi iertați impertinența, dar fiind o mamă eu însămi, nu am putut să nu vă scriu. Mă rog pentru Charlotte.

Cu deosebită considerație,
Consuelo Montagu

Caroline rămase cu scrisoarea în mână, neputând să-și alunge din minte imaginea lui Charlotte, singură și săracă în Londra, prea speriată pentru a se întoarce acasă, unde era locul ei. Caroline trebuia să meargă după ea, dar nu o putea face singură. Când William se întoarse de la meciurile clubului de polo, îi arătă scrisoarea.
– Mă duc la Londra și am nevoie să vii cu mine, spuse ea înainte ca William să poată scoate un cuvânt. Este singurul mod de a o aduce pe Charlotte înapoi, și tu știi asta. A fost mereu preferata ta și trebuie să știe că o vei ierta. Trebuie să o audă de la tine.

* * *

Caroline și William porniră spre Anglia în ziua următoare. Caroline păși pe iahtul lui William, *Ambasadoarea*, pentru prima dată în peste zece ani. William construise goeleta de șaptezeci și unu de metri în 1877, iar presa o numise un *palat plutitor*. Pe soțul ei nu îl interesaseră banii, importând lemn

de tec pentru punțile inferioare și superioare, nuc franțuzesc pentru marea scară, polițe din aur și marmură pentru șemineurile din camerele de fumat și din bibliotecă.
Vremea era proastă, dar Caroline, care susținuse mereu că răul de mare o face să nu îl însoțească pe William pe *Ambasadoare*, nu băga de seamă valurile tulburi. În schimb, stătea pe puntea liberă, strângând balustrada din alamă cu mănușile ei din piele de capră, privind valurile înspumate. Se gândea la Charlotte, în timp ce vântul i se juca cu pălăria, iar apa sărată a mării o stropea pe față.
Auzi pași în spatele ei. Se uită peste umăr și îl văzu pe Thomas. Acesta se uita la orizont, mijind ochii de parcă s-ar fi uitat direct la soare, deși cerul devenea din ce în ce mai întunecat.
– Doamnă Astor, poate că ar trebui să intrați.
– Voi veni imediat, spuse ea.
Marea, chiar când era învolburată, îi dădea o nouă perspectivă, o făcea mai umilă. Lumea ei nu era atât de importantă când o compara cu întinderea vastă a oceanului, cu mișcarea ei constantă și puterea ei incredibilă. După câteva minute răsună un tunet în depărtare, în timp ce un fulger explodă pe cer, dezlănțuind o ploaie torențială. Picături de ploaie de mărimea unei monede începură să cadă pe punte. Thomas alergă spre ea cu o umbrelă și o conduse grăbit înăuntru.
Furtuna deveni din ce în ce mai puternică în decursul următoarelor ore, iar târziu în noapte, Caroline ascultă zgomotul valurilor care se loveau violent de navă. Marea legăna iahtul, făcând lămpile din cabina ei să pâlpâie. Cititul devenise aproape imposibil. Se gândise să îl roage pe Thomas să citească împreună cu ea, dar se îndoia că ar fi avut mai mult noroc, așa că își marcă paragraful la care rămăsese și puse cartea deoparte. Oricum nu fusese în stare să se concentreze, iar motivul nu fusese vremea. Își odihni mâinile pe brațele tapițate ale scaunului și se uită prin cameră, admirând mobilierul fildeșiu și auriu în stilul lui Ludovic al XV-lea, încercând să nu se gândească la diversele prietene de-ale lui William care ocupaseră această cabină înaintea ei.
Cineva bătu la ușă, iar Caroline presupuse că era Thomas, sau poate un însoțitor de bord care venise să se asigure dacă era bine. Se dovedi a fi William, puțin palid.
– Pot intra?
– Este totul în regulă?
William nu răspunse, ci se rezemă de tocul ușii pentru a-și păstra echilibrul când iahtul se legănă dintr-o parte în alta. Își petrecuse aproape toată ziua în bibliotecă. Caroline se așteptase să fie plin de whisky, dar nu putu detecta nici un miros de alcool pe el. Părea complet treaz.
– Mă gândeam că ar trebui să văd ce faci. În caz că îți este frică, sau...
– Oh, nu îmi este frică.
– Niciodată nu îți este, nu-i așa?
Caroline îl privi și făcu o pauză. *Vedea oare un zâmbet pe fața sa?*

– Ești neînfricată, spuse el, nimic nu te sperie. Chiar ești atât de puternică cum spun toți, nu-i așa?
Caroline era surprinsă. Nu știa cum să ia acest compliment. Timp de ani întregi tânjise după atenția lui, iar acum, că i-o dădea, nu știa ce să facă cu ea. Se pregătea să schimbe subiectul când William i-o luă înainte.
– Lina, mă tem că mi-am dezamăgit fiicele.
– Dezamăgit? Vocea lui Caroline se ridică ușor. Ce te-a apucat în seara aceasta?
Realiză că, fără să fi observat, William înaintase în cabina ei, doar câțiva metri despărțindu-i acum. Se gândi să îi ofere un scaun, dar i se păru un gest arogant, de parcă s-ar fi așteptat ca el să vrea să rămână, când poate că William voia doar să spună ce avea de spus, iar apoi să plece. Nu putu decide ce să facă, așa că nu făcu nimic, iar William continuă să stea în fața ei și să vorbească.
– ...când un bărbat înaintează în vârstă, este normal să aibă regrete. Haide să recunoaștem că nu am fost un tată foarte bun. Sau un soț, dacă tot vorbim despre asta.
Caroline îi dădea perfectă dreptate.
– Ne-ai dat mereu tot ce ne-a trebuit, îi spuse ea încercând să fie blândă.
– Tot ce v-a trebuit, ei? William râse, dar ochii îi erau triști. Ai tot dreptul din lume să fii furioasă pe mine.
De data aceasta, Caroline râse trist. Lămpile pâlpâiră atât de violent că aproape se stinseră, dar își recăpătară puterea. William duse o mână la gură pentru a-și netezi mustața în formă de potcoavă.
– Dumnezeu știe că meritai mai mult decât ți-am dat eu.
– Oh, prostii. Nu are sens să te gândești la asta acum, spuse ea.
Peste ei se lăsă tăcerea chiar când un val imens lovi tribordul. Ceaiul din ceașca ei se vărsă în farfurioară.
– Ai făcut ceea ce trebuia.
– Când?
– Ai avut dreptate să le lași pe Emily și pe Carrie să se căsătorească cu bărbații pe care îi iubeau. Am văzut ce se întâmplă când familiile hotărăsc căsătoriile, nu-i așa? Nu ar fi trebuit să o obligăm pe Charlie să se căsătorească cu Coleman.
– Nu *noi* am forțat-o, spuse Caroline, *eu* am forțat-o.
William își scutură capul, fără să confirme sau să conteste spusele ei. După o pauză lungă, spuse:
– Poate că inima nu alege cea mai bună partidă în ochii societății, dar știe ce este mai bine pe termen lung.
Caroline nu putea fi sigură, dar i se părea că William avea lacrimi în ochi.
– Dacă ar trebui să o iau de la capăt cu Charlie... cu Emily...
Clătină din cap, neputând să mai vorbească.
Caroline se ridică, se întinse spre el și îi atinse mâna, simțind brusc nevoia de a-l consola. Nu îl mai văzuse niciodată atât de vulnerabil, și ceva se mișcă în sufletul ei. Un alt val lovi iahtul, iar Caroline se împletici înainte,

lovindu-se de pieptul său. Era atât de stânjenită, că era aproape insuportabil. Se simțea de parcă ar fi fost lipită de un străin. Amândoi își cerură scuze murmurate, iar William înaintă în timp ce ea făcea un pas înapoi. Caroline își văzu uimirea oglindită în ochii săi și se trezi că William își înfășoară brațele în jurul ei și o sărută. Preț de o clipă, fu șocată. Cu mult timp în urmă, visase că avea să îl sărute din nou, iar acum chiar asta făcea. Dură un moment până când găsi plăcerea în sărut și până când acceptă încurajarea după care tânjise cu atâta disperare. Nu îndrăzni să vorbească sau să întrebe *de ce – de ce acum* – de teama că avea să se oprească.

După ce terminară, William era obosit și o întrebă dacă putea să se întindă doar lângă ea și să își odihnească puțin ochii. Asta și făcu. Cu capul pe umărul ei ferm, cu trupul emanând căldură, adormi. Caroline rămase trează, confuză și tulburată, ascultând cum furtuna lovea tribordul.

De dimineață, apele se liniștiseră, iar William se plânse că răcise la piept, spunând că nu se simțea prea bine. Părăsi cabina lui Caroline, comportându-se de parcă noaptea trecută nu avusese loc, așa că și ea pretinse că nu se întâmplase nimic. Nu avea să se facă vulnerabilă și să îi arate cât de dezamăgită era. Analiză situația din fiecare unghi posibil. Se gândi și că poate lui încă *îi păsa*, dar că ea îi dăduse impresia că *ei nu i-ar fi păsat*, iar acum William pretindea că era indiferent. La prânz riscă să îl întrebe cum se simțea și dacă dorește o compresă cu muștar pentru piept.

– Mi-ar face plăcere să o aplic, dacă dorești.

– Nu este nevoie.

William era cordial. Caroline era dezamăgită.

Chiar dacă compresa cu muștar nu era necesară, nu ar fi fost o scuză bună pentru a-și petrece din nou timpul împreună? Dar William refuzase, își terminase prânzul și se întorsese în cabina lui sau în bibliotecă, nu spusese unde. Pur și simplu plecase.

Caroline se certă pe sine însăși. Chiar dacă William era soțul ei, ar fi trebuit să îl refuze și să își păstreze demnitatea intactă. Acum William o făcuse să simtă lucruri peste care crezuse că trecuse deja. Avea din nou inima unei fete tinere, iar Caroline nu își putea permite așa ceva. Era furioasă pe el, dar mai mult decât atât, era furioasă pe ea însăși pentru că o lăsase să se întâmple.

* * *

În momentul în care *Ambasadoarea* acostă în Londra, Caroline și William își reluaseră rolurile lor obișnuite. Nu spuseră nici un cuvânt despre ceea ce se întâmplase pe navă. În timp ce își croiră drum spre debarcaderul din sudul Tamisei, Caroline își presă o batistă pe nas și gură, încercând să alunge putoarea sărată a peștei de pește Billingsgate. Mai târziu se opriră în gara de pe Fenchurch Street, unde Caroline se uită pe peron după pasagerii care coborau din locomotivele cu aburi, dar nu văzu nici urmă de Charlotte. În acea noapte, pe Caroline o bântui vânzătoarea cu flori pe care o văzuseră la Ludgate Circus. Se temea că Charlotte avea să ajungă ca ea, așezată pe o

stradă pietruită și înconjurată de coșuri cu margarete, narcise și petunii de vânzare.
În ziua următoare, Caroline se simți lipsită de vlagă, pierzând speranța în timp ce își căuta fiica pierdută pe străzile aglomerate. Când ajunseră în Picadilly Circus, observă o femeie care îi făcu inima să îi sară în piept. *Slavă Domnului! Uite-o! Charlotte!* Femeia stătea lângă statuia lui Eros, cu fața parțial ascunsă de bucle blonde, dar Caroline știa că era e. Era sigură. Era gata să o strige, când o briză îi îndepărtă părul de pe față. Inima i se frânse. Era o străină. O străină care nu semăna de fapt deloc cu Charlotte. Când se întoarseră la hotel, Caroline se retrase în camera ei, îndurerată. Tocmai când se resemnase că nu avea să o mai găsească vreodată, William primi veste de la detectivul său Pinkerton.
O zi mai târziu, detectivul, un bărbat scund cu o mustață fină și un barbișon îngrijit, îi conduse pe Caroline și pe William către hotelul St. Pancras. William era deosebit de tăcut, nu vorbi aproape deloc. Susținu că nu dormise bine și că avea dureri de stomac. Dădu vina pe ceea ce mâncase, spunând că nu agrease niciodată mâncarea englezească.
Turnul gotic cu ceas al hotelului era vizibil din depărtare. Acesta era ultimul loc în care Caroline s-ar fi gândit să o caute pe Charlotte. Era un hotel scump, iar ducesa spusese în scrisoarea ei că Charlotte nu avea nici un ban.
Când sosiră, intră întâi detectivul, urmat de Caroline și William. Intrară prin ușa rotativă care dădea într-un hol elegant, cu decorațiuni din foiță de aur pe tapet și cu o scară imensă. Detectivul nu se duse spre camerele de lux de la primul etaj, cu covoarele lor Axminster și cu paturile lor imense, ci îi conduse printr-un labirint format din scări și coridoare înguste, până când ajunseră la ultimul etaj. William respira cu dificultate și transpira. Se sprijini de tocul ușii când detectivul apăsă clanța și deschise încet ușa.
Lui Caroline i se tăie respirația. Iat-o. Charlotte a ei, într-o cămăruță, așezată pe un pat pliant, cu spatele la ei. Când Caroline păși în cameră, își lovi degetul de la picior de oala de noapte din lemn care se afla în colțul camerei. Charlotte auzi zgomotul și se întoarse cu fața spre ei. Caroline aproape gemu, iar ochii lui Charlotte începură să lăcrimeze imediat. Fiica ei arăta îngrozitor, fața îi era trasă și palidă. Avea cearcăne mov sub ochi. Când se ridică în picioare, Caroline o luă în brațe, șocată de felul în care îi putea simți oasele. Îi luă mâinile în ale ei și observă că verigheta ei dispăruse. Avea să afle mai încolo că Charlotte o amanetase împreună cu celelalte bijuterii pentru a putea păstra camera de hotel.
William, încă rezemat de tocul ușii, îl rugă pe detectiv să plece.
– Am dori să vorbim în privat, dacă nu aveți nimic împotrivă.
Detectivul părăsi camera, dar William încă nu vorbi cu Charlotte. Într-un final, intră în cameră și închise ușa cu mult efort. Charlotte se așeză din nou pe marginea patului, își îngropă fața în mâini și începu să plângă.
– Gata, haide, spuse Caroline.
Se aștepta ca William să o liniștească și el pe Charlotte, dar încă nu era pregătit pentru așa ceva. Își încrucișă cu încăpățânare brațele la piept,

îngropându-și bărbia în piept.
– Partea importantă este că ești bine, spuse Caroline.
– Dar nu sunt bine, mamă. Nu vezi? Charlotte ridică privirea. Genele îi erau împăienjenite de lacrimi. Am distrus totul. *Totul.* Nu mi-a mai rămas nimic. Nu ar fi trebuit să vin aici niciodată. Am știut că e o greșeală din clipa în care am sosit. Hallett mi-a spus că relația noastră a devenit prea complicată, prea încurcată. A spus că i-am distrus reputația și că duelul a fost vina mea. A spus că din cauza mea nu va mai putea pune piciorul în New York fără să scoată pistolul. Oh, mă urăște acum și...
– Ajunge! tună William. Dumnezeule, Charlie, nu-ți mai plânge atâta de milă. Nu pot asculta smiorcăielile acestea. Adună-te, fetiță. E timpul să te scoatem din văgăuna aceasta. Ia-ți lucrurile. Te aducem înapoi acasă, la copiii și la soțul tău.
– Nu. Nu pot, nu...
– Nu ai de ales, domnișoară, spuse William. Era furios. Pe frunte i se formară picături de transpirație, arăta anormal de palid. Vii acasă.
Charlotte clătină din cap.
– Nu mă pot întoarce la Coleman. Nu îl iubesc. Nu l-am iubit niciodată. Cum să mă întorc la el?
– Copiii tăi au nevoie de tine, spuse Caroline.
– Dar am căzut în dizgrație. Nu îmi mai pot arăta fața în New York.
– Charlie, ți-am spus, am auzit...
Dar William se opri în mijlocul propoziției. Caroline crezu că urma să cedeze, să se răzgândească, fiindcă nu îi stătea în caracter să se răstească în felul acesta la Charlotte. Dar apoi ochii săi se deschiseră atât de larg încât Caroline văzu panica copleșitoare din ei. Ceva nu era în regulă și, înainte să ajungă la el, înainte să apuce măcar să îl întrebe, William își încleștă mâna pe piept, luă o ultimă gură de aer și căzu pe podea.

* * *

Caroline stătea pe puntea liberă a *Ambasadoarei* și privea oceanul. Apele blânde și line erau opusul vremii din ziua în care ridicaseră ea și William pânzele. New York părea atât de îndepărtat și, deși Charlotte era lângă ea, Caroline se simțea mai singură ca niciodată. Nu își putea scoate din minte faptul că soțul ei era înăuntru, întins într-un sicriu.
Pierduseră mult timp, irosit pe lucruri care nu contaseră deloc pe termen lung. De ce nu se străduiseră mai tare să se includă unul pe altul în viețile lor? De ce nu se adaptase la stilul de viață al celuilalt? Caroline s-ar fi dus în Everglades dacă William ar fi venit la operă. Ar fi putut găsi un echilibru. Acum era sigură de acest lucru. Poate că era un al șaselea simț, o bănuială, dar Caroline realiză că, într-un fel sau altul, William știuse că urma să moară. Ce altă explicație exista pentru cât de sentimental și gânditor fusese în ultimele sale zile? Ce alt motiv ar fi avut să vină în patul ei pentru ultima oară? Dar Caroline îl blestemă. Îl blestemă pentru că o părăsise după ce

încolțise un sâmbure de speranță că ar fi putut repara tot ce se distrusese între ei. Atât de multe îi fuseseră date, iar apoi luate într-o clipită.
– Mamă?
Caroline își limpezi gândurile și se uită în altă parte, ascultând cum briza se juca în pânze, cum apa se izbea de navă.
– Plângi? întrebă Charlotte, tonul ei sugerând că așa ceva nu era posibil.
– Oh, e doar aerul mării.
Caroline refuzase să își lase fiicele, sau pe oricine altcineva, să o vadă plângând, chiar și când muriseră mama ei și Emily.

* * *

Șase zile mai târziu, când *Ambasadoarea* sosi înapoi în New York, Jack le întâmpină pe Caroline și Charlotte la al doisprezecelea dig, la docurile de pe râul Hudson. Era o zi senină, portul era plin de marinari, muncitori, pescari și pasageri. Pescărușii țipau și se avântau pe diguri. Oriunde se uita, Caroline vedea mai multe iahturi și mai multe vapoare. *Viața mergea mai departe*, iar acest lucru o făcea să vrea să urle. *Nu înțelegeți că soțul meu este mort!*
Când Jack le duse pe Caroline și Charlotte înapoi la casa de pe 34th Street, panglicile de doliu atârnau deja pe ușă. Materialul negru făcu moartea lui William să pară chiar mai reală. Când urcă treptele din față, se simți transportată înapoi în trecut, în momentul în care își pierduse mama. Și pe Emily. Nu se așteptase niciodată să reîntâlnească acest întuneric, atât de devreme. Deja simțea cum o trăgeau în jos încă doi ani de doliu.

Capitolul 48

SOCIETATEA

Newport

Sezonul din Newport se apropie de sfârșit, iar noi avem toate invitațiile în mână. Nu la petrecerea cu fructe de mare a doamnei Astor – aceasta poartă încă doliu, deci s-a anulat. Nu, evenimentul sezonului din acest an este organizat de Alva.
Este învăluit în mister. Nu avem idee la ce să ne așteptăm. Tot ce știm este că Alva organizează un bal enorm pentru a sărbători terminarea noii ei case de vacanță. A numit-o Marble House, și nici una dintre noi nu am văzut-o încă. De aici vine misterul. Încă o ascunde în spatele acelui gard enervant.
Alva a fost la fel de tăcută despre aventura lui Willie. Am auzit că are o amantă. În Paris. Nellie Nu-Știu-Cum. Aveam așteptări mai mari de la

Willie, dar, în fond, avem așteptări mai mari și de la soții noștri.
Acești bărbați ne subestimează. Cred că nu știm despre amantele lor, sau că dacă știm, nu ne interesează. Oh, te rog, ne interesează foarte mult. Și îi pedepsim în felul nostru. Ne îndesăm dolarii noi în buzunare, iar apoi falsificăm registrul de costuri gospodărești pe care ei îl aprobă fără să suspecteze nimic. Este o victorie neînsemnată, dar, de-a lungul anilor, acei dolari se adună. Tessie a strâns suficienți bani pentru a-și cumpăra o pereche minunată de pantofi cu vârf pătrat din satin creați de Julien Mayers, și merge mai dreaptă în acei pantofi, știind că i-a meritat. Mai mult sau mai puțin.
Deci de ce ar organiza Alva un mare bal în mijlocul unui scandal conjugal? Noi spunem: de ce nu? Câte dintre noi nu am făcut același lucru? Nu am organizat și noi un dineu sau o recepție, lăudând devotamentul soților noștri pentru a risipi bârfele despre căsniciile noastre? Schimbăm subiectul și facem orice pentru a distrage atenția celorlalți.
Este de la sine înțeles că doamna Astor ar fi organizat un bal magnific sau un dineu în onoarea lui Charlotte pentru a-i salva reputația, dacă nu ar fi purtat doliu. Dar, din cauza decesului soțului ei, mâinile Marii Doamne sunt legate, iar răul este deja făcut. Nici o petrecere nu mai poate compensa pentru povestea divorțului lui Charlotte Astor Drayton.
Ziarele mondene abia pot ține pasul cu scandalul. Îl urmărim în fiecare zi. Unele dintre noi se bucură de faptul că numele familiei Astor este târât prin mizerie în șaisprezece ziare diferite. Deja se zvonește că această poveste sordidă i-a pătat până și doamnei Astor reputația. Asta înseamnă, desigur, că Mamie, Tessie și Alva concurează pentru poziția ei.

* * *

Este furtună în ziua balului Alvei și se lasă ceața după ce se oprește ploaia. De pe cealaltă parte a străzii, Ophelia încearcă să se uite la casă, dar Alva a pus gărzi pe tot perimetrul pentru a se asigura că trecătorii curioși nu pot vedea nimic înainte de vreme. Când soarele începe să apună, aerul se umple de țânțari – mari cât tăunii, în căutarea unui festin. Cornelia Martin privește de la geamul dormitorului ei și vede o echipă de vreo doisprezece muncitori care încep să doboare gardul din jurul Marble House. Unul câte unul, panourile din lemn sunt coborâte și aruncate într-un maldăr de lemn de cedru, așteptând să fie duse de acolo. Dar pe moment, din cauza ceții și a întunericului, casa Alvei rămâne la fel de ascunsă și misterioasă ca și până acum.
La ora unsprezece seara sosim la noua casă a Alvei și trebuie să rămânem în față, pe pajiște. Sute de oameni sunt aliniați până în stradă. Aerul e umed, este îngrozitor de cald. Cerul este negru ca tăciunele și lipsit de stele. Alva nu a aprins nici măcar o singură lumină în casă. Doar muzica orchestrei și servitorii eleganți ai Alvei care ne servesc șampanie și sherry indică faptul că are loc o petrecere. Când sosesc ultimii invitați, vedem cum Alva îi dă un semnal majordomului, care dă un semnal valetului-șef, care trage de o

manetă, iar întreaga Marble House se luminează într-o clipă. Suntem uluiți, aplaudăm, spunând *oooh* și *aaah* în cor, în timp ce orchestra continuă să cânte.
Ușile se deschid larg, iar noi intrăm în coridorul mare, anticipând ce ne așteaptă. Dacă Petit Chateau ni s-a părut impresionant, atunci Marble House este incomparabilă. Construcția a durat cinci ani, și se vede. Marmura Tuckahoe este atât de sclipitoare că ne taie respirația. Trecem printr-o arcadă austeră, care duce într-un birou intenționat întunecat, în stil medieval, pe care Alva îl numește Camera Gotică. Este o cameră impresionantă, vitraliile care înconjoară antichitățile cele mai neprețuite ale Alvei, statuile ei și colecția ei de pocale.
În timp ce înaintăm în casă, Puss nu poate trece peste ghirlandele aurite de pe tavan și de fântâna cu detalii de bronz. Peggy este îndrăgostită de tapiserii, iar Tessie este în mod evident impresionată de marmura de Sienna din întreaga casă. Chiar când ne gândim că nu are cum să devină mai grandios, vedem strălucirea pereților și a tavanelor din aur de douăzeci și două de carate din sala de bal. Mamie Fish se îndreaptă spre Alva și spune râzând:
– Știam că pot conta pe tine să nu exagerezi și să faci casa prea țipătoare.
Suntem destul de sigure că, din partea lui Mamie, Alva ia această replică drept un compliment fantastic.

Capitolul 49

CAROLINE

New York, 1894

E o după-amiază rece de ianuarie, la opt luni după moartea lui William, și un curent rece părea să se fi întins prin întreaga casă. Caroline stătea la birou, ocupându-se de corespondența ei zilnică, când Charlotte intră în cameră și anunță că se va muta înapoi în Europa în timp ce își încălzește mâinile în fața șemineului din marmură.
Caroline puse stiloul deoparte și se uită uimită la fiica ei.
– De ce?
– Nu am nimic aici în New York. Charlotte își strânse șalul în jurul umerilor. *Nu am voie* să particip la marșurile sufragetelor sau la adunările politice. *Nu am voie să merg nicăieri*, *să fac nimic*. Mă plictisesc de moarte aici. Nu am fost invitată la nici un bal și la nici un dineu de luni întregi.
– Fiindcă ții doliu.
– Acesta nu este singurul motiv, știi foarte bine.

Caroline știa. După moartea lui William, Caroline o trimisese pe Charlotte înapoi la Coleman, împotriva voinței ei, spunându-i să îi implore iertarea. Dar soțul înșelat al lui Charlotte nici nu voise să audă. Indiferent câți bani i-ar fi oferit Caroline, nu fusese suficient pentru a-l îmbuna. Coleman ceruse un divorț, pe motiv de adulter și abandon, lăsând-o pe Charlotte fără custodia copiilor și cu reputația distrusă.
Charlotte se aruncă într-un fotoliu din fața biroului lui Caroline și râse cu amărăciune.
– Cât de îngrozitor de ironic. Nici măcar nu *îmi plăcea* să particip la chestiile acelea. Nu mi-a păsat niciodată, iar acum aș da orice pentru o invitație la unul dintre evenimentele acelea prostești.
– Știu că treci printr-o perioadă dificilă, dar nu poți fugi. Și mai ales nu în timpul doliului. Vei provoca doar mai multe zvonuri, îi spuse Caroline.
Charlotte își încrucișă brațele la piept, șalul îi alunecă de pe umeri.
– Foarte bine. Voi rămâne aici până când ieșim din doliu. Dar apoi plec. Mă întorc în Anglia.
Cum rămâne cu copiii tăi? Nu vei mai avea nici o speranță să îi mai vezi vreodată dacă pleci. Dar Caroline își ținu gura, consolată de faptul că, măcar de data aceasta, Charlotte nu avea să se întoarcă în sărăcie, trăind într-o văgăună. În ciuda amenințărilor lui William că avea să o dezmoștenească, nu putuse să o facă, până la urmă. La citirea testamentului, aflaseră că William îi lăsase lui Charlotte casa de pe Fifth Avenue, împreună cu opt sute cincizeci de mii de dolari, aceeași sumă pe care le-o lăsase lui Helen și lui Carrie. Jack, singurul său moștenitor masculin, primise cele cincizeci de milioane ale lui William.
Un buștean trosni în șemineu, împrăștiind cenușă roșie și fierbinte pe podeaua din marmură. Caroline o privi exasperată pe Charlotte, apoi spuse în sfârșit:
– Ești femeie în toată firea. Nu te pot opri. Dar te rog să te gândești bine la ceea ce vei lăsa în urma ta – propriii tăi copii.
– Dar trebuie să plec din New York. Trebuie să merg undeva unde pot lăsa totul în urmă și unde o pot lua de la capăt.
Caroline discuta încă situația cu Charlotte, când Thomas bătu la ușă, anunțând-o că avea musafiri. Ieși din cameră și în locul său intrară Jack și Carrie.
– Ce vă aduce aici? întrebă Caroline.
La început fu încântată să îi vadă, până când expresiile de pe fețele lor o făcură să se ridice în capul oaselor, inima începând să îi bată mai repede.
Carrie închise ochii și umerii începură să i se scuture. Caroline nu își putea da seama dacă râde sau plânge. Apoi Jack făcu un pas înainte și își așeză mâna pe brațul surorii sale, de parcă ar fi vrut să îi spună *dă-mi voie.*
– Mamă, mă tem că avem niște vești groaznice.
Jack se șterse la ochi cu degetele și își duse pumnul la gură – exact cum obișnuia William să facă atunci când îi venea să plângă. Era palid, iar privirea lui sticloasă îi dădu fiori lui Caroline.

– Este vorba de Helen. A...
– Nu Helen.
Nu. Nu putea fi Helen. Tocmai o văzuse.
– Mă tem că nu mai este.
Avusese o răceală. *O simplă răceală. O tuse nasoală, atâta tot...*
– Tocmai am venit de la Rosy. A murit de dimineață.
Caroline gemu când auzi cuvintele spuse cu voce tare. Simți cum cade și se prinse de brațele scaunului, ținându-se de ele. Toată lumea vorbea în același timp. Cineva plângea – își șterse obrazul, degetele ei erau uscate. Totul se întâmpla în exteriorul ei și nu știa dacă timpul stătea în loc sau dacă se mișca prea repede pentru a-l putea apuca în mâini. O baltă neagră se întindea pe biroul ei. *Când i se vărsase călimara?* Caroline voia să șteargă mizeria și începu să deschidă sertare, căutând cu frenezie o cârpă despre care știa că nu se aflase niciodată acolo. Se putea concentra doar pe curățenie. Dar așa cum nu putea pune cerneala înapoi în călimară, nu putea nici să o aducă pe Helen înapoi.

* * *

Caroline fusese spulberată de vestea morții lui Helen. Aproape că leșinase în acea zi, iar, după ce îi spuseseră, Thomas și Jack o ajutaseră să se întindă în pat, unde rămăsese zile întregi, mâncând puțin, neputând să se gândească la altceva în afară de faptul că mai pierduse un copil. Nu era natural. Copiii nu trebuiau să moară înaintea mamelor. Carrie și Charlotte o supravegheară următoarele două zile. Caroline era de neconsolat.
În zilele de după moartea lui Helen, Caroline trăi o furie cum nu mai simțise niciodată. Emily. William. Și acum Helen. Era convinsă că Dumnezeu o pedepsește. Familia ei era blestemată. Îi era teamă că îi era sortit să treacă prin iadul mamei ei, și știa că nu mai putea suporta o altă pierdere. Timp de doi ani se îmbrăcase doar în negru, învăluindu-și trupul în suferință.
Prima iarnă păru să dureze o eternitate. Nu putu diferenția între nopțile lungi și reci. Nu putea dormi și, deși își amintea că Thomas îi citise, mai târziu nu își putu aminti nici o singură carte, nici un personaj sau fir narativ. Veni primăvara, apoi vara, dar vremea caldă aducea doar zile mai lungi care trebuiau îndurate înainte ca totul să o ia de la capăt.
Cel mai mult se lupta cu ireversibilitatea morții. Era atât de permanentă. Persoanele pe care le iubise plecaseră de lângă ea, plecaseră pentru totdeauna. Amintindu-și de acele zile întunecate, nu știa cum reușise să treacă de ele. Nu trăise cu adevărat, așteptase doar să treacă timpul.
Moartea altei fiice o făcuse pe Caroline să își reevalueze prioritățile. Viața era atât de trecătoare, atât de fragilă, iar în ansamblu, ce conta dacă cineva folosea furculița greșită sau servea vinul greșit? Ce conta dacă fiica ei divorțase? Ar fi fost mai bine ca Charlotte să trăiască o viață nefericită? În final, ce conta *orice*? Poate că William avusese dreptate de la bun început – societatea era superficială. Și totuși, în cele mai negre momente ale ei, se întrebă dacă Helen știuse că avea să moară tânără. După moartea lui Emily,

Helen îi spusese *Dacă acest lucru i s-a întâmplat lui Emily, mi se va întâmpla și mie.*
Din nou și din nou, Caroline se întrebă dacă iubita ei Helen, care încercase mereu să facă ceea ce era corect, să mulțumească pe toată lumea și să mențină pacea, trăise cu adevărat viața pe care și-o dorise. Sau trăise doar pentru Caroline, așa cum Caroline trăise doar pentru mama ei?
Nu putea șterge trecutul, dar știa acum că venise momentul să le elibereze. Pe toate. Cele care plecaseră de lângă ea se puteau odihni în pace, cele care mai erau cu ea puteau trăi în pace.

Capitolul 50

ALVA

Newport

Era ziua de naștere de patruzeci și unu de ani a lui Duchy, iar Alva hotărâse să organizeze o petrecere modestă pentru ea. Nimic prea elaborat sau prea mare. Doar o mână de prieteni. Prieteni adevărați. Ultimii câțiva ani de la moartea soțului ei fuseseră dificili pentru Duchy și își petrecuse tot mai mult timp în America. Uneori își aducea copiii cu ea, dar de obicei îi lăsa acasă. Alva încercă să nu o judece, deși nu își putea imagina că ar putea fi despărțită de copiii ei pentru perioade atât de lungi.
Lui Duchy îi fusese groază de ziua ei de naștere. Spusese că *Imediat fac cincizeci. Și Dumnezeu știe că acela e începutul sfârșitului.* Pe lângă petrecerea despre care Alva spera că avea să o înveselească, îi cumpărase lui Duchy un nou banjo, confecționat la comandă, cu o tastieră din sidef, taste aurite și o cutie de rezonanță din lemn de nuc.
– Oh, Alva, nu trebuia. Este minunat. Absolut minunat. Duchy cântă câteva note. Ce ton superb are.
Îi mulțumi Alvei din nou și așeză banjoul înapoi în cutia sa căptușită cu catifea. *Asta a fost tot?* Alva simți confuzie, apoi enervare. De ar fi știut Duchy cât de dificil fusese să facă rost de banjo, ca să nu mai spună ce sumă mare cheltuise! După părerea Alvei, Duchy ar fi trebuit să arate mai mult entuziasm, să fie mai politicoasă. Crezuse că Duchy avea să cânte piesă după piesă, așa cum obișnuise să facă la petrecerile în aer liber și la picnicuri. Iubea să cânte la banjo, și pe vremuri îi acompania pe ceilalți când cântau cu vocile, până când începeau să o doară degetele.
Alva dădu vina pe melancolia zilei ei de naștere și făcu tot ce putu pentru a-și suprima dezamăgirea. Totuși, continuă să se gândească la acest lucru pe tot parcursul zilei, pe care și-o petrecură lenevind în casa de vacanță înainte să meargă la plajă, iar apoi să se întoarcă la timp pentru petrecere.

Duchy se îmbrăcă într-o rochie minunată albastră, tivită cu pene și safire asortate. Arăta sclipitor, fericită și relaxată. Ideea unei petreceri în onoarea ei părea să o înveselească considerabil.
La ora opt se adunară cu toții în Camera Gotică. Era o seară caldă și umedă, așa că deschiseseră larg toate ușile în timp ce se bucurau de aperitive înaintea cinei. Alva nu putu să observe că Duchy și Oliver stăteau foarte aproape unul de celălalt. Oliver tocmai spusese ceva ce o făcuse să râdă și exista o intimitate între ei. Alva le întoarse spatele și începu să discute cu Puss, Ophelia, Penelope și Lydia, dar în tot acel timp simți un nod în stomac. Nu îi venea să creadă că era invidioasă pe Duchy.
Realiză că probabil nu ar fi fost atât de supărată dacă prietena ei ar fi apreciat banjoul mai mult. Dar nu exista nici un dubiu că Alva era încă furioasă. Își spuse că această explozie de emoții fusese cauzată de banjo, nu de altceva. Dar nu era doar banjoul. Era Duchy. Nu era ea însăși, și nu era ea însăși de mult timp. Duchy îi rănise sentimentele Alvei în repetate rânduri, judecând mobilierul din Marble House, luând-o în râs fiindcă comandase un portret de la pictorul francez Carlous-Duran. Se comporta de parcă ar fi testat limitele prieteniei lor. Legătura care existase dintotdeauna între ele părea să se îndoaie, gata să se rupă în două.
Alva se ridică de la masă cu pretextul că trebuia să verifice ceva în bucătărie. Avea nevoie de aer, de distanță pentru a se aduna. Până la urmă merse să verifice ce făceau copiii, iar când se întoarse jos o văzu pe Duchy strecurându-se dintr-o nișă umbrită. Una din penele ei albastre se desprinsese de tivul rochiei și plutea înspre podea. Pana ateriză cu un zgomot în inima Alvei. Avea senzația că Oliver urma să iasă din nișă în urma ei. *Și ce dacă o va face?* Faptul că Oliver era cu alte femei nu ar fi trebuit să o deranjeze. Și Alva nu ar fi trebuit să îi poarte pică lui Duchy fiindcă era fericită – mai ales după ce își pierduse soțul. Pe deasupra, Duchy era singura persoană mai nestatornică decât Oliver pe care o cunoștea – o relație nu avea cum să țină...
Încerca să se autoconvingă de aceste lucruri când văzu că nu Oliver Belmont ieșea din nișă, ci Willie, cu părul răvășit și cu pană albastră prinsă de rever. Alva se simți de parcă i-ar fi dat cineva un pumn în piept. Camera se învârti cu ea, văzu stele verzi în fața ochilor, iar inima începu să îi bată de două ori mai repede. *Willie K. și Duchy*. Alva rămase pe loc, înmărmurită, încercând să își adune gândurile. Era zdrobită. *Proastă mică și naivă*. Sigur, își încheiase aventura cu Nellie, dar începuse o relație cu prietena ei cea mai bună.
Gândește-te, Alva. Gândește-te. Trebuia să se ocupe de problema aceasta într-un mod inteligent.
– Mă scuzați, doamnă Vanderbilt, o întrerupse majordomul, toată lumea vă așteaptă în sala de mese. Toți invitații și-au ocupat locurile.
Alva așteptă un moment, străduindu-se în continuare să își revină.
– Voi veni imediat.

Când își croi drum spre sala de mese, văzu banjoul în colțul camerei. Îl ridică, zâmbi forțat și intră în sala de mese cu lumina ei caldă și marmura trandafirie. Toți erau așezați în jurul mesei, în scaunele ei din bronz în stilul lui Ludovic al XIV-lea, care cântăreau câte treizeci și patru de kilograme fiecare. Erau ancorate în covorul gros, ținându-i musafirii în loc, incapabili să se apropie de masă sau să plece fără ajutorul unui valet puternic.
Cu o exuberanță care le semnală tuturor că ceva nu era în regulă, Alva spuse:
– De ce nu ne cântă sărbătorita un cântecel înainte de primul fel?
Invitații începură să șușotească stânjeniți. Acesta era un mod neobișnuit de a începe cina. Alva nu se putea uita la Willie. Îi dădu banjoul lui Duchy, care îl acceptă ezitantă, de parcă ar fi fost dinamită. Duchy cântă primele note din *Ole Dan Tucker*, timidă, cu ochii ațintiți asupra Alvei, încercând să îi înțeleagă comportamentul.
– Oh, nu, nu, sună groaznic, o întrerupse Alva. Poftim... Se întinse după banjo. Dă-mi voie să te ajut.
Smulse instrumentul din mâinile lui Duchy și, ținându-l ridicat asemenea unui topor, îl izbi de servanta din marmură. Toată lumea icni, dar Alva nu se opri. Gâtul și butucul zburară, cutia de rezonanță se sparse în două. Duchy tresări, încercând să se ridice din scaun, dar era blocată de greutatea ei. Era obligată să rămână așezată și să suporte furia Alvei.
Când gâtul instrumentului se rupse în două și rămase doar cu capul în mână, Alva se întoarse spre prietena ei cea mai bună și spuse:
– Data viitoare când intenționezi să faci dragoste cu soțul meu, te rog să ai măcar obrazul să o faci altundeva, nu în casa mea.

Capitolul 51

ALVA

Alva ieși furtunos din sala de mese și traversă coridorul, coborând în grabă scările din spate, care duceau spre nucleul casei. Chiar și cu oalele uriașe din cupru care fierbeau pe sobă și cu bucătăria plină de slujitoare și bucătari, era mai răcoare aici decât sus, fiindcă zidurile din piatră nu lăsau căldura să intre. Pivnița de vinuri era chiar mai răcoroasă. Era o încăpere adâncă și întunecată, luminată doar de lămpile care aruncau umbre pe rafturile din lemn, pline de sticle cu vin de Bordeaux și de Burgogne, cu șampanie și vinuri pentru desert din Portugalia.
Alva se refugie în pivniță și se așeză pe o bancă, aplecându-se și proptindu-și coatele pe genunchi, cu degetele presate pe frunte. Chiar spărsese acel banjo în bucăți? Da, chiar o făcuse. O regreta? Nu. Stând acolo, în pivnița

de vinuri, realiză că aventura lui Willie cu Duchy începuse cu ceva vreme în urmă. Acea vizită a lui Duchy, când fusese atât de rece față de Willie, când îi spusese Alvei despre Nellie... o făcuse pentru a-l pedepsi pe Willie. Willie nu își înșelase doar soția, ci și amanta. Alva își repeta în minte conversația cu Duchy, când auzi sunete de pași în fața pivniței.
Ușa se deschise cu un scârțâit. Ridică privirea și îl văzu pe Oliver.
– Ești bine?
Oliver intră în pivniță și se aplecă, forțând-o pe Alva să îl privească în ochi.
Alva încercă să schițeze un zâmbet slab.
– Cred că tocmai am atins cel mai jos punct al vieții mele.
– Nu-mi vorbi *mie* despre puncte joase. Tot ești mai înaltă decât mine cu șapte centimetri.
Oliver își îndreptă spatele și râse. Alva tăcu.
– Nu ar trebui să faci asta.
– Asta fiind ce?
– Să râzi de tine însuți.
– Oh. Oliver ridică din umeri și își masă bărbia. Filosofia mea este să glumesc despre înălțimea mea înainte să apuce altcineva să o facă.
Sinceritatea lui o emoționă, o făcu să vrea și ea să fie sinceră.
– M-am făcut de râs astăzi, nu-i așa?
– Nu, dar trebuie să te felicit pentru talentele tale cu banjoul.
Alva râse cu tristețe.
– Soțul meu este un ticălos. Iar Duchy e chiar mai rea. M-a înjunghiat în spate.
Oliver se întinse după o sticlă și șterse praful de pe etichetă cu degetele.
– Cred că ocazia asta cere o băutură.
– Aici?
– Există vreun loc mai bun pentru a bea vin decât o pivniță de vinuri?
Oliver luă tirbușonul care atârna de un lanț pe ușă.
– Nu cred că există pahare aici, spuse Alva în timp ce Oliver învârtea tirbușonul și scotea dopul.
– Nu mă deranjează germenii tăi dacă nu te deranjează nici pe tine ai mei.
Oliver luă o gură și îi dădu sticla.
– Ești foarte rău, domnule Belmont, spuse ea și luă o gură delicată de vin.
Cei doi își pasară sticla de la unul la altul, vorbind despre Willie și Duchy, despre căsnicia lui scurtă cu Sarah, despre lucruri pe care nu le-ar fi discutat niciodată dacă nu ar fi terminat deja o sticlă întreagă. Din când în când îi auzeau pe servitori mișcându-se prin casă. Nu le păsa, erau prea adânciți în conversație.
Oliver deschise a doua sticlă și, după ce băură jumătate din ea, se aplecă și prinse o picătură de vin de pe buza ei de jos cu degetul. Își ținu degetul acolo, mișcându-l cu blândețe dintr-o parte în alta. Era un gest atât de mic, dar aprinse un foc în inima Alvei. La început îi fu teamă să îi întâlnească privirea și se concentră pe gura lui, pe deschiderea delicată a buzelor, pe voluptatea lor. Când nu se mai putu abține, se apropie de el și făcu ceea ce

realiză că își dorise de mult timp: îl sărută. Îl sărută pe prietenul cel mai bun al lui Willie.

* * *

Ziua următoare, Alva făcu ceva ce nici o soție nu mai făcuse până atunci. Îi spuse soțului ei că avea de gând să divorțeze de el.

– Să divorțezi?

Willie nici măcar nu apucase să își dea jos haina și pălăria când îl acostă. Willie părăsise Marble House în noaptea precedentă, probabil cu Duchy. Alva nu știa unde fusese și nici nu îi păsa.

– Poți măcar să mă respecți suficient cât să mă lași să mă așez și să beau ceva înainte de a mă ataca?

– Nu îți datorez nici un fel de respect. Alva se năpusti după el, ieșind de pe coridor și intrând în salon. Vorbesc serios. Vreau să divorțăm, spuse ea.

– Nu spune așa ceva. Willie își turnă un pahar și luă o gură prelungă. Ascultă, știu că ești supărată și înțeleg...

– Nu, nu înțelegi. *Voi* divorța de tine.

– Alva, calmează-te. Știu că ceea ce am făcut a fost greșit. Duchy e distrusă. Și eu la fel. Pur și simplu s-a întâmplat.

– Ești un mincinos. Nu s-a întâmplat *pur și simplu.*

Willie își ridică mâinile strâmbându-se.

– Nu se va mai întâmpla. A fost o greșeală. Putem trece peste asta. Știu că putem.

– Ei bine, eu *nu pot. Nu pot* trece peste asta. Nu *vreau* să trec peste asta. Nu te mai iubesc și nu te mai vreau în patul meu. Nu te mai vreau în viața mea.

Willie șovăi, de parcă Alva l-ar fi lovit cu toată forța ei. După ce își reveni, deveni crud.

– Ți-ai pierdut mințile. Ești femeie. O soție nu divorțează de soțul ei. Și să nu uiți, Alva, că nu poți divorța de mine fără să te tragi și pe tine în jos. Ești prea mândră, nu o vei face niciodată. Vei fi dată afară din înalta societate cât ai zice pește.

– Poate că ți se va părea greu de înțeles, Willie, dar aș prefera să îmi pierd locul în societate decât să mă forțez să rămân căsătorită cu tine.

SOCIETATEA, CUM AM CUNOSCUT-O NOI. 1895–1908

Capitolul 52

ALVA

New York, 1895

Alva și Willie trăiau vieți separate de un an de zile. Willie se mutase și nu se mai întorsese la Petit Chateau sau la Marble House, decât pentru a-și vedea copiii.

Încercările intense și numeroase ale lui Duchy de a-și cere scuze nu schimbaseră nimic. Nu conta câte lacrimi vărsa, cât de mult o implora sau câte telegrame și scrisori îi trimitea, nu se putea salva. Din punctul de vedere al Alvei, prietenia lor era ireparabilă. Știa că la un moment dat furia și amărăciunea aveau să se consume, lăsând în urma lor un munte de tristețe, pe care voia să îl evite cât mai mult. Tristețea avea să o facă mai blândă și mai înclinată spre iertare, iar nici unul dintre ei nu merita așa ceva. Mai ales nu Duchy. De fapt, considera trădarea lui Duchy mai rea decât a lui Willie. O prietenă nu făcea așa ceva.

Se gândi la prietenia lui Willie cu Oliver. La început dădu vina pentru sărut pe vin și se gândi că se răzbunase pe Willie pentru aventura lui cu prietena *ei* cea mai bună. Dar Alva știa în inima ei că sărutul nu fusese un gest de răzbunare. Fusese real. Magic. Chiar și acum, sărutul îi tăia respirația. Ceea ce simțea pentru Oliver era parțial o alinare emoțională și parțial dorință brută pentru un bărbat care i se strecurase în suflet și îi cucerise inima. Își dorea un viitor cu el, iar acest lucru îi dădea curajul de a-și urma planurile.

Divorțul era mai dificil decât se așteptase. Propriul ei avocat încercase să o convingă să renunțe, susținând că avea să rănească reputația ei mai tare decât pe cea a soțului ei. *Dacă divorțați de el, nici o doamnă din New York sau Newport nu vă va mai primi în casa ei...*

Alva știa că anumite femei nu ar fi fost de acord cu divorțul. Se așteptase la acest lucru și se pregătise cât de bine putuse. Nu se așteptase, în schimb, la vizita lui Tessie și a lui Mamie. La început fusese încântată să le vadă, dar când refuzaseră să intre în casă, simți brusc cum o trecea o transpirație rece.

– Nu te voi reține mult, spusese Tessie. Având în vedere vestea divorțului tău, noi... toate... Gesticulă spre o mulțime imaginară de femei. Toate am

decis că compania ta nu mai este bine-venită la următoarele noastre ceaiuri și petreceri.
– Oh, și nu te obosi să confirmi participarea ta la invitațiile recente. Numele tău a fost deja șters de pe listele noastre de invitați, spuse Mamie.
Alva simțise cum se înroșește la față, dar nu lăsă să se vadă nimic. Nu își putea permite așa ceva.
– În acest caz, spusese ea dregându-și vocea, vă recomand să plecați înainte să vă dau afară de pe proprietatea mea.
Acesta fusese începutul. Nu trecea o zi fără să fie respinsă. Chiar și o simplă vizită la A.T. Stewart's & Company rezultă în umilirea ei publică. Într-o zi, sub acoperișul marelui centru comercial de la al șaselea etaj, Alva le auzi pe femeile care șușoteau despre ea, ascunzându-și fețele cu evantaiele ridicate. Iar apoi, chiar Peggy Cavendish îndrăzni să spună, tare și bâlbâit:
– C-c-cum îndrăznești s-s-să vii a-a-aici, ca și c-c-cum n-nu ai fi făcut n-n-nimic greșit?
Alva îi întoarse spatele, cu umerii drepți și cu bărbia ridicată, și ieși din centru cu pași dureros de lenți. Când ajunse la mezanin, se încovoie și fața i se udă de lacrimi.
Nu înțelegea de ce erau atât de jignite. Mai ales în condițiile în care pentru fiecare femeie care o critica, alte două sufereau în propriile lor căsnicii nefericite. Câte femei nu fuseseră umilite și rănite de către aventurile soților lor? Nu auziseră toate poveștile despre cum John Jacob Astor I organizase orgii în casa lui, în timp ce soția lui dormea la etaj? Cum rămânea cu Charlotte Astor Drayton? Era ea singura femeie care dorise alt bărbat decât soțul ei? Sau era doar singura care fusese suficient de curajoasă pentru a începe o relație cu el? Nu puteau aprecia faptul că Alva luase pe umeri responsabilitatea de a fi prima? Că dacă ea putea divorța de soțul ei, atunci și ele puteau?

Capitolul 53

SOCIETATEA

În fiecare zi citim mai mult despre divorțul lui Willie și al Alvei, ignorând știrile despre criza financiară care nu pare să se sfârșească niciodată. Nu că ai ști de existența ei uitându-te la noi. Criza cu siguranță nu ne-a tăiat apetitul pentru lux. Ba chiar părem să ne răsfățăm chiar mai mult decât înainte.
Multe dintre noi am fost la Balul cu Pălării a lui Carrie Astor Wilson, unde am sosit cu cele mai originale pălării pe care ți le poți imagina. Jobenul unui

bărbat era înalt de un metru, iar penele unei femei erau atât de mari că s-au agățat de candelabru, și a fost nevoie să fie tăiate cu foarfeca. Pentru a nu fi eclipsați, domnul și doamna Henry Clews au dat un Bal al Servitorilor, unde ne-am îmbrăcat în zdrențe create din satin și mătase. Apoi Tessie Oelrichs a dat un Bal Alb, la care a servit doar mâncare albă și a decorat casa doar cu flori albe. Noi, doamnele, ne-am îmbrăcat în alb din cap până în picioare, cu tot cu peruci albe pe cap, iar domnii au trebuit să poarte doar negru. Dacă un domn venea într-o cămașă albă, sau cu mănuși albe, era întors din drum la ușă.
Mai târziu au urmat Balul Roșu, Balul Albastru Regal și baluri dedicate fiecărei nuanțe imaginabile. Am fost foarte ocupate cu croitorii noștri. După ce toate culorile primare au fost luate, Puss a decis să facă ceva cu totul original și a închiriat un elefant pentru balul ei. Ne-a dat tuturor găleți din aur de paisprezece carate, pline cu alune, pentru a hrăni animalul când trecea pe lângă noi.
Poate că unul dintre evenimentele cele mai speciale a fost Balul Câinilor, organizat de flamboaiantul Harry Lehr. Câinii din rasele Field Spaniel, Fox Terrier, St. Bernard, Dobermann și Setterii englezi au sosit la bal cu zgărzi din diamante, cu papioane din satin și pălării între urechi. Cu cățeii adunați în jurul unei mese din colțul camerei, noi, stăpânii, ne-am uitat la ei în timp ce mâncau și beau din castroanele lor individuale cu apă și mâncare. Un Pointer micuț a mâncat prea multă carne de oaie și a adormit sub masă. În afara încercării de împerechere a unui spaniel în călduri și a unui accident cauzat de un collie prea entuziasmat, Balul Câinilor a fost un succes răsunător și toată lumea a vorbit despre el.
Nu ne putem imagina cine sau ce va întrece acest eveniment, dar știm că se pregătește ceva chiar mai mare și mai strigător la cer.

Capitolul 54

ALVA

Cândva, presa o adorase și o elogiase pe Alva. Dar acum nu mai era vorbă de așa ceva. Chiar oamenii care o ridicaseră și o ajutaseră să își facă un nume în societate erau acum primii care așteptau să o dea jos. Abia îi venea să creadă ce se scria despre ea – că era lacomă și lipsită de scrupule, că era o mincinoasă șireată. Ziarele îndemnau alte femei să nu îi urmeze exemplul, susținând că *aveau să degradeze instituția căsătoriei și să distrugă iremediabil familia americană.*
Alva ascultă sfatul lui Mamie și al lui Tessie și încetă să mai participe la evenimente sociale, pierzând curajul de a-și arăta fața în public. Iar în

punctul acela, șuvoiul obișnuit de invitații se oprise oricum cu desăvârșire. Oliver spunea că nu îl interesa, iar Alva avea tendința să îl creadă. Din punctul lui de vedere, puteau să fugă în Europa și să aștepte ca furtuna să se potolească sau puteau sta în casă seară de seară. Își dorea doar să fie cu ea. Nu îi păsa dacă Alva era o doamnă de societate sau nu. Poate că lui nu îi păsa, dar Alvei îi păsa. Alva căzu în depresie, rămânând în pat majoritatea zilei, fără să li se mai alăture copiilor la prânz, cum obișnuise să facă până atunci. Existaseră vremuri în care se întrebase dacă meritase să divorțeze, dacă nu i-ar fi fost mai bine dacă ar fi rămas în mariajul cu Willie. Dar ajunsese prea departe, nu își mai putea repara reputația.

Într-o zi, surorile ei sosiră la Petit Chateau, chiar și Julia. Veniseră pentru a o susține, sperând că o puteau înveseli, că îi puteau distrage atenția de la gândurile ei.

– Când ai ieșit ultima dată din casă? întrebă Jennie.

– Ia-ți pălăria și mănușile. Vii cu noi, spuse Armide.

– Unde mergem?

– Vei vedea, spuse Julia și o luă de mână.

Porniră la drum fără trăsură, trecând prin partea de jos a Manhattanului, traversând străzi pe care Alva nu mai călcase niciodată, Pearl Street și apoi Dover. Era murdar, peste tot erau mormane de balegă și gunoaie. Copiii cu fețe murdare se jucau pe străzi. Un trotuar rudimentar din piatră spartă era acoperit de mușchi. În jurul lor se simțea mirosul frunzelor arse.

Ajunseră în fața unei clădiri dărăpănate și acoperite cu plăci din calcar murdare de cenușă, pe a cărei latură se întindea o pată de rugină cauzată de o țeavă spartă. Intrară și fură conduse jos, într-o cameră plină de bărbați și femei care stăteau pe bănci lungi și tari. Aerul mirosea a cedru și a fum de trabuc, deși Alva nu văzu pe nimeni care să fumeze. Un bărbat stătea în picioare în capătul camerei și vorbea despre ziua de muncă de opt ore, dând instrucțiuni pentru un protest de a doua zi.

Alva se uită în jur la oameni, mai ales la femei. Aveau fețele dure, ochii roșii și cearcăne întunecate sub ei. Își închipui că erau cameriste, sau poate lucrătoare textile care munceau în fabrici aglomerate și murdare. Își doreau o zi de muncă de opt ore, iar Alva se întrebă câte ore lucrau acum. Și le imagină stând în picioare, sau chiar mai rău, în genunchi, frecând podelele, curățând mizeria bogaților. Se simți vinovată, de parcă ea ar fi fost inamicul, dar de asemenea inspirată, fiindcă acești oameni nu stăteau în fund plângându-și de milă. Nu erau victime. Ripostau. Încercau măcar să facă ceva.

– Și vreți să îmi spuneți că există întâlniri din acestea în tot orașul? Ați văzut cât de plini de energie erau cu toții! spuse Alva pe drumul de întoarcere.

Pe parcursul următoarei săptămâni, surorile Alvei o duseră la cenacluri de poezie, la prelegeri despre diverse subiecte, de la sfârșitul monopolurilor până la mișcarea sufragetelor. Totul i se părea foarte interesant, chiar

fascinant. Era ca și cum te-ai fi cățărat pe un zid și te-ai fi uitat peste gard la o lume cu totul nouă – existau atâtea posibilități pe cealaltă parte.
Până la urmă, totuși, surorile ei se întoarseră pe rând la viețile lor din Mobile, New Jersey și Brooklyn. Fără ele, lăsată singură, Alva căzu din nou în starea depresivă în care o găsiseră.
Zilele și săptămânile treceau, iar Alva realiză că viața – mai ales înalta societate – mergea mai departe fără ea. Citi despre baluri și se întrebă dacă lumea își amintea că ea începuse moda balurilor tematice cu mai mult de zece ani în urmă, cu Balul ei Mascat. Își dădeau seama că ingeniozitatea și creativitatea îi inspirase pe toți ceilalți?
Ziarele erau obsedate de petreceri. În timp ce primele pagini ale fiecărui ziar scriau despre criza economică devastatoare, paginile mondene erau dedicate divertismentului grandios. Alva încercă să-și imagineze oamenii – unii dintre oamenii pe care îi întâlnise cu surorile ei – adunați în camere și clădiri închiriate, citind despre balurile luxoase și cinele cu nouă preparate când ei abia își puteau permite să pună mâncarea pe masă. Ziarele scriau mai mult despre ținutele și evenimentele bogaților decât despre anarhiștii și populiștii care îi criticau, ceea ce evidenția prăpastia din ce în ce mai mare dintre bogați și săraci.
Alvei i se păru cel mai ironic faptul că, deși prăpastia dintre bogați și săraci devenea din ce în ce mai mare, diferența dintre familiile Knickerbocker și parveniți părea să scadă. Cu cât încerca doamna Astor mai tare să separe cele două lumi, cu atât mai mult le forțaseră femeile ca Alva să se unească. Începeau să se contopească, o înaltă societate unită împotriva maselor ostile și critice.
Deși se trezise privind-o din exterior, Alva își dădea seama că societatea atinsese un cu totul alt nivel al extravaganței, unul pe care nici măcar cei mai bogați dintre ei nu ar fi fost capabili să îl mențină pentru totdeauna. Se întrebă dacă consumul ostentativ cu care se răsfățau avea să îi sufoce în final.

* * *

După mai multe săptămâni, când Alva tocmai părăsea grajdurile, mirosind încă a cal și a bălegar, majordomul o anunță că are un musafir.
– Îmi cer scuze pentru aspectul meu. Nu mă așteptam la companie, spuse Alva ștergându-și mâinile.
– Oh, haide, sunt doar eu. Doar eu era Lady Paget. Nu te-am mai văzut de mult, spuse ea în timp ce își înfășura brațul în jurul taliei Alvei.
Cele două intrară în salon.
– În ultima vreme mi-e teamă să ies din casă, spuse Alva luând loc lângă ea. Dar te rog, spune-mi tot ce am ratat.
Lady Paget râse și se aruncă într-un fotoliu Bergere din catifea aurie. Brățările îi zornăiau pe încheieturi ca niște clopoței.
– Sunt sigură că ai auzit de Balul Cailor de la Sherry’s.
Desigur că auzise.

– Cine ar fi crezut că unul dintre cele mai elegante restaurante din New York va fi populat de cai?
– Au avut o troacă plină de caviar, iar caii aveau sticle de șampanie și pahare din cristal în săculețul de la șa, spuse Lady Paget. A început minunat, dar... Își ridică mâinile. Ce dezastru! Nu au putut ține pasul cu bălegarul, iar apoi coada unui cal a dat totul jos de pe o masă dintr-o lovitură. Balul s-a încheiat devreme. Am ajuns acasă înainte de ora trei.
Alva oftă, culegând un fir de pai care se lipise de pantalonii ei de călărie.
– Acum spune-mi cum îți merge, îi ceru Lady Paget.
– Nu grozav. Toată lumea m-a avertizat că asta mi se va întâmpla, spuse ea învârtind firul de pai. Willie este în continuare o vedetă, iar eu sunt un paria. De ce este mereu femeia de vină? Sunt ruinată. Sincer, cred că ai foarte mult curaj să vii aici – sper că nimeni nu te-a văzut sosind.
– Oh, prostii! Nu ești terminată încă. Uiți de arma ta secretă, spuse Lady Paget.
– Serios? Și care e aceea? spuse Alva.
Lady Paget își înclină capul într-o parte și zâmbi.
– Fiica ta.
– Consuelo? Nu, nu. Încerc să îmi țin copiii departe de toată mizeria aceasta. Nu vreau să îi amestec, mai ales nu pe Consuelo.
– Dar e frumoasă și este timpul să îi găsești un soț.
Lady Paget se mândrea cu talentele ei de pețitoare și susținea că avea un al șaselea simț pentru asemenea lucruri.
– Nu văd ce legătură are faptul că trebuie să își găsească un soț cu toată această poveste. Pe deasupra, știu că este cam îndrăgostită de Winthrop Rutherfurd. Din păcate.
– Winthrop Rutherfurd? Lady Paget râse. Winthrop Rutherfurd nu te va reintroduce în societate. Dar un duce o va face.
– Un duce? Alva studie zâmbetul strengăresc de pe fața lui Lady Paget. Ce planuri ai?
– Să zicem că prietenul meu, Charles Richard John Spencer Churchill, al nouălea duce de Marlborough, își caută soție.
Alva se aplecă spre ea.
– Continuă.
– Sunny – ducele – vrea să se așeze la casa lui. Este timpul.
– Și crezi că s-ar potrivi cu Consuelo?
– Haide să zicem că Sunny a moștenit palatul familiei. Este imens și are nevoie urgentă de bani pentru a-l repara. Are nevoie de o soție – de o soție cu bani. Lady Paget înclină capul. Iar tu, draga mea, i le poți oferi pe ambele.
Alva se lăsă pe spate în fotoliu.
– Îmi ceri să *îmi vând* fiica?
– Oh, bineînțeles că nu. Nu fi ridicolă! Sunny e un bărbat minunat. Foarte charismatic. Chipeș, de asemenea. E o partidă mult mai bună decât Winty Rutherfurd.

– Asta nu spune multe.
Alvei nu îi plăcea de Winthrop. Era mult prea în vârstă pentru Consuelo. Avea treizeci și trei de ani, în timp ce ea avea doar optsprezece. Avea reputația unui vânător de zestre, curtând femei mai în vârstă și singure în timp ce le făcea avansuri celor mai tinere. Pe deasupra, era pasionat de pariuri, iar Alva văzuse ce i se întâmplase lui Jeremiah. Nu voia ca fiica ei să trăiască o asemenea viață.
– Și știi că Winthrop este steril.
– Nu.
Alva era șocată.
– Da.
Lady Paget dădu din cap de parcă acest lucru era mai rău decât orice altceva. Alva nu se obosi să o întrebe de unde știa acest detaliu intim.
– Gândește-te, spuse Lady Paget, că îți vei salva fiica de la o soartă mult mai rea. Și, sincer, este singurul mod de a intra din nou în grațiile societății. Uită-te cât m-a ajutat faptul că m-am căsătorit cu un nobil. Și, desigur, căsătoria cu un duce a ajutat-o pe știm noi cine chiar mai mult. Nici nu îi voi menționa numele. Dar a ajutat-o mai mult decât ar fi putut vreodată să o facă talentul ei la banjo. Și trebuie să îți mai amintesc cât de fascinați suntem noi, americanii, de către nobilimea britanică? Dacă Consuelo se logodește cu ducele, nu va exista nici o doamnă în oraș care să nu te primească în casa ei. Dumnezeule, se vor da peste cap doar pentru a primi o invitație la nuntă...
Lady Paget continuă să vorbească despre ce putea face ducele pentru ea, dar pe Alva o interesa mai mult ce putea face ducele pentru Consuelo. Fiica ei era atât de tânără, agățându-și toate speranțele de Winthrop. Alva voia să îi deschidă ochii lui Consuelo, să îi arate că existau și alți bărbați, bărbați mult mai potriviți pentru ea. Poate că ducele o va putea fermeca, poate că avea să îl placă cu adevărat. În cel mai rău caz, Alva își putea îndepărta fiica de Winthrop. Posibilitatea de a o căsători cu un nobil exista mereu. Avea posibilitatea de a obține cel mai înalt statut pe care îl putea avea o femeie în societate. Viitorul ei ar fi fost asigurat. Acest gând o umplu pe Alva cu un sentiment de datorie, amestecat cu o ușoară nerăbdare. Alva știa că dacă fiica ei se căsătorea cu ducele, ea însăși avea să fie mereu în umbra ducesei de Marlborough. Știa că fiica ei avea să fie atracția principală pentru totdeauna, nu Alva. Faptul că Alva era pregătită să renunțe la așa ceva, la ceea ce pe vremuri fusese motivul ei de a trăi, era mărturia iubirii ei pentru Consuelo. O idee care sunase absurd doar cu câteva momente în urmă avea sens acum.
– Cum am aranja această uniune? întrebă Alva.
Lady Paget ridică o mână împodobită.
– Lasă asta pe mâna mea. S-a nimerit ca Sunny să vină în vacanță la New York. Voi organiza o cină și apoi o întâlnire cu el ca să poți stabili detaliile. Dar orice ai face, nu îi oferi mai mult de două milioane de dolari. Este mai mult decât suficient pentru a salva palatul Blenheim. Și reputația ta.

* * *

Cina cu al nouălea duce de Marlborough fu mai plăcută decât se așteptase Alva. Era politicos și foarte impresionat de Petit Chateau, de candelabrul Alvei din cristal Baccarat și de pereții acoperiți cu aur platinat din sala de mese. Ducele era chipeș. Puțin prea serios la început, dar se relaxă pe parcursul serii, chiar făcând o glumă sau două.

– Am auzit una bună, spuse el în timpul mesei, între supa de stridii și tocana de țestoasă. Spuneți-mi. Care e asemănarea dintre ghilotină și alcool? spuse el.

Cu toții se uitară unii la alții, înainte ca Alva să spună:

– Nu știu. *Care* e asemănarea?

– Amândouă te fac să îți pierzi capul!

Consuelo râse atât de tare, încât Alva fu momentan scandalizată de izbucnirea ei. Dar apoi Excelența Sa mai spuse o glumă, iar Alva își dădu seama că acesta era stilul lui la masă. Consuelo trebuia să se obișnuiască cu glumele și să învețe niște glume proprii pentru a putea contribui.

După masă, când se retraseră în camera de muzică, Consuelo îl impresionă pe duce cântând la pian *Sonata lunii* lui Beethoven, urmată de piese de Chopin și Strauss. Alva era mulțumită. Consuelo și Sunny păreau să se înțeleagă foarte bine.

O zi mai târziu, ducele luă ceaiul cu ele, iar două zile mai târziu, le însoți pe Alva și pe Consuelo la Opera Metropolitan pentru a urmări *Fidelio*. Săptămâna următoare, Alva îl invită la o recepție, iar apoi la altă cină. După fiecare întâlnire, Alva se ghemuia cu Consuelo în patul ei, cu păturile trase peste umeri, făcând schimb de păreri cu ea: *Mi-a adus flori. Este evident că nu îi place America. Are așa un zâmbet frumos. Se vedea că s-a plictisit la operă. Doamnelor de la recepție li s-a părut fermecător.* Făcură acest lucru noapte după noapte, iar Consuelo nici nu mai menționă vreodată numele lui Winthrop.

Șase săptămâni mai târziu, cu doar două zile înainte ca ducele să se întoarcă în Anglia, Alva se întâlni cu el în biroul care îi aparținuse cândva lui Willie. După ce ducele își exprimă interesul pentru Consuelo, Alva luă frâiele discuției.

Odihnindu-și mâinile pe masă cu degetele împreunate, spuse:

– Să discutăm zestrea?

– După cum știți, spuse ducele, palatul Blenheim este într-o situație dificilă din punct de vedere financiar.

Făcu o listă a nevoilor sale, care includeau slujitorii, și desigur, palatul însuși, care trebuia renovat de la un capăt la altul.

Alva flutură din gene și, ținând minte sfatul lui Lady Paget, începu cu o sumă mică, oferindu-i un milion și cinci sute de mii.

Ducele oftă.

– Sincer, speram că voi putea obține ceva mai mult.

Alva își cântări opțiunile. Nu voia să piardă această oportunitate, mai ales în condițiile în care Consuelo era din ce în ce mai atașată de ideea căsătoriei.
– Presupun că aș putea oferi *puțin* mai mult.
Ducele era un negociator abil și, până la urmă, în ziua dinaintea plecării sale în Anglia, cei doi căzură de acord ca Alva să îi dea două milioane cinci sute, plus cincizeci de mii de acțiuni Vanderbilt și două sute de mii de dolari adiționali anual pentru tot restul vieții. Acum că finanțele fuseseră decise, așteptau doar ca ducele să o ceară în căsătorie pe Consuelo.

* * *

Într-o dimineață, Alva se uita prin scrisorile ei, care se înmulțiseră semnificativ de când se asociase cu ducele. Avea invitații și bilete de la Mamie, Tessie și alte câteva doamne.
Alva le puse deoparte și găsi un plic adresat lui Consuelo. Era evident că scrisul era al unui bărbat, iar Alva spera că îi aparținea lui Sunny. Fără să se gândească la intimitatea fiicei ei, Alva deschise plicul și găsi o scrisoare lungă de la Winthrop Rutherfurd, care își vizita rudele din Anglia. Alva continuă să citească și i se făcu rău când ajunse la partea despre iubirea și afecțiunea lui nemuritoare pentru Consuelo. Alva era confuză. Consuelo spusese că își încheiase relația cu el chiar după ce îl cunoscuse pe Sunny. Părea dornică să se căsătorească cu Sunny. O păcălise pe Alva? O fraierise în tot acest timp? Fiica ei nu putea fi atât de șireată. Iar apoi ochii ei trecură la următorul paragraf și nodul din stomacul ei se strânse și mai tare. Winthrop scrisese despre planurile lor de căsătorie. *Căsătorie! Dumnezeule!* Aveau se gând să se căsătorească în secret, într-o lună.
Scrisoarea îi căzu din mâini. O copleși panica, era sigură că avea să verse. Fiica ei nu avea să se căsătorească cu Winthrop Rutherfurd, în nici un caz. Era de râsul lumii. Era un afemeiat, un vânător de zestre, un cartofor înrăit. Deja putea vedea titlurile ziarelor: *Moștenitoarea Vanderbilt, trasă pe sfoară*... Simți cum în cameră se face mai cald. Alva transpira, i se făcu greață. Căsătoria cu Winthrop ar însemna batjocură și scandal, iar Alva trebuia să își apere fiica de așa ceva. Consuelo nu era suficient de puternică pentru a rezista unei asemenea presiuni. Winthrop avea să îi frângă inima. Pe deasupra, Alva îi promisese deja ducelui că fiica ei urma să îi accepte cererea.
Alva ridică scrisoarea lui Winthrop și o îndesă în buzunar, iar mai târziu, când Consuelo întrebă dacă primise vreo scrisoare, Alva se uită în ochii mari și plini de speranță ai fiicei ei și minți. O minți din nou în ziua următoare și din nou după două zile. Până la sfârșitul săptămânii, Alva adună cinci scrisori de la Winthrop – pline de angoasă romantică și dor – și le încuie în sertarul biroului ei.
O zi mai târziu, Alva interceptă o scrisoare pe care Consuelo i-o scrisese lui Winthrop. Ignorând din nou orice noțiune de intimitate (un drept pe care i-l încălcase fiicei ei deja de mult), Alva deschise scrisoarea și simți cum picioarele i se înmoaie când continuă să citească despre planurile lor de a se

căsători. *Mi-am ales rochia... Abia aştept să plec de aici... Sunt nerăbdătoare să îmi încep viaţa cu tine...* Alva tremura când termină scrisoarea. Trebuia să facă ceva. Nu putea sta locului în timp ce Consuelo își arunca viitorul pe fereastră. Trebuia să își salveze fiica de ea însăși.
După o oră de griji, panica ei crescuse atât de tare că nu o mai putea ascunde. Îl chemă pe majordom și îi ceru cheia de la dormitorul lui Consuelo.
Nu era nici măcar ora doisprezece, iar Consuelo încă dormea când Alva încuie ușa dormitorului ei. Frângându-și mâinile, Alva făcu ture în susul și în josul coridorului. Nu avea habar ce face – până și ei i se părea absurd. Se pregăti să scoată cheia din buzunar și să descuie ușa, să repare totul. Consuelo nu avea să știe nimic. Dar chiar atunci auzi cum mânerul ușii se scutură o dată, de două ori, iar frica o copleși din nou. Consuelo scutură mânerul mai tare la a treia încercare înainte să strige:
– Boya? Boya... Își striga camerista. Mă poți ajuta? Cred că ușa mea este blocată.
Inima Alvei bubuia în piept, mâna îi transpira în timp ce strângea cheia de alamă din buzunar. Era ametită. Fiecare respirație era dureroasă. Dacă nu ar fi știut, ar fi jurat că are un atac de cord.
– Boya? Mânerul se învârti mai violent. BOYA!!
Alva puse cheia înapoi în buzunar.
– Nu e blocată, spuse ea. Este încuiată și nu pleci nicăieri până nu pui capăt acestei nebunii cu Winthrop Rutherfurd. Știu despre planurile voastre și le pun capăt în secunda asta, ai înțeles?
Se lăsă liniștea preț de un moment, apoi Consuelo începu să bată disperată în ușă.
– Îl iubesc. Îl iubesc și mă voi căsători cu el.
– În nici un caz. M-ai înțeles? Te vei căsători cu ducele.
– Nu mă căsătoresc cu Sunny! Nu o fac!
– Atunci vei rămâne în camera ta până când îți vin mințile la cap.
Alva plecă chiar când Consuelo începu să bată din nou în ușă, cerându-i să îi dea drumul.
După-amiază, Consuelo era tăcută când Alva merse să o verifice.
– Ei, ești gata să faci ce ți se cere? spuse ea din fața ușii.
– Mă căsătoresc cu Winty.
– Acesta nu e un joc, Consuelo. Nu te vei căsători cu acel bărbat.
– Oh, ba da. Va veni să mă ia de aici.
– Dacă vine, îl voi aresta pentru încălcarea proprietății private.
– E o cacialma.
Alva oftă, rezemându-și capul de ușă.
– Consuelo, te avertizez. Nu vrei să mă provoci în situația aceasta.
Auzi cum pașii lui Consuelo se apropiară de ușă, tropăind pe podea. Privi cum se învârte mânerul ușii.
– Dă-mi drumul!

– Știi ce trebuie să faci dacă vrei să ieși. Așteptă un moment. Ei bine? Ești gata să faci cum ți se cere?
Alva o auzi scrâșnind din dinți – o expresie pe care și-o putea imagina perfect – iar apoi Consuelo spuse:
– Mă voi căsători cu Winty.
– Bine. Atunci îți urez noapte bună, Consuelo.
Plecă, în timp ce Consuelo urla și bătea în ușă. Alva nu dormi aproape deloc. De două ori se ridică din pat pentru a descuia ușa, apoi se răzgândi. În următoarea zi, se luptă cu ea însăși, încercând să se hotărască ce să facă. Realizând că nu își putea ține fiica încuiată pentru totdeauna, Alva descuie în sfârșit ușa și intră în dormitorul ei. O găsi pe Consuelo întinsă în pat, cu ochii larg deschiși, uitându-se sfidătoare la tavanul casetat. Refuză să o bage în seamă pe Alva.
– Nu ai habar în ce te bagi cu acel bărbat. Nu e bun de nimic. Nu e bun pentru tine – nu te las să o faci. Nu te poți căsători cu Winthrop.
– Nici măcar nu îl cunoști.
– Știu că e prea bătrân pentru tine, că e pasionat de jocurile de noroc, că nu îți va putea da niciodată copii și că...
– Ce? spuse Consuelo, căscând ochii.
Cum adică ce? Nu auzise? Alva simți o fisură micuță în hotărârea fiicei ei. Găsise Alva în sfârșit argumentul care avea să o convingă?
– E adevărat. E steril. Nu te-ai întrebat niciodată de ce nu s-a căsătorit? Din cauză că nici o femeie nu îl vrea, spuse Alva.
Consuelo clipi, ochii umplându-i-se de lacrimi.
Doar de asta fusese nevoie? Să îi spună că Winthrop era steril? De ce nu îi spusese ai devreme?
– Știu cât de mult îți dorești o familie. Dacă te căsătorești cu acest bărbat nu vrei avea niciodată propriii tăi copii. Niciodată.
– Dar... nu poate fi adevărat. Nu se poate.
Alva luă mâna lui Consuelo și o duse la obrazul ei ud de lacrimi.
– Aș vrea să nu fie adevărat. Nu îmi displace Winty, sincer, minți ea, dar el nu îți va putea da viața pe care o meriți. De ce crezi că vreau să te căsătorești cu Sunny?
Consuelo își trase nasul și izbucni în lacrimi înainte de a se arunca în brațele mamei ei.
– Nu e corect. De ce trebuie să fie adevărat? Nu e corect...

* * *

Două luni mai târziu, ziarele din toată țara anunțară logodna lui Consuelo cu ducele. Fusese aleasă data de șase noiembrie, iar planurile începuseră pentru ceea ce *The New York Times* numise *nunta secolului.*
Așadar, Alva câștigase, dar victoria era amară. Consuelo era unica ei fiică și se căsătorea. Toate visurile Alvei de a-i crea rochia de mireasă și de a alege obiectele pentru trusou sau florile pentru buchet se năruiră. Alva nu mai văzuse în viața ei o mireasă mai indiferentă. Și toată lumea păru să observe.

Willie o imploră pe Alva să anuleze nunta.
– Nu vezi că fata e nefericită? Nu o forța, Alva. Nu e drept. Titlul nu merită.
– Ți-e simplu să spui așa ceva. Tu nu ai fost exclus în văzul tuturor. Nu, tu îți iei o amantă și nimeni nu îți trântește ușa în nas. Nu îți dai seama cât de greu mi-a fost să deschid din nou ușa aceea, măcar o crăpătură?
Dacă era sinceră, era mai mult decât o crăpătură. După cum prezisese Lady Paget, invitațiile la baluri și mese festive, dineuri și ceaiuri o inundau acum pe Alva. Nici măcar detaliile publicate ale divorțului ei – faptul că câștigase custodia copiilor, suma de două sute de mii de dolari pe an împreună cu Marble House – nu mai erau băgate în seamă de cei care o criticaseră înainte.
Între patru ochi, Willie îi oferise Petit Chateau, dar Alva nu și-l mai dorea. Nu mai voia nimic din ce îi aparținuse lui Willie, în afara prietenului său celui mai bun. Pe Oliver Belmont îl voia. Tare. Și avea să îl aibă. Nu îi păsa că era evreu. O iubea și își dorea să se căsătorească cu ea.
Alva își aminti prima dată când Oliver adusese vorba de căsătorie. Alva râsese și aproape că îl împinsese din pat.
– Nu fi ridicol. Amândoi avem o căsnicie eșuată în spate.
– Atunci ar trebui să o facem din nou cu atât mai mult. Știm deja ce să *nu* facem.
Alva se ridicase în coate.
– Ești ultima persoană cu care m-aș căsători. Nu vei fi niciodată pregătit să te așezi.
– Sunt pregătit cu tine.
Alva se pregătise să mai facă o glumă, când văzuse expresia de pe fața sa.
– Vorbești serios, nu-i așa?
– Nu îți dai seama? În sfârșit înțeleg de ce nu m-am putut așeza înainte. Nimic – nimeni – nu s-a simțit ca alegerea corectă. Aceasta este prima dată în viața mea când nu vreau să fug. Când sunt cu tine, sunt exact unde îmi doresc să fiu, unde sunt menit să fiu. Când suntem împreună, nu mă gândesc la trecut, nu îmi fac griji pentru viitor. Nu mă gândesc la nimic altceva în afară de tine și de ceea ce avem chiar aici, chiar acum, în acest moment. Și vreau o viață întreagă de momente cu tine.
Atunci realizase că Oliver exprimase în cuvinte felul în care se simțea și ea. Cu precizie.
Cei doi plănuiseră să se căsătorească anul următor, iar atunci Alva avea să poată dormi liniștită noaptea. Avea să fie soția lui Oliver, fiica ei avea să fie o ducesă, iar Alva va fi supraviețuit tabuului suprem.

Capitolul 55

CAROLINE

Caroline ieși din doliu după doi ani, iar următorul bal anual, cel organizat de ea, urma să fie primul eveniment social și prima oportunitate de a repara reputația lui Charlotte. Ba chiar avea să dea balul în onoarea ei. Caroline avea să le arate tuturor că, în ciuda zvonurilor și a lucrurilor care fuseseră adevărate în trecut, începuse o nouă zi, o nouă epocă pentru femei.
Desigur că aceasta era o poziție pe care și-o putea asuma mai ușor acum, având în vedere divorțul recent al Alvei Vanderbilt. Chiar dacă Alva obținuse custodia copiilor ei, în timp ce biata Charlotte pierduse această bătălie. Caroline suferise mai mult din această pricină decât Charlotte, ceea ce o uluia. Îi era aproape imposibil să apere detașarea lui Charlotte față de acei copii, dar Caroline simțea că trebuia să încerce.
Demară organizarea petrecerii, dezgustată de cât de ridicole și de extravagante deveniseră balurile în ultimii ani. De parcă darurile excentrice și animalele exotice ar fi putut compensa pentru o organizatoare nepricepută. Balul lui Caroline avea să fie elegant, și avea să demonstreze societății ce însemna cu adevărat să fii o doamnă a societății din New York.
Cu două zile înainte de marele eveniment, în timp ce Caroline studia lista de piese a orchestrei, o vizitară Charlotte și Carrie, cu ochii melancolici.
– Mamă, spuse Charlotte. Intră în cameră, cu Carrie în spatele ei. Oh, mamă, ai auzit de domnul McAllister?
Ce mai e acum?
– Ce a mai făcut de data aceasta? întrebă ea, întorcându-se la listă.
– A murit, spuse Charlotte.
– Poftim?
Caroline scăpă din mână programul orchestrei.
– Era la clubul Union ieri-seară, spuse Carrie. S-a întâmplat chiar în sala de mese. Lua cina singur, când s-a prăbușit brusc la masă. Se pare că a murit instantaneu.
Caroline își duse mâna la piept. Pentru o clipă nu putu să respire.
– Oh, mamă. Îmi pare atât de rău. Cât mai poți suporta? spuse Carrie.
Caroline era întristată, dar calmă – poate pentru că trecuse deja peste pierderi mult mai rele. Dar ambele ei fiice aveau ochii sticloși, refuzând să plângă fiindcă știau că un asemenea spectacol ar fi dezamăgit-o pe Caroline.
– Să anulăm balul? întrebă Carrie.
Se uită la sora ei, care încuviința deja din cap.
– Înțeleg dacă dorești să îl anulăm, mamă. Vom aștepta până după înmormântarea lui. Sau poate până la primăvară, spuse Charlotte.
Caroline clătină din cap. Nici măcar nu era nevoie să se gândească.
– Nu va fi necesar.
Acum, mai mult ca niciodată, era vital să țină balul. Prea multe lucruri depindeau de el – în principiu, reputația lui Charlotte.
După ce fiicele ei plecară, Caroline rămase singură mult timp, până când soarele începu să apună. Nu îl mai văzuse pe Ward McAllister de luni întregi, iar prietenia lor, dacă o putea numi așa, fusese știrbită de memoriile

sale, iar apoi distrusă de Cei Patru Sute. Crezuse că orice afecțiune pe care o nutrise vreodată față de el murise cu mult timp în urmă, dar în liniștea dormitorului ei, simți cum i se frângea inima.
Existaseră vremuri când Ward fusese singurul ei confident, iar ea fusese trandafirul lui mistic. El fusese primul care își dăduse seama că ea ar fi putut conduce societatea, chiar dacă fusese doar datorită moștenirii ei. Din anumite puncte de vedere, Ward făcuse parte din familie la fel ca soțul și copiii ei. El o încoronase regină a societății și împreună creaseră o lume care îi servise, îi fascinase și le dăduse putere.
Un nod i se puse în gât când se gândi la toate persoanele pe care le pierduse, întâi Emily, apoi William și Helen, iar acum Ward. O făcu să se gândească la ceea ce o aștepta după moarte. Caroline credea în rai și iad și se gândea la judecata Domnului. Era El la fel de sever pe cât fuseseră Caroline și Ward în privința societății, hotărând cine era acceptabil și cine nu? Își dădu seama că prin Balul Patriarhilor, prin propriul ei bal anual și, mai cu seamă, prin Cei Patru Sute, excluseseră multe persoane pe baza propriilor lor criterii, pe motivul aleatoriu al familiei și ale circumstanțelor nașterii. Totul părea atât de irelevant acum, iar Caroline realiză cu oroare că ea și Ward se jucaseră de-a Dumnezeu. Iar Dumnezeul lor fusese unul răzbunător.

* * *

La două zile după moartea lui Ward McAllister, Caroline își ținu balul anual conform planurilor. Își onoră fiica *dezonorată* în mod public și intenționat. Își întâmpină invitații cu Charlotte lângă ea, așezate amândouă sub portretul regal al lui Caroline.
Când sosi momentul să o salute pe Mamie Fish, aceasta îi scutură mâna lui Charlotte și spuse:
– Sunt sigură că vei ajunge departe, draga mea. Cât mai departe de aici.
Plecă, râsetele răsunând în urma ei, crezând că fusese amuzantă, dar lui Caroline i se păru nesimțită, chiar și pentru standardele lui Mamie.
Pe vremuri, Mamie nu ar fi îndrăznit să spună așa ceva de frica izgonirii din societate, dar era clar acum că reputația pătată a lui Charlotte știrbise și autoritatea lui Caroline. Fața lui Charlotte se înroși, iar Caroline se întrebă pentru prima oară dacă statutul ei social era încă suficient de bun pentru a salva reputația fiicei ei. Charlotte era pe podium, în văzul tuturor, și ar fi putut la fel de bine să poarte un *A* stacojiu pe piept.
Charlotte voia să plece, iar Caroline se pregătea să o lase când sosi Alva Vanderbilt. Caroline o invitase pe Alva dintr-o mulțime de motive, dar mai ales de dragul lui Charlotte. Măcar acum erau două femei divorțate la bal. Într-un fel, o folosea pe Alva așa cum Alva o folosise pe Caroline pentru a-și declara puterea la balul ei mascat, cu atâția ani în urmă. Din felul în care invitații se opreau pentru a o saluta era evident că societatea nu numai că acceptase divorțul, ba chiar o îmbrățișau pe viitoarea soacră a celui de-al nouălea duce de Marlborough. Invitații lui Caroline chiar eliberau drumul

pentru Alva, așa cum o făcuseră cândva pentru ea. Caroline era uluită și un pic invidioasă pe charisma Alvei.
Când sosi momentul pentru a o întâmpina pe Alva, Caroline o salută cu mâna întinsă.
– Doamnă Astor. Alva zâmbi politicos, strângându-i mâna. Mă bucur atât de tare să vă văd din nou.
– O țineți minte pe fiica mea, Charlotte?
Alva luă mâna lui Charlotte în a ei.
– Dar bineînțeles. Charlotte, ce frumos arăți, draga mea. Se aplecă spre ea și spuse cu un ton blând: Trebuie să rămâi puternică, auzi? Divorțul nu este sfârșitul, este un nou început.
Apoi se întoarse spre Caroline.
– Pot să vă împrumut fiica un moment?
Înainte să poată Caroline răspunde, Alva se întoarse din nou către Charlotte.
– Haide să facem o mică plimbare, ce zici?
Caroline privi cum Alva o ajută pe Charlotte să coboare de pe podium. Marea de oameni se despărți când cele două înaintară prin sală. Alva era toată doar un zâmbet, oprindu-se o dată la câțiva metri pentru a saluta pe unul sau pe altul, gesticulând spre Charlotte de parcă i-ar fi făcut prezentarea. Alva nu se dezlipi de Charlotte, iar toate matroanele care tocmai o respinseseră public își așteptau acum rândul pentru a vorbi cu ea. În curând se formă o nouă coadă, plină de oameni care așteptau să o salute pe Alva. Și pe Charlotte.
Caroline rămase pe podium, continuând să își salute invitații, dar era foarte conștientă de felul în care gestul Alvei schimbase parcursul serii în favoarea lui Caroline. Lângă Alva, Charlotte stătea cu umerii drepți și cu capul ridicat. Sclipirea pe care o pierduse cu ani în urmă se întorsese în zâmbetul ei. Era de parcă blestemul ar fi fost rupt, de parcă s-ar fi ridicat norul întunecat de deasupra ei. Cândva, Caroline fusese singura care avea puterea să facă așa ceva. Dar în acea noapte, eforturile ei păleau în fața eforturilor Alvei Vanderbilt.

Capitolul 56

SOCIETATEA

E aproape de răsărit când ne întoarcem de la balul doamnei Astor. După ce cameristele noastre ne dezbracă, ne așază bijuteriile în seif, ne desfac coafurile și ne împletesc părul, ne întindem în paturile noastre de puf. Pentru prima dată în decursul zilei putem trage adânc aer în piept. Coșurile piepturilor noastre sunt pline de urme și adâncituri cauzate de balenele

corsetelor. Inspirăm, lăsând aerul să ne umple plămânii și să ne umfle abdomenele, gândindu-ne la triumful Alvei.
Ne vine greu să credem că aceasta este aceeași Alva Vanderbilt pe care am izgonit-o pentru propriul ei divorț. Este limpede că s-a reabilitat și că în acest mod ne-a pregătit drumul și nouă. Acum singura întrebare este ce vom face cu noua noastră libertate.
Opțiunile sunt ceva cu care nu suntem obișnuite. Aproape că este prea copleșitor și la început ne încremenește. Dar mai tragem o dată aer în piept și începem să ne relaxăm, să lăsăm gândurile să zboare...
Penelope se gândește cu îndrăzneală să divorțeze de soțul ei și să o ia de la capăt. Ophelia se întreabă cum ar fi să cumpere ceva fără permisiunea soțului ei. Ce ușurare ar fi să nu mai trebuiască să îi prezinte un registru săptămânal al cheltuielilor. Lydia își imaginează cum ar fi să trăiască viața eroinelor despre care citește. Pentru Peggy, votul pare o ambiție prea mare și se gândește în schimb cum ar fi să fumeze o țigară în public. Poate chiar o pipă, dacă asta își dorește, lăsând fumul aromat să îi plutească în jurul capului și învârtindu-și brandy-ul în pahar. Toate am dori să avem propriile noastre cluburi pentru doamne în care să luăm prânzul, să jucăm poker și să discutăm politică sau să bârfim. Ne dorim toate astea și mai mult decât atât, iar acum alunecăm în brațele somnului, numărând posibilități așa cum alții numără oi.

Capitolul 57

CAROLINE

În dimineața de după bal, Caroline se trezi la ora ei obișnuită, la opt și jumătate. După ce camerista îi aduse tava cu micul dejun împreună cu ziarele de dimineață, și după ce Caroline își termină toaleta, Thomas veni să vorbească cu ea. Părea ușor stânjenit.
– S-a întâmplat ceva?
– Ăă, ei bine... Se bâlbâia, iar Thomas, un domn elegant, nu se bâlbâia niciodată. Mă tem că avem niște probleme cu vecinii.
Caroline așteptă, puțin enervată. Fusese pierdută în ceață, atât de adâncită în doliu, încât nici nu observase când nepotul ei deschisese în sfârșit hotelul Waldorf. Dar acum era constant conștientă de trăsurile străine care se opreau în fața casei ei, de oamenii de tot felul care se plimbau pe gazonul ei.
Thomas își drese vocea. Caroline știa că trăgea de timp.
– Ei bine? Ce mai e *acum*?

– Regret să vă anunț că unii dintre clienții hotelului s-au ușurat pe gazonul dumneavoastră ieri-seară.
Caroline era îngrozită. Oamenii civilizați nu făceau așa ceva.
– Iertați-mă, doamnă Astor, dar m-am gândit că ați vrea să știți. Se opri și își drese vocea. Și mă tem că mai este ceva.
– Altceva?
Caroline își încrucișă brațele, pregătindu-se pentru ce e mai rău.
– Unul dintre valeți a descoperit că un alt client Waldorf – un străin – a intrat ieri în casă odată cu invitații, în timpul balului. Îmi pare rău să vă spun că a adormit într-unul dintre dormitoarele pentru musafiri. Se pare că și-a și pierdut hainele la un moment dat.
Caroline se strâmbă. Era inacceptabil. Îi spuse lui Thomas să ceară vizitiului să îi aducă trăsura și își vizită nepotul, cerându-i să închidă hotelul.
– Ei bine, nu am de gând să fac așa ceva, mătușă Lina. Cei doi se aflau în camera de divertisment. Waldorf juca biliard, concentrându-se pe fiecare lovitură, abia obosindu-se să ridice privirea când vorbea. Hotelul este extrem de profitabil. Pe deasupra, spuse el în timp ce executa o lovitură complicată, casa ta veche este cam urâtă. Ne-ai putea face tuturor o favoare mutându-te. Mi-aș dori să demolezi casa și să faci loc pentru ceva mai vrednic acestei străzi.
– Ai grijă ce-ți dorești, Waldorf.
Deși Caroline își păstra calmul și se mișca la fel de încet și de grațios ca de obicei, fumega în sinea ei. Părăsi camera de divertisment, se urcă înapoi în trăsură și plecă, gândindu-se la un contraatac.
Când ajunse acasă, îi spuse lui Thomas că se gândea să se mute și să își transforme casa într-un complex de grajduri.
– Asta i-ar arăta lui. Imaginează-ți doar putoarea bălegarului infiltrându-se în fiecare cameră a hotelului, spuse ea.
– Cu tot respectul, doamnă Astor, nu îmi pot imagina un grajd cu numele dumneavoastră pe el.
Caroline zâmbi.
– Ați fost la hotel? întrebă el ezitant.
– Bineînțeles că nu.
Caroline îi aruncă o privire care spunea *cum îndrăznești să pui o asemenea întrebare.* Apoi căzu pe gânduri.
– De ce? Tu ai fost?
Thomas ridică din umeri.
– Doar o dată. E destul de frumos, dar cred că dumneavoastră ați putea face ceva mai bun.
– Mai bun în ce sens?
– Ei bine, dacă domnul Waldorf Astor dorește să vadă ceva mai admirabil lângă hotelul său, eu zic să îi dați ce își dorește.
– Ce sugerezi?
– Construiți un alt hotel. Unul mai mare. Unul mai frumos.

Thomas zâmbi și își învârti mustața.
– Thomas! Ochii lui Caroline se măriră. Nu încetezi niciodată să mă uimești.
Ziua următoare, Caroline îi ceru ajutorul lui Jack și împreună îl angajară pe Richard Morris Hunt pentru a construi o nouă casă pe colțul dintre Sixty-fifth și Fifth Avenue, pe care Caroline avea să o împartă cu Jack și familia lui.
Și începând din primăvară, urmau să demoleze casa ei și să înceapă construcția unui nou hotel pe 34th Street, chiar lângă Waldorf. Hotelul lui Caroline avea să fie mai mare, cu șaptesprezece etaje, față de cele treisprezece ale lui Waldorf. Urma să aibă o sală de bal mai mare și mai grandioasă, suficient de încăpătoare pentru 1 600 de invitați. Și o grădină pe acoperiș. Richard Hunt îi spuse că avea să dureze doi ani, dar lui Caroline nu îi păsa, atât timp cât fiecare detaliu era gândit să eclipseze și să pună în umbră hotelul Waldorf. Urma să îl numească hotelul Astoria.

Capitolul 58

ALVA

– Ia-le, îi spuse Alva lui Consuelo în ajunul nunții ei.
Îi închise mâinile în jurul șiragului de perle.
– Dar nu și pe acestea, mama. Acestea sunt primele bijuterii pe care ți le-a dăruit tata.
Alva îi dăduse deja toate celelalte bijuterii pe care le primise de la Willie. Aceste perle, care îi aparținuseră cândva Ecaterinei cea Mare, erau ultimele.
– Nu le pot accepta, spuse Consuelo dându-i perlele înapoi.
– Bineînțeles că poți. Vei avea nevoie de ele după ce vei fi căsătorită. Nu uita că vei fi ducesă.
– Ducesă.
Pronunță cuvântul de parcă ar fi cântărit o tonă.
– Ah, ce este?
– Îmi pare rău, mama. Am – ei bine, am dubii legate de tot.
– Este perfect normal, spuse ea ușor disprețuitoare, făcându-și de lucru cu perlele.
– Dar nu pot să nu mă gândesc la Winty – l-am rănit atât de tare.
Alva îngheță.
– Și... încă îl iubesc, mama. Îl iubesc.
Alva lăsă perlele să cadă.

– Știu că nu am putea avea propriii noștri copii, spuse Consuelo, dar există atâtea orfelinate. Atâția copii fără case...
– Adopție?
– Știu că nu e același lucru, dar...
– Copiii tăi vor avea sânge Vanderbilt, nu stăm la discuții.
Consuelo tăcu preț de un moment, adunându-și curajul pentru a spune:
– Dar tu ai divorțat de tata pentru că nu îl mai iubeai.
Alva se jucă cu o pereche de cercei din smarald. Ceva o rodea în stomac, faptul cicălitor că era o ipocrită. Până în acel moment, găsise moduri de a se justifica: *Consuelo nu înțelegea. Era tânără, avea doar optsprezece ani. Nu știa ce e iubirea...*
– Nu îl iubesc pe Sunny. Și *știu* că el nu mă iubește pe mine, spuse Consuelo.
Alva înmărmuri și așeză cerceii pe masă. În sfârșit o lovise. Dovezile se adunaseră chiar și când încercase să ignore semnele, pretinzând că nu vedea tristețea din ochii fiicei ei. Criticile veniseră de la Willie, de la familia lui, de la surorile lui – chiar și de la Oliver. Toată lumea o implorase să anuleze nunta. Iar acum Alva nu mai putea ignora faptul că nimeni, în afara ei, nu își dorea această nuntă. Ea orchestrase întreaga uniune împotriva voinței tuturor. Da, mirele voia banii, dar orice mireasă cu bani suficienți ar fi putut deveni ducesă. Aceasta era o tranzacție financiară, nu o căsătorie.
După toate lucrurile prin care trecuse – își spusese ei însăși că îndurase rușinea divorțului pentru femeile din toată lumea. Pentru femeile din toată lumea – dar nu pentru propria ei fiică. Cum putuse să ducă totul atât de departe? Se luptase pentru femei – pentru femei fără nume și fără fețe – și apoi își vânduse fiica.
– Ascultă-mă, spuse ea luând mâinile lui Consuelo. Te iubesc mai mult decât orice pe lumea aceasta. Vreau să fi fericită. Consuelo clipi, lăsând să-i curgă pe față un șiroi de lacrimi. Dacă sentimentele tale sunt atât de puternice, spuse Alva, dacă chiar crezi că nu o poți face, atunci vom anula nunta. Dar...
Consuelo căscase gura.
– Dar dacă o facem, nu te poți căsători cu Winthrop. Ar fi cea mai mare greșeală a vieții tale și nu pot lăsa asta să se întâmple. Și trebuie să știi că nu va fi ușor pentru tine. Lumea *va bârfi*. *Vei fi* batjocorită. Poți fi sigură că presa *va scrie* despre povestea aceasta. Ar putea fi mult mai dificil să poți face o partidă bună în viitor. Ești pregătită pentru așa ceva?
Umerii lui Consuelo se scuturau în timp ce plângea în mâini.
– Sunt atât de confuză. Mi-e atât de frică, mama. Nu știu ce să fac.
Alva o trase în brațele ei și o lăsă să plângă, lacrimile udându-i umărul. Singurul lucru la care se putea gândi era *Doamne, iartă-mă pentru ce i-am făcut acestui biet copil!*
– Nu e vorba că nu *mi-e drag* de Sunny, spuse Consuelo încercând să se adune. *Îmi este* drag, dar nu îl *iubesc.*

– Uneori nu ajunge să iubești. Am fost îndrăgostită până peste cap de tatăl tău, spuse Alva. Își aminti de prima dată când pusese ochii pe el. Iubirea pur și simplu nu a fost suficient pentru noi. Măcar cu Sunny vei avea șansa de a fi fericită. Iar copiii – vei fi o mamă minunată. Vei avea un titlu, și viitorul tău și al copiilor tăi va fi asigurat. De aceea am insistat atât.
Consuelo își șterse ochii și își trase nasul.
– Eu și Sunny ne înțelegem bine, spuse ea de parcă ar fi încercat să se convingă.
– Asta e o fundație bună. Iubirea poate înflori mai târziu.
Lacrimi proaspete își croiră drum pe obrajii lui Consuelo.
– Mama, dacă ai fi în locul meu, ce ai face?
Alva tăcu. Nu era o întrebare cu un răspuns simplu. Alva era foarte diferită de fiica ei. Se gândi la lucrurile prin care trecuse când divorțase de Willie. Presa o rupsese în bucăți. Existaseră zile în care îi găsise instalați pe gazonul din fața casei, așteptând să o atace. Existaseră zile în care Alva nu se putuse ridica din pat, nu putuse să mănânce, nu putuse să nu plângă. Dacă fiica ei își părăsea mirele la altar – un duce, pe deasupra – numele și caracterul ei aveau să fie distruse. Consuelo nu era la fel de dură ca Alva. Se temea că fiica ei nu ar putea niciodată să supraviețuiască acestui tip de critică.
Alva luă o gură mare de aer, îi luă fața lui Consuelo în mâini și spuse:
– Sincer, *dacă aș fi în locul tău*, chiar dacă aș avea dubii, chiar dacă mi-ar fi frică, *dacă aș fi în locul tău*, m-aș căsători cu ducele.

* * *

Și asta făcu. În ziua următoare, Consuelo Vanderbilt se căsători cu Excelența Sa, Charles Richard John Spencer Churchill, al nouălea duce de Marlborough.

Capitolul 59

CAROLINE

Newport & New York, 1896

Cu casa din oraș demolată pentru a face loc noului hotel Astoria și cu viitoarea casă încă neterminată, Caroline se mutase temporar la Newport. Era plăcut să fie departe de oraș, să respire aerul mării. După doi ani de doliu, ritmul mai lejer din Newport o ajută să alunece înapoi în viața socială.
Într-o după-amiază, acceptă o invitație la petrecerea în aer liber a familiei McVickar. Maud McVickar, încântată să o aibă acolo, se așeză cu Caroline

în două scaune din răchită, amplasate sub o umbrelă mare. De acolo puteau urmări un meci animat de croquet. În timp ce povesteau, o minge se rostogoli spre ele. Maud opri mingea cu piciorul și un tânăr chipeș îi luă locul de cum se ridică pentru a o returna.
Dându-și jos pălăria de paie, făcu o plecăciune galantă și spuse:
– Unde, oh, unde, ai fost toată viața mea, Lina?
Ochii lui Caroline se măriră de șoc. Nimeni nu îi mai spusese Lina de mult timp. Apoi tânărul îi făcu cu ochiul.
Caroline se simți flatată în secret când bărbatul se aplecă, îi sărută mâna și se așeză în scaunul doamnei McVickar fără să fi fost invitat. Numele său era Harry Lehr. Avea douăzeci și opt de ani, era superb, fermecător și inteligent; un bărbat care nu se lua pe sine prea în serios și nu lua nici societatea prea în serios. Chiar înainte de moartea lui Ward McAllister, toată lumea simțise că nu mai era în grațiile lui Caroline, și apăruse un număr de domni dornici să îi ia locul. Caroline nu fusese impresionată. Dar acest Harry Lehr avea ceva. Spre deosebire de ceilalți, nu era deloc intimidat de Marea Doamnă. Rămase lângă ea până la sfârșitul petrecerii, concentrându-și toată atenția asupra ei. După ce ținuse doliu pentru William și Helen, compania lui Harry era la fel de revitalizantă ca și briza mării din Newport.
În următoarea săptămână o vizită la Beechwood și cei doi luară ceaiul cu biscuiți de ciocolată în seră. Thomas mișuna pe lângă ei, umblând la plante și aranjând ramele picturilor, monitorizând întâlnirea asemenea unui tată. În timp ce ea și Harry povesteau și beau ceai, Caroline nu era sigură dacă să fie îngrozită sau fermecată când Harry își linse degetele fără rușine.
Harry o prinse uitându-se la el și zâmbi.
– Este o crimă să risipești și numai o bucată de ciocolată, nu-i așa? Haide, încearcă.
Spre uluirea ei, încercă.
În următoarele săptămâni și luni, Harry continuă să o viziteze pe Caroline, și în Newport, și înapoi în New York. Cu fiecare zi care trecea, articulațiile ei țepene, spatele inflamat și picioarele dureroase îi aminteau lui Caroline de mortalitatea ei. Timpul era prețios și cu două fiice a căror viață se terminase prea devreme, simțea că le datora lor, și ei înseși, să se relaxeze și să se bucure de viață cât mai putea. Era sigură că Harry intrase în viața ei exact din acest motiv. Și, în acest fel, la vârsta de șaizeci și șapte de ani, Caroline Astor descoperi ceva cu totul nou și inedit: ceva numit distracție.
Harry era singurul care putea să îi spună lucruri pe care nimeni nu îndrăznise să le spună până atunci. Îi zisese că era țeapănă și o acuzase că se comporta ca o snoabă, ceea ce o făcuse să râdă. Caroline chicotise ca o școlăriță și îl plesnise jucăuș peste mână când îi spusese *Ai ridicat nepolitețea la rang de artă.*
Harry Lehr o convinsese în sfârșit să meargă la Opera Metropolitan. Încă supărată din cauza colapsului iubitei ei Academii de Muzică, nu călcase niciodată în noua clădire, deși cumpărase o lojă cu ani în urmă. În stilul ei

caracteristic, întârziase, sosind în timpul celui de-al doilea act din *Tannhauser*. Cu Harry lângă ea, se simțise mai lipsită de griji ca niciodată. Se distrase enorm în acea seară.
Harry Lehr o însoțise pe Caroline și la deschiderea hotelului Astoria, pe proprietatea fostei ei case, lângă Waldorf. Își amintea că în acea noapte, la brațul lui Harry, privise spre cealaltă parte a camerei și îl văzuse pe Thomas nu cu una, ci cu două domnișoare frumoase lângă el: fiicele lui. Văzând acele fete cu Thomas, își amintise de William cu Emily și Helen.
Când se pregătiseră pentru petrecerea de deschidere a hotelului, îi spusese lui Thomas că își dorea ca el să participe.
– Și adu-ți și fetele. În fond, acest hotel a fost ideea ta de la bun început, spusese ea.
Thomas refuzase politicos.
– Insist.
– Dar mă tem că nici fetele mele și nici eu nu am avea ținute potrivite pentru un asemenea eveniment, spusese el.
Ei bine, Caroline remediase această situație. După multe proteste din partea lui Thomas, cumpărase nu doar un costum croit la comandă pentru el, dar și două rochii extraordinare pentru fiicele lui, împodobite cu pietre prețioase și mărgele. Le cumpărase și câte un șirag de perle. Thomas arătase fermecător, iar Caroline observase mai multe femei care se interesaseră de identitatea misteriosului domn. Caroline fusese deosebit de amuzată și abia așteptase să îi spună lui Thomas ce impresie bună lăsase în înalta societate. Realiză de asemenea că fiicele sale nu fuseseră niciodată introduse în societate, că nu fuseseră expuse vreodată unei atmosfere atât de opulente. Dacă erau anxioase, nimeni nu și-ar fi putut da seama. Fuseseră la fel de grațioase și de elegante ca și ceilalți invitați. Acest lucru dovedea din nou că în societate exista loc pentru mai multe persoane decât crezuse ea în trecut.

* * *

Într-o zi, în timp ce luau ceaiul în noua ei casă, Harry se așeză în salon cu un zâmbet strengăresc pe față.
– Haide, ieșim să luăm cina, spuse el chemând-o spre el cu o mișcare din deget.
Caroline se uită la el, șocată. Thomas, din colțul camerei, spuse:
– Mă tem că doamna Astor nu participă la activități sociale duminică seara.
– Oh, haide, Lina, spuse Harry. Picioarele sale încrucișate trepidară. E 1896. Nu te mai comporta ca o bunicuță.
– Ei bine... Caroline putea simți ochii lui Thomas când se uită la Harry. Presupun că aș putea face o excepție. Dar numai de data aceasta.
– Splendid. Să mergem. Noua mea trăsură e chiar în fața casei. Abia aștept să o vezi. Harry bătu din palme și sări în picioare. Și te rog nu purta voalul acela stupid. Lasă oamenii să te vadă în toată gloria ta.
Se trezi în fața trăsurii sau cel puțin în fața unui obiect care arăta ca o caroserie de trăsură.

– Ce s-a întâmplat cu caii tăi? întrebă ea crezând că fuseseră furați.
– Este un automobil Schloemer. Nu are nevoie de cai. Este motorizat, Lina. Imaginează-ți!
– Motorizat?
Caroline era șocată.
– Se spune că această mașinărie va înlocui caii.
– Imposibil. Nu cred așa ceva. Nu cred așa ceva nici o secundă.
Caroline era sceptică când Harry o ajută să urce. După ce învârti o manivelă de câteva ori, trăsura scoase un zgomot cumplit și începu să se miște de una singură, de parcă ar fi fost trasă de o forță invizibilă. Caroline era înspăimântată.
– Unde mergem? întrebă strângând brațul lui Harry.
– La Sherry's. Mergem să luăm cina. La restaurant. Ca oamenii obișnuiți.
Caroline era uluită. Singura dată când luase cina la Sherry's fusese în timpul unui bal sau a unui eveniment privat. Văzuse oameni care luau cina în public, dar nu o făcuse niciodată. Nici măcar nu știa sigur *cum* se face.
Un *maître d'hôtel* îi conduse spre o masă frumoasă, elegant decorată. Caroline avu senzația că toți oamenii din restaurant se uitau la ea. Sau poate că se uitau la chipeșul Harry Lehr. În orice caz, Caroline presupuse că era ușor recognoscibilă, mai ales fără voal, cu toate diamantele și peruca ei mare. Era fascinată de ideea unei mese pitorești pentru două persoane și a unui ospătar care se ocupa de ei asemenea unui valet.
După ce ospătarul le prezentă meniul îmbrăcat în piele, Caroline aruncă o privire și spuse:
– Vai mie! Ai văzut? Au prețuri lângă fiecare preparat. Cât de straniu!
Cu excepția trăsurii motorizate, întreaga experiență se dovedi a fi nefamiliară, dar deosebit de plăcută. Caroline era încântată de tot și decise că avea să ia cina în oraș mai des. Ziua următoare, vestea despre debutul ei la restaurant se răspândi în toate ziarele: *Doamna Astor vizitează un restaurant public*. Pentru prima dată în viața ei era amuzată de atenția presei.
Cu cât evolua prietenia ei cu Harry, cu atât mai protectiv devenea Thomas. Dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi crezut că era gelos. Și deși Thomas devenise un confident loial, Harry era un companion revigorant și plin de surprize.

* * *

Singurul dezavantaj al prieteniei ei cu Harry era faptul că o aducea des în preajma lui Mamie Fish. Lui Harry îi plăcea simțul ei al umorului și, în mod fantastic, râsul ei nu îi dădea dureri de cap. Când Caroline primi o invitație la balul ei în onoarea prințului Del Drago din Corsica, îi spuse lui Harry că nu era interesată.
– Nici măcar nu am auzit de prințul Del Drago, spuse ea.
Dar Harry insistă să participe, iar Caroline nu putu să refuze când Harry își ațintise ochii superbi asupra ei și zâmbise strengărește.

Așa că se duse la balul lui Mamie și, cum Harry era prieten cu toată lumea, Caroline se trezi conversând cu Alva și cu noul ei soț, Oliver Belmont. Caroline trebuia să recunoască faptul că această căsnicie părea să îi facă bine Alvei. Roșcata înfocată părea să se fi liniștit sau poate Caroline devenise mai prietenoasă.
Alva o întrebă de Charlotte.
– Cum îi merge în Londra?
– Este încântată că s-a întors în Europa, spuse Caroline.
Vocea ei avea un ton straniu, fiindcă nu era obișnuită cu conversațiile acestea banale. Era cu atât mai puțin obișnuită să discute despre copii – mai ales nu despre Charlotte, care întâlnise recent bărbatul fără care nu putea trăi. Ea și George Ogilvy Haig urmau să se căsătorească în același an.
Alva zâmbi.
– Sunt sigură că îi duceți dorul, așa cum îi duc și eu dorul lui Consuelo.
Bineînțeles că lui Caroline îi era dor de Charlotte, dar se consola cu gândul că fiica ei părăsise orașul cu fruntea sus. Iar acest lucru i-l datora în mare parte Alvei.
Între timp, Mamie prezida asupra adunării, întâmpinându-și musafirii. Coada se mișca repede, iar în fața lui Caroline și a lui Harry se afla doar un domn, căruia Mamie îi aruncă o privire și îi spuse:
– Oh, ce mai faceți? Uitasem că v-am invitat. Râse și adăugă: Ei, simțiți-vă ca acasă și, credeți-mă, nimeni de aici nu își dorește mai mult să fi rămas acasă decât mine.
– Nu-i așa că are un umor minunat?
Ajunse rândul lor. În timp ce îi strângea mâna lui Caroline, Mamie spuse:
– Făcusem pariu că nu veți veni.
– Vom vedea cât stau, spuse Caroline.
Mamie râse și își ațintи atenția asupra lui Harry, care îi luă ambele mâini în ale sale.
– Arătați absolut superb în seara asta, spuse el.
Superb? Mamie avea multe calități, dar frumusețea nu era una dintre ele. Caroline simți un junghi de gelozie în inimă. Dumnezeu să o ajute. *Geloasă pe Mamie Fish!* Era absurd. În plus, Harry Lehr era imposibil de tânăr pentru ea – și pentru Mamie, de asemenea. Caroline auzise zvonurile despre pictura cu nudul masculin din dormitorul lui Harry, dar nu conta. Relația lor nu era romantică. Era pur și simplu vorba despre faptul că Caroline nu se mai distrase niciodată atât de bine. Harry o făcea să se simtă din nou tânără și lipsită de griji, plină de viață. Suspecta că lui Harry îi plăcea să fie singura persoană care putea scoate la iveală latura jucăușă a *Doamnei Astor*. Să fi jucăuș era una, dar când veni momentul să întâlnească invitatul de onoare, pe misteriosul prinț Del Drago, Caroline nu se aștepta să fie prezentată unui cimpanzeu. *Un cimpanzeu!* Purta un papion roșu, un frac micuț și un joben. Caroline rămase fără cuvinte. Toți râdeau și se uitau la ea, așteptând să vadă reacția Marii Doamne. Ei bine, nu avea să facă nimic. Caroline rămase acolo, oripilată și, sincer, îngrozită de mica bestie care se

holba la ea, mișcându-și capul dintr-o parte în alta. Când Caroline se dădu în spate, cimpanzeul protestă ascuțit și își aruncă jobenul în cealaltă parte a salonului.
Caroline icni și aproape că se împiedică de propria ei rochie încercând să se ascundă. Inima îi bubuia în piept.
– Cred că ar trebui să plec, îi spuse lui Harry.
– Oh, prostii, Lina. Nu voi permite așa ceva. Haide, ești în siguranță cu mine. Te voi proteja.
Dar, când balul continuă, Caroline privi cum invitații mângâiau prințul blănos pe rând și îi ofereau șampanie. Mamie râse întreaga seară, mai ales când maimuța sări pe candelabru. Se legănă de candelabru, iar Stuyvesant se urcă pe masă, mergând pe vârfuri printre pahare și servicii din porțelan, încercând să dea animălușul jos. Prințul țipă și ripostă aruncând cu cristale și becuri în cameră. Invitații săreau și alergau prin cameră, încercând să le prindă, de parcă ar fi fost premii.
Când un bec aterizâ în peruca lui Caroline, icni pentru a doua oară în acea seară, poate chiar pentru a doua oară în întreaga ei viață. Aproape căzu de pe scaun. Era foarte speriată, deși nimeni nu păru să observe. Toată lumea, inclusiv Harry, era prea concentrată pe joaca cu maimuța.
Doar Alva veni spre Caroline.
– Haideți, să mergem să ne reîmprospătăm, spuse ea și o ridică cu blândețe în picioare.
Caroline era foarte recunoscătoare să poată evada din haos și îi permise Alvei să o conducă spre una dintre garderobele lui Mamie. Când se așeză la masa de toaletă, Caroline putea încă să audă gălăgia, urletele și râsetele care răsunau din sala de bal. Se uită în oglindă, rușinată când văzu că o șuviță albă evadase de sub perucă. Nici nu observase că becul îi era încă prins în păr până când Alva începu să îl descâlcească cu vârfurile degetelor.
– Trebuie să recunosc că maimuțoiul acela micuț are un braț foarte puternic. Râse gingaș, împingând cu delicatețe șuvițele albe ale lui Caroline sub perucă. Poftim, sunteți din nou ca nouă, spuse ea în timp ce îi strângea brațul lui Caroline.
Fețele lor erau amândouă înrămate de oglindă. Caroline realiză că îi era pur și simplu imposibil să o mai urască pe această femeie care fusese atât de bună cu Emily și cu Charlotte. Și acum cu ea. Își dorea să își ceară scuze pentru modul în care o tratase în trecut, dar cuvintele refuzară să îi iasă pe gură. Putu doar să îi ia mâna și să o strângă, gândindu-se ce păcat era că Alva nu știuse, cu atâția ani în urmă, că bunătatea ei ar fi impresionat-o pe *Doamna Astor*. Nu banii, casele elegante sau balurile ei.
Când Caroline se întoarse în sala principală, văzu că atmosfera se deteriorase chiar mai tare. Doamnele, care ar fi trebuit să se comporte elegant, dansau pe rând cu prințișorul păros, în timp ce bărbații le înconjurau, aplaudând și chiuind, ciocnind pahare de vin și șampanie. Când cimpanzeul evadă din strânsoarea Wilhelminei Browning, jumătate dintre invitați o luară la fugă după el, aruncând porțelanuri și scaune pe podea.

Caroline știu în acel moment că rămăsese prea mult la bal. Îl adora pe Harry Lehr, dar era prea bătrână și nu putea ține pasul cu el. Nu voia să aibă nici o legătură cu acest circ. Își dădu seama cât de dor îi era de societatea pe care o cunoștea ea. Și de Thomas. Îi era dor de el și își dori, mai mult ca orice altceva, să se întoarcă în sufrageria ei și să îl asculte citindu-i cu voce tare.

Capitolul 60

ALVA

1897

Ninsese timp de trei zile. Miercuri, în data de 10 februarie 1897, furtuna se opri, dar temperatura scăzu dramatic. În timp ce Alva și Oliver se apropiau de hotelul Waldorf, unde avea loc balul Bradley Martin, Alva se uită pe fereastră la orașul alb care sclipea în lumina lunii. Era atât de frig încât până și mâinile ei înmănușate din manșonul de nurcă erau țepene și înghețate. Fifth Avenue era plină de trăsuri, iar pe Alva o surprinse faptul că pe stradă se adunaseră bărbați și femei, în zăpada care le venea până la genunchi, înfruntând frigul cu paltoane jerpelite și pălării din lână. Toți acești protestatari – membrii Partidului Populist – aveau pancarte în mâini, cu diverse mesaje pe ele: *Cât Mai Mult Bine Pentru Cât Mai Mulți Oameni. Dreptatea este Moderare. Tâlharilor, Plecați Acasă.* Polițiștii încercau să îi stăpânească. Mulțimea era furioasă, strigând și scandând *Să vă fie rușine!* În timp ce aruncau cu bulgări de zăpadă și sticle după trăsurile elegante care se opreau în fața hotelului.

La un moment dat, privirea Alvei o întâlni pe cea a unei femei de pe trotuar. Avea ochii injectați, buzele crăpate și tremura de frig. Ținea o pancartă pe care scria *Tâlharii Industriași Sunt Niște Lacomi*, și ridică furioasă pumnul în direcția Alvei. Se simți de parcă cineva ar fi înjunghiat-o. Deveni brusc foarte conștientă de faptul că rochia ei de ducesă de Devonshire costase douăzeci și cinci de mii de dolari și că armura aurită a lui Oliver costase zece mii. Oliver se plânsese de cât de inconfortabilă era armura de când plecaseră de acasă și chiar își dăduse jos pieptarul, plăcile de metal și apărătoarele pentru a putea sta în trăsură.

După ce ziarele îi criticase aspru pentru extravaganța balului, Alva și ceilalți se hotărâseră să solicite serviciile croitorilor locali, în locul celor din Europa, pentru a-i ajuta pe muncitorii orașului. Dar era clar că protestatarii nu văzuseră acest gest cu aceiași ochi. Oare ce ar fi crezut dacă ar fi știut că Alva și Oliver nu aveau să mai poarte vreodată acele costume?

Femeia de pe stradă își scutură din nou pumnul, iar Alva se uită în altă parte, cu pulsul crescut și cu bătăile inimii răsunându-i în urechi. Ceva se

lovi de trăsura lor, iar Alva tresări, întinzând mâna după Oliver. Îi era frică. Doi valeți își croiră drum prin haos și îi conduse în interiorul hotelului, apărându-i cu umbrele de gunoaiele care zburau spre ei.
Alva nu reuși să uite de protestatari când intră în hotel și privi decorațiunile și costumele luxoase. Era așa un spectacol rușinos. Pe Alva o năpădi vinovăția când un valet îmbrăcat într-o uniformă de secol XVI – cu perucă pudrată cu tot – o conduse pe Alva la etajul al doilea. Cândva ar fi dat orice pentru a fi invitată la un asemenea bal, dar în acel moment, nu își putu privi reflexia din oglinda mesei de toaletă.
O parte din ea simțea că locul ei era afară, cu protestatarii. Acum, când se gândea la Petit Chateau și la Marble House, la toate balurile și petrecerile ei, la hainele și bijuteriile ei, trebuia să recunoască faptul că Julia avusese dreptate. Aceste lucruri nu o făcuseră fericită. Cândva fusese la fel de înfometată ca și oamenii din stradă. În ciuda educației privilegiate, nu avusese o viață mai bună decât ei. Și totuși, se căsătorise cu un bărbat bogat, folosise averea lui Willie pentru a se emancipa. Și care fusese scopul? La un moment dat o făcuse pentru mama ei, apoi pentru copiii ei, dar uitase de orice țel vrednic cu mult timp în urmă. Avansarea în societate devenise un joc, o competiție între ea și doamna Astor, iar spiritul ei competitiv refuzase să piardă.

Capitolul 61

CAROLINE

Caroline nu își dorise să meargă la balul Bradley Martin. Ultimele baluri o scârbiseră, mai ales balul lui Mamie cu cimpanzeul, și nu mai avea de gând să participe la alte șarade. Pe deasupra, era încă enervată de faptul că familia Martin alesese hotelul Waldorf pentru bal, și nu hotelul Astor.
Cele două hoteluri, înghesuite unul lângă celălalt, erau într-o competiție constantă, luptându-se pentru aceiași clienți și aceleași evenimente sociale. Când Caroline află că familia Martin alesese hotelul Waldorf, fusese foarte dezamăgită și dezgustată de lăudăroșenia lui Waldorf.
Nu intenționase să meargă la bal, dar apoi Harry se oferise să o însoțească, și, oricât de mult ar fi urât să recunoască, Caroline încă era captivată de Harry Lehr. Pe deasupra, balul Bradley Martin părea să fie doar un bal mascat clasic. Înaintea balului pe care îl organizase familia Vanderbilt cu aproape cincisprezece ani în urmă, Caroline ar fi considerat balurile mascate niște găselnițe strigătoare la cer. Dar acum, spre deosebire de balurile cu animale, un bal mascat părea ceva banal și elegant.

În seara balului, Caroline se îmbrăcă cu una dintre blănurile ei de nurcă, lungă până la glezne, deasupra costumului ei de Maria Antoaneta. Exagerase puțin cu rochia, chiar și după propriile ei standarde, dorindu-și să arate deosebit de frumos pentru Harry. Rochia era foarte grea din pricina diamantelor, iar după ce citise în ziare despre cum Cornelia Martin plătise treizeci de mii de dolari pentru costumația ei de Maria Stuart, Caroline își dăduse seama că cheltuise de două ori mai mult. Dar admirația și încântarea de pe fața lui Harry Lehr când o văzu o convinse că meritase fiecare ban.
Bineînțeles că Harry arăta fermecător ca întotdeauna, îmbrăcat în George Washington, cu o perucă albă și pudrată. Vestonul său era acoperit de broderii, iar sabia i se ițea de sub tivul paltonului din blană de castor. Caroline refuzase să se mai urce în mașinăria sa mecanică, așa că se îndreptară spre hotelul Waldorf în trăsura lor trasă de cai.
Pe drum, Harry îi spuse tot ce aflase despre bal.
– Au trimis o mie de invitații, și nu îți va vine să crezi – fiecare cuplu va avea propriul valet. Îți dai seama cât costă așa ceva? Și... Se aplecă spre ea, atât de aproape că putea simți aroma minunată a săpunului său de bărbierit. Am auzit din surse sigure că Bradley Martin a importat 4 mii de sticle de Moët & Chandon. Fiecare invitat va primi două sticle. Îți dai seama cât trebuie să fi costat...
Din gura lui Harry nu păreau doar bârfe, iar Caroline era vrăjită de vorbele sale. Nu luă în seamă frigul și numeroasele schimbări care avuseseră loc în vechiul ei cartier. Atenția ei era atât de concentrată asupra lui Harry, încât abia observă mulțimea care începuse să se adune de-a lungul trotuarelor acoperite de zăpadă.
Odată ce intră în coridorul hotelului, Caroline se simți de parcă ar fi intrat în Palatul de la Versailles. Oriunde se uita, vedea femei îmbrăcate în regine și prințese, bărbați costumați în regi, duci și președinți din trecut. Toți ieșiseră dintre paginile cărților de istorie.
De obicei, Caroline stătea lângă amfitrioană în timp ce își întâmpina oaspeții. Prezența ei simboliza aprobarea societății, dar date fiind balurile și dineurile excentrice din ultima vreme, Caroline refuzase această onoare, de teama să nu susțină un alt dezastru. Dar balul Bradley Martin nu părea să fie un dezastru. Era un spectacol cât se poate de nobil. Caroline era încântată, simțindu-se de parcă s-ar fi întors în brațele societății pe care o cunoștea și în care avea încredere. După ce Cornelia Martin îi salută pe ea și pe Harry Lehr, începură să socializeze cu invitații.
Harry rămase lângă ea, iar la început totul merse bine, cei doi purtând discuții politicoase cu ceilalți oaspeți. Dar când se făcu ora unu noaptea, Caroline începu să obosească. O jenau monturile, iar spatele o durea din cauza rochiei grele, așa că se refugie într-un scaun Ludovic al XV-lea, care făcea parte din decorațiunile hotelului. Uitându-se în jur și admirând trandafirii și aranjamentele florale, îl observă pe Jack, care arăta zvelt și elegant în costumația sa de Henric al IV-lea. Și Carrie era acolo, îmbrăcată în Elisabeta de York. Soțul ei, Orme, era Henric al VII-lea. În ciuda întregii

tevaturi dinaintea nunții, căsnicia fiicei ei era una fericită. Cei doi conversau cu John Morgan, îmbrăcat, presupuse Caroline, în ducele de Guise. Îl recunoscu pe arhitectul Stanford White, unul dintre numeroșii bufoni care umblau prin încăpere.

Deși nu crezuse vreodată că avea să vină această zi, Caroline începea să accepte faptul că nu mai existau diferențe între familiile Knickerbocker și cele Nouveau Riche. Cele două tabere se contopiseră. Împreună, reprezentau pătura superioară, Înalta Societate, oricum s-ar fi numit acum. Deveni nostalgică, ceea ce o făcea mereu să se gândească la Ward McAllister.

În afară de valetul ei, care îi aduse un pahar proaspăt de șampanie, nimeni nu păru să observe că stătea la margine, ceea ce era ciudat și tulburător. Nu era obișnuită să nu fie băgată în seamă în timpului unui bal, nici chiar pentru un moment. Crezuse că oamenii aveau să vină la ea, să o salute și să profite de oportunitatea de a vorbi cu Caroline fără să stea la coadă. Sorbi din șampanie, așteptând, dar toți păreau adânciți în propriile lor conversații. Caroline își desfăcu evantaiul, fluturându-l cu mișcări lenețe, îndreptându-și spatele când o văzu pe Penelope Easton venind spre ea. Se pregăti să o salute și să îi complimenteze superba costumație de regină a Prusiei, dar Penelope trecu pe lângă ea și se alătură unui grup de femei aflate la câțiva metri distanță. Lui Caroline îi era rușine de comportamentul ei. Puss Strong și Lady Paget – una dintre ele îmbrăcată în Catherine de Aragon, cealaltă în Anne Boleyn – se aflau în cealaltă parte a sălii, iar Caroline se surprinse singură făcând un gest foarte rar. Zâmbi, inițiind primul gest. Să îți zâmbească doamna Astor te făcea unsul lui Dumnezeu, iar alte femei ar fi prețuit gestul și s-ar fi fălit cu el în fața prietenelor lor. Dar Caroline rămase uluită când cele două îi oferiră doar un salut rapid și plecară mai departe. Era oare posibil ca oamenii să nu o fi recunoscut pe Caroline în costumația ei? Prostii, cu siguranță știau că ea era.

Ce se petrece? Era invizibilă și cu cât stătea mai mult singură, cu atât mai tare se distanța de spectacolul din fața ei. Faptul că nimeni nu o privea, că nimeni nu îi observa fiecare mișcare, îi dădea șansa de a se relaxa și de a urmări societatea de sus.

Pentru prima dată, Caroline era spectatorul, și nu spectacolul. Totul i se părea neimportant și amuzant – atât de amuzant! Era cu adevărat încântată de fastul și frivolitatea balului. Cu noua ei anonimitate, i-ar fi plăcut să se ridice și să se alăture distracției. Dar aurul și numeroasele diamante cusute de rochia ei o ancorau în scaun și știa că urma să aibă nevoie de ajutor pentru a se ridica la ora mesei.

Capitolul 62

ALVA

După ce se anunță sosirea Alvei și a lui Oliver la balul Bradley Martin, fură întâmpinați de amfitrioană, iar apoi intrară în Marea Sală de Bal, unde orchestra interpreta muzică ungurească de curte. Podeaua era aproape complet acoperită cu petale de trandafir.
Alva încă se gândea la protestele de afară, când auzi un grup de femei care discutau cina divină care le aștepta: *Chaud-froid de Pluviers, filet de Boeuf Jardinière, confit de canard, Terrine de Foie Gras, Galantine à la Victoria, Mayonnaise de Volaille.* În total, douăzeci și opt de preparate. *Cine putea mânca atât de mult?* Cum rămânea cu oamenii care erau afară, în frig, și care abia își puteau permite să mănânce? Alva se simțea îngrozitor în acel hotel elegant, înconjurată de oameni care nu aveau nici o grijă și care purtau haine ce costau mai mult decât câștigau protestatarii într-un an, sau chiar mai mult. Nu era drept. Nu era drept nici că Oliver primi un trabuc Figuardo învelit într-o bancnotă de o sută de dolari, sau că Alva primi o brățară cu diamante în dar. O îndesă în buzunar, gândindu-se că o putea da unei femei de afară înainte să plece. Poate că o putea vinde sau o putea da la schimb pentru mâncare și haine groase.
Chiar dinainte să o vadă, Alva auzi cotcodăcitul lui Mamie Fish.
– Vai, iartă-mă, spuse ea ridicându-și binoclul auriu și uitându-se la una dintre numeroasele marchize de Pompadour. V-am confundat cu altcineva. Nu îmi doresc deloc să vorbesc cu dumneavoastră.
Urmă mai mult râs, apoi Mamie merse mai departe, îndreptându-se în direcția Alvei. Alva se întoarse cu spatele pentru a o evita, trezindu-se în fața doamnei Astor, care stătea singură, departe de ceilalți.
Alva nu o mai văzuse de la balul pe care îl ținuse Mamie în onoarea prințișorului păros Del Drago. Imaginea Marii Doamne stând singură era șocantă și îi frânse puțin inima Alvei, așa că aceasta își luă la revedere și se îndreptă spre ea pentru a o saluta.
Doamna Astor se lumină când o văzu pe Alva, invitând-o să se așeze pe fotoliul în stil Ludovic al XV-lea de lângă ea. Îi întinse o mână firavă.
– Ați dori niște șampanie? întrebă Caroline făcându-i semn valetului care îi fusese atribuit, de parcă ar fi fost servitorul ei personal.
– Vă place balul? întrebă Alva după câteva momente în timp ce sorbea din paharul ei cu Moët & Chandon.
– Mi-ar plăcea mult mai mult dacă ar fi avut loc la Astoria.
Alva zâmbi.
– Ei bine, măcar nu sunt elefanți sau cimpanzei prin preajmă.
Caroline o privi preț de un moment, înainte de a-i oferi un zâmbet slab și o sprânceană ridicată.
– Sunteți destul de amuzantă. Nu știam.
Alva râse.

– Iar eu nu știam că *dumneavoastră* știți să râdeți.
– Șșșș, se încruntă Caroline în glumă. Să nu spuneți nimănui.
Amândouă râseră.
– Oh, Alva, de-aș fi cu douăzeci de ani mai tânără! *Alva?* Doamna Astor nu i se adresase niciodată cu numele mic. Ai grijă de picioarele tale – poartă pantofi mai serioși, spuse ea arătând cu degetul spre tocurile Alvei. Nimeni nu mi-a spus asta când eram de vârsta ta.
Alva încuviință din cap și zâmbi.
– Voi ține minte acest lucru.
Caroline mai luă o gură de șampanie.
– Niciodată nu am înțeles ce a văzut Emily în tine, să știi.
– Oh, da, știam, spuse Alva. Sinceritatea doamnei Astor i se părea mai degrabă fermecătoare decât jignitoare. Iar acum? întrebă ea. V-ați schimbat opinia despre mine?
– Ce crezi?
Doamna Astor nu spuse nimic. Nu era nevoie. Alva detectase deja un zâmbet microscopic pe fața ei.
Se auzi sunetul metalic al clopotului care îi chema la masă. Era timpul să se mute în marea sală de mese. Alva se ridică de pe scaun și îi întinse mâna doamnei Astor. În mod normal, o doamnă aștepta ca un domn să o conducă în sala de mese. Dar acum, făcând un gest cu totul neașteptat, doamna Astor își așeză o mână înmănușată pe brațul Alvei, și cele două doamne se conduseră una pe cealaltă în sala de mese, ocupându-și locurile la masa principală.

Capitolul 63

CAROLINE

New York, 1905

Caroline se trezi cu durerile ei obișnuite. Dar era ceva mai mult de atât în această dimineață. Nu se simțea bine. Pentru un moment, crezu că era în Beechwod, la Newport, iar apoi își aminti că se afla în noua ei casă de pe Fifth Avenue. Era o vilă frumoasă pe care o împărțea acum cu familia fiului ei, Jack. Se uită prin dormitor, întrebându-se de ce totul părea încețoșat, străveziu, ca dintr-un vis.
Din păcate, această stare de confuzie nu era nouă. De când căzuse pe scările ei de marmură, simțise cum se lăsase ceața în jurul ei. Thomas o găsise în acea zi, leșinată la capătul scărilor. Chemase doctorul, iar când Caroline își recăpătase cunoștința, nu își amintise căderea, dar mâinile și rochia îi erau pline de sânge. Capul îi bubuise, iar dureri tăioase o fulgeraseră din cap

până în picioare de fiecare dată când se mișcase. Toți spuseseră că și-ar fi putut rupe gâtul, dar Caroline nu suferise nici măcar o luxație sau fractură; doar o contuzie care îi dăduse o stare de greață și oboseală, corpul ei tânjind după somn. Recuperarea durase săptămâni întregi, și uneori se întrebase dacă avea să se recupereze vreodată în totalitate.
Încă în pat, se întinse după sonerie și îl chemă pe Thomas, știind că o aștepta o zi plină. Mai avea atâtea de făcut înainte de balul din acea seară. Trebuia să se întâlnească cu secretara ei și cu Thomas, pentru a finaliza meniul și a alege aranjamentele florale, orchestra și darurile pentru invitați. Își făcea o listă cu sarcini în minte, când se deschise ușa, iar William intră în dormitorul ei cu micul dejun.
– Ce faci aici? Unde e Hade?
– Sunt chiar aici, doamnă Astor. V-am adus ceaiul și pâinea prăjită.
Așează tava în fața ei. Caroline se uită din nou la el, frustrată și rușinată de gafa ei. *Bineînțeles că era Thomas.* William era mort.
– Ți-ai amintit să anunți orchestra? întrebă ea repede, sperând să își ascundă greșeala.
Thomas își trecu mâna peste gură, odihnindu-și degetele pe bărbie. Nu se uita la ea.
– Ei? *I-ai programat*, nu-i așa? Trebuie să ajungă aici la ora nouă fix.
Thomas încuviință din cap și, când ridică în sfârșit privirea, Caroline văzu ezitarea din ochii săi. În ultima vreme, fusese deosebit de dezagreabil. Caroline avea să îl tragă la răspundere pentru impertinența sa.
După plecarea lui Thomas, Caroline simți cum ceața începe să se risipească. Confuzia apărea și dispărea, dar de ceva timp nu mai era sigură de ceea ce se petrecea în jurul ei. Înainte să îl dea afară din cameră pe Thomas, îi ceruse scrisorile și ziarele ei. La vârsta de șaptezeci și cinci de ani, numărul cărților de vizită primite scădea constant, de acest lucru era sigură. Își spuse că era din cauza presei și a tevaturii din jurul balului Bradley Martin din anul precedent. *Ba nu, stai – balul Bradley Martin a avut loc cu ani în urmă, nu-i așa?*
O briză mișcă perdelele dormitorului ei, iar Caroline simți cum începe să atipească din nou. Ghearele confuziei încercau din nou să se agațe de ea. Clătină din cap, de parcă ar fi putut să se apere de ele, și își chemă camerista pentru a-și face toaleta de dimineață.
Uitându-se în oglindă, nu se simțea nici pe departe la fel de bătrână pe cum arăta. Puținul păr care îi mai rămăsese devenise alb ca zăpada cu mult timp în urmă, iar ridurile de pe piele erau mai adânci ca niciodată. Cearcănele de sub ochii ei erau mai întunecate ca niciodată. Se recunoscu pe sine doar după ce își așeză peruca pe cap. Când veni rândul bijuteriilor, Caroline își privi mâinile, degetele noduroase, articulațiile atât de umflate că nu își mai putea împinge peste ele inelele preferate cu diamante. Oftă și își luă mănușile din piele Gants Boucicauts, pentru a-și ascunde mâinile de propriii ochi.

După ce se îmbrăcă, Thomas apăru în pragul ușii și o întrebă dacă dorea să facă o plimbare cu trăsura.
– Oh, nu am timp pentru așa ceva, Hade. În seara aceasta e balul.
– Desigur.
Thomas făcu o plecăciune ceremonioasă și o conduse în salon, unde Caroline își verifică agenda, degetele ei crispate străduindu-se să coopereze. Când reuși să deschidă cartea și să găsească data corectă, găsi o pagină goală.
– Hade? strigă ea. Hade, vino aici!
Thomas intră grăbit în cameră.
– Da, doamnă Astor?
– Ce s-a întâmplat cu agenda mea? Aveam un prânz programat pentru astăzi.
– Mă tem că nu este astăzi, doamnă Astor.
– Iar în această seară este balul. De ce nu scrie aici? Cu siguranță era un prânz astăzi. Sunt sigură.
Închise agenda și o împinse pe masă. Așezându-i o ceașcă de ceai în față, Thomas spuse:
– V-am adus mai mulți biscuiți cu ciocolată astăzi.
Caroline dădu să ia unul, dar Thomas o opri.
– Dați-mi voie, doamnă Astor. Fără alt cuvânt, o ajută să își dea jos mănușile. Poftiți. Este mult mai bine așa, nu?
Caroline încuviință din cap și, în timp ce își bea ceaiul, îl auzi pe Hade vorbind cu cineva pe coridor, murmurând... *Nu este o zi bună astăzi*.
Caroline se întrebă cu cine vorbea – cu Jack? Carrie? Se întorsese oare Charlotte din Europa pentru a o vizita? Charlotte se căsătorise din nou și era fericită. Încerca să reia legăturile cu copiii, mai ales cu fiica ei.
– Timp, îi spusese Caroline. Dă-le timp.
Dar Caroline se temea că nu îi mai rămăsese mult timp și nu voia să piardă nici un moment. Încă mai era capul familiei, forța care o ghida. Așa cum crease societatea, crease și această familie, care era mult mai importantă. Era ceea ce avea să lase în urmă: trei copii care supraviețuiseră, treisprezece nepoți și șapte strănepoți. Ei aveau să ducă mai departe numele și tradițiile Astor. Familia ei îi dădea puterea și dorința de a lupta.
Thomas era încă pe coridor, vorbind cu cineva.
– Thomas? îl strigă ea.
– Da, doamnă Astor?
Caroline nu își putu aminti de ce îl chemase.
– Poate că doriți să jucăm o partidă de Conquian? sugeră Thomas, așezându-se în fața ei și luând un set de cărți.
– Ar fi minunat. Caroline ciuguli dintr-un biscuit. Chiar minunat.
În timp ce Thomas amesteca cărțile, Caroline căzu pe gânduri, fără să spună nimic. La un anumit nivel, își dădea seama că își pierdea controlul. Știa că nu putea avea încredere în mintea ei, că nu se putea baza pe ea. Știa că vorbea ca o bătrână dementă, ceea ce o îngrozea. Își amintea de prostiile pe

care le spusese mama ei în ultimii ei ani de viață. Îi greșea numele lui Caroline, insista că i se luase bastonul, că i se furaseră bijuteriile...
Caroline era îngrozitor de derutată. Nu avea suficientă încredere în ea însăși ca să vorbească. Îi era frică de ceea ce avea să îi iasă pe gură. Se afla la marginea prăpastiei, la un gând distanță de senilitate totală. Inima începu să îi sară în piept, respiră cu dificultate în timp ce fruntea și spatele începură să îi transpire.
– Thomas, șopti ea. Thomas, nu vreau să mor.
– Nici eu nu vreau să muriți.
Thomas zâmbi cu blândețe, încercând să destindă atmosfera și începând să împartă cărțile. Caroline lăsă biscuitul să cadă din mână și își duse mâinile la față.
– Oh, Dumnezeule, ce mi se întâmplă?
– Sunteți obosită, doamnă Astor. Atâta tot. Nu ați dormit bine azi-noapte, dar vă asigur că totul este în regulă. Nu plecați nicăieri.
– Nu mă părăsi, Thomas. Te rog, nu mă părăsi.
Thomas așează cărțile cu fața în jos și îi luă mâna, strângându-i cu blândețe degetele.
– Sunt aici, doamnă Astor. Voi fi mereu aici.
Îi eliberă degetele, își luă cărțile de pe masă și le ținu în formă de evantai. După o clipă, Caroline simți cum respirația îi redevenea normală și pereții salonului ei frumos se extinseră din nou. Își luă cărțile, iar după o partidă de Conquian, se simți mult mai bine, mai în control.
După încheierea jocului, spuse că avea nevoie de aer.
– Adu trăsura, Thomas. Vreau să fac o plimbare.
Se simți chiar mai bine afară. Briza ușoară și razele soarelui o linișteau în timp ce mergeau pe Fifth Avenue. Thomas era lângă ea. Caroline era uluită de puzderia de automobile care circulau pe stradă.
– Îmi amintesc că Harry a prezis, cu ani în urmă, că acele mașinării vor înlocui caii. Încă nu îmi vine să cred...
În curând ajunseră în parc, unde copiii se dădeau pe patine cu rotile, iar femeile și bărbații mergeau cu bicicletele oriunde te uitai. Pesemne că ațipise, pentru că nu mai erau în Central Park când se trezi, iar clopotele bisericii băteau în depărtare. Capul i se odihnea pe umărul lui Thomas. Se uită derutată în jur și întrebă cât era ceasul.
– Abia a trecut ora patru, doamnă Astor.
– Vai. Trebuie să ne grăbim. Invitații vor ajunge în câteva ore și mai avem atâtea de făcut.
– Vă asigur că totul este sub control, doamnă Astor.
Caroline îi ceru vizitiului să îi ducă înapoi acasă, iar după ce își luă ceaiul de după-amiază, sosi timpul să își facă toaleta de seară. Rochia Worth mov pe care o selectase era una dintre preferatele ei și era perfectă pentru balul serii. Insistă să poarte o tiară cu diamante, și, fiindcă inelele ei favorite nu i se mai potriveau pe degete, le înlocui cu un corset împodobit cu diamante. Înainte să părăsească garderoba, îl chemă pe Thomas.

– Este pregătită orchestra?
– Arătați minunat, doamnă Astor, spuse el cu o plecăciune ceremonioasă.
Caroline se întoarse din nou către oglindă pentru a vedea ceea ce vedea Thomas. Iat-o: tânăra Lina, cu viitorul așternut în fața ei. Și avea să fie un viitor măreț.
Caroline plecă din garderobă, merse în capul scărilor de pe care căzuse și se așeză sub portretul ei, așteptându-și răbdătoare invitații.

Capitolul 64

ALVA

Newport, 1908

Soarele strălucea pe cerul albastru aprins. Orchestra din aer liber începuse să cânte *Noi, femeile*. Alva își luă umbrela care se potrivea cu rochia ei, gândindu-se *cât de groaznic era să porți negru într-o zi atât de caldă.*
Parcurse coridorul lung și ieși prin ușile duble, deschise larg pentru a permite brizei să răcească casa. Polițiștii erau staționați în fața fiecărei camere, păzind obiectele de artă și antichitățile ei, în timp ce mii de străini veneau să viziteze Marble House.
Cu mult înainte de moartea lui Oliver, când Alva nu era ocupată cu societatea, începuse să se dedice vizitării spitalelor și orfelinatelor. După ce Oliver murise subit în iunie, Alva se luptase cu suferința și nu se lăsă înghițită de durere. În schimb, se implicase, cu sufletul și mulți bani, în mișcarea sufragetelor. Deja obținuse un sediu pentru Asociația Națională pentru Sufragiul Femeii, la colțul dintre 42nd Street și Fifth Avenue, și îi dăduse proprietarului un cec de cinci mii de dolari pentru a acoperi chiria pe întregul an.
Încă locuia în Belcourt, casa de vacanță a lui Oliver, vizavi de Bellevue Avenue. Fiindcă nu fusese niciodată capabilă să se despartă de Marble House, Alva o păstrase, folosind-o în principiu ca spațiu de depozitare pentru numeroasele ei haine, piese de mobilier, obiecte de artă și antichități.
Astăzi era prima zi în ani de zile când făcea ceva în Marble House. Iar cei care o criticaseră pentru că *socializa* în timpul doliului nu înțelegeau că acesta nu era un eveniment social. Era o ocazie importantă, iar Oliver ar fi fost întru totul în favoarea ei.
Știind că multă lume dorea să îi vadă casa de vacanță, îndeosebi interiorul, Alva hotărâse să organizeze strângerea de fonduri din acea zi la Casa de Marmură. Au pus la vânzare bilete de un dolar, care dădeau acces spre grădini, și discursuri, pe lângă bilete de cinci dolari, care includeau un tur

limitat în interior. Mai mulți polițiști păzeau șnururile din catifea roșie care delimitau camerele pe care le considera private, inclusiv dormitorul.
Steagul cu stele roșii și albe ale sufragetelor flutura în briză, în fața cortului imens, orchestra interpreta cântece cu tentă politică. Peste o mie de femei – bogate, sărace, tinere și bătrâne, albe, negre, americane și europene – se plimbau pe proprietate, cumpărând pliante și insigne, eșarfe și pancarte. Orice pentru a susține cauza.
Prietenele Alvei, Puss și Lady Paget erau acolo cu surorile ei. Până și Tessie Oelrichs și Mamie Fish își făcuseră apariția.
– Iată-ne din nou, spuse Mamie fluturând blazată din mână, cu fețe *mai bătrâne* și cu haine *mai noi*.
– Ce surpriză! răspunse Alva. Credeam că nu susții drepturile femeilor.
– Oh, nu le susțin, spuse Mamie. După părerea mea, un soț bun este cel mai bun drept pe care îl poate avea o femeie.
– Ei bine, Alva gesticulă în jurul ei, mă tem că nimeni de aici nu ar fi de acord cu tine.
Alva privi toate femeile care se adunaseră în acea zi. Aproape că i se frângea inima când se gândea la toate talentele lor, la pasiunile și ambițiile pe care nu le realizaseră vreodată fiindcă erau femei. Și mai erau atât de multe alte femei, care se luptau să se ridice deasupra circumstanțelor vieții lor. Lăsați-le să voteze, să posede proprietăți, să își părăsească soții abuzivi, să se educe și să își urmeze visurile.
Fiind ea însăși o femeie ambițioasă, Alva făcuse din societate o carieră, fiindcă nu existaseră alte opțiuni. Fusese cândva o fiică privilegiată, a cărei familie își pierduse averea, ceea ce o obligase să se lupte pentru a intra din nou în grațiile societății. Reușise, ba chiar ajunsese până în vârf, dar încă nu terminase.
Luându-și la revedere de la Mamie și Tessie, Alva își învârti umbrela și se îndreptă către cort, nerăbdătoare să asculte primul discurs. Societatea avea să meargă mai departe fără doamna Astor și fără Alva. Societatea nu avea nevoie de Alva Vanderbilt Belmont, dar femeile – femeile obișnuite de pretutindeni –, ele aveau nevoie de ea.

Capitolul 65

SOCIETATEA

New York

Mergem pe Peacock Alley, acel lung și frumos coridor care unește The Hyphen, după cum se numește acum noul hotel Waldorf-Astoria. Este extraordinar de opulent. Pașii ne răsună pe podelele cu mozaic din onix

când trecem pe lângă niște doamne și cupluri, care sunt așezate pe banchetele moi de pe fiecare perete, sprijinite de coloanele corintice.
Când intrăm în cafeneaua hotelului, cu frescele ei frumoase și serviciile elegante din cristal și porțelan, vedem că Puss și Ophelia sunt deja acolo. Nu ne-am mai întâlnit pentru prânz de o veșnicie. Ultima oară am fost la Delmonico's. Era începutul verii, chiar înainte să plecăm în Newport. Am servit masa afară, printre mușcatele roșii și bujorii purpurii care înfloreau pe pervazuri. A fost o zi încântătoare, și cu toatele am căzut de acord să luăm masa împreună mai des. Singura problemă este că toate am fost foarte ocupate în ultima vreme.
Puss este în comitetul pentru menajeria Central Park și se luptă pentru a păstra grădina zoologică în oraș. Peggy Cavendish face de două ori pe săptămână muncă voluntară cu copiii care au defecte de vorbire. Ophelia face și ea voluntariat, la un orfelinat. Iar Penelope este acum în comitetul de conducere al bibliotecii Astor, care este într-un mare declin.
Din păcate, Cornelia Martin și soțul ei nu ni se vor alătura. Ea și soțul ei au fugit din New York la scurt timp după balul Bradley Martin. După ce numeroși clerici, dar și populiști și anarhiști, i-au criticat pentru extravaganța lor, au început să primească amenințări cu moartea. Picătura care a umplut paharul a fost ziua în care și-au găsit casa și trăsurile vandalizate. Acum sunt în Scoția sau în Anglia – nu mai ținem minte.
În mod sigur, nimeni nu a mai dat vreo petrecere de un asemenea nivel de atunci. Unii spun că balul Bradley Martin a marcat sfârșitul perioadei numite The Gilded Age. Este adevărat, deși suntem în continuare foarte înstărite, dacă ne luăm după bijuteriile și ținutele de la masa noastră, ca să nu mai spunem de prețurile din meniu.
Ne răsfățăm cu delicatese, ca de exemplu tocana de oaie, limba fragedă de vită, miel prăjit cu mentă și rinichi de miel umplut. Lady Paget, care se mândrește că nu a mai atins un preparat din carne roșie de șaisprezece ani, a comandat scrumbii fripte și icre, împreună cu tartar rece de homar.
Se uită cu dispreț la friptura Bearnaise din farfuria lui Mamie.
– Cum poți să mănânci carne?
– E foarte simplu, spune Mamie. Cu o furculiță... Și ridică tacâmurile. ...și cu un cuțit.
Schimbăm subiectul și începem să vorbim despre divorțul lui Penelope și despre fiica ei, care merge la facultate. Lydia ne spune povestea următorului ei roman de dragoste. Toate am jurat că vom păstra secretul pseudonimului ei, Louis W. Sterling. Râdem, bârfim, povestim.
Ultima dată când ne-am întâlnit toate a fost la înmormântarea doamnei Astor, în noiembrie. Avea șaptezeci și opt de ani și a murit acasă, înconjurată de fiul ei Jack, de fiica ei Carrie și de majordomul ei, Thomas Hade. Se zvonește că acesta nu a plecat niciodată de lângă ea în ultimii ei ani, însoțind-o în plimbările zilnice cu trăsura prin parc. Cei doi erau frecvent văzuți luând masa la Sherry's și la Delmonico's. Chiar și aici, la The Hyphen. Unii spun că doamna Astor era mai fericită ca niciodată.

Acum că doamna Astor nu mai este printre noi, este sfârșitul unei epoci. Deși societatea mai există, nu este cea care a fost cândva.
Au existat vremuri când urmam orbește protocolul, la fel de natural ca schimbarea sezoanelor. Întâi iarna, apoi Newport, iar apoi o luam de la capăt. Restricțiile și limitările trecutului erau, în mare parte, autoimpuse. Societatea, în care ne doream cu atâta disperare să fim incluse, ne spunea că nu avem voie să purtăm diamante înainte de căderea serii, că nu putem face vizite înainte de ora două sau după ora patru, că nu putem refuza să întreținem relații cu soții noștri și nici să divorțăm de ei. Uneori este greu de acceptat că, din multe puncte de vedere, am intrat de bunăvoie în colivia care ne-a ținut prizoniere.
Gândindu-ne la trecut, este simplu să spunem că monotonia unei femei este scopul alteia. Acum privim eticheta socială ca pe ceva demodat. Învechit. Noua generație este mult mai îngăduitoare, iar *societatea, așa cum am cunoscut-o noi*, nu va fi niciodată la fel. Este totuși interesant de observat că acum este nevoie de trei femei pentru a face ceea ce doamna Astor făcuse singură timp de treizeci de ani.
Tessie, Mamie și Alva au preluat societatea. Totuși, nu este un secret faptul că doamna Astor i-a înmânat sceptrul Alvei, înainte de moartea sa. I-a spus Alvei că era persoana cea mai potrivită pentru a o înlocui, dar Alva nu își mai dorea tronul în punctul acela. În schimb, a împărțit onoarea cu două doamne care ar fi ucis pentru tron. Tessie și Mamie își conduc acum imperiul, care apune din ce în ce mai repede. În timp ce Alva este în continuare capul societății, atenția ei se concentrează acum pe drepturile femeilor – ale tuturor femeilor.
Privind în trecut, nu am fost mereu bune față de Alva, deși nici ea nu ne-a arătat cea mai bună latură. Am batjocorit-o, am exclus-o, am bârfit-o până când nu am mai putut. Am considerat-o prea nerușinată, prea controversată, prea copleșitoare. Și uneori așa era. Dar au existat alte momente în care era îndrăzneață și spectaculos de curajoasă. Pe atunci nu am putut vedea mereu încotro se îndrepta, încotro ne conducea. Și curajul ei ne-a dat, până la urmă, și nouă mai mult curaj. A crăpat ușa, iar noi pășim peste pragul ei de atunci.
Suntem soțiile și fiicele bărbaților bogați, dar acum nu mai suntem definite de aceștia. Și nici fiicele noastre. Uitați-vă cât de departe am ajuns și așteptați doar să vedeți încotro ne vom îndrepta acum.

NOTA AUTOAREI

Una dintre cele mai mari provocări cu care m-am confruntat când am scris această carte a fost să le dau viață lui Caroline Astor și Alvei Vanderbilt și să le fac să fie ușor de înțeles de către cititorii de azi. Pe hârtie, amândouă erau obsedate de societate și de chestiuni care, sincer, păreau atât de frivole și de comice. Chiar a trebuit să sap din ce în ce mai adânc pentru a afla ce le făcea pe aceste persoane să se simtă bine și pentru a le umaniza.

În unele cazuri, am găsit material disponibil, în ciuda numeroaselor „fapte" contradictorii din diversele surse. De multe ori însă, nu existau informații, așa că a trebuit să completez eu însămi o bună parte din spațiile goale, și în acest spirit voi încerca să separ realitatea de ficțiune în acest roman.

Relația dintre Caroline și mama ei a fost o forță motrice în dezvoltarea ei ulterioară. Deși este adevărat că mama ei a pierdut șase din cei nouă copii, dinamica dintre mamă și fiică vine din imaginația mea și nu se bazează pe evenimente sau constatări documentate.

Este adevărat, de asemenea, că fiicele lui Caroline i-au dat de furcă. Emily s-a căsătorit cu James Van Alen abia după ce generalul Van Alen l-a provocat la duel pe William Astor. James Van Alen a fost un tip amuzant, care într-adevăr vorbea cu un accent britanic fals și purta un monoclu fals. Din păcate, Emily a murit la naștere în 1881. Helen a fost singura fiică cu o căsătorie „respectabilă" după standardele lui Caroline și a murit și ea tânără, în 1893, din cauze necunoscute.

Charlotte era o rebelă plină de viață. În timp ce relația ei cu Duncan Briar este fictivă, scandaloasa ei relație amoroasă cu Hallett Borrowe a fost reală și a devenit virală, în stilul Gilded Age, odată cu publicarea scrisorilor ei de dragoste. Și-a abandonat copiii și a fugit în Europa, iar William s-a dus să o aducă înapoi. Ceea ce este mai puțin clar este dacă l-a însoțit și Caroline sau nu. De dragul narațiunii, am optat să o plasez pe Caroline alături de el. Un lucru pe care îl știm cu siguranță este că William a murit în timp ce se afla la Londra încercând să-și salveze fiica. Acest lucru ne aduce la fiica cea mai mică, Carrie. Omonima lui Caroline a fost folosită ca pion pentru celebrul bal mascat al Alvei, iar Carrie a fost esențială pentru ca familia Vanderbilt să fie recunoscută de Caroline în societate. De asemenea, Carrie a făcut greva foamei atunci când părinții ei s-au opus căsătoriei cu Orme Wilson. Nu știu dacă au fost nevoiți vreodată să o hrănească forțat, dar știu că, în final, Caroline a cedat, iar Carrie s-a căsătorit cu el și a trăit fericită până la adânci bătrâneți.

Viața și memoriile lui Ward McAllister au fost documentate pe larg, iar multe dintre citatele cele mai scandaloase din acest roman provin direct de la el, cuvânt cu cuvânt. El a numit-o pe Caroline „trandafirul meu mistic" și

a fost complicele ei în tot ceea ce ține de societate până la publicarea cărților *Cei patru sute* și *Societatea așa cum am găsit-o eu*.
Caroline Astor a fost plecată din oraș în noaptea deschiderii Metropolitan Opera House, poate pentru că știa că Academia de Muzică nu putea concura cu noua clădire. Cu toate acestea, pentru a arăta juxtapunerea celor două, mi-am asumat o licență creativă și am plasat-o pe doamna Astor la academie în aceeași noapte.
În ceea ce privește Met, i-am atribuit o mare parte din crearea Alvei și, deși este adevărat că Billy Vanderbilt, socrul ei, a fost unul dintre membrii fondatori, Alva a jucat cel mai probabil un rol mult mai mic în dezvoltarea sa. Cu toate acestea, ea a fost implicată în fiecare aspect al ridicării conacelor Petit Chateau, Marble House și a altor proprietăți Vanderbilt. Ea se considera un arhitect fără diplomă.
Șirul de baluri tematice scandaloase a avut loc cu adevărat. Balul cimpanzeului a fost atribuit mai multor gazde, în special lui Mamie Fish și Alvei Vanderbilt. Și în acest caz, sursele se contrazic, așa că, în conformitate cu caracterul lui Mamie, mi s-a părut mai probabil ca Mamie să fi fost gazda petrecerii.
Cornelius Jeremiah Vanderbilt a fost fiul nefericit al familiei. Afectat de epilepsie, a fost internat de tatăl său, comodorul Vanderbilt. A fost un jucător de cărți înrăit și a contestat testamentul comodorului după ce a aflat că a moștenit doar 200 000 de dolari. A fost homosexual și s-a sinucis. Deși toate aceste lucruri sunt adevărate, mi-am luat o anumită libertate în ceea ce privește relația lui Jeremiah cu Alva. I-am zugrăvit pe cei doi ca pe niște outsideri care au format o legătură strânsă între ei. Nu există niciun document care să ateste că ar fi avut o relație apropiată. De asemenea, în roman, de dragul ritmului, am mutat cronologia morții lui Jeremiah din aprilie 1882 în martie 1883.
S-au făcut multe speculații cu privire la căsătoria Alvei cu Willie K. Vanderbilt. Știm că acesta a avut mai multe aventuri în timpul căsătoriei, iar în acest sens faptele devin puțin vagi. Unii spun că Nellie Neustratter a fost o făcătură pentru a distrage atenția de la adevărata relație a Alvei cu cea mai bună prietenă a sa, ducesa de Manchester. Alții spun că Nellie a fost doar o altă amantă de-a lui. În scopul acestei cărți, am ales să urmez varianta istorică, care l-a implicat cu ambele femei. De asemenea, vă rog să rețineți că porecla Duchy a fost invenția mea pentru a face distincția între cele două Consuelo din carte. Există relatări diferite despre momentul în care a început aventura Alvei cu cel mai bun prieten al lui Willie, Oliver Belmont. Am plasat-o acolo unde am crezut că se potrivește cel mai bine în narațiune, dar adevărul rămâne că, după divorțul ei scandalos, ea s-a întors și s-a căsătorit cu Oliver.
Apropo de căsătorii, căsătoria lui Consuelo Vanderbilt cu cel de-al nouălea duce de Marlborough a fost bine documentată și povestită. Din acest motiv, am ales nu doar să mă concentrez asupra lucrurilor ciudate pe care Alva le-a

făcut pentru a orchestra căsătoria, ci să sap puțin mai adânc și să speculez cum ar fi putut o mamă care își iubea mult fiica să justifice astfel de acțiuni.
Doamnele prezentate în capitolele romanului *Cele două grații* sunt o combinație de personaje reale și fictive. Trebuie remarcat faptul că istoria recunoaște două Lady Paget: Minnie Stevens, o moștenitoare americană și mondenă, este Lady Paget în acest roman. Nu există nici o mențiune că ar fi fost vegetariană. Acest lucru a fost *împrumutat* de la cealaltă Lady Paget (născută contesa Walburga Ehrengarde Helena von Hohenthal), care a scris adesea pe tema vegetarianismului.
La scrierea și rescrierea acestei cărți s-au făcut multe cercetări. Pe lângă faptul că am citit și am vizionat diverse documentare și filme din această perioadă (a se vedea lista completă de mai jos), am mers la Newport pentru a vedea cabanele – care sunt uluitoare. În timp ce eram acolo, ne-am aventurat pe Cliff Walk, ignorând semnele pe care scria RĂMÂNEȚI PE CALEA PAVATĂ. STÂNCI ABRUPTE. RISC RIDICAT DE RĂNIRE. TRECEȚI PE PROPRIUL RISC. Nu purtam pantofii potriviți și am avut multe situații limită. Probabil că acum aș fi fost încă blocată acolo dacă John, partenerul meu de infracțiuni, nu m-ar fi purtat practic pe brațe pe terenul accidentat. Această experiență a fost cea care a dus la scena în care Alva o salvează pe Emily.
De asemenea, veți remarca arborele genealogic al familiilor Astor și Vanderbilt în prima parte a cărții. Deoarece familiile erau atât de mari și există atât de multe nume duplicate, am limitat persoanele din arborele genealogic la cele din această carte.

MULȚUMIRI

Când vine vorba de scrierea unui roman, mă bazez pe o mulțime de oameni pentru expertiză, sprijin și încurajare pe parcurs. Așadar, le mulțumesc cu imensă recunoștință următoarelor persoane: Andrea Peskind Katz, Lauren Blank Margolin și Mary O'Malley, pentru feedbackul sincer pe care mi l-ați oferit cu privire la o primă versiune a acestui roman. M-ați ajutat și m-ați îndrumat în direcția cea bună.

Brendei Klem și lui Mindy Mailman, pentru că au fost mereu alături de mine. Sunteți surorile mele!

Mulțumesc, de asemenea, prietenilor și colegilor mei de încredere: Tasha Alexander, Stacey Ballis, Julia și Len Elkun, Andrew Grant, Sara Gruen, Julia Claiborne Johnson, Abbott Kahler, Lisa Kotin, Pamela Klinger-Horn, Jill Miner și Amy Sue Nathan. De asemenea, multe mulțumiri membrelor cluburilor Berkley Chicks și Lyonesses – sunt onorată să cunosc un grup de femei atât de talentate.

Mi-e teamă că nu mai știu cum să-i mulțumesc uimitoarei Kevan Lyon, agenta mea, care este cu adevărat Superwoman! Tot ce îți trebuie este pelerina! Nu există nimic ce nu poți face, și încă foarte bine. Așa că, din nou, Kevan, îți mulțumesc. Pentru editoarea mea, Amanda Bergeron, propriul meu Maxwell Perkins! Ai făcut mai mult decât era nevoie pentru a mă ajuta să dau formă acestei cărți și îți mulțumesc pentru răbdarea și încrederea pe care mi-ai acordat-o în timp ce scriam și rescriam. Familiei mele Berkley de la Penguin Random House – în special lui Ivan Held, Claire Zion, Craig Burke, Jeanne-Marie Hudson, Tara O'Connor, Fareeda Bullert, Elisha Katz, Sareer Khader și, bineînțeles, lui Brian Wilson. Mi-ați oferit o casă minunată în lumea editurilor și vă voi fi veșnic recunoscătoare pentru tot sprijinul și munca voastră asiduă.

Și, în cele din urmă, dragostea și recunoștința se îndreaptă spre familia mea: Debbie Rosen, Pam Rosen, Jerry Rosen, Andrea Rosen, Joey Perilman, Devon Rosen și John Dul, care au citit fiecare cuvânt – uneori de mai multe ori – și m-au salvat pe Cliff Walk.

ARBORELE GENEALOGIC AL FAMILIEI ASTOR

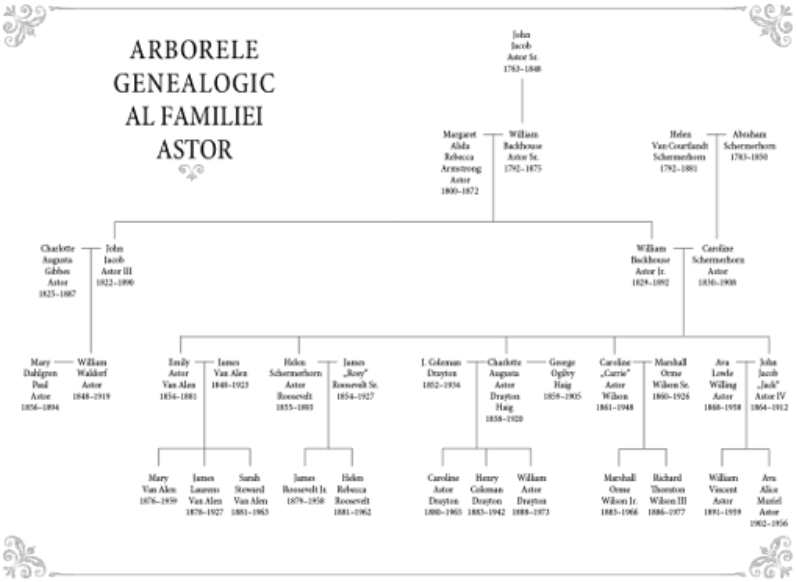
John Jacob Astor Sr. 1763–1848
Margaret Alida Rebecca Armstrong Astor 1800–1872
William Backhouse Astor Sr. 1792–1875
Helen Van Courtlandt Schermerhorn 1792–1881
Abraham Schermerhorn 1783–1850
Charlotte Augusta Gibbes Astor 1825–1887
John Jacob Astor III 1822–1890
William Backhouse Astor Jr. 1829–1892
Caroline Schermerhorn Astor 1830–1908
Mary Dahlgren Paul Astor 1856–1894
William Waldorf Astor 1848–1919
Emily Astor Van Alen 1854–1881
James Van Alen 1848–1923
Helen Schermerhorn Astor Roosevelt 1855–1893
James „Rosy" Roosevelt Sr. 1854–1927
J. Coleman Drayton 1852–1934
Charlotte Augusta Astor Drayton Haig 1858–1920
George Ogilvy Haig 1858–1905
Caroline „Carrie" Astor Wilson 1861–1948
Marshall Orme Wilson Sr. 1860–1926
Ava Lowle Willing Astor 1868–1958
John Jacob „Jack" Astor IV 1864–1912
Mary Van Alen 1876–1939
James Laurens Van Alen 1878–1927
Sarah Steward Van Alen 1881–1963
James Roosevelt Jr. 1878–1958
Helen Rebecca Roosevelt 1881–1962
Caroline Astor Drayton 1880–1965
Henry Coleman Drayton 1883–1942
William Astor Drayton 1888–1973
Marshall Orme Wilson Jr. 1883–1966
Richard Thornton Wilson III 1886–1977
William Vincent Astor 1891–1959
Ava Alice Muriel Astor 1902–1956

ARBORELE GENEALOGIC AL FAMILIEI VANDERBILT

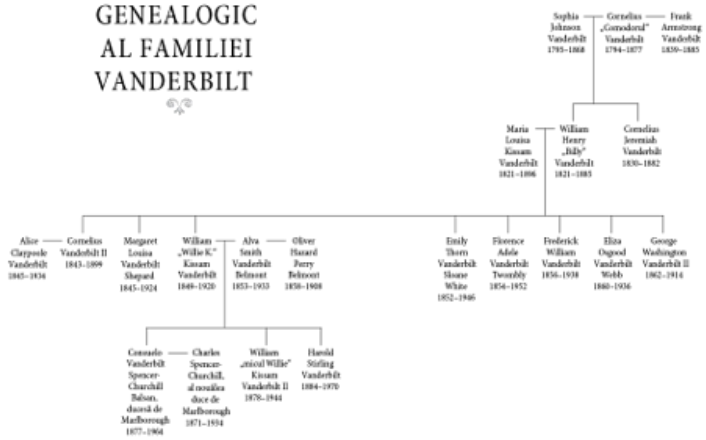
Sophia Johnson Vanderbilt 1795–1868
Cornelius „Comodorul" Vanderbilt 1794–1877
Frank Armstrong Vanderbilt 1839–1885
Maria Louisa Kissam Vanderbilt 1821–1896
William Henry „Billy" Vanderbilt 1821–1885
Cornelius Jeremiah Vanderbilt 1830–1882
Alice Clarpoole Vanderbilt 1845–1934
Cornelius Vanderbilt II 1843–1899
Margaret Louisa Vanderbilt Shepard 1845–1924
William „Willie K." Kissam Vanderbilt 1849–1920
Alva Smith Vanderbilt Belmont 1853–1933
Oliver Hazard Perry Belmont 1858–1908
Emily Thorn Vanderbilt Sloane White 1852–1946
Florence Adele Vanderbilt Twombly 1856–1952
Frederick William Vanderbilt 1856–1938
Eliza Osgood Vanderbilt Webb 1860–1936
George Washington Vanderbilt II 1862–1914
Consuelo Vanderbilt Spencer-Churchill Balsan, ducesă de Marlborough 1877–1964
Charles Spencer-Churchill, al nouălea duce de Marlborough 1871–1934
William „micul Willie" Kissam Vanderbilt II 1878–1944
Harold Stirling Vanderbilt 1884–1970